

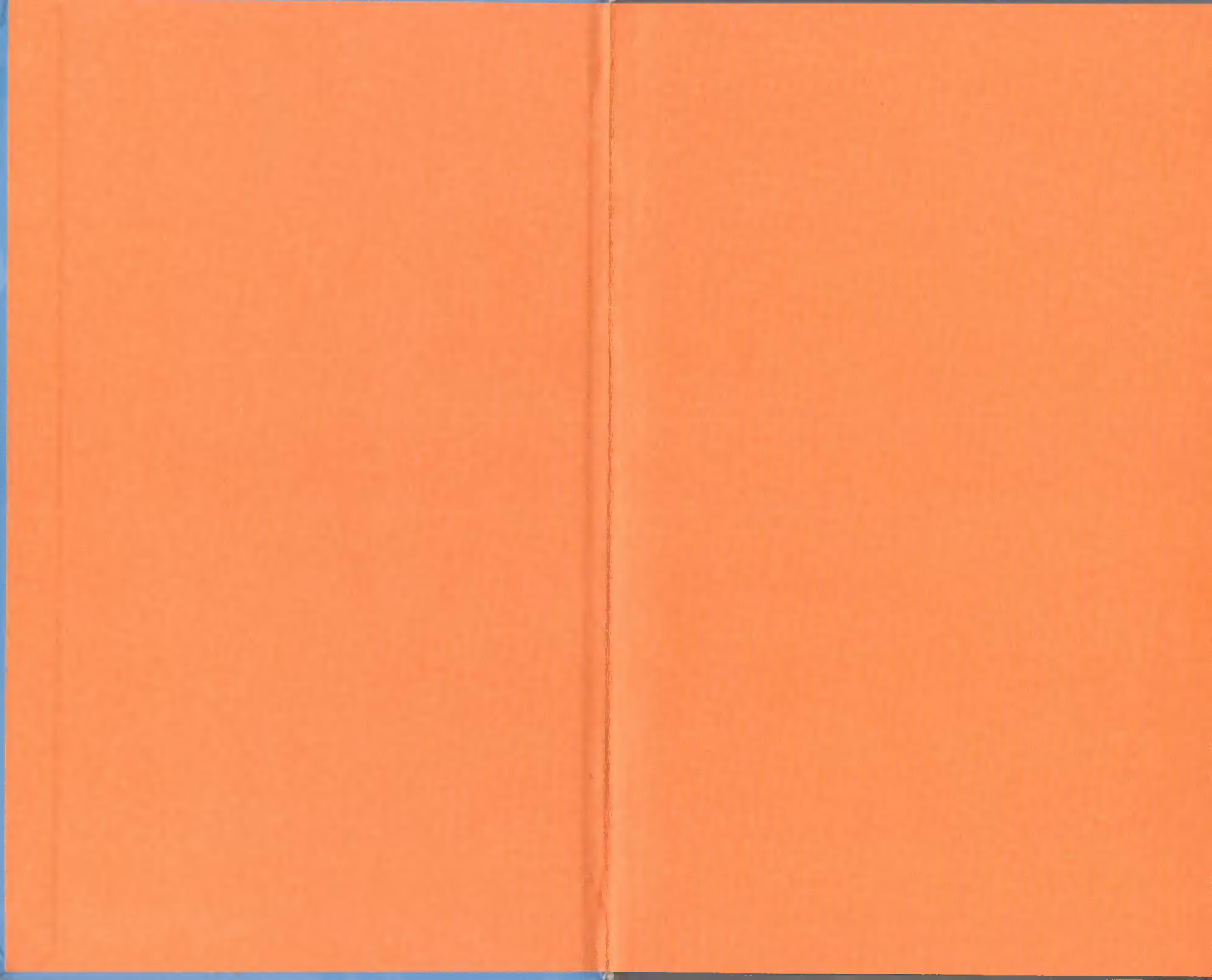
ПЕРЕСПІВНИЦЯ

Третя частина трилогії «Голодні ігри»

СЮЗАННА
КОЛЛІНЗ

СВІТОВИЙ БЕСТСЕЛЕР

СЮЗАННА
КОЛЛІНЗ

ПЕРЕСПІВНИЦЯ

Київ

2012

SUZANNE COLLINS

MOCKINGJAY

Переклад з англійської Уляни Григораш

*Присвячую Кену, Шарлі та Ізабель
Автор*

Усі права застережені. Жодну частину цієї публікації не можна відтворювати, зберігати в системі пошуку інформації чи передавати в будь-якій формі будь-яким способом — електронним, механічним, ксерокопіюванням або іншим способом — без попереднього письмового дозволу власника.

ISBN 978-617-538-038 -3

© Suzanne Collins, text, 2010

© Tim O'Brien, jacket art, 2010

© Уляна Григораш, переклад, 2012

© ТОВ «Видавництво «Країна Мрій», 2012

ЧАСТИНА 1

ПОПІЛ

РОЗДІЛ 1

Опустивши очі долі, я збентежено спостерігала, як на мої зношені шкіряні черевики тоненьким шаром осідає попіл. Ось тут стояло наше з Прим ліжко, а ось там — кухонний стіл. Тільки купка обвуглених цеглинок — усе, що залишилося від коминка, — допомогла мені зорієнтуватися в цьому морі золи.

Від Округу 12 не залишилося майже нічого. Місяць тому капітолійські бомбардувальники зрівняли з землею геть усі шахтарські хати на Скибі, всі крамниці в місті й навіть Будинок правосуддя. Єдине місце, яке заціліло, — Поселення Переможців. Але чому? На це запитання я не мала відповіді. Можливо, завбачливо залишили дах над головою для гостей із Капітолія. Наприклад, для випадкового репортера чи для комісії, що має оцінити стан копалень. Або ж для загону миротворців, що виловлюватимуть біженців, які схочуть повернутися.

Але ніхто й на гадці не мав повертатися, тільки я, і то ненадовго. Влада Округу 13 була проти: мовляв, не варто зайвий раз ризикувати, тим паче що цей ризик тягнув за собою чималі видатки: високо в небі, охороняючи мене, кружляла щонайменше дюжина невидимих вертольотів. Але я просто мустила побачити все на власні очі, й мене мало хвилювало те, що мої плани не збігаються з планами влади.

Зрештою Плутарх Гевенсбі, колишній старший продюсер Голодних ігор і призвідець повстання проти Капітолія, здався і тільки розгублено знизав плечима:

— Відпустіть її. Краще змарнуємо день, аніж іще один місяць. Можливо, коротка мандрівка в Округ 12 допоможе переконати Катніс, що ми з нею на одному боці.

На одному боці. Ліву скроню пронизав різкий біль, і рука автоматично потягнулася до місця, в яке Джоанна Мейсон поцілила катушкою дроту. Мої думки плуталися щоразу, коли я намагалася впорядкувати спогади: що було зі мною насправді, а що ні? Я стояла посеред руїн рідного міста. А що було до цього? Не пам'ятаю... Наслідки струсу мозку не минулися безслідно, і думки досі безладно скакали, плуталися... А ще ліки... Мені давали знеболювальне й антидепресанти, і вони, здається, викликали галюцинації. Однієї ночі підлога в палаті перетворилася на килим зі змій, які звивалися й сичали.

Я використовувала методику, яку порадив мені один із лікарів: починала з найпростішого, що скидалося на правду, і рухалася до складнішого. У голові одразу спливали заучені слова...

«Мене звати Катніс Евердін. Мені сімнадцять років. Мій дім — Округ 12. Я брала участь у Голодних іграх. Урятувалася. Капітолій ненавидить мене. Піта в полоні. Його вважають мертвим. Швидше за все, так воно і є. Та це, мабуть, і на краще...»

— Катніс, хочеш, я піду з тобою? — долинув голос мого найкращого друга Гейла. Крізь шолом, який мене змусили одягнути повстанці, він лунав якомсь дивно. Гейл чекав у вертольоті, він ні на мить не відводив од мене погляду — був готовий кинутися на допомогу, тільки-но щось піде не так. Я присіла — коліна вперлися в підборіддя — й обхопила голову руками. Я на межі зриву. Але цього не станеться. Ні. Не зараз, коли лікування припинили.

Випроставшись, я гукнула у відповідь:

— Не треба. Зі мною все гаразд.

Немов на підтвердження своїх слів, я рушила до міста. Гейл зголосився полетіти зі мною в Округ 12, але не заперечував, коли я попросила його почекати у вертольоті. Він розумів, що я хочу побути на самоті, що мені не потрібне товариство, навіть його. Певні відтинки життя людина повинна долати самотужки.

Літо стояло сухе і страшенно спекотне. Жодна крапля дощу, жоден подув вітру не наважилися потривожити купи попелу — наслідки нещодавніх бомбардувань. Тільки мої грубі черевики посміли розпорпати їх. Я не зводила очей з того місця, де колись була дорога. Коли мене висадили на Леваді, я на мить втратила пильність і спіткнулась об камінь. От тільки виявилось, що то був не камінь, а чийсь череп. Від мого необережного руху він перекотився і завмер горілиць. Я довго не могла відірвати погляду від зубів — усе гадала, чиї вони. Мабуть, мої мали б точно такий вигляд.

Я вирішила триматися дороги, але виявилось, що це хибне рішення: тут було найбільше решток тих, хто намагався врятуватися. Дехто згорів, інші, мабуть, задихнулися від диму — їм вдалося уникнути нищівного полум'я, і тепер їхні тіла, на різних стадіях розкладання, всіяні мухами й оповиті смородом, перетворилися на харч для падальників. «Це я вас убила,— подумала я, проминувши одну з куп.— І вас. І вас».

Бо це таки зробила я. Адже то моя стріла, спрямована у слабке місце в силовому полі, накликала на округ розправу, саме вона вкинула Панс м у хаос.

У голові досі лунали слова резидента Снігоу, які він сказав того ранку, коли розпочався Тур переможців:

«Катніс Евердін, дівчино у вогні, ви кинули іскру, яка, якщо її занедбати, може розростися до пекельного вогню, що зруйнує Панем». Виходить, президент аніскі-лечки не перебільшував і не хотів мене просто полякати. Швидше за все, він намагався завербувати нажахане дівчисько й заручитися моєю підтримкою. Однак він запізнився: я запустила в дію механізм, який уже сама не могла зупинити.

«Горить. Досі горить»,— подумала я тупо. Попереду копальні вивертали чорні стовпи диму, та кого вже це хвилює? Понад дев'яносто відсотків населення округу загинуло. Серед живих залишилася жменька біженців, які знайшли притулок в Окрузі 13, а це те саме, що зостається бездомним назавжди.

Знаю, що я не повинна так думати; знаю, що маю бути вдячна за те, як нас прийняли. Голих і босих, хворих, поранених і спухлих від голоду. Та я ніяк не могла змиритися з думкою, що Округ 13 залишався осторонь, коли бомбардували Округ 12. Це зовсім не звільняло мене від почуття провини — чого-чого, а провини вистачало на всіх. Але якби не Округ 13, я б ніколи не опинилася в центрі змови, спрямованої на повалення Капітолія, не отримала б такої підтримки.

Жителі Округу 12 ніколи не чинили організованого опору, а тим паче не брали участі у загальному повстанні. Однак їм не пощастило: на обрії з'явилась я. Дехто з уцілілих вважав, що їм неймовірно поталанило: вони нарешті звільнилися з Округу 12, втекли від безпросвітнього голоду й репресій, від небезпечних копалень і батога нашого нового старшого миротворця Ромула Треда. Знайти нову домівку — це вже саме по собі диво, адже донедавна ніхто й не підозрював про існування Округу 13.

Зацілілі повністю завдячували своїм життям Гейлу, хоча він усе й заперечував. Щойно закінчилася Червона чверть — тільки-но мене забрали з арени, — водномить було знеструмлено весь Округ 12, екрани телевізорів почорніли, і на Скибі стало так тихо, що було чутно, як калатають серця. Ніхто не обурювався через те, що відбулося на арені, але ніхто й не торжествував. А за п'ятнадцять хвилин небо почорніло від вертольотів, і на землю опалися бомби.

Тільки Гейл згадав про Леваду — одне з небагатьох місць, не забудоване старенькими дерев'яними хатами, по самі віконця засипаними вугільним пилом. Він зібрав усіх, кого зміг, у тому числі й мою маму з Прим, і відвів туди. Гуртом вони повалили огорожу, яка без електроживлення перетворилася на нікчемну перешкоду, й опинилися в лісі. Гейл повів їх до першого-ліпшого місця, яке спало йому на думку: до озера, куди мене змалечку водив батько. Саме звідти люди спостерігали за полум'яними язиками, що злизали їхній звичний світ.

На світанку бомбардування припинилося, вогонь поволі згасав, виживанці зібралися разом. Мама з Прим влаштували для поранених імпровізований лазарет і намагались лікувати їх травами, зібраними в лісі. У Гейла було два луки й два сагайдаки зі стрілами, мисливський ніж, рибальська сітка — і все це на понад вісімсот нажаханих голодних ротів. Допомогали всі, хто був спроможний рухатися. Так вони протягнули три дні, аж раптом з'явився вертоліт і евакуював їх до Округу 13, де були і чисті світлі кімнати, і одяг, і триразове харчування. Єдиним недоліком було те, що всі приміщення містилися глибоко під землею, одяг був абсолютно ідентичний, а їжа, м'яко кажучи, не дуже смачна. Однак біженці з Округу 12

не переймалися. Вони були в безпеці. Про них піклувалися. Вони вижили, і їх гостинно прийняли.

Люди сприйняли це за вияв доброти. Але чоловік на ім'я Далтон, біженець з Округу 10, який прибився сюди пішки ще кілька років тому, пролив світло на справжні мотиви такої гостинності:

— Ви їм потрібні. І я їм потрібен. Ми всі їм потрібні. Нещодавно тут лютувала епідемія віспи, яка забрала чимало життів, а чоловіки, які вижили, стали безплідними. Ми тут для збільшення популяції. Ось як вони нас сприймають.

В Окрузі 10 Далтон працював на фермі, і там для підтримки генетичного різноманіття коровам підсаджували заздалегідь заморожені ембріони. І, швидше за все, він не помилявся у своїх здогадках — замало дітей тут було. Ну то й що? Нас не тримали в загонах, нас готували до роботи, а дітей навчали. Ті, кому виповнювалося чотирнадцять, отримували найнижче військове звання, і відтоді їх шанобливо величали солдатами. До того ж кожному біженцю влада автоматично давала громадянство Округу 13.

Але я все одно їх ненавиділа. Власне, зараз я всіх ненавиділа. І в першу чергу себе...

Земля під моїми ногами стала твердою, і крізь товстий килим попелу я відчула бруківку — це площа. По периметру тягнувся невисокий вал — рештки камінь; замість Будинку правосуддя височіла купа почорнілого кругляка. Я наблизилася до місця, де колись була пекарня Пітиних батьків, а тепер стояла хіба обгороїла піч. Ні Пітині батьки, ні старші брати не дісталися Округу 13. Із заможних мешканців нашого округу після пожежі вціліла дюжина людей. Тепер ніхто не чекав Пітиного повернення. Окрім мене...

Задкуючи від пекарні, я на щось наскочила, поточилась і незчулась, як присіла на шматок розпеченого на сонці металу. На мить я замислилася: що це? Аж раптом згадала про нововведення, які не так давно з'явилися на площі з легкої руки Треда: ганебний стовп, кілька колодок для шмагання й шибеницю, на яку я і всілася. Мені стало зле. Зовсім зле. Перед внутрішнім зором постали образи, які переслідували мене і уві сні, і наяву. Я постійно уявляла, як катують Піту: топлять, палять, шмагають, б'ють струмом, нівечать, лупцюють — так Капітолій намагається витягнути з нього відомості про повстання, про яке він і гадки не має. Міцно заплашувивши очі, я подумки полинула за сотні миль, до Піти, щоб бодай якось підтримати його і запевнити, що він не сам. Але насправді це не так. Він сам-самісінький. І мені не до сили йому допомогти.

Тікати! Геть звідси — в те єдине місце, яке не знищив вогонь. Я швидко проминула уламки будинку мера Андерсі, де мешкала моя подруга Мадж. До нас не дійшло жодної звісточки про неї та її родину. Може, їх евакуювали до Капітолія, беручи до уваги становище її батька? А може, й ні. Раптом попів здійнявся вгору й затанцював навколо мене — я миттю схопила поділ сорочки й піднесла його до рота. Питання не в тому, чого я могла наковтатися, а *кого*. Від цього стискалося горло.

В Поселенні Переможців трава також була випалена і вкрита сірим килимом, але жоден із дванадцятьох зведених тут будинків не постраждав. Я стрілою влетіла в дім, де прожила останній рік, захряснула по собі двері та привалилася до них спиною. На перший погляд удома нічого не змінилося. Було чисто. І так тихо, що аж моторошно. Навіщо я повернулася в Округ 12?

Як ці відвідини допоможуть мені дати відповідь на запитання, якого мені не уникнути?

— Що мені робити? — прошепотіла я до стін. Бо відповіді й справді не знала.

До мене постійно балакали, балакали і балакали. Плаутарх Гевенсбі. Його незмінна помічниця Фульвія Кардью. Різноманітні можновладці округу. Військові чини. Зі мною говорили всі, окрім Альми Коїн, президента Округу 13, яка тільки спостерігала. Їй близько п'ятдесятьох, у неї гладеньке сиве волосся до плечей. Мене завжди зачаровували її коси — такі вони були однорідні: ні ганджу, ні віхтика, ні бодай посіченого кінчика. Очі в неї сірі, але зовсім не такі, як у мешканців Скиби,— набагато безбарвніші, немов із них висмоктали колір. Як талий сніг, коли чекаєш, щоб він нарешті зійшов.

Усі хотіли, щоб я погодилася на роль, яку вони для мене вигадали. Роль символу революції — Переспівниці. Та хіба не досить того, що я уже зробила,— кинула на арені виклик Капітолію, згуртувала народ? Тепер я ще повинна стати ватажком, обличчям, голосом, втіленням революції? Людиною, на котру округи, які здебільшого вже відкрито оголосили війну Капітолію, можуть розраховувати; людиною, яка торуватиме їм шлях до перемоги. Звісно, не весь тягар ляже на мої плечі: у мене буде команда, яка мене одягатиме, робитиме мені макіяж, писатиме промови, готуватиме мої виступи — страшенно знайомо, еге ж? — а мені тільки треба добре грати роль. Іноді я їх слухала, а іноді просто дивилася на ідеальні коси Коїн і міркувала над тим, чи це не перука. Врешті-решт я просто підводилася й виходила з кімнати, бо в мене починала розколюватися голова, або нападав голод, або мені просто кортіло вдихнути свіжого повітря — вже за кілька годин, проведених під землею, я мало не вовком

вила. Я ніколи нічого не пояснювала. Просто виходила з-за столу й забиралася геть.

Вчора по обіді, коли за моєю спиною уже майже зачинилися двері, я ще встигла почути слова Коїн:

— Я мала рацію: спочатку треба було рятувати хлопця.

Вона мала на увазі Піту. Мушу визнати, вона таки справді мала рацію. Піта — чудовий промовець, саме те, що їм треба.

А кого вони рятували натомість? Мене, цілком неконтактну особу. Біпера — літнього винахідника з Округу 3, з яким ми майже не бачилися, бо щойно він зміг сісти на ліжку, як його запроторили до військової лабораторії. Без перебільшення: покотили його лікарняне ліжко в секретну зону, і тепер він тільки час від часу з'являється за обіднім столом. Біпер дуже розумний і щиро прагне допомогти, але він не зовсім те, що треба. Є ще Фіней Одейр — секс-символ із рибальського округу, який замість мене рятував на арені Піті життя. З Фінея теж планують зробити ватажка повстанців, але спочатку доведеться над ним добряче попрацювати. Бо здебільшого він марить, але навіть тоді, коли ненадовго отямлюється, користі з нього мало: треба тричі сказати, щоб він почув. Лікарі вважають, що у всьому винен струм, яким його шваркнуло на арені, але я знаю, що все набагато складніше. Фіней не може зосередитися ні на чому, що стосується Округу 13, оскільки силкується перенестися до Капітолія, до божевільної Енні — єдиної, кого він щиро кохає.

Хай і з важким серцем, та я пробачила Фінею його участь у таємній змові, яка привела мене в Округ 13. Він бодай уявляє собі, що я пережила. А ще мені важко гніватися на людину, яка так часто плаче...

Я пересувалася будинком нечутною мисливською ходою, щоб не видати зайвого звука. Дорогою я підбрала кілька пам'ятних речей: світлину батьків у день їхнього весілля, блакитну стрічку для Прим, нашу сімейну книгу лікувальних і їстівних рослин. Книга впала й розгорнулася на сторінці з жовтими квіточками — і я одразу ж її захлопнула: ці квіти намалював Пітин пензлик.

Що мені робити?

А чи є сенс узагалі щось робити? Зрештою, мама, Прим, Гейлова родина — всі в безпеці. Всі інші жителі Округу 12 або померли, — а цього мені вже не змінити, — або знайшли надійний притулок в Окрузі 13. Ще залишилися повстанці в інших округах. І я, звісно, ненавиджу Капітолій, але зовсім не маю впевненості в тому, що, погодившись на роль Переспівниці, чимось їм допоможу. Ну як мені допомогти їм, коли кожна моя дія веде до страждань і смертей? Літнього чоловіка з Округу 11 застрелили за те, що він просвітив нашу з Рутю пісеньку. Жителів Округу 12 жорстоко покарали після того, як я втрутилася й спробувала заступитися за Гейла, коли його батожили. Мого стиліста Цинну забрали зі Стартового комплексу перед самим початком Ігор закритавленого і неприємного. Надійні джерела Плутарха доповіли, що Цинну вбили під час допиту. Чарівного, загадкового, милого Цинну вбили через мене! Я відіграла від себе цю занадто болючу думку, щоб остаточно не з'їхати з глузду.

Що мені робити?

Стати Переспівницею... Чи зможе добро, яке я потенційно здатна принести, компенсувати те зло, яке я вже заподіяла? Кому мені довіритися? До кого звернутися по пораду? Не до можновладців Округу 13 — це точно. Тепер, коли і моя, і Гейлова родина в безпеці, я могла

би просто втекти... але в мене залишилася одна незакінчена справа. Піта. Якби я була на всі сто впевнена, що він мертвий, то без жодних докорів сумління зникла б у лісах і ніколи сюди не повернулася. Але поки мені не відомо це напевне, я тут застрягла.

Зненацька позаду вчулося сичання — і я різко розвернулася. В дверному отворі, вигнувшись дугою й опустивши вуха, стояв найбридкіший на світі кіт.

— Денді,— зронила я.

Тисячі людей загинули, а він вижив, та й вигляд мав нівроку. Цікаво, чим він харчувався? Ми завжди залишали вікно в коморі прочиненим, щоб він міг вийти з дому й повернутися. Мабуть, останнім часом він полював на мишей-полівок. Усі інші варіанти я відкинула одразу ж.

Присівши, я простягнула до нього руку.

— Ходи-но сюди.

Денді навіть вусом не повів: сердитий, бо ми його покинули. До того ж я не принесла з собою нічого смачненького, а єдине, на чому трималася наша з ним дружба,— тельбухи від здобичі. Іноді, коли ми випадково стрічалися в колишній нашій хаті (ми обоє недолюблювали нову домівку), відчували якусь особливу близькість. Але це вже позаду. Денді злісно шипів і зиркав на мене очиськами кольору гнилого кабачка.

— Хочеш побачитися з Прим? — запитала я.

Ну от, ім'я сестри одразу привернуло його увагу. Окрім власного імені, це єдине слово, яке бодай щось означало для Денді. Ліниво нявкнувши, він наблизився. Я підхопила його на руки, погладила густе хутро, а тоді рушила до комірчини, відкопала свою стару мисливську торбину й безцеремонно запхнула kota всередину. Інакше мені не пронести його на вертоліт, а Денді

багато значить для сестри. Коза на ім'я Леді — от хто являв собою справжню цінність, але, на жаль, її ніде не видно.

З навушників долинув голос Гейла. Час повертатися. Але мисливська торба нагадала мені ще про одну річ, яку мені так кортіло забрати з собою. Обережно повісивши торбину на спинку крісла, я попрямувала нагору, в свою кімнату. Там у шафі висіла батькова мисливська куртка. Перед Червоною чвертю я принесла її сюди зі старої нашої хати, сподіваючись, що її присутність розрадить матір і сестру, коли не стане мене. Дякувати провидінню, що я принесла її сюди, бо від куртки б лишився сам попіл.

М'яка шкіра була гладенька на дотик, і на якусь мить мене оповили спогади про ті щасливі години, які я провела, загорнувшись у цю стару куртку. А тоді, невідомо чому, у мене спітніли долоні. По спині пробіг морозець. Я розвернулася — порожньо. Охайно. Все на своїх місцях. Не пролунало жодного звуку. Тоді чому я налякалася?

Я розширила ніздрі. Це все запах. Надокучливий і штучний. На столику стоїть ваза з сухими квітами, а з-поміж них щось біліє. Сторожким кроком я рушила до столу. З-поміж почорнілих від часу троянд визирала одна-єдина біла — свіжа. Ідеальна — до останнього шпичака й шовкової пелюстки.

Я одразу ж здогадалася, хто прислав її мені.

Президент Снігоу.

Від аромату мене мало не знудило, і я позадкувала до дверей. Як довго вона тут пролежала? День? Годину? Перш ніж підпустити мене до Поселення Переможців, повстанці перевернули тут усе догори дригом, шукаючи вибухівку, комах, будь-що підозріле. Але для них троянда нічого не означала. Це було послання мені.

Я збігла вниз, схопила мисливську торбу та рвонула геть, тягнучи її по підлозі, аж поки не згадала, що там Денді. Опинившись на газоні, я шалено замахала руками до вертольота. Денді рвався з торби на волю, і я штрикнула його ліктем, тільки ще дужче розлютивши. Над головою матеріалізувався вертоліт, і мені опустили драбину. Щойно я ступила на нижній щабель, як руки й ноги прикипіли до драбини, і невидима сила потягнула мене нагору.

Нарешті Гейл допоміг мені піднятися на борт.

— З тобою все гаразд?

— Так,— відповіла я й крадькома змахнула рукавом кілька крапель поту з чола.

«Президент залишив мені троянду!» — кортіло мені заверещати, але я не була певна, що варто розповідати про це такій людині, як Плутарх. Хоч би тому, що мене вважатимуть божевільною. Спишуть усе на мою розбурхану уяву (це теж цілком імовірно) або вирішать, що я реаую неадекватно, і неминуче нашпигують мене ліками, знову повернуть у напіввегетативний стан, з якого я стільки часу силкувалася видряпатися. Нікому не збагнути, що це не просто квітка, не просто подарунок від президента Снігоу, а обіцянка помсти, бо ніхто не чув нашої з ним розмови перед Туром переможців.

Залишена на моєму столику, ця біла як сніг троянда була особистим посланням мені. Вона нагадувала про незакінчені справи, вона немов шепотіла: «Я здатен тебе розшукати. Я можу до тебе дістатися. Можливо, я й зараз стежу за тобою».

Може, капітолійські вертольоти уже мчать сюди, щоб збити нас просто в повітрі? Поки ми летіли над Округом 12, я з тривогою визирала у вікно, очікуючи атаки, але нічого не сталося. Лише за кілька хвилин, почувши, як Плутарх перемовляється з пілотом, що повітряний простір вільний, я трохи заспокоїлася.

Гейл весело кивнув, почувши виття, що линуло з торби.

— Тепер зрозуміло, чому ти так рвалася додому.

— Так, поки була бодай якась надія його розшукати,— з цими словами я закинула торбу на сидіння, від чого бридкий котисько заходився ще дужче нявкати й гарчати.— Стули пельку,— буркнула я до торби, не витримавши, і присіла на м'яку канапу біля вікна. Гейл умовстився поруч.

— В окрузі жаж?

— Гірше нікуди,— відповіла я.

В Гейлових очах віддзеркалювалося моє власне горе. Наші долоні торкнулися, пальці міцно переплелися: від Округу 12 лишилося дещо, чого президенту Снігоу не вдалося зруйнувати. Решту подорожі до Округу 13 ми просиділи мовчки. Сорок п'ять хвилин вертольотом або тиждень пішки. Зрештою, Бонні та Твіда, біженки з Округу 8, яких я взимку зустріла в лісі, були не так і далеко від мети. Проте не зуміли її досягнути. Коли я розпитувала про них в Окрузі 13, виявилось, що ніхто про них і не чув. Мабуть, вони загинули в лісі.

З висоти пташиного польоту Округ 13 мав такий самий пошарпаний вигляд, як і Округ 12. Але зі зруйнованих ущент будівель уже не валив дим, як це показував по телебаченню Капітолій. Однак усе одно було важко повірити, що тут жевріє життя. За останні сімдесят п'ять років, відтоді як Округ 13 зрівняли з землею у війні між Капітолієм та округами й настали Чорні часи, майже всі нові споруди будувалися під землею. Та й до бомбардування тут існував величезний підземний комплекс, який століттями розбудовували, щоб у час війни він міг стати таємним сховком для урядовців або останнім притулком для людства, якщо навколишнє середовище стане непридатним для життя. Мешканцям Округу 13, так би мовити, пощастило, що їхній район був центром розробки ядерної зброї. За Чорних часів повстанці Округу 13 взяли владу у свої руки, спрямували на Капітолій ядерні боеголовки і таким чином змусили столицю пристати на угоду: Округ 13 оголосили розбомбленим і облишили. На заході країни у Капітолія був іще один ядерний арсенал у запасі, але вдарити звідти по Округу 13 було надто небезпечно. Тож столиця була змушена пристати на умови повстанців. Капітолій знищив усі видимі докази існування округу й цілковито його ізолював. Можливо, влада сподівалася, що без сторонньої допомоги округ вимре. І кілька разів це мало не сталося, але заколотникам завжди вдавалося розумно розподіляти ресурси, дисциплінувати населення, а головне — не втрачати пильності, щоб Капітолій бува не атакував зненацька.

Люди переважно сиділи під землею. Дозволялося, звісно, подихати свіжим повітрям, однак лише за розкладом, бо кожен мешканець Округу 13 мав свій індивідуальний денний розпорядок, якого мусив дотримуватися. Щоранку ми повинні були підносити праву

руку до химерної штуківини на стіні, і на внутрішньому боці зап'ястка з'являлося блідо-червоне татуювання. 7.00. Сніданок. 7.30. Прибирання. 8.30. Навчання, аудиторія 17. І так далі. Навіть не уявляю, що було в складі чорнила, однак його неможливо було змити аж до 22.00. Купання. Рівно о 22.30 світло вимикали, і це означало, що всі, окрім працівників нічної зміни, мають вклатися спати.

Спершу, коли я тільки потрапила в Округ 13 і ще була прикута до лікарняного ліжка, мені вдавалося уникати такого графіку. Але щойно я переїхала в кімнату 307 до мами й сестри, то була змушена підкоритися загальноприйнятим правилам. Однак, мушу визнати, я ігнорувала майже всі пункти, окрім прийомів їжі. Просто сиділа в кімнаті, або ж блукала округом, або дрімала в якомусь тихому куточку ближче до свіжого повітря. Чи за трубами у пральні. Чи в комірчині при навчальному центрі — то була ідеальна місцина: здається, ніхто й ніколи не користувався навчальним приладдям. Люди тут такі ощадливі, що марнотратство вважається мало не криміналом. На щастя, і в Окрузі 12 люди не знали, що таке марнотратство. Якось я побачила, як Фульвія Кардью зіжмакала не до кінця списаний аркуш паперу, — на її обличчі був такий вираз, ніби вона когось убила: спочатку воно стало червоним як помідор, а тоді вкрилося білими плямами, на тлі яких іще різкіше проступили срібні квіти, витатуйовані на її пухких щічках. Наочний приклад несумісності. В Окрузі 13 у мене з'явилася нова розвага — спостерігати за тим, як жменька балуваних капітолійських «повстанців» зі шкіри пнеться, аби вписатися в загальну сіру картину.

Не знаю, скільки часу мені вдасться уникати чіткого розкладу, якого вимагають від мене господарі. Поки що

вони не чіпали мене, бо вважали психічно неврівноваженою (про це красномовно свідчив напис на моєму браслеті),— доводилося змиритися з моїм станом. Але це не триватиме довго, так само як і намагання повернути собі свою Переспівницю.

Вистрибнувши з вертольота на посадочний майданчик, ми з Гейлом спустилися на кілька прольотів униз до кімнати 307. Могли скористатися ліфтом, але він надто нагадував мені про арену. Важко було звикнути до підземелля, проводити тут стільки часу. Однак після білої троянди у мене вдома я була навіть рада, що опинилася в безпеці глибоко під землею.

Зупинившись біля кімнати 307, я завагалася: зараз родина засипле мене запитаннями.

— Що мені казати, коли вони питатимуть про Округ 12? — звернулась я до Гейла.

— Маю сумніви, що вони захочуть почути подробиці. Вони бачили на власні очі, як горів округ. Їх більше хвилюватиме, як сприйняла побачене ти,— Гейл торкнувся моєї щоки.— Так само, як і мене.

Я притиснулася обличчям до його руки:

— Переживу.

Глибоко вдихнувши, я прочинила двері. Мама з сестрою були вдома: ну звісно, 18.00. *Вільний час*, півгодинний відпочинок перед вечерею. На їхніх обличчях з'явилася тривога: вони намагалися визначити мій душевний стан. Але ще ніхто не встиг розтулити рота, як я відкрила мисливську торбу — і ось *Вільний час* перетворився на *Котячий час*. Прим умостилася на підлозі, плачучи й закодисуючи kota, який без упину муркотів і тільки час від часу шипів у мій бік. Закладаюся, коли Прим зав'язала в нього на шії блакитну стрічку, він глянув на мене самовдоволено.

Мати міцно притисла до грудей весільну світліну, а тоді поклала її туди ж, куди й нашу родинну книгу рослин — на стандартний комод, виданий урядом Округу 13. Я повісила батькову куртку на спинку крісла — і якусь мить почувалась як удома. Отож, гадаю, подорож в Округ 12 не була марною.

Ми саме йшли до їдальні (18.30. *Вечеря*), аж тут запищав Гейлів комунікатор. Зовні він був схожий на великий наручний годинник, але приймав письмові повідомлення. Отримати комунікатор — велика честь, це привілей тих, кого вважають важливим для справи повстання. Гейл здобув цей статус, коли врятував жителів Округу 12.

— Нас обох викликають у Ставку, — мовив Гейл.

Плентаючись позаду Гейла, я спробувала зібратися на думці та приготуватися ще до одної марної спроби зробити з мене Переспівницю. Я згаяла трохи часу, топчучись на порозі Ставки — штабу командування, оснащеного високотехнологічними штучками: балакучими стінами, електронними картами з місцеперебуванням повстанців у різних округах і величезним прямокутним столом з безліччю кнопок, яких мені заборонили торкатися. Однак ніхто не звернув на мене уваги, натомість усі скупчилися біля великого екрана, з якого цілодобово транслювали капітолійські телепередачі. Я уже збиралася вислизнути геть, але потрапила на очі Плутарху, який широкими своїми плечима заступив мені весь екран. Плутарх нетерпляче помахав мені рукою, і я поволі посунула вперед, міркуючи, що такого цікавого можу там побачити. Адже на екрані завжди все те саме. Воєнні кадри. Пропаганда. Кадри бомбардування Округу 12. Погрози президента Снігоу... Але цього разу на екрані красувався Цезар Флікермен. Було навіть приємно бачити господаря

Голодних ігор — його пофарбоване обличчя, блискучий костюм. Він готувався до інтерв'ю — аж раптом камеру спрямували на гостя — на Піту.

З моїх вуст зірвався дивний звук — щось середнє між схлипом і стогоном: так видихає потопельник, коли йому бракує кисню, аж у грудях пече. Розштовхавши людей, я миттю протиснулася вперед, і долоня моя лягла на екран. Я шукала поглядом Пітині очі, намагаючись роздивитися в них бодай крихту болю, яка свідчила б, що він пережив тортури. Але марно. Піта на вигляд був міцний як бик: ідеальна шкіра — жодної подряпини, тіло пашисть здоров'ям. Тримався він серйозно і стримано. Цей образ ніяк не поєднувався з образом бідолашного закривавленого хлопця, побитого і в синцях, який переслідував мене у снах.

Цезар зручно вмовстився в кріслі навпроти Піти й довго не зводив із нього погляду.

— Отже... Піто... з поверненням.

Піта ледь помітно усміхнувся:

— Ви, мабуть, гадали, що брали в мене останнє інтерв'ю, хіба ні, Цезарю?

— Мушу зізнатися, так, — відповів Цезар. — Напередодні Червоної чверті. Хто б міг подумати, що ми знову побачимося!

— Запевняю, це не входило в мої плани, — мовив Піта й насупив брови.

Цезар ледь-ледь нахилився вперед.

— Думаю, всі ми знаємо, що входило в твої плани. Пожертвувати собою на арені заради Катніс Евердін і вашої дитинки.

— Саме так. Усе дуже просто, — Пітині пальці затарабанили по кріслу. — Але в інших людей також були плани.

«Так, в інших людей також були плани»,— подумала я. Виходить, Піта здогадався, що повстанці використали нас, що ми були пішаками? Що мій порятунок був спланований із самого початку? І зрештою, що наш ментор Геймітч Абернаті зрадив нас обох, коли вдавав, що його мій порятунок не обходить?

Запала тиша, і я помітила, що на Пітиному чолі залягли зморшки. Так, він про все здогадався. Або йому розповіли. Але Капітолій не стратив його і навіть не покарав. Це перевершило мої найсміливіші сподівання. Я не могла відвести погляду від екрана — просто впивалася здоров'ям Пітиного тіла й розуму. Було таке відчуття, ніби мені в жила впорснули морфлії, як тоді, коли я лежала в лікарні.

— Може, розкажеш нам про останню ніч на арені? — запропонував Цезар.— Допоможи нам з'ясувати кілька моментів.

Піта кивнув і ненадовго замислився.

— Остання ніч... Розповісти вам про останню ніч... Що ж, перш за все, уявіть, як ми почувалися — немов комахи під ковпаком, повним розжареного повітря. А докола самі джунглі... Все зелене, живе, все цокає. Велетенський годинник відлічує останні хвилини твого життя. Кожна година несе з собою нове жахіття. Уявити тільки: за останні два дні померло шістнадцятеро людей — деякі з них пожертвували своїм життям, захищаючи тебе. Залишилося восьмеро, та й ті, швидше за все, помруть до світанку. Завдання: врятувати одного — переможця. Але це не ти.

Від страшних спогадів я вся заросилася потом. Рука зісковзнула з екрана й безпомічно повисла. Піті не потрібен навіть пензель — він чудово вправляється зі словами.

— Щойно ти опиняєшся на арені, решта світу зникає,— провадив він.— Усе, що ти любив, усі речі й люди перестають існувати. Рожеве небо, чудовиська в джунглях, трибути, які жадають твоєї крові,— це єдина реальність, єдине, що має значення. І хай як би тобі цього не хотілося, ти мусиш убивати, бо на арені тебе веде єдине прагнення. І за нього треба дорого платити.

— Життям,— мовив Цезар.

— О ні! Більш ніж життям. Убивство безневинних людей? — мовив Піта.— За нього треба заплатити душею.

— Душею,— повторив Цезар тихо.

В кімнаті запала тиша, і я відчула, як вона затоплює весь Панем. У цю мить уся нація прикипіла до екранів, адже раніше ніхто не розповідав про те, як почувашесья на арені.

Піта провадив:

— Тож я мусив виконати свій обов'язок. А тієї ночі моїм єдиним обов'язком було врятувати Катніс. Хоча я й не знав про плани повстанців, усе одно відчував: щось негаразд. Усе надто складно. І я пошкодував, що ми з Катніс не втекли разом, як вона запропонувала напередодні. Та було вже запізно шкодувати.

— Біпер мав підвести струм до солоного озера, і в цьому плані й тобі відвели роль,— сказав Цезар.

— Я загрався в союзників! Навіщо я дозволив нас із Катніс розділити! — вибухнув Піта.— Саме тоді я її і втратив.

— Це коли ти залишився біля дерева, а вони з Джоанною Мейсон взяли котушку дроту й подалися до озера...— уточнив Цезар.

— Як мені цього не хотілося! — вигукнув Піта.— Але я просто не міг сперечатися з Біпером, бо тоді б усі

здогадалися, що ми з Катніс плануємо кинути союзників. А коли дрiт обрiзали, все полетiло шкереберть. Я майже нічого не пам'ятаю. Шукав Катніс... Бачив, як Брут убив Чича... Потiм я вбив Брута. Пам'ятаю, як Катніс кликала мене. А тодi в дерево поцiлила блискавка, i силове поле навколо арени... вибухнуло.

— Пiто, його пiдiрвала Катніс,— мовив Цезар.— Ти ж бачив повтор.

— Вона не тямала, що коiть. Нiхто з нас не знав, як Бiпер усе спланував. Ви ж бачили — вона не знала навиць, що робити з тим дротом! — Пiта немов хапався за останню соломинку.

— Ну гаразд. Просто все це здається вельми пiдозрiлим,— сказав Цезар.— Так нiби вона вiд початку знала про плани повстанцiв.

Пiта скочив на ноги, вп'явся долонями в крiсло Цезаря та грiзно над ним нависнув:

— Справдi? А те, що Джоанна мало її не вбила, також було сплановано? I удар струмом, який її паралiзував? I бомбування? — вiн уже просто верещав.— Вона не знала, Цезарю! Нiхто з нас не пiдозрював нічого, ми просто намагалися вберегти одне одного вiд смертi!

Цезар заспокiйливо поклав руку Пiтi на груди, водночас мовби захищаючись вiд нього.

— Гаразд, Пiто. Я тобi вiрю.

— От i добре.

З цими словами Пiта вiдступив i почав нервово перебирати пальцями волосся, куйовдячи ретельно викладенi бiлявi кучерi. А тодi важко, мов збожеволiвши вiд горя, упав у крiсло.

Цезар трохи почекав, уважно спостерiгаючи за Пiтою.

— А як щодо вашого ментора Геймiтча Абернатi?

Пітине обличчя закам'яніло.

— Гадки не маю, що було відомо йому.

— Чи міг він бути причетним до змови? — запитав Цезар.

— Він ніколи про це й не обмовився, — відтвв Піта.

— А що тобі підказує серце? — не вгавав Цезар.

— Що мені не варто було довіряти Геймітчу, — відповів Піта. — Це все.

Я не бачила Геймітча відтоді, як кинулася на нього ще у вертольоті й залишила на його обличчі довгі криваві сліди від нігтів. Я здогадувалася, як йому важко. В Окрузі 13 суворо заборонено виготовляти й споживати алкогольні напої, навіть медичний спирт тримають за сімома замками. Неймовірно! Тверезий Геймітч — ні таємних сховків, ані смертельних коктейлів домашнього виробництва. Його цілком ізолювали від світу й заборонили з'являтися на людях, аж поки він не просохне. Мабуть, це було нестерпно, однак я втратила будь-яке співчуття до Геймітча, усвідомивши, як він нас зрадив. Сподіваюся, що він дивиться трансляцію з Капітолія і бачить, що Піта його теж зрікся.

— Ми можемо зробити перерву, якщо хочеш, — Цезар по-дружньому поплескав Піту по плечу.

— Ви хотіли ще щось запитати? — мовив Піта сухо.

— Просто поцікавитися, що ти думаєш про війну, але якщо ти засмучений... — почав був Цезар.

— А, це! Ні, я не настільки засмучений... — Піта глибоко вдихнув, а тоді глянув прями́сінько в камеру. — Я хочу, щоб усі, хто дивиться на нас зараз, — байдуже, звідки вони: з Капітолія чи з повстанського табору, — зупинилися бодай на хвилинку й замислилися над тим, що означає ця війна. Для людства, яке й так мало не загинуло кількадесят років тому, воюючи між собою.

Тепер нас іще менше, а ситуація набагато складніша. Невже ми справді прагнемо саме цього — знищити себе остаточно? В надії на що? На те, що якісь гідні істоти успадкують тліючі рештки планети?

— Я не... Я не впевнений, що розумію...— забелькотів Цезар.

— Ми не можемо воювати одне проти одного, Цезарю,— розтлумачив Піта.— Бо людей не залишиться. Якщо ми не складемо зброї — і то щонайшвидше! — нам усім кінець.

— То... значить, ти закликаєш до перемир'я? — запитав Цезар.

— Так. Я закликаю припинити вогонь,— підтвердив Піта стомлено.— А зараз, може, попросимо варту відвести мене назад у камеру, щоб я міг збудувати ще сотню карткових будиночків?

Цезар обернувся до камери:

— Гаразд. Гадаю, час закінчувати. Тож повернімося до нашої звичної програми...

З динаміків полилася музика, а на екрані телевізора з'явилася жінка, яка зачитала список товарів, що скоро стануть у Капітолії дефіцитними: свіжі фрукти, сонячні батареї, мило... Я спостерігала за нею з удаваною цікавістю, знаючи, що всі чекають на мою реакцію. Але я не змогла перетравити ось так одразу навалу емоцій: радість від того, що Піта живий і неушкоджений, що він вступився за мене й не повірив у мою змову з повстанцями, і шок від того, що він став на бік Капітолія і закликав до перемир'я. Він говорив так, ніби вважав обидві сторони приреченими. Однак для повстанців скласти зброю означало повернутися до старого життя. Або й гірше.

Я відчувала, як у мене за спиною назріває буря, як над Пітою громадаються хмари обвинувачень. У повітрі

вита́ли слова «зра́дник», «брехун» і «ворог». Та я не мала снаги заперечувати обвинувачення, а тим паче долучатися до них, тож вирішила просто вийти з кімнати. Уже в дверях до мене долинув голос Коїн:

— Вам не давали дозволу йти, солдате Евердін.

Один із вартових притримав мене рукою. І хоча це був зовсім не агресивний рух, після арени я неадекватно реагувала на будь-який доторк. Висмикнувши руку, я кинулася бігти коридором. Позаду хтось заметушився, але я не збиралася зупинятися. Швидко перебравши в голові всі схованки, я обрала комірчину — там можна схоронитися за ящиком крейди.

— Ти живий,— шепотіла я, притискаючи долоні до щік. Відчувала, як мої вуста розпливаються в такій широкій усмішці, що це радше схоже на гримасу. Піта живий! Але він зрадник. Та, якщо чесно, мені байдуже. Байдуже, що він сказав і для кого, головне, що він здатен говорити...

За мить відчинилися дверцята і хтось увійшов. Гейл. Він умостився поруч, із роз'юшеного носа цебеніла кров.

— Що трапилося? — запитала я.

— Я заступив дорогу Богзу,— відповів він, знизвавши плечима. Я спробувала витерти йому ніс рукавом.— Обережно!

Тоді я просто лагідно промокнула кров.

— А хто це?

— Ти його знаєш. Він у Коїн на побігеньках. Хотів тебе зупинити,— з цими словами Гейл відштовхнув мою руку.— Годі! Через тебе я спливу кров'ю.

Тонка цівка і справді розрослася на струмок, тож я припинила спроби надати першу допомогу.

— Ти побився з Богзом?

— Ні, тільки загородив двері, коли він хотів кинутися за тобою. А він влучив мені ліктем у ніс,— пояснив Гейл.

— Тебе, мабуть, покарають,— припустила я.

— Уже покарали,— з цими словами Гейл простягнув руку, і я збентежено витріщилася на його зап'ястя.— Коїн забрала в мене комунікатор.

Я закусила губу, силкуючись не розреготатися. Але ж це така сміхота!

— Мені шкода, солдате Гейл Готорн.

— Не варто шкодувати, солдате Катніс Евердін,— посміхнувся Гейл.— Я все одно почувався дурнем, всюди тягаючи ту штуковину...— (Ми обоє розсміялися).— Гадаю, це означає, що мене понизили в посаді... або й усунули.

Все-таки в Окрузі 13 було й дещо позитивне. Наприклад, до мене повернувся колишній Гейл. Незважаючи на тиск із боку Капітолія, на наше з Пітою фіктивне одруження, ми з Гейлом спромоглися зберегти дружбу. Гейл не нав'язувався: не ліз із поцілунками й не казав про свої почуття. Можливо, через мою хворобу, а може, не хотів тиснути, або просто розумів: це жорстоко щодо Піти, який зараз у руках Капітолія. У всякому разі, у мене знову з'явився друг, з яким я могла поділитися своїми таємницями.

— Хто ці люди? — запитала я.

— Вони такі самі, як ми. От тільки у них було не кілька пластів вугілля, а ядерна зброя,— відповів Гейл.

— А мені хочеться вірити, що Округ 12 за Чорних часів не покинув би соратників напризволяще,— мовила я.

— Міг би. Якби йшлося про капітуляцію, або про необхідність скористатись ядерною зброєю,— сказав Гейл.— Хай там як, вони молодці, що взагалі вижили.

Можливо, через те, що на моїх підшвах і досі був попіл Округу 12, вперше за увесь час я віддала належне мешканцям Округу 13. Вони вижили, незважаючи ні на що. Перші роки були найжахливішими: потому як місто було розбомблене вщент, вони тулилися в малесеньких кімнатках під землею. Населення скоротилося в десятки разів, не було до кого звернутися по допомогу... За останні сімдесят п'ять років мешканці Округу 13 навчилися самі дбати про себе, перетворилися на боездатну армію і без сторонньої допомоги збудували нове суспільство. Вони стали б набагато сильнішими, якби через епідемію не знизився рівень народжуваності: тепер вони відчайдушно прагнуть притоку свіжої крові ззовні. Можливо, вони надто суворі, якісь запрограмовані, можливо, їм бракує почуття гумору. Але вони є. І вони прагнуть знищити Капітолій.

— Але їм знадобилося багато часу, щоб нарешті об'явитися,— мовила я.

— Так, було нелегко. Довелося створити цілу підпільну мережу в Капітолії і провести роботу в округах,— пояснив Гейл.— А далі їм потрібна була людина, яка б запустила механізм у дію. Їм потрібна була ти.

— Піта їм також був потрібен, але, здається, вони про нього швидко забули,— мовила я.

Обличчя Гейла спохмурніло.

— Сьогодні Піта міг завдати багато шкоди. Звісно, здебільшого повстанці пропустять його слова повз вуха. Однак у деяких округах спротив тільки-тільки зароджується, він іще не набрав сили, і тому людям важко буде опиратися. Перемир'я — це вочевидь ідея президента Снігоу. Але з вуст Піти вона звучить дуже резонно.

Я боялася того, що почую у відповідь, однак усе-таки запитала:

— Гейле, як ти гадаєш, чому він це сказав?

— Можливо, його катували. Або переконали. Я думаю, він уклав із владою якусь угоду, щоб захистити тебе. Скажімо, висунув ідею перемир'я навзамін того, щоб тебе й надалі вважали розгубленою вагітною дівчиною, яка й гадки не мала про повстання й проти волі опинилась у полоні. В такому разі, навіть якщо округи програють, у тебе з'явиться шанс. Якщо ти, звісно, підіграватимеш...— Напевне, у мене був спантеличений вигляд, оскільки наступні слова Гейл промовив дуже тихо.— Катніс... він досі намагається вберегти тебе від смерті.

Вберегти від смерті? А, тоді все зрозуміло! Ігри тривають. Ми з Пітою більше не на арені, та оскільки нас не вбили, його єдине бажання досі в силі. Він хоче, щоб я залягла на дно, перебула час у безпеці й не у в'язниці, аж поки не вщухне війна. Тоді в жодній зі сторін не буде причини зичити мені смерті. А що буде з Пітою? Якщо переможуть повстанці, йому кінець. Якщо переможе Капітолій... хтозна! Можливо, нам обом подарують життя — якщо я підіграватиму,— а Ігри триватимуть...

У голові промайнули десятки образів: спис, який проштрикує тільце Рути на арені; бездиханне тіло Гейла, пошматоване батогом; устелене трупами вигоріле пустище на тому місці, де колись була моя домівка... І заради чого? Заради чого? Кров у жилах завирувала, і я згадала ще дещо. Перші спроби повстання в Окрузі 8. Переможці пліч-о-пліч... І те, що я спрямувала свою стрілу в силове поле арені, не було випадковістю. Як мені хотілося, щоб вона протягла серце мого ворога!

Я зірвалася на ноги, перекидаючи коробку з сотнею олівців, розсилаючи їх по підлозі.

— Що таке? — здивувався Гейл.

— Перемир'я не буде,— я гойднулася вперед, незграбно згрібаючи прості сірі графітові олівці в коробку.— Вороття немає.

— Знаю.

Гейл підгріб до себе жменю олівців і розклав їх на підлозі в одну рівненську лінію.

— Хай що змусило Піту сказати те, що він сказав, він помиляється.

Дурні палички не залазили в коробку, сипалися на підлогу, і я відчайдушно їх ловила.

— Знаю,— мовив Гейл.— Дай мені. Ти переламаєш усі олівці.

Він забрав у мене коробку й плавними впевненими рухами наповнив її олівцями.

— Піта не знає, що влада зробила з Округом 12. Якби він тільки краєм ока...— почала була я.

— Катніс, я не намагаюся нічого тобі довести. Якби я міг натиснути на кнопку і повбивати всіх покидьків у Капітолії, я б так і вчинив. Не вагаючись і хвилини,— він поклав до коробки останній олівець й опустив покришку.— Питання в тому, що робитимеш ти.

Виявилось, що на запитання, яке так давно не давало мені спокою, завжди була тільки одна можлива відповідь. І тільки завдяки Пітиним хитрощам я це збагнула.

Що мені робити?

Я глибоко вдихнула, ледь-ледь підносячи руки — немов відтворюючи рух чорно-білих крил, які змайстрував для мене Цинна,— і знову безвільно опускаючи.

— Я буду Переспівницею.

РОЗДІЛ 3

Денді скрутився калачиком біля Прим: він вправно виконував свою роботу, захищаючи її від нічних загроз, а в очах його відбивалося тьмяне світло лампи. Прим міцно пригорнулася до матері; вигляд вони мали точно такий самий, як того ранку на Жнива, коли я вперше потрапила на Голодні ігри. У мене було власне ліжко, адже я досі одужувала, та й, ніде правди діти, ніхто б не зміг спати зі мною, бо мене постійно переслідували нічні кошмари.

Пролежавши кілька годин у ліжку, я зрештою визнала, що не засну. Денді й на мить не спустив із мене ока, під його пильним поглядом я, невпевнено ступаючи холодною кахляною підлогою, навшпиньках дісталася комода.

В середній шухляді лежав мій одяг: тут усі носили однакові сірі сорочки, які заправляли в такі ж однакові сірі штани. Попід одягом я зберігала кілька речей, які мені вдалося забрати з арени. Моя брошка з переспівницею. Пітин золотий медальйон зі світлинами мами, Прим і Гейла. Срібний парашут із втулкою, за допомогою якої я цідила воду з дерев. Перлінка, яку дав мені Піта за кілька годин до того, як я підірвала силове поле. Округ 13 конфіскував мій тубик мазі для подальшого вивчення й використання в лікарні, а також лук і стріли, адже зброю тут дозволено носити тільки вартовим. Зараз лук і стріли в арсеналі.

Помацавши парашут, я нарешті відчула під пучками перлину. Повернулася в ліжко, вместилася на ньому, схрестивши ноги, і незчулася як почала терти гладеньку

переливчасту перлинку об губи. Не знаю чому, але мене це заспокоювало. Такий собі холодний поцілунок від Піти.

— Катніс? — прошепотіла Прим. Вона прокинулася й намагалася роздивитися мене у темряві.— Що сталося?

— Нічого. Просто поганий сон. Спи.

Це виходило саме собою: я завжди намагалася відгородити маму і Прим від зайвих хвилювань.

Обережно, щоб не збудити матір, Прим підвелася з ліжка, прихопивши з собою Денді, й умостилася біля мене. Її маленька ручка лягла на мою.

— Ти холодна,— Прим підтягнула до себе покривало, що валялося в ногах ліжка, й обгорнула нас трьох, зігріваючи мене теплом свого тіла й пухнастого тільця Денді.— Мені ти можеш розповісти, ти ж знаєш. Я вмію берегти таємниці. Навіть від мами.

Вона справді вміла тримати язика за зубами, ця маленька дівчинка, у якої на Жнива блузка висмикнулася зі спіднички, мов качиний хвостик; яка без сторонньої допомоги не могла дотягнутися до тарілок і яка мало не благала відвести її до пекарні, щоб подивитися крізь вікно на глазуровані торти... Час і горе змусили її занадто швидко подорослішати, принаймні як на мене, перетворивши її на молоду жінку, яка не поморщившись зашиває криваві рани і розуміє, що нашій матері можна розповідати, а що ні.

— Завтра вранці я збираюся пристати на пропозицію повстанців — буду Переспівницею,— мовила я.

— А ти цього справді хочеш? Чи тебе змушують? — запитала вона. |

— Гадаю, і те, і те,— гикнула я.— Хоча ні, я справді хочу. Я повинна, якщо це допоможе повстанцям здолати

Снігоу,— я дужче стиснула в долоні перлину.— Просто... вся справа в Піті. Боюся, якщо ми переможемо, повстанці страять його, як зрадника.

Прим замислилася.

— Катніс, здається, ти не усвідомлюєш, наскільки ти важлива для справи. А важливі люди зазвичай отримують те, що попросять. Якщо ти схочеш уберегти Піту від повстанців, ти зможеш.

Мабуть, я таки важлива. Мій порятунок завдав усім чимало клопоту. Мені дозволили навідатися в Округ 12...

— Тобто... я можу вимагати для Піти недоторканність? І всі будуть змушені пристати на мої вимоги?

— Думаю, ти можеш вимагати що завгодно, і Коїн не матиме іншого виходу, окрім як пристати на твої умови...— Прим насупилася.— От тільки звідки тобі знати, що вона дотримає слова?

Я згадала всі ті брехні, які наплів нам із Пітою Геймітч, щоб змусити нас діяти так, як йому вигідно. Як домогтися того, щоб повстанці не зреклися свого слова? Усна обіцянка за зачиненими дверима, ба навіть угода, укладена на папері,— після війни все це може розтанути як дим. Хто тоді доведе існування й чинність такої угоди? Жоден свідок зі Ставки нічого не вартий. Адже, швидше за все, саме вони підпишуть Піті смертний вирок. Мені знадобиться набагато більше свідків: усі, кого я зможу знайти.

— Вони дадуть обіцянку публічно,— мовила я. Денді змахнув хвостом, і я сприйняла це як згоду.— Я змушу Коїн оголосити це перед усім населенням Округу 13.

— Гм, непогана ідея,— усміхнулася Прим.— Це не стовідсоткова гарантія, однак тепер їм буде набагато важче не дотримати слова.

З пліч немов гора впала, адже нарешті я прийняла важливе рішення.

— Треба частіше будити тебе, маленьке каченя.

— Авжеж, — мовила Прим і поцілувала мене в щоку. — А тепер спробуй заснути, гаразд?

І я таки заснула, а прокинувшись уранці, почала жити згідно з розкладом: 7.00. Сніданок, 7.30. Ставка. От і добре, бо час щось робити. В їдальні я піднесла витатуйований на руці розклад, в який вписаний був мій ідентифікаційний номер, до сенсорного екрана і попхала тацю вздовж харчових автоматів. Сніданок, як завжди, складався з миски гарячої каші, склянки молока і жменьки фруктів чи овочів (сьогодні нам подали товчену ріпу). Вся їжа вирощена в підземеллях Округу 13. Мене приписали до столу, за яким сиділи Евердіни, Готорни та ще кілька біженців із нашого округу. Я одним духом глитнула свою порцію і не відмовилася б від добавки, але тут ніколи не давали добавок. До харчування тут науковий підхід. Кожен мешканець отримує рівно стільки калорій, скільки потрібно саме йому, щоб протягнути до наступного прийому їжі, — ні грама більше, ні грама менше. Розмір порції залежить від віку, зросту, будови тіла, стану здоров'я і фізичних навантажень згідно з розкладом. Біженці з Округу 12 спочатку отримували більші порції, ніж місцеві жителі, — щоб бодай трохи погладшали. Мабуть, кощаві солдати надто швидко втомлюються. Мушу визнати, що такий підхід спрацював. Уже за місяць 'ми мали здоровіший вигляд, особливо діти.

Гейл сів поруч, і я докладала зусиль, щоб не зиркати жалібно на його тацю. Мені так хотілося добавки, а він так часто ділився зі мною своєю порцією, що мені вже було соромно. Та хоч як я намагалася зосередитися на

серветці, в мою тарілку все одно плюснула повна ложка товченої ріпи.

— Припиняй це,— мовила я, та оскільки вже почала жувати, мої слова прозвучали зовсім не переконливо.— Мабуть, це заборонено.

Тут дуже суворі правила щодо харчування. Наприклад, навіть якщо ти не доїв свою порцію і хочеш притримати її на потім, не зможеш винести її з їдальні. Мабуть, раніше тут ставсь якийсь інцидент: хтось запасався їжею абощо. Але ж ми з Гейлом не один рік добували харчі для своїх родин, тому таке правило здавалося нам дивним. Ми добре знали, що таке голод, але ще ніхто й ніколи не вказував нам, що і коли їсти. В дечому правила в Окрузі 13 були набагато суворіші, ніж ті, які нам нав'язував Капітолій.

— А що мені зроблять? У мене вже й так забрали комунікатор,— відмахнувся Гейл.

Я мало не вилизала свою миску, і раптом у мене з'явилося натхнення.

— Слухай, а може, додати й це до списку моїх вимог?

— Що саме? Щоб мені дозволили підгодувати тебе ріпою? — запитав Гейл.

— Ні, щоб нам дозволили полювати...— (Це привернуло Гейлову увагу).— Ми б віддавали все впольоване на кухню. Але ж головне...— я недоговорила, бо Гейл і так зрозумів мене. Головне, що ми б час від часу дихали свіжим повітрям. Гуляли в лісах. Ми б знову стали собою.

— Давай,— мовив Гейл.— Зараз саме час. Ти можеш просити місяць із небес — і для тебе дістануть і його.

Гейл навіть не уявляв, що я й так проситиму місяць із небес — проситиму зберегти Піті життя. Я міркувала, чи варто розповісти про це Гейлові, аж тут пролунав дзвоник, який сповістив про завершення сніданку.

Я уявила, що опинюся сам на сам із Коїн, і мені стало зле.

— Що в тебе далі за розкладом?

Гейл поглянув на руку:

— Урок з історії ядерної зброї. До речі, твою відсутність уже помітили.

— Я маю йти в Ставку. Підеш зі мною? — запитала я.

— Гаразд. Але після вчорашнього мене можуть просто виставити за двері.

Поки ми відносили таці, Гейл мовив:

— Гадаю, тобі варто занести Денді в список своїх вимог. Я не впевнений, що тут нормально ставляться до домашніх улюбленців, адже вони не приносять ніякої користі.

— О, тут знайдуть роботу і для нього. От побачиш, щоранку на його лапі з'являтиметься новий напис,— мовила я, однак вирішила перестрахуватися і заради Прим включила його в перелік.

Поки ми дісталися Ставки, Коїн, Плутарх та інші уже зібралися. Майже всі здивувалися, побачивши Гейла, але ніхто не наважився виставити його за двері. Я боялася переплутати, що збираюся вимагати, тож одразу попросила аркуш паперу й олівець. Уперше — з часу своєї появи тут — я виявила цікавість до того, що відбувається, і це заскочило всіх зненацька. Кілька здивованих пар очей презирнулися між собою. Мабуть, для мене приготували нову лекцію... Проте Коїн сама подала мені аркуш паперу й олівець, і всі мовчки чекали, поки я складала перелік. Денді. Полювання. Недоторканність для Піти. Публічна обіцянка.

Здається, це все. Це мій єдиний шанс, єдина можливість поторгуватися. Міркуй! Чого ти ще хочеш? І тут

я плечем відчула тепло. Гейл. Я додала до списку Гейла. Не думаю, що зможу впоратися без нього.

Розболілася голова, і стало важко думати. Заплющивши очі, я почала беззвучно промовляти: «Мене звати Катніс Евердін. Мені сімнадцять років. Моя домівка — Округ 12. Я брала участь у Голодних іграх. Урятувалася. Капітолій ненавидить мене. Піту взяли в заручники. Він живий. Він зрадник, але живий. Я повинна вберегти його від смерті...»

Перелік. Він закороткий. Треба мислити масштабніше... Уявімо, що я перестану бути важливою, уявімо майбутнє, в якому я нічого не варта. Хіба я не повинна просити більшого? Для своєї родини? Для своїх земляків? Від праху мертвих засвербіла шкіра. Я буквально фізично відчула під підошвою черевика обгорілий череп. Від змішаного запаху крові і ядучого аромату троянд запалало в носі.

Олівець сам почав ковзати по аркушу. Розплющивши очі, я побачила криві букви. «СНІГОУ ВБ'Ю Я». Якщо президента візьмуть у полон, то привісей його стратити мають надати мені.

Плутарх обережно кахикнув:

— Уже закінчила?

Я підвела погляд на годинник. Я просиділа за столом майже двадцять хвилин! Здається, не в одного Фінея проблеми з концентрацією.

— Так, — відповіла я. Мій голос звучав хрипко, тож я прокашлялася. — Отже, домовилися, я згідна стати вашою Переспівницею.

Я дала їм трохи часу на те, щоб полегшено зітхнути, привітати одне одного, поплескати по спині, але Коїн залишилася незворушною, так ніби моя заява аніскілечки її не вразила.

— Але в мене є кілька умов,— я розгладила аркуш.— По-перше, моя сім'я залишає собі kota.

Моє найкрихітніше прохання миттю спровокувало суперечку. Повстанці з Капітолія не бачили в цьому нічого поганого: певна річ, мені дозволять залишити kota! — тоді як жителі Округу 13 вважали, що це може спричинити певні труднощі. Зрештою ухвалили рішення переселити нас на верхній поверх, у кімнату з неймовірною розкішшю — крихітним віконцем над землею. Так Денді зможе виходити й заходити, щоб робити всі свої справи надворі. Годуватися він має сам. Якщо прогавить комендантську годину, лишиться до ранку надворі. Якщо поставить під загрозу систему безпеки, його негайно пристрелять.

Зовсім не погано. Денді житиме так, як жив дотепер. За винятком умови про розстріл. Якщо він надто вихудає, я зможу підгодовувати його тельбухами — за умови, що моє наступне прохання буде задоволене.

— По-друге, я хочу полювати. З Гейлом. У лісі,— випалила я і дала присутнім кілька секунд, щоб перетравити почуте.

— Ми не заходитимемо далеко,— докинув Гейл.— Користуватимемося нашими старими луками. М'ясо можете забирати на кухню.

Я поквапилася втрутитись, поки нам не відмовили:

— Просто... Я не можу тут дихати... Я б зміцніла, стала прудкішою, якби... якби змогла полювати.

Плутарх почав був пояснювати пов'язані з цим проблемами: небезпеку, необхідність посилення охорони, можливі поранення,— але Коїн обірвала його:

— Ні. Нехай¹ полюють. Дві години на день замість тренувань. Радіус — чверть милі. Комунікатори і маячки обов'язкові. Що ще?

Я швидко переглянула свій список:

— Гейл. Без нього мені не впоратись.

— У якій ролі? Як друг, який весь час поряд, поки камери не бачать? Чи, може, ти хочеш, щоб ми представили його як твого нового коханого? — запитала Коїн.

Вона вимовила це без будь-якої злості чи умислу — навпаки, я б сказала, її слова прозвучали якось прозаїчно. Однак мене вони приголомшили.

— Що?

— Гадаю, ми повинні дотримуватися старого сценарію — роману з Пітою. Один крок убік — і публіка втратить до Катніс прихильність, — мовив Плутарх. — Особливо тепер, коли всі думають, що вона носить його дитину.

— Згодна. Отже, публіці подаємо Гейла як простого товариша по зброї. Так добре? — запитала Коїн. Я не могла відвести від неї погляду. Вона нетерпляче провадила: — Для Гейла цього достатньо?

— Можна сказати, що він твій двоюрідний брат, — мовила Фувльвія.

— Ми не брат і сестра! — вигукнули ми з Гейлом водночас.

— Знаю, але на камеру, мабуть, краще дотримуватися такої версії, — мовив Плутарх. — Поза камерою він увесь твій. Ще щось?

Такий поворот розмови не на жарт розізлив мене. Всі подумали, що я так просто можу відмовитися від Піти, що я закохана в Гейла, що все це була тільки гра! Мої щоки спаленіли. Сама тільки думка про те, що я за таких обставин можу завести коханця, була принизлива. Вихлюпуючи всю свою злість, я оголосила свою головну умову:

— Якщо війна закінчиться нашою перемогою, Піту помилюють.

Запала мертва тиша. Я відчула, як Гейлове тіло напружилось. Треба було попередити його, але я не була впевнена щодо його реакції. Я ніколи не знала, як він ставиться до Піти.

— До нього не буде застосовано жодного покарання,— провадила я. Аж раптом мене осінила нова думка.— Так само, як і до інших полонених трибутів — Джоанни й Енобарії.

Якщо чесно, то мене мало хвилювала Енобарія, злюка з Округу 2, яку я ненавиділа. Але було якось неправильно кидати її напризволяще.

— Ні,— відповіла Коїн рішуче.

— Так,— випалила я у відповідь.— У чому їхня провина? В тому, що ви не забрали їх з арени? Хто знає, що зараз робить з ними Капітолій?

— Їх судитимуть разом з іншими військовими злочинцями і ставитимуться до них так, як вирішить трибунал,— сказала вона.

— Їм буде гарантована недоторканність! — я підвелася з крісла, мій голос лунав гучно і дзвінко.— Ви особисто пообіцяєте мені це перед усіма жителями Округу 13 і біженцями Округу 12. Якнайшвидше. Сьогодні. Ваше звернення буде записано на плівку для майбутніх поколінь. Ви оголосите себе і свій уряд відповідальними за їхню безпеку, а ні, то шукайте собі іншу Переспівницю!

Мої слова повисли в кімнаті. Ніхто не наважувався порушити мовчанку.

— Ось вона! Справжня! — прошепотіла Фульвія Плутарху.— Ще б костюм, а позаду вогонь і трохи диму.

— Так, саме те, що нам потрібно,— прошепотів Плутарх у відповідь.

Мені кортіло спелити їх поглядом, але я усвідомлювала, що зараз це буде великою помилкою. Не варто

відводити очей від Коїн. Я легко читала на її обличчі, як вона зважує мій ультиматум і вирішує, чи окупиться він.

— Що скажете, президенте? — запитав Плутарх. — За даних обставин ви можете офіційно оголосити про помилування. А хлопець... він іще навіть неповнолітній.

— Гаразд, — озвалася нарешті Коїн. — Але раджу тобі грати переконливіше.

— Гратиму, але тільки після вашої офіційної заяви, — відповіла я.

— Складіть сьогодні збори національної безпеки. Замість вільного часу, — звеліла вона. — Я виголошу офіційне звернення. У твоєму переліку є ще щось, Катніс?

Зіжмаканий папірець перетворився на м'ячик, я й далі стискала його в правій долоні. Я востаннє розпрямила аркуш і прочитала криві букви.

— Ще остання умова. Снігоу вб'ю я.

Вперше за весь час на вустах президента з'явилася ледь помітна посмішка:

— Коли прийде час, я дам тобі можливість обдумати все ще раз.

Можливо, вона має рацію. Насправді мені вже не так сильно кортіло вбити Снігоу. Гадаю, я можу покластися на Коїн і почекати, коли прийде час.

— Справедливо.

Очі Коїн опустилися на годинник. Вона також мусить дотримуватися графіку.

— Гадаю, тепер я можу залишити її на вас, Плутарху.

З цими словами вона вийшла з кімнати, а за нею і всі її підлеглі. Залишилися тільки Плутарх, Фульвія і ми з Гейлом.

— Просто чудово. Неперевершено, — Плутарх опустився на стілець і втомлено потер очі. — Знаєте, чого

мені бракує найдужче? Більше за все? Кави. От я запитую себе, чому вівсянку й ріпу не можна запити кавою?

— Ми й не уявляли, що тут усе так суворо,— пояснила Фульвія, масажуючи Плутархові плечі.— Навіть у вищих колах.

— Ну, ми ще покладалися на чорний ринок, але тут його немає,— мовив Плутарх.— Навіть в Окрузі 12 був свій чорний ринок, правда?

— Так, Горно,— мовив Гейл.— Ми там торгували.

— Ось бачите? Тільки не треба дивитися так на мене. Боже, які ви моральні! Практично непідкупні! — зітхнув Плутарх.— Гаразд, як кажуть, війни не тривають вічно. Що ж, раді вітати вас у команді,— він простягнув руку, і Фульвія подала йому великий альбом у чорній шкіряній палітурці.— Загалом ти уявляєш, що нам від тебе потрібно, Катніс. Я розумію, що тобі було важко зважитися на таке. Сподіваюся, це допоможе...

Плутарх штовхнув альбом до мене, і я підозріло втупилася в нього. Але цікавість перемогла, я відгорнула обкладинку — і побачила там себе, струнку й дужу, в чорному костюмі. Тільки один майстер міг створити такий костюм, на перший погляд зовсім простий, а насправді витвір мистецтва. Шолом, майстерно вигнутий нагрудник, трішки віддуті рукава, з-під яких визирає біла тканина... З його легкої руки я знову перетворююся на переспівницю.

— Цинна,— прошепотіла я.

— Так. Він узяв із мене слово, що я не покажу тобі цього альбому, аж поки ти сама не вирішиш стати Переспівницею. Повір, а мені дуже кортіло,— мовив Плутарх.— Давай. Гортай далі.

Я повільно гортала сторінку по сторінці, роздивляючись кожную деталь костюму: старанно скроєні шари бронежилета, приховану зброю в черевиках і на поясі,

спеціальний захист біля серця. На останній сторінці, під ескізом моєї брошки, Цинна написав: «Я досі ставлю на тебе».

— Коли він...— мій голос здригнувся.

— Потому як оголосили Червону чверть. Приблизно за кілька тижнів до Ігор. У нас є не тільки ескізи, але й самі костюми. А ще на тебе в арсеналі чекає Біпер, він має для тебе дещо цікаве. Я нічого тобі не скажу, не хочу зіпсувати сюрприз,— мовив Плутарх.

— Ти будеш найкраще вбраним повстанцем за всю історію воєн,— зронив Гейл і посміхнувся. Раптом до мене дійшло, що весь цей час він тримався оддалік. Мабуть, як і Цинна, хотів, щоб я все вирішила сама.

— Ми розробили план під назвою «Атака в ефірі»,— мовив Плутарх.— Маємо на меті зняти серію агіток, тобто агітаційних роликів з тобою в головній ролі, і транслявати їх на увесь Панем.

— Але як? Тільки Капітолій має право на трансляцію! — здивувався Гейл.

— Але ж із нами Біпер. Приблизно десять років тому це він перепрограмував підземні мережі трансляції. І вважає, що у нас є непогані шанси вийти в ефір. Звісно, спочатку треба відзняти матеріал. Тож, Катніс, студія запису до твоїх послуг...— Плутарх перевів погляд на свою асистентку.— Фувліє!

— Ми з Плутархом довго мізкували над тим, як тебе подати. Нам здається, найкраще спершу вибудувати зовнішній образ ватажка повстанців. А тоді вже зайнятися внутрішнім світом. Тобто спочатку треба забезпечити, щоб наша Переспівниця мала приголомшливий вигляд, а потім попрацювати над особистістю, гідною такого образу,— мовила вона і розцвіла.

— Але у вас уже є костюм,— зауважив Гейл.

— Так, але поглянь на неї! Вона налякана, закривавлена? Чи, може, в її очах палає вогонь повстання? Яку лють вона зможе зіграти, якщо довкола не буде ворогів? У будь-якому разі вона повинна уособлювати щось. Я маю на увазі, що це...— Фульвія швидким кроком наблизилася до мене й обхопила моє обличчя долонями,— це ні до чого не годиться.

Я інстинктивно відсмикнула голову, але вона й так уже почала збирати свої речі.

— Отже,— сказала вона,— зважаючи на такі труднощі, ми приготували тобі ще один маленький сюрприз. Ходімо.

Фульвія поманила нас рукою, і ми з Гейлом рушили в коридор слідом за Плутархом.

— Хотіли як краще, а тільки образили,— прошепотів Гейл мені на вухо.

— Ласкаво просимо до Капітолія,— відповіла я. Однак слова Фульвії зовсім не вразили мене. Міцніше стиснувши альбом, я пригорнула його до грудей. Якщо цього хотів Цинна, то я все правильно вирішила.

Ми зайшли в ліфт, і Плутарх зазирнув до свого записника.

— Подивимось. Кімната три-дев'ять-нуль-вісім.

Він натиснув кнопку 39, але нічого не сталося.

— Напевно, слід скористатися ключем,— зауважила Фульвія.

Витягнувши з-під сорочки ключ на тоненькому ланцюжку, Плутарх застромив його в отвір, якого я раніше й не помічала. Двері зачинилися.

— Он воно як!

Ліфт почав ʙпускатися вниз: десять, двадцять, тридцять поверхів... Я й не здогадувалася, що Округ 13 залягає так глибоко. Двері відчинилися, і ми опинилися

в білому широкому коридорі, обабіч якого тягнулися червоні двері, на вигляд майже розкішні — в порівнянні з сірими на верхніх поверхах. Кожні двері були просто позначені цифрами. 3901, 3902, 3903...

Ми вийшли з ліфта, і дверцята за нашими спинами зачинилися, а тоді ззовні опустилися ще й металеві ґрати. Не встигла я й оком змигнути, як у другому кінці коридору матеріалізувався чатовий. Двері за його спиною беззвучно зачинилися, і він рушив до нас.

Плутарх вийшов йому назустріч, простягнувши руку на знак привітання. В повітрі витало щось зловісне — щось тут було не так. І справа зовсім не в ліфті, і не в клаустрофобії (уявіть тільки: 39 поверхів під землею!), і не в дошкульному запахові антисептика. Глянувши на Гейла, я одразу збагнула, що він почувається точно так само.

— Доброго ранку, ми шукали...— почав був Плутарх.

— Ви помилилися поверхом,— відрубав чатовий.

— Справді? — Плутарх іще раз перевірів свої записи.— Тут у мене написано три-дев'ять-нуль-вісім. Може, ви просто передзвоните...

— Боюся, я змушений просити вас якнайшвидше піти геть. Очевидячки, сталася помилка, зверніться в Бюро,— сказав охоронець.

Кімната 3908 була просто перед нами. Всього за кілька кроків. Двері — вони тут усі були однакові — здавалися недоробленими: на них не було ручок. Мабуть, вони відчинялися від поштовху — як і ті, з яких вийшов чатовий.

— А де це? — запитала Фульвія.

— Бюро розташоване на сьомому поверсі,— відповів чатовий і простягнув руки, підштовхуючи нас назад до ліфта.

Саме в цю мить з-за дверей кімнати 3908 долинув якийсь звук, схожий на скавуління заляканого собаки, який намагається уникнути удару. От тільки цей звук був надто людський і надто знайомий. Наші з Гейлом погляди зустрілися всього на мить, але двом людям, які розуміють одне одного з півслова, цього було достатньо. Я випустила з рук альбом Цинни, і він з гучним виляском упав чатовому на ногу. А за секунду, коли чатовий нахилився, щоб його підняти, Гейл також нахилився і «ненавмисне» зіштовхнувся з ним головою.

— Ой, вибачте,— мовив Гейл, усміхнувшись, і зловив чатового за руку, мовби щоб заспокоїти, а насправді розвернув його до мене боком.

Це був мій єдиний шанс. Промчавши повз чатового, я поштовхом відчинила двері під номером 3908 і побачила їх. У синцях, напівголих, прикутих кайданами до стіни.

То була моя підготовча команда.

Крізь густий запах антисептика пробивався сморід немитих тіл, застоюної сечі та інфекції. Якби не золоте татуювання на обличчі у Вінії, не оранжеві кучері Флавія і не зеленкувата шкіра Октавії, яка обвисла, мов здута повітряна кулька, я б ніколи не впізнала ці три виснажені створіння.

Побачивши мене, Флавій і Октавія відсахнулись і втиснулися спинами в кахляну стіну, так ніби очікували нападу, хоча я ніколи їх не ображала. Злостиві думки — ось моя найгірша образа на їхню адресу, і то я завжди тримала їх при собі. Тоді чому ж вони мене бояться?

Чатовий кричав, щоб я негайно вийшла з кімнати, але судячи з метушні, Гейл якимось чином його затримав. Мені було потрібно всього кілька секунд, кілька відповідей. Я підійшла до Вінії: вона завжди була найсильнішою. Опустившись перед нею навколішки, я узяла її за руки; її крижані пальці вчепилися в мене, мов лещата.

— Що сталося, Вініє? — запитала я. — Чому ви тут?

— Нас викрали. З Капітолія, — мовила вона хрипким голосом.

До кімнати ввійшов Плутарх.

— Що тут у біса коїться?

— Хто вас викрав? — не вгавала я.

— Люди, — відповіла вона розмито. — Тієї ночі, коли ти підірвала арену.

— Ми подумали, що тобі буде легше, коли поруч буде твоя підготовча команда, — мовив Плутарх. — І Цинна просив...

— Невже Цинна просив про оце? — гаркнула я, бо знала напевне, що Цинна нізащо в світі не образив би цих трьох людей, до яких завжди ставився лагідно і терпляче.— Чому їх тут тримають, як злочинців?

— Не знаю. Чесно,— голос Плутарха переконав мене, що він не обманює, і неприродно бліде обличчя Фувльвії тільки підтвердило це. Плутарх обернувся до чатового, який щойно з'явився у дверях: Гейл не відходив від нього ні на крок.— Я гадав, їм просто заборонили вільне пересування по території. За що їх покарано?

— За те, що вони крали їжу. Ми були змушені затримати їх після сварки через хліб,— відповів охоронець.

Вінія насупилася, брови її поповзли вгору, так ніби вона досі не могла втямити, в чому їхня провина.

— Нас ніхто не попередив. А ми були такі голодні! Та й узяла вона всього один шматочок.

Октавія почала схлипувати в свою порвану туніку. І я згадала, як колись після першої нашої з Пітою перемоги на Іграх Октавія крадькома передала мені під столом булочку, бо не могла стерпіти моїх голодних мук. Я підповзла до її тремтячого тіла:

— Октавіє! — я торкнулася її — і вона здригнулась.— Октавіє, все буде гаразд. Я витягну вас звідси, чуєте?

— Це буде нелегко,— мовив Плутарх.

— І це все через те, що вони взяли шматок хліба? — запитав Гейл.

— Вони кілька разів порушували правила. Їх попереджали. Але вони все одно й далі брали хліб,— чатовий на якусь мить замовк, наче його приголомшило наше ту-поумство.— Адже брати хліб суворо заборонено.

Октавія ніяк не хотіла забирати рук з обличчя, але голову трішки підвела; кайдани на худих зап'ястках з'їхали на кілька дюймів вниз, і я побачила свіжі рани.

— Я відведу вас до мами, — мовила я і повернулася до чатового. — Звільніть їх.

Чатовий похитав головою:

— Я не уповноважений.

— Звільніть їх! Негайно! — заверещала я.

Здається, чатовий розгубився. Звичайні жителі ніколи не розмовляли з ним таким тоном.

— Вказівки про звільнення не було. У вас немає повноважень...

— У мене є повноваження, — мовив Плутарх. — Ми все одно прийшли по них. Вони важливі для справи. Я беру повну відповідальність на себе.

Чатовий відійшов подзвонити, а за кілька хвилин повернувся зі зв'язкою ключів. Моя підготовча команда провела в камері стільки часу, що навіть потому як кайдани зняли, не могла звестися на ноги. Ми з Гейлом і Плутархом допомогли їм підвестися. Флавій перечепився через металеву решітку, яка затуляла циліндричний отвір у підлозі, і на саму тільки думку про те, що зливається у цей стік, мені стало зле і в шлунку все перевернулося. З білих кахлів змиваються плями людського горя...

В лікарні я відшукала маму — єдину людину, якій могла довірити бідолашних капітолійців. Їй знадобилася всього хвилина, щоб розмістити їх і оцінити загальний стан, а далі її емоції сховалися під маскою зосередженості. І я знала, це не від того, що вона побачила понівечені тіла — в Окрузі 12 це було звичною справою, — а тому що вона зрозуміла: Округ 13 нічим не відрізняється від інших — тут також утримують і катують ув'язнених.

Маму допустили до роботи в лікарні, але ставилися до неї радше як до медсестри, ніж як до лікаря, незважаючи на її чималий досвід. Однак ніхто не заперечував, коли

вона відвела мою підготовчу команду в оглядову, щоб обстежити рани. Я сіла на лавку біля входу в лікарню й терпляче очікувала на її вердикт. Їхні тіла розкажуть мамі все про той біль, якого вони зазнали.

Гейл сів поруч і пригорнув мене за плечі.

— Вона їх вилікує.

Я тільки кивнула у відповідь і замислилась над тим, чи згадує він іноді про власне покарання новою владою Округу 12.

Плутарх із Фульвією вмостилися на лавочці навпроти, але жодним словом не прокоментували стан моєї підготовчої команди. Якщо вони справді не здогадувалися про покарання, тоді як вони пояснюють такий учинок президента Коїн? Я вирішила відкрити їм очі.

— Гадаю, це було попередження нам усім,— мовила я.

— Що? Ні. Що ти маєш за увазі? — здивувалася Фульвія.

— Покарання моєї підготовчої команди — це попередження,— пояснила я.— Не тільки мені, але й вам. Щоб ми знали, хто тут головний і що з нами буде, якщо ми ослушаємося. Якщо у вас були бодай найменші ілюзії з приводу того, що ви маєте владу, гадаю, тепер вони розвіялися. І, вочевидь, навіть капітолійське походження не в змозі вам допомогти. Навпаки, це тягне за собою додаткові зобов'язання і відповідальність.

— Хіба можна порівнювати Плутарха, який спланував масштабне повстання, і трьох косметологів,— відповіла Фульвія крижаним тоном.

— Як скажете, Фульвіє,— знизала я плечима.— Та уявіть тільки, що буде, якщо ви станете Коїн на заваді. Мою підготовчу команду викрали силоміць, тож вони досі можуть сподіватися на те, що одного дня повернуться

до Капітолія. Ми з Гейлом виживемо в лісах. А куди по-
дінетеся ви?

— Можливо, ми трохи важливіші для справи, ніж ти гадаєш,— відповів Плутарх байдужим тоном.

— Ну звісно. Трибути також були важливі для Ігор...
А потім ставали неважливі,— мовила я.— І тоді нас
просто позбувалися — еге ж, Плутарху?

Це поклато розмові край. Решту часу ми сиділи
мовчки, аж поки до нас не вийшла мама.

— З ними все буде гаразд,— повідомила вона.— Сер-
йозних ушкоджень немає.

— Добре. Чудово,— мовив Плутарх.— Коли вони
зможуть взятися до роботи?

— Мабуть, завтра,— відповіла вона.— Після всього,
чого вони зазнали, вони трохи емоційно неврівноважені.
Після Капітолія вони були зовсім не готові до нового
життя.

— А хто з нас був? — мовив Плутарх.

Чи то через мою підготовчу команду, чи то через втому
Плутарх розщедрився та звільнив мене від обов'язків Пе-
респівниці аж до вечора. Ми з Гейлом подалися до їдальні
на обід — отримали по порції тушкованих бобів із ци-
булею, по кусню хліба та склянці води. Після того, що
сталось з Вінією, хліб просто-таки застряг у мене в горлі,
і я віддала надкушений шматок Гейлові. За обідом ми не
промовили і слова, тільки коли наші миски спорожніли,
Гейл задер рукав сорочки й поглянув на свій розклад.

— Зараз у мене тренування.

Я також задерла рукав:

— У мене теж.

Нестримне бажання втекти в ліс, бодай на дві години,
відсунуло на другий план усі переживання. Зелень, со-
нчанче проміння, свіже повітря обов'язково допоможуть

мені позбутися поганих думок. Щойно опинившись у коридорі, ми з Гейлом, мов школярі, кинулися наввипередки до арсеналу і, поки добігли, захекалися не на жарт — то було ще одне нагадування про те, що я не зовсім одужала. Вартові видали нам старі луки, а також ножі й бокастий мішок замість мисливської торби. Набравшись терпіння, я мовчала, поки до щиколотки мені чіпляли маячок, і вдавала, що слухаю, коли мені пояснювали, як користуватися наручним комунікатором. Одне-єдине не йшло мені з голови: в комунікатор вмонтований годинник, і ми повинні повернутися в Округ 13 до визначеного часу — в іншому разі нас позбавлять цього неймовірного привілею — полювання. Мабуть, це єдине правило, якого я дотримуватимуся.

Нас випустили на тренувальний майданчик — велику територію за лісом, обгороджену високим парканом. Вартові без жодного слова відчинили добре змащені ворота. Самотужки нам цю перешкоду не здолати — паркан тридцять футів заввишки, завжди під напругою, та ще й на додачу увінчаний сталевим дротом із гострими як лезо колючками. Ми заглиблювалися в ліс, аж поки паркан геть не зник з очей. На першій-ліпшій галлявині ми зупинилися й, задерши голови до сонця, почали грітися в його променях. Я розкинула руки в боки й закрутилася — та так сильно, що аж у голові запаморочилося.

Як і в Окрузі 12, тут також бракувало дощу. Сухі дерева скидали пожовклі листочки, які стелилися під ноги хрустким килимом. Ми роззулися. Мої черевики взагалі ні до чого вже не годилися: мені, цілком у дусі Округу 13, виділили пару, з якої хтось виріс. І той хтось мав кумедну манеру ходити — надто дивно черевики вигнулися й всохлися.

Ми полювали, як за старих часів. Тихо, не перемовившись і словом, бо тут, у лісі, ми були немов дві половинки одного цілого. Ми вгадували рухи одне одного і прикривали одне одному спину. Скільки часу ми уже не полювали ось так пліч-о-пліч? Вісім місяців? Дев'ять? Омріяна свобода! Не зовсім те, чого хотілося б,— на заваді пережите горе, постійна втома і маячки на шиколотках... Але на ту мить це було для мене справжнісіньким щастям.

Звірі в лісі були довірливі, вони ще не звикли до нашого запаху, а кожна секунда зволікання коштувала їм життя. За півтори години ми вполювали з дюжину різної здобичі — зайців, білок та індичок — й вирішили провести залишок часу біля ставка, який, мабуть, живився з підземного джерела, оскільки вода тут була прохолодна й солодка.

Коли Гейл запропонував випатрати здобич, я не заперечувала. Поки він порався з тушками, я поклала в рот кілька листочків м'яти, прихилилася до каменя, дослухаючись до кожного звука, й підставила шкіру під теплі промінчики призахідного сонця. В цю мить я майже відчувала душевну рівновагу, аж тут мені завадив голос Гейла:

— Катніс, чому ти так переживаєш через свою підготовчу команду?

Я розплющила очі. Він що — жартує? Але Гейл зосереджено білував зайця.

— А як може бути інакше?

— Гм. Ну, не знаю. Хіба це не вони весь останній рік наряджали й роззолочували тебе для участі в масовій різанині?

— Все набагато складніше. Я їх знаю. Вони зовсім не злі й не жорстокі. Я б сказала, вони навіть дурненькі.

Ображаючи їх, почуваяешся так, ніби кривдиш дітей. Вони не тямлять... Вони не знають...— я сама заплуталася в тому, що хотіла сказати.

— Чого вони не знають, Катніс? — мовив Гейл.— Що трибутів — справжніх дітей, на відміну від цього чудового тріо,— змушують битися на смерть? Що ти потрапила на арену комусь для розваги? Невже в Капітолії це тримають у таємниці?

— Ні, зовсім ні. Просто вони дивляться на це зовсім не так, як ми,— відповіла я.— Вони вирости з думкою, що так має бути...

— Ти їх захищаєш? — Гейл різким рухом зірвав із зайця шкурку.

В грудях боляче кольнуло. Адже я справді їх захищаю, а це нісенітниця якась! Я напружила мозок, шукаючи цьому логічне пояснення.

— Гадаю, я б вступилася за будь-кого, кого б так покарали за крадіжку однього шматка хліба. А може, це нагадало мені, як повелися з тобою! Через індичку!

Однак я розуміла, що Гейл має рацію. Це справді дивно — я надто переймаюся через свою підготовчу команду. А я ж бо повинна ненавидіти їх і бажати їм смерті! Але ж вони такі дурненькі, і вони працювали з Цинною, а він завжди був на моєму боці, правда ж?

— Я зовсім не збирався сваритися,— мовив Гейл.— Просто маю сумніви, що Коїн хотіла донести до тебе якесь послання, покаравши цих трьох за порушення закону й крадіжку хліба. Швидше за все, вона хотіла зробити тобі послугу,— він запхнув зайця в мішок і підвівся.— Поквапся, а то запізнимося.

— Гарзд. †

Однак я проігнорувала його простягнуту руку й звелася на ноги сама.

Дорогою назад ніхто з нас не порушив мовчанки, але щойно ми опинилися за брамою, мене осяяла нова думка.

— Перед Червоною чвертю Октавія і Флавій навіть не змогли зі мною попрощатися — вони плачучи вибігли з кімнати. А Вінія ледве вичавила з себе «прощавай».

— Постараюся пам'ятати про це, — відповів Гейл.

— Постарайся, — буркнула я.

Ми віддали все м'ясо на кухню Сальній Сей. Їй подобалося в Окрузі 13, хоча вона вважала, що кухарі тут зовсім позбавлені уяви. Звісно, жінка, яка здатна приготувати смачнезне рагу з дикої псятини й ревеню, тут почувалася так, ніби їй руки зв'язали.

Коротке полювання, та ще й після безсонної ночі, остаточно виснажило мене, і я вирішила відпочити. Повернувшись до кімнати, я з подивом побачила, що вона порожня, і тільки тоді згадала, що ми переїхали через Денді. Довелося піднятися на кілька поверхів вище й шукати кімнату Е. Вона була точнісінько така сама, як і кімната 307, за винятком маленького віконечка — півметра заввишки й сантиметрів двадцять завширшки — по центру стіни. Віконечко зачинялося залізними віконницями й замикалося на замок, але зараз було відчинене, а бридкого kota ніде не було видно. Я випросталася на ліжку, і пообіднє сонечко впало мені на обличчя. Не встигла я заплащити очі, як мене збудила сестра:
18.00. Вільний час.

Прим повідомила, що оголошені загальні збори. Повинні з'явитися всі — за винятком кількох осіб, які не можуть полишити відповідальні пости. Ми рушили до актовій зали — величезної кімнати, яка з легкістю вмщувала тисячі людей. Мабуть, її будували для ще більшої кількості народу, яка збиралася тут до епідемії.

Прим мовчки кивнула мені на жахливі наслідки тієї трагедії — на подзьобані віспинами тіла дорослих, на покручених дітей.

— Вони тут настраждалися,— мовила Прим.

Після того, що сталося сьогодні вранці, у мене й найменшої охоти не було співчувати Округу 13.

— Не більше, ніж ми в Окрузі 12,— мовила я.

В натовпі з'явилася мама, оточена гуртом пацієнтів у піжамах і халатах — з тих хворих, які були здатні пересуватися самотужки. Поміж них був і Фіней. Він здався збентеженим, однак вигляд мав чарівний. У руках він тримав шматок мотузки сантиметрів тридцять завдовжки — закороткий для того, щоб зав'язати гарний вузол, і Фінейові пальці автоматично зав'язували, тербили й розв'язували малесенькі вузлики, а погляд блукав довкола. Напевно, мотузка — це якась лікувальна методика. Наблизившись, я мовила:

— Привіт, Фінею.

Він навіть не помітив мене, тож я легенько штовхнула його ліктем, щоб привернути увагу.

— Фінею! Як ти?

— Катніс,— мовив він і схопив мене за руку. Гадаю, зрадів із того, що побачив знайоме обличчя.— Навіщо нас тут зібрали? 1

— Я сказала Коїн, що стану-таки Переспівницею. А натомість змусила її пообіцяти, що вона, якщо повстанці переможуть, забезпечить усім трибутам недоторканність,— пояснила я.— Вона має оголосити це перед усім населенням Округу 13, на очах багатьох свідків.

— А! Це добре. Бо я хвилювався за Енні. Боявся, що її слова можуть перекрутити, а тоді обізвуть її зрадницею,— мовив Фіней.

Енні. Ой! Я геть за неї забула.

— Не хвилюйся, я про все потурбувалася.

Швидко потиснувши Фінею руку, я рушила до сцени, яку встановили в кінці кімнати. Помітивши мене, Коїн відірвала погляд від своєї промови й здивовано звела брови.

— Слід іще внести в перелік Енні Кресту,— мовила я.

— Хто це? — президент ледь помітно насупилася.

— Це Фінеєва...— Хто? Я не знала, що сказати.— Це подруга Фінея Одейра. З Округу 4. Переможниця одних з Ігор. Коли арена вибухнула, її заарештували й забрали до Капітолія.

— А, та пришелепувата. Це зовсім не обов'язково,— сказала Коїн.— Зазвичай ми не караємо німечних.

Згадалася сцена, свідком якої я стала вранці. Я уявила Октавію, прикуту до стіни. Ми з Коїн по-різному розуміли слово «німечний». Однак я мовила:

— Ні? Тоді вам буде зовсім не важко додати її до списку.

— Гаразд,— мовила президент і записала ім'я Енні на аркуші паперу.— Хочеш піднятися на сцену, коли я звертатимуся до людей? — (Я заперечно похитала головою).— Так я і думала. Поквапся, якщо волієш загубитися в натовпі. Я вже починаю.

Я повернулася до Фінея.

В Окрузі 13 слова теж заощаджували. Коїн, попросивши уваги, одразу оголосила, що я погодилася стати Переспівницею за умови, що іншим переможцям — Піті, Джоанні, Енобарії та Енні — гарантують недоторканність, хай якої шкоди вони можуть завдати справі. Натовп заворушився, і до мене долинули невдоволені вигуки. Гадаю, ніхто й на мить не сумнівався в тому, що я стану Переспівницею. Тому, почувши, що

ціна — помилування вірогідних ворогів, люди розізлилися. На мене звідусіль кидали ворожі погляди, але я намагалася не звертати уваги.

Президент зачекала кілька хвилин і, як завжди жваво, провадила. От тільки сказала вона дещо нове для мене:

— У свою чергу, солдат Евердін пообіцяла присвятити себе загальній меті. А це означає, що ухиляння від справи, замислене чи скоєне, трактуватиметься як розірвання договору. Недоторканність буде знято, і долю чотирьох переможців вирішуватиме суд Округу 13. Так само, як і долю солдата Евердін. Дякую за увагу.

Іншими словами, якщо я відступаюся, нам усім кінець.

Ще одна сила, якій треба коритися. Ще один владний гравець, який вирішив використати мене як пішака у своїй грі,— от тільки не завжди все йде по плану. Спочатку продюсери хотіли зробити з мене зірку, а тоді насилу загладили скандал з отруйними ягодами. Потім президент Снігоу хотів із моєю допомогою загасити вогонь повстання, а це призвело до посилення опору. Наступними були повстанці, які силоміць викрали мене з арени, щоб я стала їхньою Переспівницею, і довго не могли змиритися з тим, що я не хочу крил. А тепер ще й Коїн зі своїм дорогоцінним ядерним арсеналом і абсолютним контролем над Округом 13. Вона перша збагнула, що приручити Переспівницю набагато важче, ніж зловити. Що в мене свої плани і мені не варто довіряти. Вона перша пригрозила мені розправою публічно.

Я занурила пальці в густий шар бульбашок у ванні. Перший пункт плану — вимити мене, а тоді вже вирішувати, що робити далі. Волосся у мене посічене на кінчиках і попалене кислотою, шкіра попечена, а руки й обличчя вкриті потворними шрамами. Підготовчій команді доведеться добре попрацювати, щоби спершу зробити з мене красуню, а тоді пошарпати, обпалити й пошрамувати в привабливіший спосіб.

— Перший етап — базовий рівень краси,— звеліла Фульвія сьогодні вранці.— А далі побачимо, що вийде.

Базовий рівень краси — значить, я повинна мати такий вигляд, ніби щойно прокинулася й вилізла з ліжка:

зовнішність майже ідеальна, однак природна. Нігті повинні бути рівненькі, але без жодної краплі лаку. Волосся — м'яке та блискуче, але без укладки. Шкіра — гладенька й чиста, але не підфарбована. З тіла слід повисмикувати все зайве волосся й замалювати кола під очима, але не виділяти й не підкреслювати жодної риси. Здається, Цинна дав саме такі вказівки того дня, коли я вперше приїхала в Капітолій як трибут. Але зараз усе не так: тоді я була учасником Ігор, а тепер я повстанець, тож маю бути схожа на себе реальну. Однак, здається, телевізійна версія повстанця трохи відрізняється від повстанця справжнього.

Відмившись нарешті від мильної піни, я обернулась — і побачила, що на мене вже чекає Октавія з рушником у руках. Вона неймовірно змінилася: тепер це була зовсім не та жінка, з якою я познайомилась у Капітолії. Без барвистого одягу, густого макіяжу, підфарбованої шкіри, біжутерії та всіляких дрібничок, якими вона прикрашала волосся, Октавія була сама на себе не схожа. Пам'ятаю, як одного дня вона заплела собі яскраво-рожеві коси, які прикрашали миготливі лампочки-мишки, і пояснила мені, що тримає вдома кількох мишей. Я не вірила власним вухам: миші — домашні улюбленці! У нас удома миша, яку ви не збираєтеся їсти, — шкідник. Та, мабуть, Октавія їх любила, адже вони маленькі, м'якенькі й пискляві. Як і вона сама... Поки вона мене витирала, я намагалася звикнути до нової Октавії з Окфугу 13. Її натуральне волосся мало чудовий золотисто-каштановий відтінок. Обличчя простеньке, однак миле. Вона молодша, ніж мені здавалося, — трохи за двадцять. Без довжелезних накладних нігтів її пальці здавалися дуже короткими, а ще вони без упину тремтіли. Мені хотілося сказати їй, що все буде гаразд, що

я подбаю, аби Коїн знову їх трьох не скривдила. Однак різнокольорові синці, які проступали на її зеленуватій шкірі, зайвий раз нагадали мені про те, яка я насправді безсила.

Флавія також було не впізнати без його багряної помади і яскравих нарядів. Однак якимось чином він спромігся надати своїм помаранчевим кучерям подобу зачіски. Найменше змінилася Вінія. Її блакитне волосся просто спадало на плечі, а не стирчало навсібіч шпичаками, і при коренях вже почало відростати. Проте мене завжди найбільше вражало її золоте татуювання, а воно нікуди не зникло. Вона підійшла й забрала в Октавії рушник.

— Катніс нас не образить,— мовила вона тихо, але твердо.— Катніс навіть не знала, що ми тут. Тепер усе зміниться.

Октавія ледь помітно кивнула, але так і не наважилася подивитися мені у вічі.

Повернути мені базовий рівень краси виявилось завданням не з легких, дарма що Плутарх завбачливо прихопив із собою з Капітолія всі необхідні препарати, знаряддя та пристрої. Підготовча команда працювала, як завжди, першокласно, аж поки не дійшла до передпліччя, звідки Джоанна витягнула маячок. Зашиваючи рану, лікар не подумав про те, який вона матиме вигляд, коли загоїться. Тепер на руці утворився грудкуватий зубчастий шрам завбільшки з яблуко. Зазвичай його затуляв рукав сорочки, але в костюмі Переспівниці, розробленому Цинною, рукава були дещо коротші. Мій шрам викликав стільки суперечок, що зрештою ухвалили покликати Фульвію та Плутарха і запитати поради в них. Готова заприсягнутися, що від вигляду шраму Фульвії відібрало мову. Як на людину, яка стільки часу пропрацювала

пліч-о-пліч із головним продюсером Ігор, вона занадто чутлива. Однак, гадаю, вона звикла бачити неприємні речі тільки на екрані.

— Всі знають, що в мене тут шрам,— мовила я похмуру.

— Знати — це одне, а бачити — зовсім інше,— відповіла Фульвія.— Він огидний. Це однозначно. Ми з Плутархом порадімося за обідом і щось придумаємо.

— Яюсь затулимо,— мовив Плутарх і байдуже махнув рукою.— Може, пов'язку причепимо абощо.

Я обурено вдягнулася, готова йти в їдальню. Підготовча команда збилася докупи й топталася біля дверей.

— Вам приносять їжу сюди? — запитала я.

— Ні,— відповіла Вінія.— Ми повинні ходити в їдальню разом зі всіма.

Я подумки зітхнула, уявивши, як увійду в їдальню в оточенні цих трьох. Проте люди й так завжди витріщаються на мене. Гадаю, мало що зміниться.

— Я проведу вас,— мовила я.— Ходімо.

Крадькома кинуті погляди й приглушене перешіптування, яке супроводжувало кожную мою появу в їдальні,— все це ніщо в порівнянні з реакцією, яку викликала моя дивакувата підготовча команда. Люди пороззявляли роти, тиццали пальцями, голосно вигукували.

— Просто не звертайте на них уваги,— сказала я трійці, яка дріботіла за мною з опущеними долі очима і мовчки брала склянки з водою й миски з сіруватою рибою і дивним рагу.

Ми сіли за столик, де зазвичай їли біженці зі Скиби. Зараз вони поводитися трохи стриманіше, ніж господарі з Округу 13, однак це можна було пояснити тим, що їх заскочили зненацька. Дівчинка Ліві, моя сусідка з Округу 12, насторожено привіталася з новоприбулими,

а Гейлова мати Гейзел, яка знала про ув'язнення, піднесла ложку рагу й мовила:

— Не бійтеся. На смак воно краще, ніж на вигляд.

Однак найбільше допомогла п'ятирічна Гейлова сестричка — Пізонія. Вона зіскочила з лавки, підійшла до Октавії й легенько торкнулася пальцем її шкіри.

— Ви зелена. Може, ви хвора?

— Це модно, Пізоніє. Так само, як користуватися помадою,— пояснила я.

— Це для краси,— прошепотіла Октавія, і з її очей мало не бризнули сльози.

Пізонія трохи поміркувала і сказала серйозним тоном:

— Ви й так вродлива.

— Дякую,— відповіла Октавія, і на її устах з'явилася ледь помітна усмішка.

— Якщо ви хочете справити враження на Пізонію, вам доведеться пофарбуватися в яскраво-рожевий колір,— мовив Гейл, поставивши свою тацю поруч із моєю.— Це її улюблений.

Пізонія хіхікнула й повернулася назад до матері.

Гейл кивнув Флавію.

— Не чекайте, поки рагу вистигне. Від цього воно не робиться смачнішим.

Усі заходилися їсти. Рагу справді було непогане, але якесь липке. Ложку можна було проковтнути тільки за третім разом.

Гейл, який зазвичай не розмовляв за столом, наполегливо силкувався підтримувати розмову, навіть розпитував про макіяж. Я знала, що таким чином він намагався залагодити наші натягнуті стосунки: вчора ввечері ми посварилися, коли він сказав, що я не залишила Коїн вибору і тій просто довелося висунути свої контрвимоги.

— Катніс, вона керує цілим округом. І не може в усьому потурати тобі.

— Ти хотів сказати, що вона не терпить заперечень, навіть справедливих? — випалила я.

— Я хотів сказати, що ти її підставила, змусивши подарувати недоторканність Піті й усім іншим, хоча насправді ми навіть не уявляємо, якої шкоди вони можуть завдати справі, — мовив Гейл.

— Значить, я повинна була просто скоритися її волі, а інші трибути хай сподіваються на диво? Зрештою, саме це зараз і відбувається!

Отут я гримнула дверима просто в нього перед носом. Під час сніданку ми сиділи нарізно, а коли вранці Плутарх відіслав Гейла на тренування, ми не перемовилися й словом. Я знала, що Гейл просто хвилюється за мене, але він повинен бути на моєму боці, а не на боці Коїн. Хіба він сам цього не розуміє?

По обіді згідно з розкладом ми з Гейлом вирушили в Штаб оборони до Біпера. Поки ми їхали ліфтом, Гейл мовив:

— Ти досі гніваєшся.

— А ти досі не вибачився, — відповіла я.

— Я правий, тому не збираюся забирати свої слова назад. Хочеш, щоб я просто тобі збрехав? — запитав він.

— Ні, я хочу, щоб ти подумав іще раз і прийняв правильне рішення, — сказала я.

Але Гейл тільки засміявся у відповідь. Ліпше просто облишити цю розмову. Не варто диктувати Гейлові, що робити. Якщо чесно, то саме тому я йому й довіряю.

Штаб оборони містився так само глибоко під землею, як і в'язниця, де утримували мою підготовчу команду, і складався з безлічі кімнат, нашпигованих комп'ютерами і спеціальним обладнанням, а ще з лабораторій і тирів.

Коли ми запитали, де Біпер, нам вказали на величезне скляне вікно. За ним я угледіла перший прегарний краєвид в Окрузі 13: точну копію галявини зі справжніми деревами, квітучими рослинами і живими колібрі. Посеред галявини в інвалідному візку сидів Біпер, спостерігаючи за яскраво-зеленою пташкою, яка, тріпочучи маленькими крильцями, збирала нектар із величезної жовтогарячої квітки. Його очі невіддивно стежили за пташиним польотом, аж поки не помітили нас. Біпер дружнім кивком запросив нас приєднатися до нього.

Повітря було прохолодне і свіже, зовсім не вологе й задушливе, як я очікувала. Зусібч линуло тріпотіння малесеньких крил, яке вдома я завжди плутала з машиним. Цікаво, хто дозволив створити таку чарівну місцину тут?

Біпер був досі блідий після хвороби, але за незграбними окулярами блищали сповнені радості й хвилювання очі.

— Ну хіба вони не дивовижні? Ось уже кілька років Округ 13 вивчає їхню аеродинаміку — вони ж бо здатні літати і вперед, і назад і набирати швидкість до шістдесятьох миль на годину. Якби ж я зміг збудувати такі крила для тебе, Катніс!

— Сумніваюся, що впоралась би з керуванням, Біпере,— засміялась я.

— Ось вона тут, а за секунду вже там... А ти поцілиш у колібрі стрілою? — запитав він.

— Не знаю. Ніколи не пробувала. Та й навіщо? Хіба то м'ясо? — відповіла я.

— Ну звісно, що ні. А ти не з тих, хто вбиває заради спортивного інтересу,— мовив Біпер.— Усе одно, в них важко поцілити.

— Можна розкласти сильце,— запропонував Гейл, і його обличчя стало зосередженим, як завжди, коли він міркував.— Слід узяти сітку з дуже дрібненькими дірочками. Обгородити доволі велику територію, а як приманку використати квіти. Поки пташки збиратимуть медок, смикнути за шнурок. Вони злякаються шуму й пурхнуть — і потраплять у сітку.

— А це спрацює? — запитав Біпер.

— Не знаю. Просто міркував уголос,— мовив Гейл.— Може, вони й перехитрять нас.

— Атож. Ти спираєшся на їхній інстинкт втікати від небезпеки. А ти постав себе на місце здобичі й почни думати, як вона... тільки так ти зможеш намацати її слабкості,— сказав Біпер.

Тут мені згадалося дещо, про що думати мені зовсім не хотілося. Готуючись до Червоної чверті, я переглядала записи й на одному з них побачила Біпера — маленького хлопчика, котрий з'єднав два дротики — і вбив струмом кількох дітей, які на нього полювали. Тіла в конвульсіях, перекошені обличчя. Біпер, майбутній переможець тих давніх Голодних ігор, спостерігає за тим, як помирають інші... Це не його провина. Це самозахист. Усі ми тільки захищалися... }

Раптом мені закортіло вийти з кімнати, поки хтось не почав розкладати сильце на колібрі.

— Біпере, Плутарх каже, що у вас для мене дещо є.

— Так. Новий лук,— він натиснув кнопку на ручці свого інвалідного візка і викотився з кімнати. Поки ми прямували за ним коридорами Штабу оборони, Біпер пояснював, чому користується інвалідним візком.— Я вже можу трохи ходити, просто дуже швидко втомлююся. А так мені легше пересуватися. Як там Фіней?

— У нього... у нього проблеми з концентрацією уваги,— відповіла я. Мені просто не хотілося казати, що в нього повний психічний розлад.

— А, проблеми з концентрацією? — Біпер похмуро посміхнувся.— Знали б ви, через що довелося пройти Фінею за останні кілька років, то дивувалися б, що він узагалі на цьому світі. Передайте Фінею, що я працюю над новим тризубом для нього, гаразд? Це бодай трошки його розрадить.

Розрада — останнє, що потрібно зараз Фінею, але я пообіцяла передати повідомлення.

Біля дверей із написом «Спеціальне озброєння» стояло чотири охоронці. Спочатку вони перевірили розклади на наших руках. Потім зняли відбитки пальців, сканували зіниці та зробили аналіз ДНК, після чого ще й обшукали нас металодетекторами. Біпер залишив свій інвалідний візок у коридорі, однак усередині йому одразу дали новий. Усе це здалося мені дивним, адже важко уявити, щоб хтось, якщо він виріс в Окрузі 13, міг становити загрозу для уряду. Чи, може, такі заходи безпеки введені з напливом іммігрантів?

Біля входу в сам арсенал ми пройшли другий рівень ідентифікації — так ніби моє ДНК могло змінитися за час, поки ми подолали двадцять кроків до дверей,— і зрештою нам дозволили зайти у сховище. Мушу визнати, коли я побачила арсенал, у мене відібрало мову. Десятки рядів вогнепальної зброї, пускових установок, вибухових речовин, броньованої техніки...

— Звісно, авіація розміщена в окремому ангарі,— сказав Біпер.

— Авжеж,— мовила я таким тоном, ніби це цілком очевидно. Хіба посеред усього цього високотехнічного

обладнання є місце звичайному лукові й стрілам? Однак ми підійшли до стіни з безліччю смертоносних луків. Під час тренувань у Капітолії я тримала в руках чимало зброї, але жодна не була призначена для справжніх бойових дій. Я не зводила очей зі смертельного лука, величезного й нашпигованого сучасними новинками, аж я була не певна, що зможу його підняти — якщо мені, звісно, дозволять спробувати.

— Гейле, може, хочеш щось випробувати? — запитав Біпер.

— Серйозно? — здивувався Гейл.

— Звісно, для участі в битвах тобі видадуть зброю. Але якщо ти мелькатимеш поряд із Катніс по телебаченню й на плакатах, тобі знадобиться щось вишуканіше. От я й подумав, що ти сам обереш собі щось до вподоби,— сказав Біпер.

— Радо.

Гейлова рука потягнулася до лука, який і мені впав в око, і спритно підкинула його на плече. Притуливши око до прицілу, Гейл роззирнувся кімнатою.

— Несправедливо: в оленя не буде шансів,— мовила я.

— Я ж не на оленя з ним піду, еге ж? — відповів Гейл.

— Зараз повернуся,— сказав Біпер. Він натиснув кілька кнопок на стіні, і відчинилися невеличкі двері. Я провела його поглядом, двері зачинилися.

— Отже, на людей піти з ним ти не проти? — запитала я.

— Такого я не казав,— Гейл опустив лук.— Але якби у мене була зброя, яка б зупинила тих, хто в мене на очах знищив Округ 12... Якби в мені була зброя, яка б урятувала тебе від арени... Я б нею скористався.

— Я також, — зізналась я. Але як пояснити йому, що відчуваєш, вбивши людину? Образ її вже ніколи тебе не полишить...

До кімнати повернувся Біпер, ногами він незграбно затискав чорний прямокутний футляр, який впирався одним кінцем у підставку для ніг, а другим — йому в плече. Біпер подав футляр мені:

— Це для тебе.

Поклавши футляр на підлогу, я розстібнула засувки. Віко безшумно відкинулося — всередині, на ложі з бордового оксамиту, лежав неймовірно гарний чорний лук.

— Ого! — прошепотіла я, захоплено й обережно піднімаючи його у повітря — витончений, збалансований, елегантний, із загнутими кінцями, які нагадували розпространі в польоті крила пташки.

Було в ньому ще щось. Я завмерла, аби переконатися, що мені не привиділося. Ні, не привиділося: лук був справді живий. Притиснувши його до щоки, я шкірою відчула легеньку вібрацію.

— Що це він робить? — запитала я.

— Вітається з тобою, — пояснив Біпер з усмішкою на вустах. — Почув твій голос.

— Він упізнає мій голос? — здивувалась я.

— *Тільки* твій голос, — пояснив Біпер. — Розумієш, командування хотіло, щоб я створив просто красиву цяцьку, яка пасувала б до костюму. А мені все не йшло з голови, що це нечуване марнотратство. А раптом тобі знадобиться зброя? Не просто модний аксесуар, а справжня зброя? Отож я зробив зовні простенький лук, та всередину вклав усю свою уяву... Ліпше я вам на практиці покажу. Хочете випробувати свої луки?

Ще б пак! Мішені були вже готові. Стріли, які спроектував Біпер, були на перший погляд такі ж прості,

як і лук. Але завдяки їм я могла за сто метрів поцілити точнісінько в яблучко. Різні види стріл — гострі мов леза, самозаймисті, вибухові — перетворили лук на універсальну зброю. Розрізнялися стріли за кольором. Крім того, завжди можна відмінити постріл за допомогою голосової команди — навіть не уявляю, для чого це мені. Щоб вимкнути лук, мені просто потрібно сказати «На добраніч». І тоді він засне, аж поки мій голос не збудить його знову.

Залишивши Гейла з Біпером, я в гарному гуморі повернулася до своєї підготовчої команди. Терпляче висиділа, поки мене приводили до ладу, а потім вбрала костюм, до якого тепер додавалася кривава пов'язка, яка затуляла шрам і повинна була свідчити, що нещодавно я була учасником бойових дій. Вінія пристебнула мені до грудей брошку з переспівницею. Я закинула на плече свій новий лук і сагайдак зі звичайними стрілами: Біпер знав, що мені не дозволять розгулювати округом із його особливими стрілами. Тоді мене відвели на знімальний майданчик, де щонайменше годину підправляли макіяж, виставляли світло і пускали дим. Поступово вказівок від невидимих людей, які сиділи в загадковій скляній будці, меншало. Фувльвія з Плутархом здебільшого роздивлялися мене, не намагаючись щось підправити. Зрештою на майданчику стало тихо. Хвилини п'ять мене просто роздивлялися, аж нарешті Плутарх оголосив:

— Знято.

Мене підвели до монітора. Запис відмотали назад, і я побачила на екрані жінку. Її тіло здавалося міцнішим, мужнішим, ніж мбе. Обличчя було в брудних смугах, які однак додавали їй сексуальності. Чорні брови були наспулені — в них читалася непокора. За спиною жінки

клубочився сизий дим від вогню, який або щойно згас, або от-от розгориться. Я не впізнавала цієї людини.

Фіней, який крутився на знімальному майданчику ось уже кілька годин, підійшов до мене і з іронією в голосі мовив:

— Ти викликатимеш три бажання: вбити, поцілувати або стати тобою.

Всі були в надзвичайному піднесенні, цілком задоволені своєю роботою. Прийшов час вечері, але присутні наполягали на тому, щоб ми продовжили зйомки. Завтра нам треба буде зосередитися на промовах та інтерв'ю, а ще домогтися, щоб усі повірили, ніби я брала участь у бойових діях. А сьогодні від мене вимагали тільки одне гасло, тільки один коротенький рядочок для агітки, щоб увечері продемонструвати президенту Коїн.

«Народе усього Панему, ми кинули виклик, ми боремося, ми втамуємо свою жагу правосуддя!» — ось такий рядок. Судячи з усього, над ним працювали місяці, а то й роки, і дуже з цього пишалися. Однак я заледве могла його швидко вимовити. Він звучав надто штучно. В реальному житті я б нізащо в світі не сказала такого — хіба що для сміху, з капітолійським акцентом. Так, як ми з Гейлом колись перекривлювали Еффі Тринькіт: «І нехай везіння завжди буде на вашому боці!» Але Фульвія вже стояла поруч і змальовувала бій, у якому я буцімто щойно взяла участь, описувала моїх товаришів по зброї, які всі до ноги загинули. Я мала обернути голову до камери і якнайгучніше прокричати гасло.

Мене підштовхнули на моє місце, і машина, що виробляла дим, знову запрацювала. Хтось попросив тиші, камери запрацювали, і я почула: «Вперед!» Тож піднесла лук високо над головою і, зібравши всю свою злість, заверещала:

— Народе усього Панему, ми кинули виклик, ми бо-
ремося, ми втамуємо свою жагу правосуддя!

На майданчику запала мертва тиша. Вона повисла
в повітрі. І висіла. Висіла. Висіла.

Нарешті мікрофон затріщав, і студію наповнив гучний
регіт Геймітча. На мить погамувавши сміх, Геймітч спро-
мігся вичавити:

— Отак, друзі мої, вмирає революція.

Вчорашнє потрясіння, — коли я почула голос Геймітча, коли усвідомила, що він не тільки не п'яний, а ще й знову отримав контроль над моїм життям, — не на жарт розізлило мене. Я миттю покинула знімальний майданчик, бо не хотіла й чути Геймітчевих коментарів. Проте вже тоді я знала, що він має рацію.

Увесь ранок Геймітч наполегливо пояснював усім, що так діла не буде. Що я не впораюся. Що я не здатна стояти перед телекамерами в костюмі, з тоннами косметики, у хмарах фальшивого диму, і закликати округи до об'єднання й перемоги. Мені й самій було дивно, що я так довго встояла перед камерою. У таких випадках мені завжди допомагав Піта. Самотужки мені не впоратися з роллю Переспівниці.

Ми зібралися за велетенським столом у Ставці: Коїн і весь її почет, Фульвія з Плутархом, моя підготовча команда. А ще невеличка група жителів Округу 12, і серед них Геймітч, Гейл, а також Ліві й Сальна Сей, хоча я й не знала, як пояснити їхню присутність. В останню хвилину в кімнату увійшов Фіней, штовхаючи перед собою Біперів інвалідний візок, а також Далгон з Округу 10. Я гадала, Коїн скликала всіх цих людей для того, щоб засвідчити мій остаточний провал.

Однак новоприбулих зустрівач Геймітч, і з його слів я зрозуміла, що всі вони прийшли сюди на його особисте прохання. Відтоді як я роздряпала йому обличчя, оце вперше ми опинилися в одній кімнаті. Я уникала його погляду, однак краєм ока поглядала на його відображення

в одній із дзеркальних контрольних панелей. Його шкіра набула жовтуватого відтінку, і він так схуд, аж мовби зморщився. На якусь мить я злякалася, що він помирає. Однак вчасно нагадала собі, що мені це байдуже.

Найперше Геймітч прокрутив ролик, який ми щойно зняли. Здається, під керівництвом Плутарха і Фульвії я геть зганьбилася. Мій голос звучав неприродно, уривчасто, а тіло сіпалося, аж я стала схожою на маріонетку, яку смикали за невидимі мотузочки.

— Гаразд,— мовив Геймітч, коли ролик закінчився.— Може, хтось хоче посперечатися та спробувати переконати мене, що це допоможе нам виграти війну? — (Ніхто не озвався).— Чудово. Значить, зекономимо трохи часу. Я прошу вас приділити мені всього хвилинку. Поміркуйте і пригадайте моменти, коли Катніс Евердін звурнула вас. Коли це зробила вона сама, а не її зачіска, не полум'яна сукня, не влучно випущена стріла. Не Пітине до неї кохання. Згадайте всього одну мить, коли саме *вона* вас вразила.

У кімнаті запала тиша, і я подумала, що так триватиме вічно, коли раптом обізвалася Ліві:

— Під час Жнив, коли вона зголосилася добровольцем замість Прим. Упевнена: вона гадала, що йде на вірну смерть.

— Чудово. Непоганий приклад,— мовив Геймітч, а тоді взяв червоний маркер і записав у зошит: «Зголосилася добровольцем замість сестри на Жнивах». Знову оглянув присутніх.— Ще щось?

На моє превелике здивування, наступним заговорив Богз, якого я вважала м'язистим роботом, песиком на побігеньках у Коїн.

— Коли вона співала колискову. Для дівчинки, яка помирала.

У голові зринув образ Бога з хлопчиком на колінах. Здається, в ідальні. Можливо, він зовсім не робот.

— Я плакала, коли вона приспала Піту, щоб роздобути йому ліки, і коли поцілувала його на прощання! — випалила Октавія. А тоді швидко затулила рот рукою, ніби злякалася, що бовкнула зайве.

Однак Геймітч тільки кивнув.

— О так. Приспала Піту, щоб урятувати йому життя. Дуже добре.

Схожі приклади почали вискакувати один за одним. Коли я запропонувала Руті стати моєю союзницею. Потиснула руку Чичу в ніч інтерв'ю. Тягнула на собі Магс. І знову вигулькнули ті злочасні вовчі ягоди, які для різних людей означали зовсім різне: кохання до Піти, відмову здаватися за таких, на перший погляд, безнадійних обставин, демонстративну непокору Капітолію.

Геймітч підняв угору зошит.

— Отже, питання в тому, що об'єднує всі ці випадки.

— Тут Катніс діяла на свій розсуд,— мовив Гейл тихо.— Ніхто не вказував їй, що робити й говорити.

— Так, жодних сценаріїв! — вигукнув Біпер. Він потягнувся до мене й поплескав мене по руці.— То виходить, нам просто слід облишити тебе?

Всі розсміялися. Навіть я ледь помітно усміхнулася.

— Це все, звісно, добре, але як це допоможе нам? — буркнула Фульвія.— На жаль, тут, в Окрузі 13, її можливості обмежені. А оскільки ми не можемо кинути її в сам епіцентр битви...

— А я саме це і пропоную,— мовив Геймітч.— Висадити її посеред поля бою і ввімкнути камери.

— Але всі думають, що вона вагітна,— втрутився Гейл.

— Ми поширимо чутку, що вона втратила дитину, коли на арені її вдарило струмом,— відповів Плутарх.— Дуже сумно. Таке нещастя.

Пропозиція Геймітча викликала суперечки, але він наполегливо відстоював свою думку. Якщо єдине місце, де я можу поводитися природно,— це реальне життя, то туди мені й дорога.

— Щоразу, коли ми змушуємо її грати за сценарієм чи вимовляти завчені фрази, то в найкращому разі можемо сподіватися на посередній результат. Все повинно йти від неї самої. Ось на що реагують люди.

— Навіть якщо ми будемо надзвичайно обережні, все одно не зможемо гарантувати їй безпеку,— мовив Богз.— Вона стане мішенню для кожного...

— Саме цього я й хочу,— втруtilась я.— З цього підземелля я нічим не зможу допомогти повстанцям.

— А якщо тебе вб'ють? — запитала Коїн.

— Подбайте про те, щоб це зняли на камеру. Потім зможете використати,— відповіла я.

— Гарзд,— кивнула Коїн.— Але не квапмося. Спочатку підшукаємо не надто небезпечне місце, здатне надихнути тебе на спонтанні вчинки,— вона почала міряти кроками кімнату, вивчаючи підсвітлені карти округів з дислокацією військ.— Сьогодні по обіді відвезіть її в Округ 8. Вранці його бомбардували, але тепер, здається, там спокійно. Озбройте її і надайте їй посилену охорону. Нехай знімальна група не відходить від неї ні на крок. Геймітчу, ви залишитесь у вертольоті й будете увесь час з нею на зв'язку. Побачимо, чим усе закінчиться. Ще якісь пропозиції?

— Вмийте її,— сказав Далтон. Усі водночас обернулися до нього.— Вона ж дівчинка, а ви зробили з неї тридцятип'ятирічну пані. Якось воно неправильно — так вчинили б у Капітолії.

Тільки-но Коїн оголосила перерву, Геймітч попросив дозволу поговорити зі мною віч-на-віч. Вийшли всі, окрім Гейла, який нерішуче топтався поруч.

— Чого ти хвилюєшся? — буркнув йому Геймітч.— Охорона потрібна не їй, а мені.

— Все гаразд,— мовила я до Гейла, і він вийшов. У кімнаті стало тихо, тільки гуділи прилади і шуміла вентиляційна система.

Геймітч сів навпроти мене.

— Нам знову доведеться працювати разом. Тому давай, вивалюй мені все, що хотіла сказати.

Мені кортіло гаркнути, заверещати, повторити сцену у вертольоті, але я тільки й вичавила з себе:

— Не можу повірити, що ви не врятували Піту.

— Здогадуюся,— відповів Геймітч.

У кімнаті повисла якась недомовленість. І зовсім не через те, що він не вибачився. Радше через те, що колись ми були в одній команді. У нас був договір — вберегти життя Піті. Злощасний договір, укладений на п'яну голову, але хіба це міняло суть?! А ще в глибині душі я знала, що завинили ми обоє.

— Тепер ваша черга,— сказала я.

— Не можу повірити, що тієї ночі ти випустила його з поля зору,— мовив Геймітч.

Я кивнула. Так, це воно.

— Я знову і знову прокручую все в голові. Чи могла я втримати його біля себе, не посіявши підозр і не порвавши з союзниками? Але ніщо не спадає мені на думку.

— У тебе не було вибору. А якби я змусив Плутарха повернутися, щоб урятувати Піту, не вижив би жоден пасажир вертольота. Те, що ми вирвалися, вже саме по собі диво.

Вперше за весь час я поглянула Геймітчу в очі. Очі людини, яка все життя прожила на Скибі. Сірі, глибокі, втомлені від безсонних ночей.

— Він ще не мертвий, Катніс.

— Ігри тривають...— я намагалася надати своєму голосові оптимізму, але він затремтів і обірвався.

— Тривають. І я досі твій ментор,— Геймітч тицьнув у мене своїм маркером.— Коли опинишся на землі, пам'ятай, що я у вертольоті. Я все бачитиму, тому роби, що наказуватиму.

— Це ми ще побачимо,— відповіла я.

Повернувшись у гримерку, я змила з обличчя всю косметику. Дівчина, що дивилася на мене з дзеркала, здавалася виснаженою, з попеченою шкірою і втомленими очима, але це була я, справжня я. А тоді я зняла з руки закривавлену пов'язку й виставила напоказ свій потворний шрам. Ось так набагато краще.

Оскільки мене відсиляли в зону бойових дій, Біпер допоміг мені одягнути спорядження, яке розробив Цинна. Шолом щільно прилягав до голови і був зроблений із гнучкого матеріалу, тонкого як тканина, та ще й відкидався на плечі мов каптур — на той раз, якщо я не захочу носити його постійно. Жилет захищав життєво важливі органи. До коміра пристібався маленький білий навушник. До пояса Біпер причепив протигаз, який я повинна буду вдягнути за найменших ознак газової атаки.

— Як побачиш, що хтось упав на землю без видимих причин, одразу вдягай протигаз,— пояснив він. А потім пристебнув мені на спину сагайдак із трьома відділеннями для стріл.— Просто запам'ятай: праворуч — вогонь, ліворуч — вибухівка, по центру — звичайні стріли. Вони тобі не знадобляться, однак про всяк випадок.

Богз узявся супроводжувати мене до вертольота. Щойно ми викликали ліфт, як у коридорі з'явився збуджений Фіней.

— Катніс, мене не пускають! Я запевнив, що почувся добре, але мені навіть не дозволили спостерігати за тобою з вертольота!

Я глянула на Фінея — на голі ноги, які визирали з-під лікарняного халата, на заплутане волосся, на шнурок із напівзав'язаним вузликом, який звисав із-поміж пальців, на несамовитий блиск в очах — і збагнула, що його не переконати. Але навіть мені здавалося, що брати його з собою не варто. Тому я легенько вдарила себе рукою по чолі й вигукнула:

— Ой, я мало не забула! Це все через струс мозку. Я ж мала переказати, що Біпер чекає на тебе в арсеналі. Він змайстрував для тебе новий тризуб.

Почувши слово тризуб, Фіней аж засяяв.

— Справді? А який він?

— Не знаю. Але якщо він бодай трохи схожий на мій новий лук і стріли, то тобі сподобається,— відповіла я.— Однак треба буде трохи попрактикуватися.

— Так, звісно. Почну просто зараз,— мовив він.

— Фінею,— гукнула я навздогін.— Може, одягнеш штани?

Він подивився на власні голі ноги, так ніби вперше помітив, що стоїть без штанів. А тоді одним рухом скинув лікарняний халат, лишившись у самому спідньому.

— А що? Невже це,— він завмер у спокусливій позі,— заважає тобі зосередитися?

Я не витримала й розсміялася, бо такий вибрик був справді кумедним, він змусив Богза пекти раків, а ще я була просто щаслива, бо вперше за весь час Фіней поводився, як хлопець, з яким я познайомилася під час Червоної чверті.

— Ніщо людське мені не чуже, Одейр,— сказала я і заскочила в ліфт.— Вибачте,— мовила я до Богза.

— Не варто вибачатися. Гадаю, ти... чудово все владнала,— відповів він.— В іншому разі мені б довелося його заарештувати.

— Авжеж,— сказала я і уважно подивилася на Богза. Йому було близько сорока, у волоссі густо майнула сивина, а очі були приємного синього кольору. А ще в нього була неймовірно рівна постава. За сьогоднішній день він уже двічі говорив до мене, і судячи зі сказаного, ми радше станемо друзями, аніж ворогами. Може, варто дати йому шанс. Просто він такий нерозлучний із Коїн...

Почулося голосне клацання. Ліфт зупинився, і за кілька секунд рушив ліворуч.

— Він рухається і вбік, не тільки вгору-вниз? — запитала я.

— Так. У нас в окрузі ціла мережа підземних доріг,— відповів Богз.— Ця біжить на шабель вище від п'ятої транспортної платформи і веде до ангару.

Ангар. В'язниця. Штаб оборони. А ще десь тут росте їжа. Виробляється енергія. Очищуються вода і повітря.

— Округ 13 більший, ніж я гадала.

— Переважно це не наша заслуга,— мовив Богз.— Ми практично успадкували це місце і робимо все можливе, щоб воно й надалі функціонувало.

Знову почулося клацання. Ліфт попрямував униз — усього на кілька поверхів — і двері відчинилися в ангарі.

— Ого,— не втрималась я. Розміри ангару і десятки рядів вертольотів просто таки вражали.— Це ви також успадкували?

— Деякі з них ми зробили самотужки. Частина вертольотів входила до складу авіації Капітолія. Звісно, ми їх удосконалили,— сказав Богз.

Мене захлиснула ненависть до Округу 13.

— Виходить, ви мали все це — і покинули решту округів напризволяще?

— Все не так просто,— відповів Богз.— До недавнього часу в нас не було можливості контратакувати. Ми намагалися просто вижити. Коли ми стратили капітолійську верхівку округу, виявилось, що лише кілька наших мешканців уміє керувати вертольотами. Так, ми могли скинути на Капітолій ядерні боеголовки. Але нас завжди хвилювало одне важливе запитання: якщо ми розв'яжемо таку війну, чи є шанс на те, що виживе бодай одна людина?

— Піта сказав те саме. І ви всі одноставно обізвали його зрадником,— випалила я.

— Тому що він закликав до перемир'я,— пояснив Богз.— От побачиш, жодна зі сторін не застосує ядерної зброї. Сюди, солдате Евердін,— він вказав на один із невеличких вертольотів.

Опинившись усередині, я побачила, що вертоліт просто натоптаний відеотехнікою. Всі присутні були одягнені в темно-сірі комбінезони, навіть Геймітч, хоча, здавалося, йому з таким тісним комірцем незручно.

Фульвія Кардю поквапилась до мене — і розчаровано зітхнула, побачивши моє обличчя без макіяжу.

— Вся праця пішла нанівець. Не хочу образити тебе, Катніс, але зовсім мало людей мають фотогенічну зовнішність. От як у нього,— вона підійшла до Гейла, який саме розмовляв із Плутархом, і розвернула його обличчям до нас.— Ну, хіба він не симпатичний?

Гадаю, в комбінезоні Гейл і справді мав привабливий вигляд. Але це запитання тільки збентежило нас, зважаючи на наші стосунки. Я підшукувала слова, щоб віджартуватися, коли втрутився Богз:

— Нас ти цим не вразить — ми щойно бачили Фінея Одейра в самих трусах.

І з цієї миті я вирішила, що ми з Богзом поладнаємо.

Сигнал сповістив, що час відлітати, і я пристебнула пасок безпеки. Ми з Гейлом вмостилися поруч навпроти Геймітча та Плутарха. Дивні тунелі-лабіринти вивели нас на платформу. Якийсь невідомий пристрій повільно піднімав вертоліт угору, аж поки ми не опинилися в полі посеред лісу. Тоді вертоліт огорнули сірі хмарки, і ми злетіли в повітря.

І тільки тепер, коли закінчився метушливий процес підготовки, я втямила, що раніше ні на хвилину не замислювалась над тим, що ж мене чекає в Окрузі 8. Насправді я майже нічого не знала про перебіг війни. Слабко уявляла, що треба робити для того, аби перемогти, і що станеться опісля, якщо ми таки переможемо.

Плутарх спробував пояснити мені все простими словами. На цю мить відкрито оголосили Капітолію війну всі округи, крім Округу 2, який завжди був у фаворитах і підтримував дружні стосунки з нашими ворогами, незважаючи на Голодні ігри. Взамін вони отримували більше їжі та кращі умови життя. Після Чорних часів і «знищення» Округу 13 саме Округ 2 став новим центром оборони Капітолія, хоча офіційно тут видобували коштовності, так само, як колись Округ 13 славився видобуванням графіту. А насправді ж Округ 2 не тільки виробляв зброю, але й постачав для Капітолія миротворців.

— Тобто... деякі миротворці народилися в Окрузі 2? — запитала я. — А я думала, що всі вони з Капітолія.

Плутарх кивнув.

— Саме так ти й повинна була думати. Деякі з них справді капітолійці. Але в Капітолії замало населення,

щоб забезпечити таку кількість військових. До того ж люди, які вирости в Капітолії, не дуже прагнуть нудного, позбавленого розваг життя в округах. Служба триває двадцять років, у цей час заборонено одружуватися й народжувати дітей. Дехто погоджується на таку посаду, бо вона вважається почесною, інші вибирають її як альтернативу покаранню. Наприклад, якщо стаєш миротворцем, тобі списують борги. А в Капітолії чимало людей погрузили в боргах, однак не всі вони годяться для військової служби. Тож саме з Округу 2 Капітолій поповнює лави своїх солдатів. Це шанс для людей уникнути бідності й виснажливої роботи в кар'єрах. Їх змалку виховують, як солдатів. Ти ж бачила, як ті діти зі шкіри пнуться, щоб узяти участь в Іграх.

Катон і Клівія. Брут і Енобарія. Важко було не звернути уваги на їхню завзятість і кровожерливість.

— Але всі інші округи на нашому боці? — запитала я.

— Так. Наша головна ціль — повністю звільнити всі до останнього округи, в тому числі й Округ 2, і таким чином припинити постачання харчів у Капітолій. А коли столиця ослабне, ми захопимо і її,— мовив Плутарх.— Нелегке буде завдання... Але ми впораємося і з ним, коли до цього дійде справа.

— Якщо ми переможемо, хто формуватиме уряд? — запитав Гейл.

— Усі,— відповів Плутарх.— Ми хочемо створити республіку з централізованим урядом, в якому були б представники кожного округу, а також Капітолія. Не дивись на мене з підозрою — колись давно так і було.

— Мабуть, у книжках вичитали,— буркнув Геймітч.

— У підручниках з історії,— підтвердив Плутарх.— Якщо наші пращури зуміли це зробити, то і ми зможемо.

Якщо чесно, то я взагалі не розуміла, за що хвалити наших пращурів. Згадайте, в якому стані була планета: постійні війни, практично вичерпані ресурси. Ніхто не переймався, що буде з людьми, які прийдуть після них. Однак ідея з республікою — це уже щось, принаймні в порівнянні з тим, що ми маємо зараз.

— А якщо ми програємо? — запитала я.

— Якщо ми програємо? — Плутарх не відводив погляду від хмар, його вуста вигнулися в іронічній посмішці.— Тоді наступні Голодні ігри будуть як ніколи видовищні. Ага, мало не забув,— з цими словами він витягнув із кишені невеличку пляшечку, відкоркував її й висипав на долоню кілька маленьких фіолетових пігулок.— Ми назвали їх «ягодами» на твою честь, Катніс. Повстанці не можуть ризикувати, жоден із нас не повинен потрапити в полон. Смерть буде безболісною, обіцяю.

Я взяла пігулку й довго не могла вирішити, куди її сховати, й тоді Плутарх показав мені на ліве плече. Обстеживши рукав, я виявила крихітну кишеню, яка обірігала й водночас приховувала капсулу. Навіть якби мені зв'язали руки, я б зубами дотягнулася до неї.

Здається, Цинна подбав про все.

РОЗДІЛ 7

Вертоліт закрутився спіраллю і пішов на посадку. Одразу ж відчинився люк і виїхав трап. Нас висадили просто на асфальт. Щойно остання людина ступила на землю, трап заховався, люк зачинився, вертоліт злетів і зник. Мені дали двох охоронців, а ще Богза і Гейла. Знімальна група складалася з кількох огрядних операторів-капітолійців, які під вагою камер здавалися крихітними комахами, жінки-режисера на ім'я Кресиди — голомозої, з зеленою виноградною лозою-татуюванням на голові — та її асистента на ім'я Мессала — худорлявого юнака з кількома рядами сережок у вухах. Роздивившись його уважніше, я помітила, що язик у нього також пробитий і звідти стирчить величенька срібна кулька.

Богз потягнув нас до складських приміщень, і щойно ми відійшли, як на дорогу приземлився ще один вертоліт. Цього разу прилетіли медичні препарати і, судячи з білих комбінезонів, команда з шістьох лікарів. Ми рушили слідом за Богзом вузькою стежиною, яка пролягала між двома довгими сірими складами. На побитих іржею залізних стінах то тут, то там вирізнялися драбини, які вели на дах. Коли ми опинилися на вулиці, здалося, що ми потрапили в інший світ.

Після ранкового бомбардування постраждало чимало людей. Поранених переносили на саморобних ношах, перевозили на тачках, візках, деякого просто тягали, перекинувши через плече або на руках. Знекровлених, непритомних, без рук і ніг... Усі прямували до приміщення з неохайно виведеною на дверях літерою «Λ». Перед моїми

очима постало саме те, що зазвичай відбувалося в нас на кухні, коли мама рятувала помираючих, от тільки тут їх було в десять, п'ятдесят, сотню разів більше. Я очікувала побачити розбомблені будівлі, а натомість опинилася поміж пошматованих людських тіл.

Невже мене збираються знімати тут? Я обернулася до Богза.

— Так не піде,— мовила я.— Тут ви нічого путнього з мене не витиснете.

Мабуть, він зауважив паніку в моєму погляді, тому зупинився на мить і поклав руки мені на плечі:

— Витиснемо. Нехай люди просто тебе побачать. Це допоможе їм більше, ніж найкращий лікар.

Жінка, яка керувала розміщенням пацієнтів, здається, помітила нас, прискіпливо оглянула, так ніби пересвідчуючись, що це справді ми, й рушила назустріч. Її темно-карі очі почервоніли від утоми, від тіла відгонило металом і потом. Пов'язку в неї на горлі потрібно було змінити ще три дні тому. Ремінь від автомата врізався їй у шию, і вона раз у раз поправляла його плечем. Вона кивком указала медикам на склад із літерою «А», і ті мовчки зайшли всередину.

— Це Пейлор, командувач Округу 8,— представив її Богз.— Командувачу, це солдат Катніс Евердін.

На вигляд Пейлор здавалася надто молодою, як на командувача. Їй заледве виповнилося тридцять. Однак у голосі звучали владні нотки, й одразу ставало зрозуміло, що її призначили на цю посаду не просто так. Опинившись поруч із нею у своєму новесенькому костюмі, я почувалась як новонароджене курча, недосвідчене й дурне, яке тільки вчиться ходити.

— Так, я її впізнала,— мовила Пейлор.— Значить, ти таки жива. А ми вже були почали сумніватися.

Мені здалося — чи в її голосі справді прозвучали звинувачувальні нотки?

— Я сама ще сумніваюся,— відповіла я.

— Вона довго одужувала,— мовив Богз і постукав себе по голові.— Сильний струс мозку.

А тоді додав пошепки:

— І викидень. Але вона наполягла, що хоче приїхати й зустрітися з пораненими.

— Що ж, їх у нас багато,— відповіла Пейлор.

— Вам не здається, що це небезпечно? — запитав Гейл і насупився, оглядаючи шпиталь.— Збирати всіх поранених в одному приміщенні?

Це однозначно небезпечно. В такому місці будь-яка інфекційна хвороба пошириться як вогонь.

— Гадаю, це все-таки краще, аніж залишити їх помирати просто неба,— сказала Пейлор.

— Я зовсім не це мав на увазі,— відповів Гейл.

— Мабуть, я все трактую по-своєму. Але якщо у вас з'явиться третій варіант і Коїн дасть добро на його втілення, то я залюбки вас вислухаю.

Пейлор поманила мене за собою.

— Ласкаво просимо, Переспівнице. Ну і, звісно, твоїх друзів також.

Я озирнулася на свою дивакувату команду, набралася відваги й зайшла до шпиталю. Вздовж будівлі висіла цупка важка тканина, яка відділяла коридор від імпровізованих палат. Попід самою стіною щільним рядом лежали трупи, накриті з головою білими простирадлами.

— За кілька кварталів на захід ми вже викопали братську могилу, але поки що я не маю людей, щоб повозити трупи туди,— мовила Пейлор. Вона відшукала в тканині щілину і відкинула край.

Мої пальці зімкнулися на Гейловому зап'ястку.

— Не відходь від мене, — прошепотіла я.

— Я тут, — відповів він тихо.

Я ступила крок уперед — і мене наче вдарило. Моїм першим імпульсом було затиснути носа, щоб не відчувати смороду брудної білизни, гнилої плоти та блювотиння, які висіли в жаркому приміщенні. Вікна в металевому даху були відчинені, але свіже повітря не могло розігнати ядучого запаху, який залягав ближче до підлоги. Тонкі смужки сонячного проміння забезпечували таке-сяке освітлення, і коли мої очі звикли, я розгледіла кілька рядів поранених — на ліжках, на ношах, на підлозі: місця було обмаль. Гудіння чорних мух, стогони поранених, схлипування відвідувачів — усе це зливалося в хор, від якого краялося серце.

В округах не було справжніх лікарень. Люди помирали вдома, і в цю мить така альтернатива здавалася мені куди приємнішою, ніж те, що постало перед моїми очима. А тоді я згадала, що багато хто з поранених під час бомбардування лишився безхатченком...

По спині в мене котився піт, долоні також змокрили. Щоб не відчувати смороду, я дихала через рот. У голові паморочилося, перед очима скакали білі цятки, я мало не зомліла. Та раптом я побачила, що Пейлор уважно за мною спостерігає, так ніби хоче визначити, з якого я тіста зіпшена і чи можна на мене покластися. Тому я відпустила Гейла і рушила поміж двох рядів ліжок.

— Катніс? — вихопився з загального гамору чийсь хрипкий голос. — Катніс?

До мене потягнулася рука, і я вхопилася за неї, щоб не впасти. Рука належала молодій жінці з пораненою ногою. Кілька шарів пов'язок просякли кров'ю, а над ними роїлися мухи. На обличчі жінки читався біль, але було там

і ще щось — недоречно, навіть безглузде, якщо брати до уваги ситуацію, яка склалася.

— Це справді ти?

— Так, це я,— вичавила я насили.

Радість — ось що я прочитала на її обличчі. Почувши мій голос, жінка мовби засвітилася, радість витіснила страждання і біль.

— Ти жива! Ми не знали. Нам казали, що ти жива, але ми не були впевнені! — зашебетала вона.

— Мене добряче потрусило. Але мені вже ліпше,— мовила я.— Вам також скоро стане легше.

— Слід негайно розповісти про тебе братові! — жінка насили сіла й загукала хлопця, який лежав за кілька ліжок від неї.— Едді! Едді! Вона тут! Це Катніс Евердін!

Хлопчина — дванадцятирічний, не старший,— обернувся до нас. Пов'язка затуляла половину його обличчя. Куточок рота, який визирав із-під неї, роззявився від щирого подиву. Я підійшла до хлопчика, погладила по вологих кучерях і пошепки привіталася. Він не міг говорити, але його єдине здорове око не відривалося від мого обличчя, так наче він хотів запам'ятати кожен його рису.

Кімнатою прокотилися вигуки: «Катніс! Катніс Евердін!» Стогони болю і горя поступово стихали, на зміну їм прийшли нетерплячка й очікування. Зусібч мене кликали голоси. Я просто йшла між рядів і тиснула простягнуті руки, торкалася здорових частин тіл тих, хто не міг рухати кінцівками, віталася, розмовляла ні про що, питала, як справи. Нічого надзвичайного, ніяких натхненних слів. Та байдуже — Богз мав рацію: їх надихала я, жива і здорова.

Мене жадібно мацали пальці, щоб упевнитися, що я з плоті та крові. Коли якийсь хворий чоловік стис долонями моє обличчя, я мовчки подякувала Далтонові за те,

що той порадив мені вмитися. Якою сміховинною збоченкою здавалася б я і цим людям, і собі, якби з'явилася перед ними з капітолійською маскою на обличчі! Мої поранення, втома, шрами — ось як вони мене впізнають, ось за що люблять.

Незважаючи на суперечливе інтерв'ю з Цезарем, чимало хто питав про Піту — люди вірили, що він говорив під примусом. Я силкувалася змалювати оптимістичне майбутнє, та люди занепадали духом, коли чули, що я втратила дитину. Одна жінка так ридала, що мені закортіло розповісти їй правду, але зробити це означало виставити Піту брехуном, а це б не пішло йому на користь. Не допомогло б це і мені. Так само, як і загальній справі.

Я нарешті почала усвідомлювати, на що готові люди, аби мене захистити. Щоб я значу для повстанців. У боротьбі проти Капітолія мені тільки здавалося, що я сама, насправді ж на моєму боці були тисячі, мільйони людей із різних округів. Я стала їхньою Переспівницею ще задовго до того, як свідомо погодилася на цю роль.

У моїх жилах запульсувало нове відчуття. З'явилося воно, коли я стояла посеред кімнати і прощалася з пораненими, які вигукували моє ім'я слабкими хрипкими голосами. Сила. У мене була сила, про існування якої я навіть не здогадувалася. Снігоу зрозумів це тієї миті, коли я піднесла до рота ті злосчасні ягоди. Плутарх теж знав про неї, коли рятував мене з арени. І Коїн також це знає. Настільки добре знає, аж має публічно нагадувати своїм підлеглим, що повстанням керую не я, а вона.

Опинившись надворі, я прихилилася до залізної стіни і перевела подих. Богз подав мені флягу з водою.

— Ти чудово впоралася,— мовив він.

Що ж, я не зомліла, мене не знудило, і я не вибігла зі шпиталю в сльозах і з лементом — я просто поклялася на емоції, які переповнювали людей.

— Ми відзняли чимало хорошого матеріалу,— мовила Кресіда.

Я перевела погляд на комашок-операторів — вони горбилися під вагою обладнання, з них ріками лився піт. Мессала занотовував щось у записнику. Я й забула, що мене весь час знімали на камеру.

— Але ж я нічого не робила,— сказала я.

— Не варто себе недооцінювати. І не забувай про те, що ти зробила раніше,— мовив Богз.

А що я зробила раніше? Я подумала про всю ту шкоду, якої завдала людям,— і коліна в мене підкосилися, я сіла просто на землю.

— Я геть заплуталася.

— Ти не готова до тривалих зйомок. Але нічого не вдієш, доведеться пройти і через це,— сказав Богз.

Присівши біля мене, Гейл похитав головою:

— Не можу повірити, що ти дозволила стільком людям тебе торкатися. Мені щомиті здавалося — ти от-от кинешся до дверей.

— Стули пельку,— випалила я і розсміялася.

— Коли твоя мати побачить запис, вона неодмінно тобою пишатиметься,— мовив він.

— Мама навіть не помітить мене — вона більше хвилюватиметься через поранених...— Обернувшись до Богза, я запитала: — Така ситуація в усіх округах?

— Так. Капітолій атакує майже всі округи. Ми приходимо на допомогу, коли можемо, але цього недостатньо,— він замовк на мить: щось почув у навушнику. Я усвідомила, що увесь цей час не чула голосу Геймітча.

Може, мій навушник поламався?.. — Негайно повертаймося на злітну смугу. Мерщій! — крикнув Богз й однією рукою поставив мене на ноги. — У нас проблеми.

— Які проблеми? — запитав Гейл.

— Сюди летять винищувачі, — сказав Богз, а тоді потягнувся до мене рукою — вдягнув мені на голову шолом. — Рухаймося! Хутчіш!

Не зовсім тямлячи, що коїться, я скочила на ноги й кинулася вздовж складських приміщень до злітної смуги, де нас висадили. Жодної небезпеки я не відчувала. Небо було чисте, безхмарне, блакитне. На вулицях порожньо, за винятком людей, які допомагали пораненим дістатися шпиталю. Не видно було жодного ворога, не відчутно ніякої тривоги. Аж раптом завили сирени. За кілька секунд у небі з'явився ключ капітолійських винищувачів, і почалося бомбардування. Вибухова хвиля збила мене з ніг, і я гримнула на землю. Пправе коліно проштрикнув біль. Щось ударило мене у спину, але, здається, бронезилета не пробило. Я спробувала підвестися, та Богз притис мене до землі й затулив своїм тілом, немов щитом. Земля піді мною здригалася від кожного вибуху.

Що може бути жахливішим за відчуття, що ти застряв між залізною стіною з одного боку і свинцевим дощем — із другого? Батько завжди казав: «Що може бути легше, як перестріляти рибу в діжці?» Цього разу рибою були ми, а діжкою — вулиця.

— Катніс! ' — з навушника несподівано пролунав голос Геймітча.

— Що? Що? Я слухаю! — відгукнулась я.

— Слухай мене уважно. Ми не можемо приземлитися, поки не закінчиться бомбардування. Але тебе не повинні помітити за жодних обставин, — мовив Геймітч.

— Виходить, капітолійці не знають, що я тут?

А я-бо, як завжди, вирішила, що виною всьому знову я.

— Здається, ні. Це бомбардування було заплановане заздалегідь, — мовив Геймітч.

Тепер до мене долинув голос Плутарха, як завше, спокійний, проте владний:

— Бачите попереду блакитний склад № 3? В його північному куті є бункер. Зможете туди дістатися?

— Постараємося, — мовив Богз. Мабуть, кожен член команди мав навушник, бо всі рушили за нами. Я інстинктивно відшукала поглядом Гейла — переконатися, що він не ушкоджений.

— До наступної хвилі у вас близько сорока п'яти секунд, — докинув Плутарх.

Я стогнала, ступаючи на праву ногу, однак не зупинялася. Зараз не час звертати увагу на такі дрібниці. Та й краще взагалі не дивитися на рану. На щастя, я в черевиках, які зробив для мене Цинна, — в них я легко відірвалася від асфальту й бігла набагато швидше. Взула б я ту пару, яку видали мені в Окрузі 13, я б нізащо не вижила. Богз вирвався вперед, але більше мене обігнати не вдалося нікому. Інші охоронці пристосувалися до моєї швидкості й прикривали мене ззаду та з боків. Секунди спливали, у скронях калатало. Ми проминули склад № 2 і тепер бігли вздовж брудної коричневої будівлі. Попереду виднівся вицвілий блакитний фасад. Ще кілька метрів до бункера... Ми вже майже його дісталися, залишилося перетнути одну вулицю — аж тут нас накрила наступна хвиля бомбардування. Я інстинктивно впала на землю й покотилася до блакитної стіни. Тепер своїм тілом мене затулив Гейл. Здавалося, цього разу раз атака тривала значно довше.

Я перекотилася на бік, і наші з Гейлом погляди зустрілися. На якусь мить увесь світ перестав для мене існувати — я бачила тільки його розпашіле обличчя, жилку на скроні, яка сіпалася від ударів пульсу, і уста, які то розтулялися, то стулялися — Гейл намагався відсапатися.

— Як ти? — запитав він.

— Нормально. Не думаю, що мене помітили, — відповіла я. — Нас же не переслідують.

— Ні, вони ціляться в щось інше, — мовив Гейл.

— Знаю, але там немає нічого, окрім...

Ми водночас утямили, яка у нападників ціль.

— Окрім шпиталю.

За мить Гейл уже стояв на ногах і шосили гукав:

— Винищувачі ціляться у шпиталь!

— Це не ваша проблема, — сказав Плутарх рішуче. — Ховайтеся в бункер.

— Але в окрузі немає військових, тільки поранені! — гукнула я.

— Катніс, — у голосі Геймітча пролунала насторожена нотка. Він зрозумів, до чого йде. — Навіть не думай!..

Я висмикнула навушник, і той безпомічно повис на шнурку. Тут до мене долинув ще один звук, якого раніше я не чула: кулеметна черга з даху брудної коричневої будівлі через дорогу. На землі хтось відстрілювався! Ніхто не встиг мене зупинити — я кинулася до драбини й піддерлася нагору. Це я добре вмю.

— Не зупиняйся! — пролунав позаду Гейлів голос. Краєм вуха я почула, як він буцнув когось ногою в обличчя. Якщо то був Богз, Гейлові буде несолодко. Вилізши на дах, я поплазувала по застиглій смолі. Зупинилася на кілька секунд, щоб пропустити Гейла вперед, а тоді ми скочили на ноги й побігли до кулеметів. Біля кожного

лежало по кілька повстанців. Біля одного з кулеметів ми пригальмували та присіли поруч із двома солдатами.

— Богз у курсі?

Обернувшись ліворуч, за одним із кулеметів я побачила Пейлор. Вона дивилася на нас глузливо.

— Він знає, де ми,— відповіла я ухильно. А хіба я збрехала?

— Звісно, що знає,— розсміялася Пейлор.— Стріляти вмієте? — з цими словами вона поплескала по дулу кулемета.

— Так. Нас учили в Окрузі 13,— мовив Гейл.— Але я ліпше скористаюся своєю зброєю.

— Так, у нас є луки,— я дістала з-за спини свій — і тільки тоді усвідомила, наскільки декоративний він має вигляд.— Він смертоносніший, ніж може здатися на перший погляд.

— Можу тільки уявити,— мовила Пейлор.— Гаразд. Ми очікуємо щонайменше ще три хвили. Винищувачам перед новою атакою доведеться розвернутися. Це наш єдиний шанс. Не вистромляйтеся!

Я стала на коліно, приготувавшись стріляти.

— Почнемо з вогню,— мовив Гейл.

Кивнувши, я витягнула стрілу з правого відділення. Якщо ми схибимо, наші стріли кудись приземляться — можливо, на склад потойбіч вулиці. З вогнем іще можна буде впоратися, а от вибухівка завдасть непоправної шкоди.

Раптом у небі, за два квартали від нас, всього за сотню метрів, з'явилися вони — сім бомбардувальників, вишикуваних ключем.

— Гуси! — гукнула я.

Гейл одразу зрозумів, що я мала на увазі. Під час сезону міграції, коли ми завжди полювали на птахів,

ми виробили власну систему поділу, щоб наші стріли бува не поцілили в одного птаха. Це означало, що спочатку я стріляла в дальнє крило ключа, Гейл — у ближнє, а коли доходили до гуски в центрі, стріляли по черзі. У нас не було часу на узгодження: я прикинула тривалість польоту стріли й вистрелила. Стріла поцілила ближче до основи крила одного з винищувачів, і воно загорілося. Гейл промахнувся — його стріла приземлилася на даху одного зі складів, який одразу ж спалахнув. Гейл тихо вилаявся.

Винищувач, у який я поцілила, збився з курсу, але досі скидав на землю бомби. Він навіть не впав, так само як і той, у який влучили з кулемета. Мабуть, завдана шкода виявилася недостатньою.

— Гарний постріл, — сказав Гейл.

— Узагалі-то я цілилася в інший винищувач, — пробурмотіла я — хотіла збити той, що летів попереду. — Вони швидші, ніж нам здавалося.

— На позицію! — гукнула Пейлор. На обрії з'явилася наступна хвиля бомбардувальників.

— Вогонь не годиться, — мовив Гейл. Я мовчки кивнула, і ми обоє витягнули стріли з вибухівкою. Склади через дорогу здавалися порожніми.

Поки винищувачі наближалися, я прийняла ще одне спонтанне рішення:

— Я підводжуся! — гукнула я і скочила на ноги. Саме з такої позиції я стріляла з найбільшою точністю. Цього разу першою вистрелила я — і не схибила: стріла увійшла у черево винищувача. Секундою пізніше Гейлова стріла підірвала йому хвіст. Машина розламалася посередині й упала на землю, спричинивши серію вибухів.

За кілька секунд почалася третя хвиля бомбардування. Цього разу Гейл влучив точно в ціль. Я всадила

стрілу в крило другого бомбардувальника, від чого його крутонуло, і він врізався у винищувач позаду. Вони зіштовхнулися і разом упали на дах складу навпроти госпіталю. Кулеметна черга збила четвертий винищувач.

— Добре, це все,— сказала Пейлор.

Полум'я і чорний дим заступили все на світі.

— Вони поцілили у шпиталь?

— Напевно,— відповіла Пейлор.

Я миттю кинулася до драбини потойбіч даху — і помітила Мессалу й одного з комашок-операторів, які ховалися за широким комином. А я-бо гадала, що вони залягли десь на землі й бояться ніс вистромити!

— Ці двоє вирости в моїх очах,— сказав Гейл.

Я швидко злізла драбиною вниз. Коли мої ноги торкнулися землі, я побачила охоронця, Кресиду та ще одного комашку-оператора. Я очікувала опору, а натомість Кресиду махнула рукою в напрямку шпиталю.

— Мені байдуже, Плутарху! — гукнула вона.— Дай мені ще п'ять хвилин!

Мені двічі повторювати не довелося — я одразу ж кинулася вздовж вулиці.

— О ні,— прошепотіла я, побачивши шпиталь. Чите, що колись було шпиталем. Довкола лежали поранені, догорали рештки винищувачів, а я немов заціпеніла і не могла рухатися. Всюди лементували люди, метушилися, бігали туди-сюди, але ніхто вже нічим не міг допомогти. Бомби поцілили в дах шпиталю, і тепер він палав, перетворившись на пастку для пацієнтів. Рятувальний загін намагався розчистити вхід всередину, однак було неважко здогадатися, що вони там знайдуть. Якщо не осколки і не полум'я, то ядучий дим уже зробив свою чорну справу.

Гейл ні на крок не відходить від мене. Те, що він нічого не робив, а просто дивився, підтвердило мої найстрашніші підозри. Шахтарі ніколи не припиняють рятувальних робіт, аж поки ситуація не стає безнадійною.

— Ходімо, Катніс. Геймітч каже, що зараз по нас прилетить вертоліт,— мовив він. Але я немов приросла до землі.

— Навіщо вони це зробили? Навіщо доби́ли людей, яким уже й так недовго залишалося? — запитала я.

— Щоб налякати інших. Щоб не дати пораним одужати,— сказав Гейл.— Люди у шпиталі — це зайвий тягар. Принаймні так вважає Снігоу. Якщо переможе Капітолій, то що йому робити з купкою недієздатних рабів?

Я пригадала роки, проведені з Гейлом у лісах, і його промови проти Капітолія. Тоді я просто не звертала на них уваги. Не розуміла, навіщо він докопується до мотивів Капітолія. Навіщо оцінює ситуацію з позиції нашого ворога. Але сьогодні все стало на свої місця. Коли Гейл зауважив, як недоречно робити такі шпиталі, він думав не про поширення інфекції — він передбачив те, що тільки-но сталося. Тому що він завжди справедливо оцінював жорстокість нашого ворога.

Повільно розвернувшись, я за кілька кроків од себе побачила Кресиду в оточенні комашок-операторів. Вона була цілком незворушна. Навіть байдужа.

— Катніс,— мовила вона.— Президент Снігоу щойно показав у прямому ефірі бомбардування. А тоді виступив із промовою: оголосив, що таким чином він посилає повідомлення повстанцям. Може, ти теж хочеш їм щось сказати?

— Так,— прошепотіла я. В око впало червоне миготливе світло: мене знімають.— Так,— повторила я впевненіше. Усі відійшли від мене — Гейл, Кресиди, комашки-

оператори,— звільняючи сцену. Я не відривала погляду від червоної лампочки.— Я хочу сказати повстанцям, що я жива. Що я тут, в Окрузі 8, де Капітолій щойно розбомбив шпиталь, повний неозброєних чоловіків, жінок і дітей. Не вижив ніхто...— Шок відступив, даючи дорогу злості.— Я хочу сказати повстанцям: якщо ви бодай на секунду повірили в те, що Капітолій вас помилує, коли ви погодитесь на перемир'я,— то ви дурите самі себе. Тому що в душі ви добре знаєте, хто вони такі й на що здатні,— я автоматично піднесла руку й обвела руїни, силкуючись передати той жах, що коївся довкола.— Ось на що вони здатні! І ми повинні протистояти!

Я рушила до камери — це лють несла мене вперед.

— Президент Снігоу каже, що послав нам повідомлення? Що ж, у мене також є для нього повідомлення. Можете катувати нас, бомбардувати, палити наші округи, але спершу погляньте на це...— Одна з камер простежила за моєю рукою, яка вказала на охоплені полум'ям винищувачі на даху одного зі складів. Крізь полум'я виднівся капітолійський герб.— Вогонь поширюється легко! — я підвищила голос до крику, щоб президент не проґавив жодного слова.— І якщо згоримо ми, ви згорите разом із нами!

Мої останні слова повисли в повітрі. Час немов зупинився. У гарячий хмарі я мов злетіла над землею — і цей жар пашів не від руїн, а від мене самої.

— Знято! — голос Кресиди повернув мене до реальності, пригасив мій запал. Кресίδα кивнула на знак похвали.— Чудова кінцівка.

РОЗДІЛ 8

До мене підскочив Богз і міцно стиснув моє зап'ястя, хоча тепер я й не планувала втікати. Я ще раз обернулася, щоб подивитися на шпиталь — і саме в ту мить будівля завалилася. Усю мою рішучість немов рукою зняло. Усіх тих людей — пораниених, відвідувачів, родичів, медиків з Округу 13 — більше не було серед живих! Я глянула на Богза — на його обличчі красувався слід від Гейлового черевика. Я не спец, але одразу було видно, що ніс у нього зламаний. Однак голос його звучав зовсім не злісно, а радше рішуче:

— Швидко до злітної смуги.

Я слухняно зрушила з місця, однак щойно ступила перший крок, як одразу ж поморщилася від болю в правому коліні. Адреналін, який притуплював усі інші відчуття, випарувався, і все тіло почало викручувати. Я побита, закривавлена, у лівій скроні наче молоток вистукує. Богз швидко оглянув моє обличчя, а тоді підхопив мене на руки й побіг до злітної смуги. На півдорозі мене знудило просто на його куленепробивний жилет. Мені здалося, що Богз зітхнув, хоча напевно сказати було важко: так він засапався від швидкого бігу.

На злітній смузі чекав маленький вертоліт. Тільки-но наша команда опинилася на борту, він одразу ж злетів. Цей вертоліт вельми відрізнявся від того, яким ми прилетіли сюди: тут не було ні зруч них крісел, ні вікон. Це була радше вантажна машина, ніж тасажирська. Богз надавав пораниеним невідкладну допомогу, щоб вони протрималися до повернення в Округ 13. Мені кортіло здерти

жилет: від нього тхнуло блювотиною, але тут було так холодно, що зрештою я передумала. Я лежала на підлозі, а голова моя покоїлася на Гейлових колінах. Останнє, що я запам'ятала,— як Богз укрит мені кількома мішками.

Коли я прокинулася, то зрозуміла, що перебуваю в лікарні у своєму ліжку. Поруч була мама, вона перевіряла мої життєві показники.

— Як ти почуваєшся?

— Трохи втомлена, але зі мною все гаразд,— відповіла я.

— Нам не казали про поїздку, аж поки ти не поїхала,— мовила вона.

Біля серця кольнуло. Після того як сім'я двічі проводжала тебе на Голодні ігри, не можна виявляти до рідних таку неухважливість.

— Вибач. Ніхто не знав, що почнеться атака. За планом я мала просто провідати хворих,— пояснила я.— Наступного разу я попрошу, щоб вас попереджали.

— Катніс, зі мною ніхто не рахується,— мовила мама.

І то була щира правда. Навіть я після татової загибелі не рахувалася з нею. Навіщо ж прикидатися?

— Ну, я попрошу... повідомляти тебе про такі заходи.

На столику біля ліжка лежав осколок міни, який лікарі витягнули з моєї ноги. Однак їх більше хвилював мій психічний стан, оскільки після струсу мозку моя психіка була ще не зовсім стабільна. Але в мене не було галюцинацій або що, і думки були досить тверезі. Я проспала увесь вечір і ніч, і тепер вмирала від голоду. Сніданок, який мені принесли, був крихітний: усього кілька шматків хліба, розмочених у гарячому молоці. Вранці мене викликали в Ставку на нараду. Я вже почала збиратися, коли збагнула, що підводиться не доведеться: мене планували вкоти́ти на нараду просто на ліжку. Я наполягала, що

дійду пішки, але ніхто мене й слухати не хотів. Зрештою ми пішли на компроміс: я сіла в інвалідний візок. Якщо брати до уваги головний біль, хвору ногу, садна і синці, та ще й нудоту, яка підступила до горла за кілька хвилин по сніданку, то, можливо, інвалідний візок — не така вже й погана ідея.

Поки мене везли у Ставку, я замислилася над тим, що на мене чекає. Вчора ми з Гейлом знехтували прямим наказом, на доказ цього Богз міг пред'явити свій зламаный ніс. Звісно, відповісти доведеться. Та чи зайде Коїн так далеко, щоб анулювати нашу угоду щодо недоторканності переможців? Невже я позбавила Піту єдиного захисту, яким могла його забезпечити?

Коли мене привезли в Ставку, там були тільки Кресида, Мессала й комашки-оператори. Мессала сяючи вигукнув:

— А ось і наша маленька зірочка!

Всі так щиро усміхалися, що я також не втрималась і засміялася. Правду кажучи, в Окрузі 8 оператори просто вразили мене своєю відвагою: полізли за мною на дах під час бомбардування, нехтуючи наказами Плутарха, щоб відзняти матеріал, по який приїхали. Вони не просто робили свою роботу — вони пишалися нею. Як Цинна.

Мене пронизала дивна думка: якби всі ми опинилися на арені, я б обрала їх за союзників. Кресиду, Мессалу і... і...

— Маю припинити називати вас комашками! — випалила я, звертаючись до операторів. І пояснила, що не знала їхніх імен, а їхні костюми нагадували тільки комах. Здається, оператори зовсім не образилися. Навіть без костюмів вони були напрочуд схожі. Однакове русяве волосся, руді борідки та блакитні очі. Один назвався

Кастором, а брата представив Полідевом. Я думала, Полідевок привітається, однак він тільки кивнув. Спочатку я вирішила, що він сором'язливий чи просто небагато-слівний, але щось мене насторожило: форма його губ, неймовірні зусилля, які він докладав, коли ковтав, — і я все зрозуміла, Кастору навіть пояснювати не довелося. Полідевок — авокс. Йому відтяли язика, він більше ніколи не заговорить. Мене вже не дивувало, що він ризикував життям заради знищення Капітолія.

Кімната поступово наповнювалася, і я приготувалася до суворого прийому. Однак єдиними людьми, на чітких обличчях я помітила тінь невдоволення, були Геймітч (а він завжди такий) і Фувльвія Кардью — вона кисло скривилася. Богзове обличчя від верхньої губи й аж до чола затуляла пластикова маска кольору шкіри — я не помилилася щодо перелому, — тому з його виразу важко було щось прочитати. Коїн із Гейлом приязно щебетали.

Коли Гейл сів поруч із моїм візком, я спитала:

— Заводиш нових друзів?

Його погляд ковзнув на президента, а тоді назад.

— Що ж, бодай один із нас має бути досяжний, — він ніжно торкнувся моєї скроні. — Як ти почуваєшся?

Мабуть, на сніданок до гарбузяної каші подавали тушкований часник: що більше збиралося людсь, то різкішим ставав запах у кімнаті. У мене зненацька скрутило шлунок, і світло здалося занадто яскравим.

— Трохи в голові паморочиться, — відповіла я. — А ти як?

— Добре. З мене витягли кілька осколків. Дрібниці, — мовив він.

Коїн оголосила початок зборів.

— Наша акція «Атака в ефірі» офіційно розпочалася. Для тих, хто прогавив і вчорашню трансляцію першого

ролика, і сімнадцять повторів, які відтоді спромігся прокрутити Біпер, пропонуємо ще один перегляд.

Сімнадцять повторів? Виходить, оператори не тільки відзняли потрібний матеріал, але й устигли вже змонтувати ролик і прокрутили його кілька разів! Очікуючи побачити себе на екрані, я неймовірно хвилювалася, мої долоні спітніли. А що як я й тут надто штучна? Така ж скута й несмілива, як була у студії, просто всі вважають, що кращого їм із мене все одно не витиснути? Перед кожним глядачем зі столу виїхав окремий екран, світло згасло, і в кімнаті запанувала мертва тиша.

Спочатку мій екран був чорний. А тоді в самому центрі запалахотіла маленька іскорка. Вона розквітла, розрослася, тихо поглинаючи чорноту, аж поки весь екран не спалахнув вогнем, таким реальним і потужним, що я відсахнулася, уявивши його жар. Тоді з полум'я випірнула моя брошка з переспівницею. А потім залунав глибокий дзвінкий голос, який от уже кілька місяців переслідував мене у снах. Клавдій Темпласміт, офіційний ведучий Голодних ігор, мовив:

— Катніс Евердін, дівчина у вогні, й далі палає.

Раптом замість переспівниці на екрані з'явилась я у справжньому полум'ї й димі Округу 8. «Я хочу сказати повстанцям, що я жива. Що я тут, в Окрузі 8, де Капітолій щойно розбомбив шпиталь, повний незброєних чоловіків, жінок і дітей. Не вижив ніхто...» З'явилось зображення шпиталя, який рухнув на наших очах, відчай у поглядах очевидців, але мій упевнений голос провадив: «Я хочу сказати повстанцям: якщо ви бодай на секунду повіриди в те, що Капітолій вас помилує, коли ви погодитеся на перемир'я,— то ви дурите самі себе. Тому що в душі ви добре знаєте, хто вони такі й на що здатні». Знову постала я круппним планом: мої руки на

знак протесту й відрази жестом обводили руїни. «Ось на що вони здатні! І ми повинні протистояти!» Далі показали направду фантастично змонтований бій. Град із бомб, ми тікаємо й падаємо на землю — моя рана крупним планом, велика та кривава — ми ліземо на дах і біжимо до кулеметів, повстанці випускають кілька кулеметних черг, а тоді ми з Гейлом знову і знову збиваємо капітолійські винищувачі стрілами... В наступному кадрі знову була я — рухалася до камери. «Президент Снігоу каже, що послав нам повідомлення? Що ж, у мене також є для нього повідомлення. Можете катувати нас, бомбардувати, палити наші округи, але спершу погляньте на це...» Камеру спрямували на охоплені полум'ям винищувачі. Стоп-кадр на капітолійському гербі, який поступово розплився, а на його місці з'явилося моє обличчя. Я зверталася до президента, я кричала: «Вогонь поширюється легко! І якщо згоримо ми, ви згорите разом із нами!» Полум'я знову проковтнуло весь екран, і на ньому з'явилися слова жирним чорним шрифтом:

ЯКЩО ЗГОРИМО МИ, ВИ ЗГОРИТЕ З НАМИ

Чорні літери розплилися й поглинули вогонь — екран став знову чорним.

У кімнаті повисла тиша, а тоді залунали гучні оплески та прохання прокрутити ролик іще раз. У відповідь Коїн натиснула кнопку повтору. Оскільки я вже знала, що буде в ролику, то спробувала уявити, ніби дивлюся його по телевізору в себе вдома на Скибі. Антикапітолійська реклама. Такого зроду ще не було! Принаймні не за мого життя.

Ролик закінчився, й екран почорнів удруге. Зненацька я зрозуміла, що мушу отримати відповіді на кілька запитань.

— Цей ролик показали усьому Панему? Його бачили в Капітолії?

— Ні, в Капітолії ні,— мовив Плутарх.— Ми не змогли пробитися крізь їхній захист, але Біпер над цим працює. Проте в усіх інших округах його бачили. Ми навіть прокрутили його в Окрузі 2, а на даному етапі цей округ важить для нас більше, ніж Капітолій.

— Клавдій Темпласміт із нами? — запитала я — і своїм питанням розсмішила Плутарха.

— Тільки його голос. Про зміст подбали ми. Це було дуже просто. Він зронив цю фразу під час твоїх перших Ігор,— Плутарх плеснув рукою по столу.— Варто також подякувати Кресиді, її неймовірно талановитій команді та, звісно, нашому свіжоспеченому таланту!

Я також плескала, аж раптом до мене дійшло, що свіжоспечений талант — це я, і мабуть, не личить аплодувати самій собі, однак ніхто не звертав на це уваги. Було важко не помітити розчарованого обличчя Фульвії. Мабуть, їй нелегко було спостерігати за тим, як ідея Геймітча під чітким керівництвом Кресиди увінчалася успіхом, тоді як її власний план із тріском провалився.

Здається, Коїн вирішила, що вже пора закінчувати з дифірамбами:»

— Так, це цілком заслужено. Результат перевершив наші очікування. Але той ризик, на який ви пішли, я виправдати не можу. Знаю, ніхто не очікував атаки. Однак, зважаючи на обставини, гадаю, варто обговорити правильність рішення послати Катніс в епіцентр бойових дій.

Рішення? Послати мене в епіцентр бойових дій? Виходить, їй не відомо, що я знехтувала наказом, викинула навушник і втекла від охоронця? Що ще від неї приховали?

— Це було непросте рішення,— мовив Плутарх насупившись.— Але ми всі погодилися, що не отримаємо бажаного результату, якщо просто заховаємо Катніс у бункері.

— А що думаєш ти? — запитала президент.

Гейл двічі кóпнув мене під столом, і тільки тоді я зрозуміла, що вона звертається до мене.

— А! Все добре. Це саме для мене. Приємно нарешті щось робити.

— Гаразд, однак нам слід бути обережнішими. Тим паче тепер, коли Капітолій знає, на що здатна Катніс,— підсумувала Коїн. Кімнатою прокотилася хвиля схвалення.

Ніхто не виказав нас із Гейлом. Навіть Плутарх, чиєю владою ми знехтували. Ані Богз, і це попри зламаний ніс. Ані комашки-оператори, яких ми завели в сам центр бойових дій. Навіть Геймітч... ні, заждіть хвилинку. Геймітч, хиžo посміхнувшись до мене, солодко промовив:

— Так, ми зовсім не хочемо втратити нашу Переспівницю, особливо тепер, коли вона зрештою заспівала.

І я тут-таки подумала, що мені не варто залишатися з ним в одній кімнаті сам-на-сам. Він явно замислив помсту — так і не пробачив мені того навушника.

— Добре. Що в планах далі? — запитала президент.

Плутарх кивнув Кресиді, і та почала ритись у своїх паперах.

— У нас є чудові кадри з Катніс, зняті у шпиталі в Окрузі 8. З них ми плануємо зробити ще одну агітку під назвою «Ви добре знаєте, хто вони такі й на що здатні».

Ми зосередимося на спілкуванні Катніс із пацієнтами, особливо з дітьми, тоді покажемо бомбардування шпиталю й руїни, які залишилися від нього. А ще ми хочемо зробити ролик про Переспівницю — висвітлити найкращі моменти Катніс впереміш зі сценами повстань і бойових дій. Цю серію ми назвемо «Вогонь поширюється легко». А ще Фульвія подала чудову ідею...

Кислий вираз не сходив з обличчя Фульвії, і останнє речення заскочило її зненацька.

— Ну, не знаю, наскільки моя ідея чудова. Просто я подумала, що можна випустити серію роликів під назвою «Ми пам'ятаємо». В кожному з них ми зобразимо одного з загиблих трибутів. Маленьку Руту з Округу 11, стареньку Магс із Округу 4... Так ми звернемося до кожного округу особисто.

— Віддамо належне всім трибутам,— докинув Плутарх.

— Фульвіє, це чудова ідея,— мовила я щиро.— Ідеальний спосіб нагадати людям, за що вони борються.

— Сподіваюся, це спрацює,— мовила вона.— Ми попросимо Фінея, щоб він прокоментував окремі уривки. Якщо, певна річ, буде що коментувати.

— Таких роликів можна зробити безліч,— мовила Коїн.— Зможете почати вже сьогодні?

— Звісно,— прощобетала Фульвія. Те, що її ідею підтримали і навіть схвалили, вочевидь покращило її гумор.

Таким своїм жестом Кресиди згладила всі розбіжності у творчій команді: похвалила Фульвію (мушу визнати, заслужено), та й сама отримала шанс самостійно втілити своє бачення Переспівниці. Що цікаво — Плутарх не мав охоти погрітися у промінні чужої слави. Йому було досить, що акція «Атака в ефірі» спрацювала в цілому.

Тут я згадала, що Плутарх, як і на Голодних іграх, почувається старшим продюсером, а не рядовим членом команди. Його цікавлять не деталі, а кінцевий результат. Якщо ми переможемо у війні, отоді Плутарх прийматиме привітання. Й очікуватиме винагороди.

Президент оголосила нараду закритою, і Гейл покотив мій візок назад у палату. Ми трохи посміялися над тим, як нас прикрили. Гейл вважав, що ніхто не хотів виставитися дурнем, визнаючи, що не здатен нас контролювати. Я була трохи поблажливіша та припустила, що знімальна група не хотіла ризикувати, щоб після такого непослуху нам не заборонили виїжджати на місце бойових дій, адже матеріал вони відзняли таки непоганий. Мабуть, ми обое мали рацію... Гейл мав зустрітися з Біпером в арсеналі, а я вирішила подрімати.

Здалось, я всього на кілька секунд заплющила очі, а коли розплющила їх, то аж здригнулася, побачивши Геймітча, який спокійно сидів на кріслі поруч із ліжком. Чекав. Якщо вірити годиннику, то цілком імовірно, що Геймітч чекав уже кілька годин. Перше, що спало мені на думку, це покликати свідків, однак рано чи пізно мені все одно доведеться переговорити з Геймітчем сам-на-сам.

Нахилившись над ліжком, Геймітч помахав у мене перед носом якимось білим шнурочком. Було важко зосередитися, але я одразу здогадалася, що то. Він кинув шнурочок на простирadlo.

— Це твій навушник. Дам тобі останній шанс: ти його вставиш у вухо й носитимеш. Якщо ж витягнеш його ще раз, я змушу тебе одягнути ось це,— з цими словами він показав мені якийсь дивний головний убір, який я одразу ж охрестила хомутом.— Це альтернатива навушнику, от тільки вдягається вона на голову і защіпається на підборідді. Зняти її можна, тільки якщо

маєш ключ. А ключ у мене. Якщо тобі вдасться якимось чином вивести її з ладу...— Геймітч кинув хомут на ліжко і витягнув із кишені маленький срібний чіп,— я накажу імплантувати тобі передавач хірургічним методом просто у вухо — тоді ти слухатимеш мене двадцять чотири години на добу.

Геймітч. У моїй голові. Постійно. Жах!

— Я обираю навушник,— пробурмотіла я.

— Щось я недочуваю,— мовив Геймітч.

— Я обираю навушник! — гаркнула я так, що, мабуть, розбудила половину пацієнтів.

— Ти впевнена? Бо, як на мене, всі варіанти гарні,— мовив він.

— Я впевнена,— сказала я і стиснула навушник у руці, а другою рукою жбурнула шолом просто Геймітчу в пику, але той легко його зловив. Мабуть, передбачив, що я так учиню.— Ще щось?

Геймітч підвівся і рушив до дверей.

— Так. Ти так довго спала. А я так довго чекав... тому я з'їв твій обід.

В око впала порожня миска від рагу й таця на столику біля ліжка.

— Я на вас донесу,— пробурмотіла я у подушку.

— Звісно, любя.

І він спокійно вийшов із кімнати, знаючи, що я ніколи ні на кого не доноситиму.

Я хотіла знову заснути, але не змогла. В пам'яті почали спливати вчорашні події. Бомбардування, охоплені вогнем винищувачі, обличчя поранених, яких уже немає серед живих. З усіх боків була смерть: остання мить перед тим, як на землю впала бомба; підбите мною крило винищувача; сам він із запаморочливою швидкістю носом вривається в дах складу, а на мене, безпомічну, прикуту

до ліжка, падає стеля складу... Все це я бачила на власні очі або запам'ятала з ролика. До дечого й сама приклала руку, напнувши тятину лука. Я ніколи не зможу стерти ці спогади з пам'яті.

В обідню пору Фіней приніс свою тацю до мене в палату, і ми разом переглядали по телевізору новий ролик. Фінея оселили в кімнаті на тому поверсі, де колись мешкала я, але в нього була настільки розладнана психіка, що він переважно проводив час у лікарні. Повстанці запустили в ефір ролик «Ви добре знаєте, хто вони такі й на що здатні», який змонтований був із відеозйомок мого візиту в шпиталь Округу 8 і коротких інтерв'ю Гейла, Богза й Кресиди, які бачили все на власні очі. Було важко дивитися на поранених — може, тому, що я знала, чим усе закінчиться. Коли з неба посипався дощ із бомб, я заховалася під ковдрою, затулила вуха подушкою й вилізла тільки в самому кінці, потому як усі вже загинули.

Фіней бодай не аплодував і не виголошував похвал. Він тільки сказав:

— Люди повинні знати, що сталося. Тепер їм усе відомо.

— Вимкни телевізор, Фінею, поки не запустили повтор,— попросила я.

Його рука вже потяглася по пульт, і тут я гукнула:

— Зажди!

Саме почалася трансляція з Капітолія, і в усій обстановці було щось надто добре знайоме. Так, на екрані з'явився Цезар Флікермен. Було зовсім не важко здогадатися, хто стане його гостем.

Мене вразило, як сильно змінився Піта. Здоровий хлопець із ясними очима всього за кілька днів втратив кілограмів сім, а його руки весь час нервово тремтіли.

Однак його все одно святково вбрали й підмалювали. Але під косметикою неможливо заховати мішки під очима, а під гарним одягом — той біль, який прошивав Піту при найменшому русі. Перед нами сиділа зранена людина.

Напружившись, я силкувалася зрозуміти, що коїться. Я ж його бачила! Всього чотири... ні, п'ять... здається, п'ять днів тому. Як його стан міг погіршитися так швидко? Що з ним зробили за такий короткий час? А тоді мене осінило. Я прокрутила в голові перше інтерв'ю з Цезарем, намагаючись відшукати бодай щось, що вказало б на час зйомок. Нічого. Тобто записати те перше інтерв'ю могли й за день, може, два потому, як я підірвала арену, а відтоді робити з Пітою все що заманеться.

— О Піто... — прошепотіла я.

Цезар із Пітою обмінялися кількома ввічливими фразами, а тоді Цезар запитав, чи не чув Піта пліток про те, буцім я записую агітаційні ролики для округів.

— Її використовують, це очевидно, — мовив Піта, — щоб підбурити повстанців. Маю сумніви, що вона усвідомлює, до чого може призвести війна. Що поставлено на карту.

— Може, ти хочеш щось їй переказати? — запитав Цезар.

— Так, — мовив Піта і подивися в камеру, просто мені в очі. — Не дозволяй себе дурити, Катніс. Думай своєю головою. Тебе перетворили на зброю, яка може знищити людство. Якщо маєш бодай якийсь вплив, візьми ситуацію під контроль. Зупини війну, поки ще не запізно. Запитай себе, чи справді ти довіряєш людям, із якими співпрацюєш. Чи знаєш, що відбувається насправді... Якщо ні — дізнайся.

Чорний екран. Герб Панему. Кінець.

Фіней натиснув кнопку на пульті й вимкнув телевізор. За хвилину сюди збіжаться всі, щоб обговорити і стан Піти, і його слова. І мені знову доведеться відбиватися від нападок. Але правда в тому, що я таки не довіряю ані повстанцям, ані Плутархові, ані Коїн. Я не певна, що мені розповідають усю правду. І не зможу це приховати. З коридору долинув тупіт ніг.

Фіней схопив мене за руку.

— Ми не бачили інтерв'ю.

— Що? — вигукнула я.

— Ми не бачили Піти. Тільки агітку з Округу 8. І зразу вимкнули телевізор, бо ти дуже засмутилася через смерть поранених. Зрозуміла? — запитав він. Я кивнула. — Доїдай свій обід.

Я взяла себе в руки, і коли Фульвія з Плутархом увійшли до кімнати, мій рот був набитий хлібом і капустою. Фіней торохтів, як гарно і впевнено Гейл виступав на камеру. Ми привітали всіх з успішним роликом і запевнили, що він був неймовірно реалістичний, а тоді перевели розмову на інше. Плутарх і Фульвія, здається, розслабилися. Вони нам повірили.

Ніхто й словом не обмовився про Піту.

РОЗДІЛ 9

Після того, як мені наснилося кілька кошмарів, я облишила спроби заснути — просто лежала нерухомо і вдавала, ніби сплю, щоразу, коли до кімнати хтось зазірав, аби перевірити мій стан. Уранці мене виписали з лікарні, звелівши не перевантажуватися. Кресида попросила мене записати кілька рядків для нової агітки про Переспівницю. За обідом я очікувала, що хтось заведе розмову про Піту, однак усі мовчали. Але ж ми з Фінеєм не єдині бачили інтерв'ю!

Далі за розкладом у мене було тренування, а в Гейла — зустріч із Біпером в арсеналі, тому мені дозволили взяти з собою в ліс Фінея. Ми трохи поблукали, а тоді заховали свої комунікатори під кущем. Відійшовши на безпечну відстань, ми всілися на землю й почали обговорювати Пітин виступ.

— Я ще не чув жодного слова про інтерв'ю. Тобі хтось бодай щось казав? — запитав Фіней. Я похитала головою. Він помовчав, а тоді запитав: — Навіть Гейл?

Я намагалася переконати себе в тому, що Гейлу нічого не відомо про Пітине послання, але інтуїція підказувала, що це не так.

— Можливо, він чекає нагоди, щоб розповісти тобі все віч-на-віч.

— Можливо, — мовила я.

Ми мовчали так довго, що до нас забрів олень. Я прикінчила його одним пострілом, а Фіней дотягнув його до паркана.

На вечерю нам подали тушковану оленину. Після вечері Гейл провів мене до кімнати «Е». Коли я запитала його, що сталося новенького, поки я лежала в ліжкарні, він і словом не обмовився про Піту. Тільки-но мама з сестрою заснули, я тихенько витягнула з шухляди перлину і провела ще одну безсонну ніч, намагаючись розшифрувати Пітине повідомлення. «Запитай себе, чи справді ти довіряєш людям, із якими співпрацюєш. Чи знаєш, що відбувається насправді... Якщо ні — дізнайся». Дізнайся. Що дізнатися? Від кого? І як може Піта знати щось, окрім того, що йому кажуть у Капітолії? Це пастка. Щоб обдурити мене. Але якщо Плутарх знає, що це обман, тоді чому не розповість усього мені? Чому нам із Фінеєм ніхто нічого не каже?

Однак найбільше я хвилювалася за Піту. Що з ним зробили? І що роблять із ним просто зараз? Звісно, Снігоу не купився на історію про те, що ми з Пітою нічого не знали про повстання. І його підозри посилилися, особливо тепер, коли я згодилася на роль Переспівниці. Піта міг тільки здогадуватися про тактику повстанців, тому, щоб задовольнити своїх катів, можливо, щось вигадував. Але в разі викриття за брехню суворо карають... Мабуть, Піта вважає, що я його зрадила. В першому інтерв'ю він намагався мене захистити не тільки від Капітолія, але й від повстанців, а що зробила я? Не лише не захистила його, а накликала на нього ще більшу небезпеку.

Прийшов ранок; я піднесла руку до стіни та глянула на свій розклад: одразу ж по сніданку я повинна з'явитись у студії. Запихаючись у їдальні гарячою кашею, молоком і бурячковим пюре, я помітила на Гейловому зап'ясті комунікатор.

— Коли ви отримали його назад, солдате Готорн? — запитала я.

— Вчора. Керівництво вирішило, якщо на полі бою я буду з тобою, то комунікатор може стати допоміжним засобом зв'язку, — мовив Гейл.

Ніхто й не подумав про те, щоб запропонувати комунікатор мені. Цікаво, якщо я попрошу сама, мені дадуть?

— Що ж, бодай один із нас має бути досяжний, — сказала я з неприхованою іронією.

— Про що це ти? — запитав Гейл.

— Та так. Просто повторюю твої слова, — мовила я. — І я цілком згодна з тим, що досяжним маєш бути ти. Сподіваюся, і для мене теж.

Наші погляди зустрілися, і я зрозуміла, що досі злякся на Гейла. Я ні на мить не вірила в те, що він не бачив ролика з Пітою. Гейл мене зрадив. Ми надто добре знали одне одного, тому він одразу здогадався, в якому я гуморі й у чому причина.

— Катніс... — почав він винуватим голосом.

Підхопивши тацю, я швидко перетнула їдальню та жбурнула тарілки в мийку. Гейл наздогнав мене вже в коридорі.

— Кажі вже, не тримай у собі, — крикнув він, хапаючи мене за руку.

— Це я маю щось казати? — я висмикнула руку. — Може, ти скажеш, Гейле? Своє я сказала вчора ввечері, коли запитала тебе, що нового сталося!

— Вибач. Гар'азд? Я не знав, як повестися. Хотів тобі розповісти, але всі думали, що ти, побачивши Пітине інтерв'ю, розхвилюєшся, а для тебе це погано, — мовив він.

— Вони мали рацію — я розхвилювалася. Але через те, що вже й ти мені брешеш на прохання Коїн... — Саме

в цю мить запищав його комунікатор.— А ось і вона! Біжи. Тобі є що їй розповісти.

На мить його обличчя перекошилося від болю, але він одразу опанував себе і вдягнув маску холодної люті. Демонстративно розвернувшись на п'ятках, він пішов. Можливо, мої слова були надто уїдливі, я дала йому замало часу на пояснення. Може, обманюючи, всі просто намагаються мене захистити. Мені байдуже. Я втомилася від людей, які брешуть мені заради мого ж блага. Бо насправді це робиться не заради мене, а заради їхнього спокою. Обманюйте Катніс, не розповідайте їй про повстання, щоб вона не втнула чогось божевільного. Пошліть її на арену, і нехай вона й не підозрює про те, що її планують звідти викрасти. Не кажіть їй про інтерв'ю Піти, бо вона розхвилюється та впаде в депресію, а який тоді з неї зиск?

Мені було таки зле. Серце краялося, я надто втомилася для зйомок, та оскільки я була вже біля гримерки, то увійшла. Мені тут-таки сказали, що сьогодні ми повернемося в Округ 12: Кресида планувала зробити інтерв'ю зі мною та з Гейлом на тлі нашого зруйнованого міста.

— Якщо ви не проти,— мовила Кресида, вивчаючи моє обличчя.

— Я точно не проти,— сказала я і підвелася.

Стоячи непорушно, немов манекен, я чекала, поки підготовча команда одягне мене, зачеше й підфарбує. Макіяж був зовсім не крикливий, а ледь помітний, тільки щоб приховати сині кола під невиспаними очима.

Богз провів мене до ангару, але ми не перекинулися й словом, тільки привіталися. Добре, що він не заговорив про мій непослух в Окрузі 8 — пластикова маска на його обличчі не надихала мене на розмови.

В останню мить я пригадала свою обіцянку матері й попросила переказати їй, що мені треба відлетіти ненадовго з Округу 13, наголошуючи, що поїздка моя абсолютно безпечна. Ми піднялися на борт для короткого польоту в Округ 12, і мені вказали на місце за столом, де вже сиділи Плутарх, Гейл і Кресида. Вони уважно вивчали карту. Плутарх не міг приховати вдовolenня, показуючи мені, якого ефекту ми домоглися в округах за допомогою перших агіток. Рух опору, який тільки-тільки набирав обертів у кількох округах, переріс у потужну хвилю повстань. На наш бік повністю перейшли Округи 3 і 11 — останній був особливо важливий, оскільки саме він постачав Капітолій харчами,— а ще кілька округів підтримали нас частково...

— Це вселяє надію,— мовив Плутарх.— Сьогодні ввечері Фульвія представить перші ролики серії «Ми пам'ятаємо», ми зможемо звернутися до кожного округу особисто, нагадати людям про їхніх мертвих трибутів. Фіней чудово впорався з роллю ведучого.

— Важко йому, либонь, знов і знов бачити смерть трибутів,— сказала Кресида.— Багатьох із них він знав особисто.

— Ось чому ми домагаємося таких результатів,— мовив Плутарх.— Бо все йде від щирого серця. Ви всі добре працюєте, Коїн неймовірно задоволена.

Виходить, Гейл їм не сказав, що я прикидаюся, ніби не бачила Піти, а головне, страшенно злощуся через те, що від мене все приховують. Запізно він прокинувся — я вже не зможу цього пробачити. Та це вже не має значення: Гейл теж до мене не говорить.

Тільки як ми¹ приземлилися на Леваді, я звернула увагу на відсутність Геймітча. Коли я запитала в Плутарха, чому його немає, той лише похитав головою і мовив:

— Він не може на це дивитися.

— Геймітч? Не може? Швидше повірю в те, що він вирішив таким чином влаштувати собі вихідний,— мовила я.

— Дослівно він сказав «Я не можу дивитися на це без пляшки»,— відповів Плутарх.

Я закотила очі. Ну скільки вже можна? Знову ця п'ятка, ця слабкість — може він дивитися, не може... Однак за п'ять хвилин після приземлення в Окрузі 12 я б сама не відмовилася від пляшки. Я гадала, що вже змирилася зі знищенням Округу 12,— я чула про це від Гейла, бачила все на власні очі з висоти пташиного польоту, навіть блукала серед попелу руїн. Тоді чому я знову відчуваю гострий біль? Невже причина в тому, що я була задалеко й не бачила, як знищили мій світ? А може, виною всьому вираз Гейлового обличчя, ця жорстокість і жага помсти?

Кресида розпорядилася почати з нашої колишньої хати. Коли я запитала, що мені робити, вона мовила:

— Що хочеш.

Отож я просто стояла посеред кухні, й мені не хотілося нічого: я просто втупилася в небо — єдиний дах, що залишився над головою. Мене захлиснули спогади... За кілька хвилин Кресида мовила:

— Добре, Катніс. Рухаємося далі.

Гейл самим мовчанням не відбувся: ми зайшли до його домівки, і він кілька хвилин мовчав, та коли відкопав із попелу згадку про своє колишнє життя — покручену металеву коцюбу, Кресида почала розпитувати його про сім'ю, роботу, життя на Скибі. Вона змусила його згадати ніч бомбардування і попросила відтворити події. Почавши з домівки, далі ми вирушили на Леваду і крізь ліси до озера. Я почувалася затисненою між знімальною

групою і охоронцями, вони заважали мені спілкуватися з моїм улюбленим лісом. Це моє приватне священне місце, осквернене Капітолієм. Здолавши паркан, ми рушили поміж обвугленими пеньками, і все одно натикалися на гниючі трупи. Невже все це аж так потрібно знімати й показувати?

Поки ми дійшли до озера, Гейл став геть мовчазним. Усі промокли від поту — особливо Кастор і Полідевк під вагою свого обладнання, — і Кресида оголосила перерву. Я зачерпнула з озера жменьку води. Як мені хотілося роздягнутися догола й пірнути, так щоб мене ніхто не бачив! Я мовчки рушила навколо озера. Дійшовши до бетонного будиночка, я зупинилася на порозі й побачила Гейла — він підпер покручену коцюбу до стіни неподалік вогнища. На мить я уявила собі самотнього незнайомця, який колись у майбутньому блукатиме лісами і знайде цей маленький притулок із купкою нарубаних дров, вогнищем і коцюбою. Цікаво, як це буде?.. Гейл розвернувся, і наші погляди зустрілися; я знала, про що він думає: про нашу останню зустріч тут. Коли ми обговорювали, чи варто втікати. Якби ми тоді наважилися, то чи існував би ще Округ 12? Гадаю, що так. Але Капітолій і надалі б контролював увесь Панем.

Ми сіли в тіні крислатого дерева, передаючи по колу бутерброди з сиром. Я навмисне примостилася подалі від гурту, поруч із Полідевком, щоб не брати участі в розмові, хоча ні в кого й не було охоти розмовляти. Останнім часом тут стало тихо, і в ліс повернулися пташки. Підштовхнувши Полідевка ліктем, я тицьнула в невеличку чорну пташку з чубчиком. Вона перескакувала з гілки на гілку і тріпотіла маленькими крильцями, виставляючи напоказ білі латочки. Полідевк торкнувся пальцем моєї брошки й допитливо вигнув брови.

Я кивнула, підтвердивши, що це переспівниця. Піднісни вгору палець, мовляв, «Зажди, я тобі щось покажу», я просвистіла простеньку мелодію. Переспівниця схилила голівку набік і защебетала у відповідь. А тоді, на моє превелике здивування, Полідевок сам насвистав кілька ноток. Пташка одразу ж відповіла йому. Обличчя Полідевка засвітилося від вдовolenня, і вони з переспівницею обмінялися ще кількома мелодіями. Мені здалося, що це перша його розмова з кимось за останні кілька років. Музика приваблювала переспівниць, як мед бджіл, тому за кілька хвилин над нашими головами зібралось з півдюжини переспівниць. Полідевок торкнувся моєї руки і за допомогою палички вивів щось на землі. «Заспіваєш?»

За інших обставин я б відмовила, але не зараз і не Полідевку. До того ж слухати, як переспівниці імітують пісні, а не просто мелодії, набагато цікавіше, а мені так хотілося, щоб Полідевок їх почув! І я не замислюючись проспівала коротеньку мелодію Руті, якою вона сповіщала про завершення робочого дня в Окрузі 11. Саме під цю музику Рута загинула на арені. Пташки цього не знали, вони підхопили простеньку мелодію і рознесли її по всіх околицях. Так само, як вони зробили це під час Голодних ігор — перед тим як мутанти вискочили з лісу, загнали нас на Ріг достатку і повільно загризли Катона...

— Хочеш послухати, як вони переспівують справжню пісню? — запитала я.

Я була готова на все, аби лишень зупинити потік небажаних спогадів. Скочила на ноги, підійшла до старого клена й поклала руку на його товсту порепану кору. Я не співала пісні «Дерево страстей» десять років, бо вона була заборонена, але пам'ятала кожне слово. Я почала співати тихо, ніжно, як співав тато.

*Прийдеш, прийдеш
До дерева страстей?
Кажуть, тут повісили убивцю трьох людей.
Дивні були події,
Не дивніша ніч гряде,
Якщо стрінешися зі мною ти на дереві страстей.*

Переспівниці замовкли на мить, дослухаючись до нової мелодії, а я співала далі.

*Прийдеш, прийдеш
До дерева страстей?
Мертвий тут допитувався: де ж ти, мила, де?
Дивні були події,
Не дивніша ніч гряде,
Якщо стрінешися зі мною ти на дереві страстей.*

Тепер я заволоділа їхньою увагою. Ще один куплет — і вони обов'язково запам'ятають пісню, адже вона проста і повторюється чотири рази з незначними варіаціями.

*Прийдеш, прийдеш
До дерева страстей?
Не розлучить нас ніколи вже ніхто й ніде.
Дивні були події,
Не дивніша ніч гряде,
Якщо стрінешися зі мною ти на дереві страстей.*

Довкола панувала тиша, тільки листочки шелестіли від легенького подуву вітру. Навіть переспівниці мовчали. Піта мав рацію: коли я співаю, вони замовкають. Так само було, коли співав тато.

*Прийдеш, прийдеш
До дерева страстей?
В мотузяних ми намистах, поряд день у день...
Дивні були події,
Не дивніша ніч гряде,
Якщо стрінешся зі мною ти на дереві страстей.**

Пташки чекали, щоб я продовжила, однак я вже закінчила: це був останній куплет. У пам'яті спливла давня сцена. Того дня ми з батьком не пішли в ліс. Ми сиділи на підлозі та гралися з Прим, яка тільки навчилася ходити, і співали «Дерево страстей». Плели собі намисто зі старих обривків мотузки, як співалось у пісні, хоча й не знали справжнього значення слів. Мелодія була простенька, і я одразу ж запам'ятала всю пісню. Раптом мама немов оскаженіла, видерла мотузку у нас із рук і заверещала на батька. Я розплакалася, тому що мама ніколи не кричала, а тоді почала схлипувати Прим, і я вибігла надвір, щоб заховатися. А оскільки в мене була одна схованка — під медоносним кущем на Леваді,— батько одразу мене знайшов. Заспокоюючи мене, він сказав, що все гаразд, просто буде краще, якщо ми більше не співатимемо тієї пісні. Мама хоче, щоб я її забула. Саме через цю заборону всі слова закарбувались у мене в пам'яті назавжди.

Ні батько, ні я більше ніколи не співали тієї пісні. Та коли він помер, вона часто спливала у мене в пам'яті. Подорослішавши, я почала розуміти слова. Спершу здавалося, що хлопець хоче запросити дівчину на таємне побачення опівночі. Однак дерево, на якому

* Переклад Наталі Тисовської.— *Прим. ред.*

за вбивство повісили злочинця,— дивне місце для зустрічі. Кохана злочинця, мабуть, була причетна до вбивства, бо мертвий усе допитувався, де вона. Але третій куплет пісні збивав із пантелику: з'ясовувалося, що начебто співає сам повішеник. Він і досі висить на дереві, продовжуючи запитувати, чи прийде кохана до нього на зустріч. Фраза «Не розлучить нас ніколи вже ніхто й ніде» була незрозуміла, адже якщо повішеник щойно допитувався, де кохана, можна було припустити, що вона втекла. Але ж він раз у раз просить її прийти до нього. Туди, де чатує смерть. З останнього куплета стає зрозуміло, що саме цього він і чекав: щоб його кохана одягнула намисто з мотузки і повисла на дереві поруч із ним.

Спочатку я думала, що злочинець — найпідліша в світі людина. Тепер, коли за плечима у мене було двоє Голодних ігор, я вирішила не судити його надто суворо, не знаючи усіх подробиць. Можливо, його кохану також засудили до страти, і він просто намагався її розрадити. Хотів, щоб вона знала, що він чекає. Або ж гадав, що смерть краща за життя, яке очікує її попереду. А хіба мені самій не хотілося вбити Піту тим клятим шприцом, щоб урятувати від Капітолія? Чи справді в мене вибору не було? Мабуть, таки був, але в ту мить нічого кращого на думку не спадало.

Гадаю, мама думала, що пісня заскладна для семирічної дівчинки. Особливо якщо та починала плести собі мотузяне намисто. І справа була не тільки в повішанні — в Окрузі 12 багатьох людей позбавляли життя в такий спосіб. Просто мати не хотіла, щоб я заспівала цю пісню на уроці музики. Мабуть, вона б не схвалила і того, що я заспівала її для Полідевка, але зараз мене принаймні не знімали на камеру... Ні, я помилилася: обернувшись,

я побачила, що Кастор знімає мій спів. Усі зосереджено дивилися на мене. З очей Полідевка котилися сльози — без сумніву, ця дивна пісня збудила в ньому якісь жахливі спогади. Ще цього бракувало! Я зітхнула й притулилася до стовбура. Саме в цю мить переспівниці підхопили мою пісню. У їхньому виконанні вона була ще чарівніша. Тепер, коли я знала, що мене знімають, просто стояла й намагалася не рухатись, аж поки Кресида не вигукнула:

— Знято!

До мене підійшов Плутарх, на його обличчі цвіла усмішка.

— І звідки в тобі це? Жоден сценарій не дав би кращого результату,— він обняв мене і, голосно прищокнувши, поцілував у маківку.— Ти просто золото!

— Я робила це не на камеру,— мовила я.

— Нам неймовірно пощастило, що камери були ввімкнені,— мовив він.— Гаразд, друзі, повертаємося в місто!

Ми пленталися назад лісом, і тільки-но опинилися біля валуна, наші з Гейлом голови повернулися в одному напрямку, так ніби ми пара хортів, які занюхали дичину. Помітивши це, Кресида запитала, що там, у тому напрямку. Ми водночас зізналися, що колись там було наше місце зустрічі. Вона наполягла, що хоче поглянути на нього зблизька, і не здалася навіть після того, як ми почали всіх переконувати, що в ньому немає нічого особливого.

«Нічого особливого, просто це єдине місце, де я була щаслива»,— подумала я.

Наш скелястий виступ понад долиною. Можливо, зелені зараз було менше, ніж зазвичай, але кущі просто таки вгиналися під вагою ожини. Саме на

цьому місці ми з Гейлом зустрічалися, а тоді полювали і розставляли пастки, рибалили і збирали ягоди, блукали разом лісами, ділилися думками й наповнювали наші торби здобиччю. Так ми виживали й отримували поживу для розуму. І допомагали в цьому одне одному.

Вже немає Округу 12, а отже, немає звідки втікати, немає миротворців — немає кого дурити, немає голодних ротів — немає кого годувати. Капітолій забрав усе, а тепер я ще й можу втратити Гейла. Та доцентрова сила, яка роками тримала нас разом, поволі слабнула. Між нами пролягли чорні смуги. Як могло таке статися, що тепер, коли Округ 12 зруйновано вщент, ми такі злі одне на одного, що навіть не балакаємо?

Гейл збрехав мені, і я не змогла з цим змиритися, хоча він і стверджував, що діяв у моїх інтересах. Однак його вибачення звучали справді щиро. А я не прийняла їх, жбурнула просто йому в обличчя, та ще й подбала про те, щоб ужалити якнайболючіше. Що з нами діється? Чому ми завжди сваримося? Я зовсім заплуталася, але щось підказувало мені, що проблема в мені, в моїх діях і вчинках. Невже мені й справді так хочеться порвати з Гейлом?

Мої пальці неспівомо зірвали ягідку ожини. Я обережно затиснула ягоду між великим і вказівним пальцем. І зненацька різко розвернулася й кинула ягоду Гейлу.

— І нехай везіння...— почала я, підкидаючи ягоду високо, щоб він мав достатньо часу, аби вирішити, прийняти її чи ні.

Погляд Гейла зупинився на мені, а не на ягоді, однак в останню мить Гейл розтулив рота і таки зловив ягоду. Розжував її, ковтнув і після довгої паузи закінчив фразу:

— ...завжди буде на твоєму боці.

Він таки сказав це!

Кресида всадила нас у затишній місцині поміж каміння — там було так тісно, що ми не могли не торкатися плечима,— і попросила, щоб ми розповіли про полювання. Що тягнуло нас у ліс, де ми зустрічалися, як полювали. Вона просила, щоб ми розповіли про улюблені моменти. Ми трохи відтанули, почали сміятися, згадавши про свої халепи — з бджолами, і дикими собаками, і скунсом. Коли розмова повернула в інше русло й Кресида запитала, що ми відчували в Окрузі 8, цілячи замість здобичі у винищувачі, я одразу ж замовкла. А Гейл відповів коротко:

— Давно пора було.

Поки ми допленталися до площі, день поступово переріс у вечір. Я відвела Кресиду до того місця, де колись була пекарня, а тепер валялася купка кругляка, і попросила дещо зафільмувати. Я була абсолютно виснажена, але знайшла в собі сили:

— Піто, ось твоя домівка. З часу бомбардування ніхто не чув нічого про твою родину. Округу 12 більше не існує. А ти закликаєш до перемир'я? — я подивилася в порожнечу.— Тут уже ніхто тебе не почує.

Коли ми зупинилися біля покрученого металу, який колись був шибеницею, Кресида запитала, чи нас колись піддавали катуванням. У відповідь Гейл мовчки скинув сорочку й обернувся до камери спиною. Я глянула на довгі шрами — і знову почула хльоскання батога, побачила закривавленого, непритомного Гейла, який безвільно повис на ганебному стовпі, припнутий за зап'ястя...

— Я більше не можу,— сказала я.— Зустрінемось у Поселенні Переможців. Хочу взяти дещо... для матері.

Не знаю, як я дісталася Поселення, бо отямилася, вже сидючи на підлозі в кухні й риючись у шафках. Я з педантичною точністю поскладала в коробку керамічні пляшечки й горнятка, розділяючи їх чистою ватою, щоб не побилися. Деякі загорнула в оберемки засушених квітів.

Раптом я згадала про троянду. Чи була вона справжньою? Якщо так, значить, вона досі там? Я опиралася спокусі збігати нагору й перевірити. Якщо вона там, то я знову злякаюся. Отож я взялася далі пакувати пляшечки.

Коли шафки нарешті спорожніли, я підвелася — й побачила, що на кухні нізвідки матеріалізувався Гейл. Він ходив беззвучно, немов злодій. Нахилився над столом, упершись пальцями в дерев'яну стільницю. Я поставила коробку між нами.

— Пам'ятаєш? — запитав він.— Саме тут ти мене поцілувала.

А я-бо гадала, що доза морфлію, яку мама вколола Гейлу після того, як його відшмагали батогом, стерла цю сцену з його пам'яті.

— Я думала, ти забув,— сказала я.

— Хіба що по смерті. А може, і тоді не забуду,— сказав він.— Можливо, я як той повішеник із твоєї пісні. Досі чекаю на відповідь...

Я ніколи не бачила, щоб Гейл плакав, але зараз на його очах застигли сльози. Щоб стримати їх, я нахилилася вперед і притиснулася вустами до його губ, відчуваючи смак жаги, попелу та страждання. Несподіваний присмак, як на такий ніжний поцілунок. Гейл відсторонився перший і криво посміхнувся.

— Я знав, що ти мене поцілуєш.

— Звідки? — мовила я. Бо я й сама не підозрювала, що зроблю це.

— Тому що я страждаю,— сказав він.— Тільки в такі миті я можу привернути твою увагу...— Гейл підняв коробку.— Не хвилюйся, Катніс. Я переживу.

І він вийшов, ще я не встигла нічого сказати.

Я надто втомилася, щоб міркувати над його останнім обвинуваченням. Під час короткої подорожі в Округ 13 я скрутилася на кріслі калачиком і намагалася пропустити повз вуха пустопорожні балачки Плутарха на його улюблену тему — про зброю, якою колись володіло людство. Ракети, військові супутники, клітинні дезінтегратори, безпілотні літаки, біологічну зброю, що уражує органи дихання. Від цієї зброї поступово відмовилися або з етичних міркувань, або з екологічних, або через брак ресурсів. Усю дорогу головний продюсер Ігор нарікав, що може тільки мріяти про такі іграшки і що йому доводиться мати справу тільки з вертольотами, ракетами типу земля-земля та простою застарілою зброєю.

Скинувши костюм Переспівниці, я одразу лягла спати, навіть не повечеряла. Вранці Прим збудила мене до сніданку. Поснідавши, я проігнорувала денний розпорядок і рушила в комірчину подрімати. Коли я вилізла з-поміж коробок із крейдою і олівцями, саме прийшов час обідати. Цього разу мені дали більшу порцію горючого супу, і, смачно поївши, я попрямувала до кімнати «Е», аж тут у коридорі мене перестрів Богз.

— У Ставці нарада. Можеш знехтувати своїм розкладом,— мовив він.

— Уже,— сказала я.

— Ти взагалі сьогодні дотримувалася розкладу? — запитав він роздратовано.

— Хтозна! Я ж психічно неврівноважена,— я піднесла руку — показати браслет, і з подивом зауважила,

що його немає.— Бачите? Я навіть не пам'ятаю, коли з мене зняли браслет. Навіщо мене викликають у Ставку? Я щось прогавила?

— Гадаю, Кресіда хоче показати тобі ролики з Округу 12. Та, мабуть, ти побачиш їх уже у прямому ефірі,— мовив він.

— Ось який мені потрібен розклад! Розклад телепрограм,— сказала я. Богз уважно на мене подивився, але промовчав.

У Ставці зібралось чимало людей, однак мені залишили місце між Фінеєм і Плутархом. Екрани вже були ввімкнені — транслявали останні новини з Капітолія.

— Що відбувається? Ми хіба дивитимемося не агітки з Округу 12? — запитала я.

— О ні,— мовив Плутарх.— Тобто, можливо. Я не знаю, який запис хоче використати Біпер.

— Біпер начебто знайшов спосіб вклинитися в загальнонаціональну трансляцію,— пояснив Фіней.— І тепер наші агітки зможуть дивитись і в Капітолії. Він зараз у Штабі оборони саме працює над цим. От-от почнеться пряма трансляція — Снігоу збирається виступити з промовою. Вже починається.

На екрані з'явився герб Капітолія, з динаміків залунав гімн. І вже за мить на мене дивилися зміїні очі президента Снігоу. Він забарикадувався за своєю трибуною, але в лацкані його піджака красувалася велика біла троянда. Камеру розвернули, і в кадрі з'явився Піта. Він сидів поруч із картою Панему на високому кріслі, впираючись черевиками в залізну підставку для ніг. Ступня його протезу невпинно відбивала якийсь дивний ритм. На Пітиному чолі й над верхньою губою набрякли великі краплі поту — їх не могли приховати навіть численні шари косметики. Однак найдужче мене

налякав його погляд — злісний, але водночас якийсь несфокусований.

— Йому гірше, — прошепотіла я. Фіней стиснув мою долоню, підставив мені плече, і я сперлася на нього.

Піта заговорив про необхідність перемир'я. Наголосив на тому, якої непоправної шкоди завдано інфраструктурі округів. Тим часом на карті висвітлювалися місця, які зазнали найсильніших руйнувань. Зруйнована дамба в Окрузі 7. Поїзд зійшов із рейок: із перекинутих цистерн витікають токсичні відходи. Згоріле вщент зерносовище... Все це буцімто справа рук повстанців.

Бах! Без попередження на екрані з'явилась я — стояла посеред зруйнованої пекарні Пітиних батьків.

Плутарх скочив на ноги:

— Йому вдалося! Біпер зламав їхній захист!

У кімнаті загомоніли, але раптом на екрані знову з'явився Піта. Цього разу вираз у нього був розгублений: він побачив на моніторі мене. Спробував урятувати ситуацію, продовживши розповідь про бомбардування водоочисного заводу, аж тут знову трансляцію перервало інтерв'ю Фінея — він розповідав про Руту. А тоді почалася битва трансляцій: капітолійські майстри намагалися витіснити з ефіру Біпера, а той уперто не здавався. Капітолійці були не готові до такого повороту подій, а Біпер передбачив, що відбуватиметься, тому запасся безліччю п'яти-десятисекундних роликів. Офіційна презентація без упину переривалася коротенькими агітками й перетворювалася на посміховисько.

Плутарх аж сіпався від задоволення, і всі хвалили Біпера, один тільки Фіней мовчав. Я зустрілася поглядом із Геймітчем — у ньому віддзеркалювався мій власний жах. Усвідомлення того, що з кожним захочувальним вигукком Піта віддаляється і вислизає.

На екрані поплив герб Капітолія, залунала спокійна музика. Так тривало секунд двадцять, а потім на екрані знову з'явилися Снігоу і Піта. Довкола них метушилися люди. З кабінки за їхніми спинами линув розлючений галас. Снігоу, перекикуючи галас, заявив, що повстанці намагаються навмисне поширити неправдиву інформацію, щоб очорнити Капітолій, однак правда і правосуддя все одно запанують. Запевнив, що трансляцію відновлять після посилення захисту. І зрештою Снігоу звернувся до Піти, запитавши, чи не хоче той сказати щось Катніс Евердін.

На згадку про мене обличчя Піти скривилося.

— Катніс... Як, ти гадаєш, усе закінчиться? Що залишиться? Ніхто не застрахований. Небезпечно всюди. І в Капітолії, і в округах. А ви... в Окрузі 13...— він різко вдихнув, немов йому бракувало повітря; очі його божевільно зблиснули, і він закінчив,— помрете ще до ранку!

Десь за кадром гукнув Снігоу:

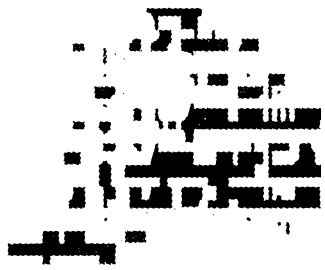
— Вирубайте!

Біпер скористався нагодою і прокрутив кілька коротеньких роликів з Округу 8, де я відвідувала хворих у шпиталі. А в коротких проміжках між роликами ми спостерігали за тим, що відбувалося в студії у Капітолії. Піта хотів ще щось сказати. Камеру збили на землю й спрямували в білу кахляну підлогу. Затупотіли важкі черевики. Гупнуло, мов від удару кулака, і долинув Пітин болісний зойк.

Білі кахлі заляпала кров.

ЧАСТИНА 2 АТАКА

РОЗДІЛ 1

Зойк народився у найглибшій глибині нутра і, розитнувши все тіло, застряг у горлі. Я оніміла, немов авокс, похлинулася власним горем. Навіть якби я змогла розслабити шийні м'язи, випустити зойк із грудей, чи хтось почув би його? У кімнаті здійснювся справжній балаган. Звідусіль сипалися запитання й відповіді, всі намагалися розшифрувати Пітині слова. «А ви... в Окрузі 13... помрете ще до ранку!» Однак ніхто й не обмовився про самого посланця, чия кров заляпала білу підлогу.

— Тихо! — гаркнув упевнений голос. Усі очі здивовано витріщилися на Геймітча. — Тут немає нічого загадкового! Хлопець хотів сказати, що нас сьогодні атакують. Тут. В Окрузі 13.

— Звідки в нього така інформація?

— Як ми можемо йому довіряти?

— Звідки така впевненість?

Геймітч безсило застогнав:

— Поки ми тут сперечаємося, його б'ють, до крові б'ють! Яких доказів вам ще потрібно? Катніс, допоможи мені!

Подумки я добряче потрусилася себе, щоб повернути собі дар мовлення.

— Геймітч має рацію. Мені не відомо, звідки в Піти така інформація. І я не знаю, чи вона правдива. Але він вірить, що це так. І зараз у Капітолії... — я не змогла вимовити вголос те, що в Капітолії робить із ним зараз Снігоу.

— Ви його не знаєте,— мовив Геймітч до Коїн.— А ми знаємо. Готуйте людей до евакуації.

Однак президент, здається, зовсім не стривожилася — просто не очікувала такого повороту подій. Здається, вона добирала потрібні слова, постукуючи пальцем по панелі управління. Коли вона заговорила, її голос звучав упевнено та спокійно, а зверталася вона до Геймітча:

— Звісно, ми готові до такого сценарію. Хоча останні кількадесят років свідчать, що Капітолій усвідомлює: пряма атака на Округ 13 така ж страшна для Капітолія, як і для нас. Ядерні ракети вибухнуть, поширяться радіація, і це матиме непередбачувані наслідки. Ба навіть незначне бомбардування може серйозно пошкодити нашу базу, якою вони досі сподіваються заволодіти. Ну і, звісно, Капітолій боїться контратаки. Хоча, зважаючи на наше союзництво з повстанцями, цілком імовірно, що Капітолій готовий ризикнути.

— Ви гадаєте? — запитав Геймітч надто вже щиро, але в Окрузі 13 іронію мало хто розуміє.

— Так. У будь-якому разі ми вже давно готові до евакуації п'ятого ступеня,— мовила Коїн,— тому просто дотримуватимемося інструкції.

Вона швидко затарабанила пальцями по клавіатурі, відаючи відповідний наказ. І щойно її погляд відірвався від монітора, почалося.

За час мого перебування в Окрузі 13 було уже дві навчальні евакуації першого ступеня. Про першу з них я взагалі нічого не пам'ятала — лежала в інтенсивній терапії в лікарні, а важким пацієнтам, здається, дозволялося не брати участі в евакуації, оскільки це могло погіршити їхній стан. Смутно пригадувався голос, який наказував людям збиратися в жовтих зонах. Під час евакуації другого ступеня (яка оголошується при

невисокому ризику — наприклад, при карантинах, коли всіх мешканців перевіряють під час епідемії грипу) ми повинні були пройти у свої кімнати й просто сидіти там. У той день я заховалася в комірчині, ігноруючи сигнали, які лінули з системи сповіщення, і спостерігала за павучком, який плів павутинку... Жодна з цих евакуацій не підготувала мене до гучних сирен, які завили звідусіль. Такий звук неможливо було ігнорувати — здається, його створили навмисно для того, щоб сіяти паніку. Але ж це був Округ 13 — тут ніхто ніколи не панікував.

Богз вивів нас із Фінеєм зі Ставки, провів коридором і вказав на широкий сходовий майданчик. Сюди стікалися потоки людей, утворюючи єдину річку, яка бігла вниз. Ніхто не сварився і не намагався протиснутися вперед. Навіть діти не капризували. Ми спускалися вниз, поверх за поверхом, не перекинувшись і словом, — хіба щось почувеш за такого виття сирен? Я роззірнула, шукаючи маму і Прим, але в такому натовпі важко було когось розгледіти. Сьогодні вони обидві мали працювати в лікарні, отже, просто не могли не почути сирен.

У вухах калатало, а в очах миготіло. Глибина була, як у шахті. Однак був один плюс: що глибше ми спустилися під землю, то менше було чутно звук сирен. Так ніби ті сирени мали тиснути на нас фізично, заганняючи в підземелля, — швидше за все, так воно й було. Маленькі групки людей почали відколюватися від загального потоку й зникати за дверима на різних поверхах; мене Богз вів дедалі нижче, аж поки сходи не вивели нас у велику печеру. Я хотіла вже була зайти, але Богз затримав мене і вказав на сканер, до якого я повинна була піднести руку із розкладом.¹ Без сумніву, вся інформація збиралася десь у комп'ютері: влада округу 13 мала пересвідчитися, що всі без винятку жителі евакуйовані.

Було важко визначити, якого походження це місце — природного чи техногенного. Деякі зони були суцільно кам'яні, тоді як інші підтримувалися залізною арматурою та бетонними балками. Тут була кухня, ванні кімнати і медпункт — це місце приготували для кількаденного перебування.

По всій печері були з певними інтервалами розвішані таблички з білими літерами і цифрами. Богз саме пояснював, що ми повинні знайти зону, яка збігається з номерами наших кімнат,— у моєму випадку зону «Е», бо я жила в кімнаті «Е»,— коли до нас підійшов Плутарх.

— А, ось де ви,— мовив він. Останні події, здається, зовсім не вплинули на його піднесений гумор — він досі тішився успіхом Біпера під час прямої трансляції. Як завжди, він за деревами бачив ліс, окремі дерева його не цікавили: йому було байдуже, чи покарають Піту, йому плювати було на неминуче бомбардування Округу 13.— Катніс, гадаю, це не зовсім вдалий момент: із Пітою сталася прикрість і все таке, але хочу нагадати, що за тобою всі стежитимуть.

— Що? — мовила я. Просто не могла повірити, що він назвав те, що сталося з Пітою, просто прикрістю.

— Я маю на увазі людей, які сидітимуть із тобою в бункері. Вони спостерігатимуть за тобою і перейматимуть твою поведінку. Якщо ти поводитимешся спокійно та врівноважено, інші наслідуватимуть тебе. Якщо ж ти панікуватимеш, інші можуть також заразитися,— пояснив Плутарх. Я не відривала від нього очей.— Вогонь поширюється легко, так би мовити,— провадив він, так ніби до мене туго доходило.

— То мені поводитися, як перед камерами, Плутарху? — мовила я.

— Так! Чудово! Люди завжди відважніші, коли опиняються на публіці,— сказав він.— Подивись тільки, яку відвагу щойно виявив Піта!

Ще трошки — і я б дала йому ляпас.

— Маю повернутися до Коїн, перш ніж зачиняться всі входи. А ти тут працюю! — мовив він і вийшов.

Я підійшла до таблички з великою буквою «Е». Нам відвели площу чотири на чотири метри — наша територія була відмічена лініями на підлозі. До стіни кріпилися два довгі ліжка — отже, комусь із нас доведеться спати на підлозі; в кутку стояла квадратна скриня на речі. На заламінованому аркуші білого паперу було великими буквами надруковано: «ПРАВИЛА ПОВЕДІНКИ В БУНКЕРІ». Я зосереджено подивилася на папірець, але в очах мерехтіло. А тоді мені здалося, що на чорний текст впало кілька крапель крові. Поволі розпливчасті літери набрали різкості. Перший розділ називався «Після прибуття».

1. Переконайтеся, що всі ваші співмешканці спустилися в бункер.

Мама з Прим іще не прийшли, але я була серед перших мешканців, які спустилися в бункер. Мабуть, вони обидві допомагали евакуювати пацієнтів.

2. Підійдіть до складу й отримайте один пакет спорядження на кожного мешканця вашої кімнати. Підготуйте територію для життя. Поверніть пакет(и) назад.

Я оглянула печеру й розшукала склад — глибоку кімнату за високим прилавком. У чергу вишикувалося кілька людей, однак поки що там було досить тихо. Підійшовши до прилавка, я дала список мешканців нашої кімнати і попросила три пакети. Чоловік перевірів список, зняв із полицки три пакети й кинув їх на прилавок. Закинувши один мішок собі за спину, ще два я взяла в руки. Коли я розвернулася, виявилось, що за моєю спиною вже встигла зібратися довга черга.

— Вибачте, — мовила я, протискуючись крізь натовп.

Питання часу? Чи все-таки Плутарх мав рацію? Невже ці люди наслідують мої дії?

Повернувшись на свою житлову площу, я розкрила один із пакетів — там був тонкий матрац, постільний набір, два комплекти сірого одягу, зубна щітка, паста, гребінець і ліхтарик. Вивчивши вміст двох інших пакетів, я пересвідчилася, що вони мало чим відрізняються, але до їхнього складу входило два набори одягу — один сірий і один білий. Зрозуміло, що білий одяг призначався для мами і Прим, адже вони, якщо виникне потреба, допомагатимуть лікарям. Застеливши ліжка, я поскладала одяг і повернула пакети на склад. Не знала, що мені робити далі, тому почала вивчати наступне правило.

3. Чекайте на подальші інструкції.

Всівшись на підлозі, я схрестила ноги й почала чекати. В кімнату повільно вливався безперервний потік людей, які займали й облаштовували свої місця. За кілька хвилин кімната була натоптана людьми. Може, мама з Прим залишаться на ніч із пацієнтами? Та ні, навряд чи. Вони були в списку, отже, повинні ночувати тут. Я уже почала хвилюватися, коли нарешті з'явилася мама. Я пошукала поглядом у неї за спиною Прим.

— А де Прим? — запитала я.

— А хіба вона не тут? — здивувалася мама. — З лікарні вона повинна була йти просто сюди. І вийшла на десять хвилин швидше за мене. Де вона? Куди вона могла подітися?

Я на мить заплющила очі, намагаючись уявити її маршрут, як часто робила на полюванні. Ось вона почула звук сирен, кинулася на допомогу пацієнтам, кивнула,

коли їй звеліли спускатися в бункер, а тоді, опинившись на сходах, завагалася. Але чому?

Мої очі різко розплющилися.

— Кіт! Вона повернулася по нього!

— О ні,— простогнала мама. Та ми обидві знали, що так і було. Ми почали протискуватися між людей, які потоком лилися в бункер. Здалеку було видно, що охорона готується зачинити товсті металеві двері, повільно крутячи з обох боків залізні колеса. Тільки-но ці двері замкнуться, ніщо в світі не змусить солдатів відчинити їх знову. Можливо, це навіть буде їм невідвладно. Безцеремонно розштовхуючи людей, я гукала до солдатів, щоб вони зачекали на мене. Щілина між двома половинками дверей поступово зменшувалася; залишилося всього кілька дюймів, аж тут я просунула в шпарину руку.

— Відчиніть двері! Випустіть мене! — заверещала я.

На обличчях солдатів відбився переляк, і вони трохи притримали двері. Протиснутися назовні я не могла, та принаймні пальців мені не прищемили. Скориставшись нагодою, я протиснула в щілину плече.

— Прим! — заверещала я. Мама благала солдатів відчинити двері, а я вертілася, намагаючись пролізти назовні.— Прим!

І тут я нарешті почула на сходах віддалений тупіт.

— Ми вже біжимо! — гукнула сестра.

— Притримайте двері! — цього разу долинув голос Гейла.

— Вони вже біжать! — крикнула я охоронцям, і ті трохи прочинили двері. Але я не зрушила з місця — боялася, що вони не чекатимуть і таки зачинять двері,— поки не побачила Прим: її щічки розчервонілися від бігу, вона засапалася, але тримала в руках Денді. Я затягнула її всередину. Одразу за нею заскочив Гейл — йому

довелося розвернутися боком, щоб пронести в бункер багаж. Зрештою двері ляснули і замок голосно клацнув.

— Про що ви тільки думали? — я звісно трусонула Прим, а тоді кинулася обнімати, прищемивши Денді.

У Прим уже було готове пояснення:

— Я не могла залишити його, Катніс. Удруге він би цього не пережив. Треба було бачити, як він метався кімнатою і завивав. Прибіг, щоб захистити нас.

— Гаразд. Гаразд,— я кілька разів глибоко вдихнула, щоб заспокоїтися, відступила на крок і підняла Денді за шкірку.— Слід було втопити тебе, коли я ще мала таку можливість.

Притиснувши вуха до голови, він виставив одну лапку вперед. Однак я випередила його і зашипіла першою — і це, здається, трохи рознервувало його, оскільки він вважав шипіння своєю прерогативою. Натомість він безпомічно нявкнув, і звісно, сестра одразу стала на його захист.

— Катніс, прошу, не дражни його,— мовила вона, притискаючи Денді до грудей.— Він і так засмучений.

Від усвідомлення, що я образила почуття цього нахабного кота, мені захотілося подразнити його ще раз. Але Прим так за нього переживала! Тому я уявила собі рукавички, обшиті по краю хутром Денді: такий образ допомагав мені миритися з цим котом не один рік.

— Гаразд. Вибач. Ми під великою літерою «Е». Йди покажи йому нашу хату.

Прим пішла, а я опинилася віч-на-віч із Гейлом. У руках він тримав коробку з медичними препаратами з нашої кухні в Окрузі 12 — з того місця, де ми востаннє розмовляли, цілувалися... байдуже. А ще на плечі в нього висіла моя мисливська торба.

— Якщо Піта правий, то ці речі не мали шансів на порятунок,— мовив він.

Піта. Кров дощовими краплями стікає по шибці. Кров чорніє на черевиках...

— Дякую... за все,— вичавила я.— А що ти робив у нашій кімнаті?

— Просто перевіряв,— мовив він.— Я в сорок сьомій, якщо знадоблюся.

Потому як замкнулися двері, майже всі розійшлися по своїх місцях, тому коли я поверталася до свого місця, за мною спостерігало майже п'ять сотень людей. Я намагалася поводитись якнайспокійніше, адже й так нещодавно металася в натовпі, немов божевільна. От тільки обдурити людей навряд чи вдасться. Як важко бути взірцем! Хоча кому яке діло? Вони і так усі думають, що я несповна розуму. Чоловік, якого я штовхнула, пробираючись до дверей, здається, впав, тож тепер, потираючи забитий лікоть, позирав на мене підозріло. Я мало не засичала йому у відповідь.

Прим примостила Денді на нижньому ліжку і замотала його у покривало, з якого визирала тільки мордочка. Прим завжди так робить, коли починається гроза і гримить. Грім — це єдине, чого боїться Денді. Мама обережно поставила коробку з ліками у скриню. А я всілася на підлогу, спиною прихилившись до стіни,— хотіла перевірити, що саме запакував Гейл у мою мисливську торбу. Книжку з лікарськими та їстівними рослинами, мисливську куртку, весільне фото моїх батьків і увесь вміст моєї шухляди. Моя брошка-переспівниця тепер входить у костюм Цинни, але мені повернувся золотий медальйон, срібний парашут із втулкою і Пітина перлина — це мої особисті скарби. Я замотала перлину в парашут і заховала глибоко в потайну кишеньку мисливської торби, так ніби це Пітине життя і ніхто не зможе відібрати його в нього, поки я насторожі.

Несподівано сирени заглухли. З системи оповіщення долинув голос Коїн: вона дякувала всім за зразкову евакуацію з верхніх поверхів, наголошуючи, що це не тренування: Піта Мелларк, переможець з Округу 12, у прямій трансляції по телебаченню натякнув на можливе бомбардування.

І саме в цю мить вибухнула перша бомба. Вибух струсонув усе моє нутро: здавалося, завібрував шунок, заторохтіли кістки й зуби. Першою думкою було: ми всі помremo. Очі мої так і шукали на стелі величезні тріщини, я очікувала граду каміння, але бункер тільки здригнувся. Світло погасло, і в абсолютній темряві я трохи розгубилася. Звуки — зойки, прискорене дихання, схлипування дітей, мало не божевільний сміх — завмерли. Аж тут запрацювали генератори, і з'явилося світло, слабке і тьмяне — не таке, як зазвичай в Окрузі 13. Радше схоже на те, яке було у нас удома в Окрузі 12, коли гупої зимової ночі в кімнаті горіли свічки й коминок.

У сутінках я потягнулася до Прим і, намацавши її ногу, присунулася ближче. Заспокійливим голосом вона вмовляла Денді:

— Все гаразд, маленький, усе гаразд. Тут ми в безпечі.

Мама обняла нас обох, і на якусь мить я дозволила собі знову стати маленькою і поклала голову їй на плече.

— Це дрібниці в порівнянні з бомбардуванням Округу 8,— мовила я.

— Мабуть, це підземні снаряди,— сказала Прим дуже спокійно, щоб не лякати кота.— Нам про них розповідали на лекції для новоприбулих. Вони вгризаються глибоко в землю і тільки тоді вибухають. Адже немає сенсу бомбардувати поверхню Округу 13.

— Це ядерні снаряди? — запитала я, а по шкірі в мене аж мурашки пробігли.

— Не обов'язково, — відповіла Прим. — Просто страшенно потужні. Але... мабуть, бувають і ядерні.

Через темряву я не бачила важких металевих дверей у кінці бункера. Чи зможуть вони захистити від ядерної атаки? Та навіть якщо й не пропустять усередину радіації, що здавалося мені малоймовірним, то чи зможемо ми коли-небудь звідси вийти? Мене не на жарт налякала думка про те, що доведеться провести решту життя у цьому кам'яному склепі. Я насилу стрималася — кортіло кинутися до дверей і заверещати, щоб мене негайно випустили. Однак це марно. Мене б усе одно не випустили, і тоді в мене почалася б істерика.

— Ми так глибоко під землею, що я майже на сто відсотків упевнена — нам нічого не загрожує, — сказала мама тихо. Може, вона думала про батька, якого розірвало на шматки десь глибоко в копальні? — Хоча вони вже близько підібралися. Дякувати провидінню, що Піті випав шанс нас попередити.

Випав шанс. Це просте визначення включало все, що вимагалось від Піти, аби нас попередити: знання, можливість, відвагу. І ще щось, для чого я не могла підібрати слова. Мені здалося, ніби Піта переборював себе, довго зважував, чи варто йому нас сповіщати. Але чому? Адже він так легко добирає слова, це його найбільший талант. Може, це після катування? Чи тут щось інше? Ознаки божевілля?

Світло стало трохи яскравішим, і голос Коїн, цього разу похмуріший, звернувся до громадян:

— Очевидячки, інформація, яку надав нам Піта Мелларк, виявилася правдивою, і тепер ми багато чим йому завдячуємо. Датчики встановили, що перша атака була

не ядерна, однак дуже потужна. Ми очікуємо на продовження. Поки що просимо всіх громадян залишатись у відведених їм місцях, аж поки не надійдуть інші вказівки.

До нас підійшов солдат і повідомив, що маму чекають у першому пункті надання невідкладної допомоги. Мама не хотіла залишати нас самих, хоча пункт розташувався кроків за тридцять.

— З нами все буде гаразд. Справді,— запевнила я її.— Гадаєш, повз нього може щось проскочити? — я показала пальцем на Денді, який так голосно зашипів у відповідь, що всі ми засміялися. Навіть мені стало його шкода. Потому як мати пішла, я мовила до Прим: — Заліжай із ним у ліжку, Прим, гаразд?

— Знаю, це смішно... але я боюся, що під час атаки ліжка може обвалитися,— відповіла вона.

Якщо дійде до такого, то завалиться весь бункер і поховає нас усіх тут живцем, однак я вирішила тримати цю думку при собі. Натомість я мовчки витягнула зі скрині всі речі та зробила для Денді кубельце. А тоді підсунула ще один матрац до свого, і ми з Прим вместилися разом на підлозі.

Нам дозволили розбитися на маленькі групи та сходити у ванні кімнати почистити зуби, однак купання відмінили. Потім, скрутившись на матраці поруч із Прим, я вкрилася двома покривалами: в печері було холодно і вогко. Незважаючи на постійну увагу, яку йому приділяла Прим, Денді здавався нещасним: він скрутився в кубельці й важко зітхав по-котячому.

Незважаючи на обставини, за яких ми тут опинилися, я була невимовно рада, що отримала нагоду провести більше часу з сестрою. Відтоді як я опинилася тут,— ні, відтоді як я брала участь у перших Голодних іграх,— у мене

зовсім не було для неї часу. Я не піклувалася про неї так, як робила це завжди, як повинна була б. Зрештою, це ж Гейл повернувся до нашої кімнати, щоб перевірити, чи не залишилося там когось. Гейл, а не я. А це вже щось означало.

Я жодного разу не питала Прим, як вона тут почуввається, як поборолла шок від зруйнування Округу 12 і переїзду.

— Як тобі тут, Прим? Подобається в Окрузі 13? — запитала я.

— В цю мить? — запитала вона. Ми обидві розсміялися.— Іноді я сумую за домівкою. А тоді згадую, що немає за чим сумувати. Тут я почувваюся в безпеці. Тут ми можемо не хвилюватися за тебе. Принаймні не так сильно,— вона замовкла, а тоді на її вустах розцвіла сором'язлива усмішка.— Здається, мене вчитимуть на лікаря.

Оце так новина!

— Ну звісно, що вчитимуть. Було б нерозумно змарнувати такий талант.

— За мною спостерігали, коли я допомагала в лікарні. Я вже почала відвідувати медичні курси. Для початківців. Чимало я знаю ще з дому. Однак треба ще багато чого навчитися,— сказала Прим.

— Чудово,— ¹ мовила я. Прим стане лікаркою. В Окрузі 12 вона не могла і мріяти про таке. В душі в мене мов сірничок запалили. Заради такого майбутнього варто боротися.

— А ти, Катніс? Як ти все це витримуєш? — вона легкими лагідними рухами куйовдила шерсть Денді.— Я б не сказала, що з тобою все гаразд.

Це правда. Зі мною не все гаразд. Тому я розповіла їй про Піту, про те, як сильно він змінився, і про те, що постійно думаю про нього — уявляю, як його вбивають.

Денді довелося якийсь час посидіти на самоті, бо Прим приділила всю свою увагу мені. Вона присунулася ближче й ніжно гладила мені волосся. Я замовкла, бо більше не було що розказувати, тільки серце щеміло. Може, в мене серцевий напад, однак не варто звертати уваги.

— Катніс, не думаю, що президент Снігоу стратить Піту,— мовила Прим. Ну звісно, вона це каже, щоб мене заспокоїти. Але наступні слова стали для мене несподіванкою: — Тоді в нього не залишиться зброї проти тебе. Він не зможе більше завдати тобі болю.

Раптом я згадала ще одну дівчину, яка пройшла через усе зло, яке було в запасі в Капітолія,— Джоанну Мейсон, трибута з Округу 7, що з нею ми познайомилися на останніх Іграх. Коли я спробувала відмовити їй іти в джунглі, де сойкотуни скрикували голосами наших близьких, наче їх катували, вона відповіла: «Мені не зможуть завдати болю. Я не така, як усі. На світі не зосталося нікого з тих, кого я любила».

Я зрозуміла, що Прим має рацію. Снігоу не може дозволити собі такої розкоші — вбити Піту, особливо тепер, коли Переспівниця завдає стільки клопоту. Він уже вбив Цинну. Зруйнував мою домівку. До моєї родини, до Гейла і навіть Геймітча йому не дотягнутися. Піта — це єдине, що в нього залишилось.

— Як гадаєш, що з ним буде? — запитала я.

Коли Прим заговорила, мені здалося, що їй щонайменше тисяча років — такою мудрою була її відповідь.

— Капітолій піде на все, щоб тебе зламати.

Що здатне мене зламати?

На це запитання я шукала відповідь усі наступні три дні, поки ми сиділи в підземному ув'язненні. Що здатне мене зламати, знищити, зруйнувати? Я ні з ким не ділилася своїми думками, хоча вони цілковито мене поглинули, та сама не могла думати ні про що інше, мені не хотілося ні їсти, ні спати: щонаочі мене переслідували кошмари.

За цей час на Округ 13 скидали бомби ще чотири рази. Бомбардування були надзвичайно потужні, завдали багато шкоди, але нічого фатального. Кожне тривало кілька годин, так ніби Капітолій розтягував задоволення. Тільки-но ти починаєш думати, що все позаду, як нутроці знову здригаються від ударної хвилі. Схоже, що основним завданням цього бомбардування було потримати нас в ув'язненні, а не знищити. Добряче зруйнувати округ. Завдати людям побільше клопоту з відновлювальними роботами. Але стерти з лиця землі? Ні. Коїн мала рацію. Ніхто не нищить те, чим сподівається заволодіти у майбутньому.¹ Гадаю, що наразі Капітолій хотів припинити наші «Атаки в ефірі» й таким чином приборкати мене з телекранів жителів усього Панему.

Ми майже не отримували інформації про те, що відбувалося на поверхні. Екрани лишалися чорними, і тільки з радіопередавачів час від часу лунав голос Коїн, яка повідомляла про чергове бомбардування й види бомб. Отже, війна тривала, але ніхто з нас не знав, на якому етапі.

Тут, у бункері, ми також жили за певним розпорядком. Дотримувалися суворого розкладу харчування і купання,

тренування і сну. Аби бодай трохи розвіяти нудьгу, нам було дозволено спілкуватися. Дуже скоро завдяки Денді наша «кімната» набула популярності і серед дітей, і серед дорослих. Завдяки вечірній грі у «крученого кота» Денді став справжньою зіркою. Це я її вигадала кілька років тому, в один із довгих нудних зимових вечорів. Потрібно було просто водити по землі промінчиком ліхтарика, а Денді намагався його зловити. Я любила цю гру, бо так мені здавалося, що Денді мав дурненький вигляд. Хай там як, усі вважали його розумним і чарівним. Мені навіть видали додатковий комплект батарейок — небачене марнотратство! — з цією метою. Жителі Округу 13 так давно не мали розваг!

Саме третього вечора, граючись із Денді, я відповіла собі на запитання, яке так мене мучило. «Кручений кіт» — чудова метафора у моїй ситуації. Я — це Денді. Піта, якого я понад усе хочу захистити і вберегти, — це світло ліхтарика. Доки Денді вірить у те, що в нього є шанс зловити миготливе світло, доти він стрибає, сичить, злоститься. (Саме так поводитася я після того, як мене забрали з арени і я дізналася, що Піта живий). Коли світло гасне, Денді спочатку не розуміє, що сталося, він збентежений, але згодом заспокоюється й починає займатися чимось іншим. (Саме так поводитася б я, якби Піта помер). Але єдине, що заводить Денді у глухий кут, — це коли я вмикаю світло, проте спрямовую промінчик високо на стелю, так що кіт не може доскочити. Тоді він тицяється туди-сюди, нявчить, не може заспокоїтися, і годі чимось відвернути його увагу. Він не припиняє дратуватися, поки я не вимкну світло. (Ось що намагається зробити зі мною Снігоу, от тільки мені не відомі правила гри).

Можливо, Снігоу хоче, щоб я це зрозуміла. Важко було думати, що Піту катують заради відомостей про повстанців. Однак що може бути гірше за думку про те, що

його катують заради того, щоб розчавити мене морально? Остаточо усвідомивши це, я таки почала ламатися.

Після «крученого кота» ми лягали спати. Світло то спалахувало, то згасало; іноді лампи горіли на повну потужність, іноді — ледве жевріли, і ми тулилися одне до одного в цілковитій темряві. У нічний час лампи згасали майже повністю, і над кожним ліжком запалювалися нічники. Прим, яка зрештою повірила в те, що стіни не заваляться, спала обійнявшись із Денді на нижній полиці. Мама — на верхній. Я хотіла вилізти на верхню полицю, але мама переконала мене, щоб я лягла на підлозі, оскільки я дуже вертілася уві сні.

Тепер я не вертілася, тепер мої м'язи були постійно напружені — я намагалася не розклеїтися. Біль у грудях повернувся, я майже фізично відчувала, як від серця врізнобіч тягнуться рани. Вони розкраяли все тіло — руки, ноги, обличчя. Ще один поштовх — і я розколюся на сотні крихтих уламків.

Коли зрештою майже всі заснули, я обережно вислизнула з-під ковдри і навшпиньках вирушила на пошуки Фінея. Відчувала, що тільки він один у змозі зрозуміти мене. Він сидів на своєму місці під нічком, зав'язуючи й розв'язуючи мотузку, і навіть не видавав, що намагається заснути. Коли я поділилася з Фінеєм своїм відкриттям щодо плану президента Снігоу, мене раптом осяяло: для Фінея це зовсім не новина. Саме так розчавили і його.

— Енні. Ось як на тебе тиснуть, правда? — запитала я.

— Її арештували не тому, що хотіли вибити відомості про повстанців, — кивнув він. — У Капітолії знають, що я ніколи їй нічого не розповідав. Заради її ж безпеки.

— О Фінею! Мені так прикро, — мовила я.

— Ні, це мені прикро. Я мав тебе попередити.

Раптом у пам'яті спливла сцена: я прив'язана до ліжка, скажена, люта, сама не своя. Це сталося після того, як мене викрали з арени. Фіней намагається мене заспокоїти, запевнити, що з Пітою нічого не станеться. «В Капітолії швидко втямлять, що він не знає геть нічого. Але його не вб'ють, адже його можна використати проти тебе».

— Ти мене попереджав. У вертольоті. Тільки коли ти сказав, що Піту використають проти мене, я гадала — як наживку. Щоб заманити мене в Капітолій,— мовила я.

— Байдуже, що я сказав. Було вже запізно: тобі б це вже не допомогло. Не попередив тебе ще перед Червоною чвертю — мав би й надалі тримати язика за зубами,— Фіней смикнув за кінець мотузки — і вузлик знову розв'язався.— Просто я не одразу все втямив. Після перших Ігор я думав, що ваш роман — вигадка, що ти просто підігруєш. Ми всі саме цього й очікували. Та коли Піту вдарило струмом і він мало не помер, я...— Фіней завагався.

Я повернулася думками на арену. Згадала, як схлипувала, коли Фіней оживляв Піту. Збентежений вираз на обличчі Фінея. Те, як він списав мою поведінку на вдавну вагітність.

— Що? Що ти?

— Я збагнув, що помилявся. Ти справді його кохаєш. Не знаю, як саме. Можливо, ти сама цього не знаєш. Але будь-хто підтвердить мої слова,— мовив він лагідно.

Будь-хто? Під час свого візиту перед Туром переможців Снігоу звелів мені поводитися так, щоб ні в кого не виникло жодних сумнівів щодо наших із Пітою почуттів.

«Переконай мене»,— сказав тоді Снігоу.

Виходить, за кілька днів у джунглях під палючим сонцем мені таки вдалося його переконати. Тепер у нього з'явилася зброя, якої він так потребував, щоб мене розчавити.

Ми з Фінеєм довго мовчали, спостерігаючи за вузлами, які то з'являлися, то зникали, та нарешті я мовила:

— Як ти це витримуєш?

Фіней здивовано глянув на мене.

— А я і не витримую, Катніс! Це ж очевидно. Щоранку я прокидаюся від чергового кошмару, і навіть тоді не отримую полегшення...— почав був він, та щось у моєму виразі обличчя зупинило його.— Ліпше не вдаваймося в подробиці. Мені потрібно вдсятеро більше часу, щоб зібратися, аніж щоб знову розклеїтися.

Йому відомо. Він мене розумів. Я глибоко вдихнула, збираючись на думці.

— Що менше ти про це думатимеш, то краще,— мовив він.— Завтра вранці ми передовсім роздобудемо тобі мотузку, а поки що візьми мою.

Решту ночі я провела на своєму матраці, одержимо зав'язуючи вузли, які Денді вивчав прискіпливим поглядом. Якщо якийсь вузол видавався йому підозрілим, він підкидав його у повітря і кілька разів кусав, поки той не розв'язувався. До ранку пальці мої понапухали, але я вперто продовжувала.

Після двадцяти годин мовчанки Коїн нарешті повідомила, що ми можемо вийти з бункера. Наші колишні кімнати знищені під час бомбардування, нам доведеться переселитися в нові. Ми чемно прибрали за собою й рушили до дверей.

На півдорозі до мене підійшов Богз і висмикнув мене з шереди. А тоді подав знак Фінею та Гейлу, щоб вони приєдналися до нас. Люди розступилися, пропускаючи нас уперед. Дехто навіть усміхався до мене: мабуть, гра у «крученого кота» зробила популярним не тільки Денді. Ми вийшли з печери, піднялися сходами нагору, довгим коридором дісталися одного з ліфтів і зрештою

опинились у Штабі оборони. Дорогою я не помітила ніяких руйнувань, проте ми й досі були дуже глибоко.

Богз провів нас у кімнату, яка дуже нагадувала Ставку. Всі, хто сидів за столом: Коїн, Плутарх, Геймітч, Кресида й інші,— здавалися виснаженими. Хтось домігся, щоб принесли каву,— хоча, я впевнена, тут її розглядали як стимулянт,— і Плутарх обома руками вчепився у горнятко, так ніби боявся, що його от-от можуть відібрати.

Нарада почалася з копита.

— Вам чотирьом доведеться піднятися на поверхню,— мовила президент.— У вас є дві години на те, щоб відзняти матеріал про бомбардування, повідомити, що збройні сили Округу 13 не тільки не знищені, а й мають перевагу. І звісно, показати, що Переспівниця жива. Запитання є?

— Можна і нам кави? — попросив Фіней.

Нам подали дві чашки паруючої кави. Я бридливо втупилась у чорну рідину: ніколи не любила кави,— однак вирішила, що це допоможе мені триматися на ногах. Фіней долив у мою чашку трохи вершків і потягнувся до цукернички.

— Рафінаду? — запитав він своїм награно-спокусливим тоном. Саме так ми познайомилися — Фіней запропонував мені цукровий кубик. Ми стояли з ним в оточенні коней і колісниць, одягнені й розмальовані для виїзду до публіки,— тоді ми ще не були союзниками. В той час я й не підозрювала, яких зусиль вартує йому просто жити. Приємні спогади викликали мимовільну посмішку.

— Ось візьми, так буде смачніше,— мовив він своїм нормальним голосом і вкинув у мою чашку три кубики рафінаду.

Я вирішила, що саме час переодягатися в костюм Переспівниці, й рушила з кімнати, коли раптом зловила сумний

погляд Гейла, який він кинув на нас із Фінеєм. Ну що цього разу? Невже він вирішив, що між нами щось відбувається? Може, він бачив, як я йшла до Фінея минулої ночі? Щоб дістатися туди, я мала пройти повз Готорнів. Мабуть, саме це збило його з пантелику. Йому здається, що я проміняла його товариство на Фінеєве. Що ж, байдуже. Мої пальці спухли від мотузки, я мало не засинаю навстоячки, а знімальна група чекає від мене яскравого дійства. Снігоу катує Піту. Зараз мені байдуже, що думає Гейл.

У новій гримерці в Штабі оборони підготовча команда хутенько вбрала мене в костюм Переспівниці, зачесала й наклала на обличчя мінімум макіяжу — ще моя кава не вистигла. За десять хвилин усі вже манівцями рухалися до виходу. Я поволі сьорбала каву; було важко не погодитися з Фінеєм: вершки і цукор таки впливали на її смак. Коли я допила до дна й сьорбнула осад, від насолоди по тілу аж мурашки пробігли.

Здолавши останню драбину, Богз смикнув за важіль, і люк відчинився. В обличчя вдарило свіже повітря. Я пожадливо ковтала його й ковтала, і вперше за увесь час дозволила собі подумати про те, як остогидів мені бункер. Ми рушили в ліс, і мої руки самі потягнулися до листочків. Де-не-де листя вже почало скручуватися.

— Який сьогодні день? — запитала я. Богз відповів, що за кілька днів прийде вересень.

Вересень. А це означає, що Снігоу тримає Піту в своїх лапах уже п'ять, а може, й шість тижнів. Втупившись у листочок у себе на долоні, я раптом затремтіла. І не могла зупинитися. Хапаючи ротом повітря, я в усьому винила каву.

Під ногами почали траплятися уламки заліза. Ми підійшли до першої воронки — метрів тридцять завширшки і не знаю скільки завглибшки. Дуже глибока! Богз сказав,

що якби ми розмістилися на десятих верхніх поверхах, то загинули б до ноги. Обійшовши яму по краю, ми рушили далі.

— Ці десять поверхів можна відбудувати? — запитав Гейл.

— Можна, от тільки не найближчим часом. Бомбування завдало не так багато шкоди — знищено всього кілька запасних генераторів і птахофабрику,— пояснив Богз.— Ми просто їх законсервуємо.

Коли ми ступили на територію, обгороджену парканом, виявилось, що дерев тут більше нема. Земля була просто всяяна воронками. Перед бомбардуванням усього декілька будівель Округу 13 містилися над землею: кілька пунктів безпеки, тренувальна зона і приблизно тридцять сантиметрів верхнього поверху, обшитого металом,— саме тут було віконечко Денді. Звісно, метал не міг захистити навіть від легкої атаки.

— Скільки часу ви виграли завдяки тому, що хлопець нас попередив? — гукнув Геймітч.

— Наша система сповістила би про наближення бомбардувальників приблизно за десять хвилин до їхньої появи,— мовив Богз.

— Але ж він допоміг, так? — запитала я. Не переживу, якщо він скаже «ні».

— Певна річ,— відповів Богз.— Ми встигли евакуювати всіх жителів. У таких випадках важить кожна секунда. А десять хвилин — це сотні врятованих життів.

«Життя Прим,— подумала я.— І Гейла». Вони дісталися бункера всього за кілька хвилин до початку атаки. Можливо, саме Піта їх урятував. Треба додати їхні імена до списку того, за що я ніколи не зможу йому віддячити.

У Кресиди виникла ідея зазняти мене на тлі руїн колишнього Будинку правосуддя. Такий собі жарт, оскільки

Капітолій кількадесят років поспіль використовував це тло, доводячи, що округу більше не існує. Після нещодавньої атаки за кілька метрів од Будинку правосуддя зяяла величезна вирва.

Коли ми наблизилися до того місця, де був колись центральний вхід, Гейл жестом на щось указав, і всі зупинилися. Спочатку я не могла втямити, в чому справа, а тоді побачила, що земля всіяна свіжими рожевими й червоними трояндами.

— Не торкайтеся! — скрикнула я. — Це для мене!

В ніс ударив солодкавий уїдлиий запах, і в грудях шалено закалатало серце. Виходить, мені не привиділося. Спершу в моїй кімнаті залишили троянду. А тепер переді мною друге послання Снігоу. Рожеві й червоні красуні на довгих ніжках — такі самі квіти, як прикрашали наше з Пітою «гніздечко закоханих» у день інтерв'ю з переможцями. Ці квіти призначалися не для одного, а для пари закоханих.

Я постаралася все пояснити. Після детального огляду виявилось, що це абсолютно безпечні генетично модифіковані сорти троянд. Дві дюжини квітів. Трохи прив'ялих. Швидше за все, їх розсипали тут після останньої хвили бомбардування. Команда в спеціальних костюмах зібрала їх і відвезла геть. Я була абсолютно впевнена, що в них не знайдуть нічого особливого. Снігоу знав, що робить. Він прислав їх із тією ж метою, з якою наказав забити на моїх очах Цинну. Щоб розчавити мене морально.

Як і тоді, я скипіла від люті, готова до відсічі. Та поки Кресίδα розставила по місцях Полідевка й Кастора, на мене накотила тривога. Я страшенно втомилася, мої нерви були напнуті як струни, і з тієї миті, як я побачила троянди, я не могла думати ні про що, крім Піти. Ліпше б я не пила тої кави! Чого-чого, а стимулянтів мені зараз

зовсім не потрібно. Я тремтіла так, що це помітили всі, а ще я не могла ніяк відсапатися. Після кількох днів, проведених у бункері, я постійно мружилася, від яскравого світла боліли очі. Й хоча надворі дув прохолодний вітерець, з обличчя у мене котилися великі краплі поту.

— То що мені конкретно робити? — запитала я.

— Скажи кілька речень, щоб показати: ти жива і борешся,— мовила Кресида.

— Гаразд,— стала я на позицію й подивилася на червону лампочку. І дивилася, і дивилася...— Вибачте. Але я не знаю, що казати.

До мене підійшла Кресида.

— З тобою все гаразд?

Я кивнула. Кресида витягнула з кишеньки хустинку і втерла мені обличчя.

— Може, давай я запитуватиму, а ти відповідатимеш?

— Гаразд. Так мені буде легше.

Щоб приховати тремтіння, я схрестила руки на грудях. Поглянула на Фінея — він весело задер угору обидва великі пальці. Однак його самого добряче трусило.

Кресида все підготувала.

— Отже, Катніс. Ти пережила нещодавнє бомбардування Округу 13, здійснене Капітолієм. Які твої враження в порівнянні з бомбардуванням округу 8?

— Цього разу ми були так глибоко під землею, що не відчували ніякої реальної загрози. Округ 13 живий, так само як і...— мій голос здригнувся, і з горла вилетів сухий рипучий звук.

— Спробуй сказати це речення ще раз,— мовила Кресида.— «Округ 13 живий, так само як і я».

Я вдихнула на повні груди.

— Округ 13 живий, так само...

Ні, щось було не так.

Присягаюся, я досі відчувала запах тих троянд!

— Катніс, усього одне речення — і ти на сьогодні вільна. Обіцяю,— сказала Кресида.— «Округ 13 живий, так само як і я».

Щоб розслабитися, кілька разів я помахала руками. Тоді вперлася кулаками в стегна, а потім просто звисила руки долі. Рот наповнився слиною, і я відчула, як до горла підкочується нудота. Ковтнувши, я розтулила рота, щоб вимовити нарешті те дурне речення, але не змогла, кинулася в ліс і розридалася.

Неможливо бути Переспівницею! Неможливо бодай вимовити одне дурне речення. Бо тепер я знаю, що будь-яке моє слово окошиться на Піті. Його катуватимуть. Але не вб'ють, ні, Капітолій не настільки милосердний. Снігоу все зробить, аби Піта за життя мріяв про смерть.

— Знято,— мовила Кресида тихо.

— Що з нею таке? — запитав Плутарх пошепки.

— Вона збагнула, для чого Снігоу Піта,— відповів Фіней.

До мене долинуло одностаїне зітхання: тепер я знаю все. Цього вже не змінити. А Округ 13 не просто ризикує втратити Переспівницю — я цілковито розчавлена.

Мабуть, усім: зараз хотілося мене співчутливо пригорнути. Але єдиною людиною, яка могла мене втішити, був Геймітч, бо він також любив Піту. Простягнувши до нього руки, я щось зронила — мабуть, поклікала його на ім'я, і він одразу ж обняв мене й поплескав по спині.

— Все добре. Все буде гаразд, любя.

Ми сіли на уламок мармурової колони; я схлипувала, а Геймітч пригортав мене за плечі.

— Я більше не можу,— мовила я.

— Знаю,— сказав Геймітч.

— Я тільки й думаю, що буде з Пітою через те, що я згодилася стати Переспівницею! — випалила я.

— Знаю,— Геймітч дужче обняв мене.

— Ви помітили? Як дивно він повадився? Що з ним роблять?

Схлипуючи, я хапала ротом повітря, однак вичавила з себе ще одну останню фразу:

— Це я в усьому винна!

А тоді в мене почалася істерика, руку мені протягла голка — і світ поплив перед очима.

Мені дали якись справді міцні ліки, бо прокинулась я аж на другий день. Однак мій сон усе одно не можна було назвати спокійним. Уві сні я блукала в темряві, лазила покинутими похмурими місцями. Розплющивши очі, я побачила Геймітча — він сидів у кріслі біля мого ліжка. Шкіра його здавалася неприродно блідою, а очі були налиті кров'ю. Я згадала про Піту — і знову затремтіла.

Геймітч нахилився і потиснув мені плече.

— Все гаразд. Ми спробуємо витягнути Піту.

— Що?

Нісенітниця якась!

— Плутарх вислав рятувальну команду. У нього є в Капітолії свої люди, і він гадає, що ми зможемо врятувати Піту,— сказав він.

— Чому ж ми не зробили цього раніше? — запитала я.

— Бо це дорого. Але всі погодилися, що в нашій ситуації треба діяти саме так. Такий самий вибір перед нами постав і на арені: зробити все можливе, щоб зберегти тебе. Ми не можемо втратити Переспівницю зараз. А ти не зможеш боротися, знаючи: хай що ти зробиш, це окошиться на Піті... — Геймітч подав мені чашку.— Ось, випий.

Повільно сівши в ліжку, я зробила кілька ковтків води.

— Що ви маєте на увазі, коли кажете «дорого»?

Геймітч низав плечима.

— Буде викрито чимало людей, які працюють під прикриттям. Хтось може загинути. Але пам'ятай: хтось гине щодня. І справа не тільки в Піті: ми також спробуємо врятувати Енні для Фінея.

— Де він? — запитала я.

— Спить отам за перегородкою, йому також штрикнули заспокійливе. Потому як тебе приспали, він мов із ланцюга зірвався, — мовив Геймітч. Я ледь помітно всміхнулася. — Гарненькі зйомки вийшли: ви двоє зламалися, а Богзові довелося очолити місію з визволення Піті.

— Якщо операцію очолює Богз, тоді немає про що хвилюватися, — мовила я.

— О так, він головний. Обирали добровольця, і я теж махав рукою, але він удав, що не зауважив мене, — мовив Геймітч. — Бачиш? Він таки розсудливий.

Щось було не так. Надто наполегливо Геймітч намагався розвеселити мене. Це не в його стилі.

— А хто ще зголосився на добровольця?

— Гадаю, їх було семеро, — мовив Геймітч ухильно.

У мене стислося серце.

— Хто ще, Геймітч? — не купилась я.

Геймітч зрештою здався.

— Ти сама знаєш хто, Катніс. Ти сама знаєш, хто зголосився першим.

Ну звісно, що знаю.

Гейл.

Сьогодні я можу втратити їх обох.

Я спробувала уявити світ, у якому не буде ні Пітиного, ні Гейлового голосу. Закляклі руки. Заплющені очі. Постоявши над їхніми тілами, я кидаю на них останній погляд і виходжу з кімнати. Але, відчинивши двері, виходжу у світ, де на мене чекає цілковита порожнеча. Сіре мізерне небуття — таким буде мое майбутнє...

— Якщо хочеш, я попрошу, щоб тебе приспали, поки все не закінчиться,— мовив Геймітч. І він не жартував. Він усе своє свідоме доросле життя пиячив — ця анекдотія не дала йому збожеволіти від злочинів Капітолія. Шістнадцятирічний хлопчик, який виграв другу Червону чверть, мабуть, любив когось — свою родину, друзів... Може, він мав кохану, заради якої прагнув повернутися з арени. Де вони зараз? Як так сталося, що окрім нас із Пітою у нього нікого не залишилося? Що зробив із ними Снігоу?

— Ні,— мовила я.— Я хочу поїхати в Капітолій. Хочу сама взяти участь у визволенні.

— Вони вже вилетіли,— сказав Геймітч.

— Коли? Я можу їх наздогнати. Я можу...

Що? Що я можу?

Геймітч похитав головою:

— Ніхто тобі не дозволить. Ти надто цінна та вразлива. Була пропозиція відіслати тебе в інший округ, щоб відвернути увагу Капітолія на час операції. Але ніхто її не підтримав — усі вирішили, що тобі це зараз не до снаги.

— Ну будь ласка, Геймітчу! — заблагала я.— Я маю діяти! Не можу просто сидіти тут і чекати, поки мені повідомлять, що всі загинули. Ну маю ж я в чомусь допомогти!

— Гаразд. Я перемовлюся з Плутархом. А ти сиди тут.

Але я не могла просто сидіти без діла. Кроки Геймітча ще не стихли в кінці коридору, як я крізь щілину в перегородці навпомацки пробралася до Фінея. Він лежав на животі, солодко обнімаючи подушку. Хоча це було підло — я б навіть сказала, безсердечно — виманювати його з темної німої країни заціпеніння й кидати в жорстоку реальність, я все одно зважилася, бо на самоті довго б не протрималася.

Коли я детальніше пояснила ситуацію, Фіней, який на початку розхвилювався, одразу заспокоївся.

— Хіба ти не розумієш, Катніс, це все змінить. Або пан, або пропав. До вечора вони або помруть, або прилетять сюди. Ми... ми на більше й не могли сподіватися!

Що ж, цікавий погляд на ситуацію. І справді: було щось заспокійливе в тому, що наші терзання зрештою припиняться.

Раптом завіска відсунулася, й перед нами постав Геймітч. Виявилось, що в нього є для нас робота, якщо ми, звісно, не проти. Потрібні кадри з Округу 13 після бомбардування.

— Якщо ми зможемо зробити ролик за кілька годин, Біпер запустить його в прямий ефір під час операції визволення, і можливо, це відверне увагу Капітолія.

— Так,— сказав Фіней,— обманний хід.

— Нам потрібно щось настільки сенсаційне, аби навіть президент Снігоу не зміг відірвати погляду від телекрана. Маєте щось таке на думці? — запитав Геймітч.

Мені дали відповідальне завдання: допомогти в місії визволення, привернути всю увагу до себе. Похапцем ковтаючи свій сніданок і одягаючись, я сушила голову над тим, що мені сказати. Мабуть, президенту Снігоу цікаво, як на мене вплинули заляпана кров'ю підлога та троянди. Він хотів мене зламати — значить, я повинна бути сильною. Однак сумніваюся, що зможу переконати його в своїй силі, вигукнувши кілька зухвалих слів. До того ж це не допоможе рятувальній команді: спалахи гніву зазвичай короткі, а нам треба зняти щось довше.

Я не була певна, чи це спрацює, та коли вся знімальна група зібралася надворі, я попросила Кресиду запитати мене про Піту. Я присіла на уламок мармурової колони — саме тут у мене почалася істерика, — і коли загорілося червоне світло, Кресиди запитала:

— Як ти познайомилася з Пітою?

І тоді я зробила те, чого так довго домагався від мене Геймітч. Я повністю розкрилася.

— Мій перший спогад про Піту — мені одинадцять років, і я помираю з голоду...

Я розповіла про той жахливий день, коли намагалася продати дитячий одяг: як простояла кілька годин на Горні під дощем, як Пітина мати прогнала мене від смітєвих баків і як побила сина за те, що він спалив хліб, щоб віддати мені. Він урятував нас із мамою та Прим життя.

— Ми з ним ніколи навіть словом не перемовилися. Вперше я заговорила до Піти в потязі, коли ми їхали в Капітолій.

— Але він уже був у тебе закоханий, — мовила Кресиди.

— Мабуть, — я ледь помітно всміхнулася.

— Як ти почуваєшся через розлуку? — запитала вона.

— Погано. Я знаю, що Снігоу може вбити його щомиті. Особливо після того, як Піта попередив Округ 13 про бомбардування. Просто нестерпно жити з думкою про це,— мовила я.— Та оскільки я знаю, що з ним роблять, мене вже нічого не стримує. Я готова на все, щоб знищити Капітолій. Нарешті я звільнилася,— звівши погляд до неба, я простежила за польотом яструба.— Якимось президент Снігоу визнав, що система нестійка. Тоді я не втямила, що він мав на увазі. Через страх було важко дивитися на все тверезо. Але тепер я не боюся. Капітолій нестійкий, бо він в усьому залежить від округів. Харчі, енергетика... у нього навіть немає власних миротворців! Якщо ми задекларуємо свою незалежність, Капітолій розвалиться. Президенте Снігоу, дякую вам. Сьогодні я офіційно декларую свою незалежність.

Цього було досить, аж занадто. Всім сподобалася історія з хлібом. Однак моє повідомлення президентові Снігоу наштовхнуло Плутарха на одну ідею. Він поспіхом покликав до себе Фінея й Геймітча, і кілька хвилин вони щось гарячково обговорювали. З усього було видно, що Геймітч невдоволений. Однак Плутарх, здається, виграв — Фіней побілів як стіна, але ствердно кивнув.

Коли Фіней зайняв моє місце перед камерою, Геймітч сказав йому:

— Не треба.

— Ні, треба. Якщо це допоможе їй,— Фіней вертів у руках мотузку.— Я готовий.

Я не знала, чого очікувати. Любовної історії про Енні? Переліку зловживань в Окрузі 4? Однак Фіней Одейр обрав зовсім іншу тактику.

— Президент Снігоу... ви тористовував мене... надавав моє тіло,— почав Фіней рівним тоном.— Так було не тільки зі мною. Якщо переможця жадали, президент міг

подарувати його як винагороду або продати за космічні гроші. Якщо переможець відмовлявся, Снігоу вбивав його рідних і коханих. Отож вибору не було.

Це все пояснювало — отой парад Фінеєвих капітолійських коханців. Вони ніколи не були його справжніми коханцями — просто, як наш старший миротворець Крей, купували його, щоб використати й викинути, бо могли собі це дозволити. Мені хотілося кинутися до Фінея й перепрошувати за всі ті чорні думки, які весь час лізли мені в голову. Але ми були на завданні, і зараз роль Фінея була куди важливішою, ніж моя.

— Я був не єдиний, однак найпопулярніший,— мовив він.— І мабуть, найуразливіший, бо люди, яких я любив, були надто беззахисні. Щоб хоч якось притлумити докори сумління, мої покровителі часто дарували мені коштовності чи гроші, однак дуже скоро я збагнув, що існує набагато цінніший вид оплати.

«Таємниці»,— подумала я. Фіней казав, що саме ними розраховувалися його коханці, от тільки я думала, що все відбувалося з його доброї волі.

— Таємниці,— мовив Фіней, відлунням повторюючи мої думки.— Саме з цього місця ви повинні слухати уважніше, президенте Снігоу, бо чимало з них стосуються саме вас. Але почнімо з таємниць інших.

І Фіней розпочав свою оповідь — таку багату на подробиці, що годі було сумніватися в її автентичності. Історії про збочені сексуальні пристрасті, про зрадників, про безмежну жадібність і криваве з'ясування стосунків... П'яні таємниці, які глупої ночі хтось нашептав Фінею на вухо. Фінея продавали й купували, як раба. Він був привабливий, але не становив загрози. Та й справді, кому він міг розповісти? І хто б йому повірив?.. Але є таємниці надто пікантні, щоб ними не

поділитися. Я ніколи не чула імен, які називав Фіней,— здається, все це були почесні жителі Капітолія,— однак, судячи зі збудженого перешіптування членів моєї підготовчої команди, це були далеко не прості люди. А якщо невдала зачіска могла стати приводом до кількогодинних пліток, то як сприймуть у Капітолії інцест, підлоту, шантаж і зради? І навіть коли Капітолієм котитимуться хвилі взаємних обвинувачень, люди все одно чекатимуть, як от зараз чекаю я, на розповідь про таємниці президента.

— А тепер час розповісти про нашого президента Коріолана Снігоу,— мовив Фіней.— Він прийшов до влади в дуже молодому віці. І виявився вельми кмітливим, бо зумів її втримати. Ви не запитували себе, як він спромігся на таке? Вам усе пояснить одне слово. Цього буде цілком достатньо. Отрута.

Фіней крок за кроком описував політичне сходження президента Снігоу, про яке я нічого не знала, згадував загадкові смерті ворогів Снігоу або, ще гірше, його союзників, які становили потенційну загрозу. Розповідав про людей, які раптово вмирали під час масових святкувань або повільно, кілька місяців згадали невідомо від чого. Причини смерті називалися найрізноманітніші: отруєння морепродуктами, зараження невідомим вірусом, аневризми аорти. Снігоу і сам пив з отруєної чаші, щоб відвернути від себе підозри. Подейкують, протиотрута діє не завжди — ось чому він завжди носить у петлиці напарфумлену троянду — щоб приховати запах крові, яка точиться з ранок у нього в роті. Подейкують, ці рани ніколи не загояться. Подейкують, подейкують, подейкують... У Снігоу є чорний список ворогів, і ніхто не знає, хто стане наступним.

Отрута. Ідеальна зброя для змії.

Оскільки моя думка про Капітолій і його шляхетного президента й так була низькою — далі нікуди, заява Фінея зовсім не вразила мене. Вона куди сильніше вплинула на капітолійців, таких як моя підготовча команда та Фульвія, і навіть Плутарх не приховував подиву — його, схоже, турбувало те, що такі пікантні подробиці вислизнули з його уваги. Коли Фіней закінчив, ніхто не наважувався вимкнути камери, аж поки він сам не сказав:

— Знято.

Знімальна група поквапилася до себе редагувати матеріал, а Плутарх відвів Фінея вбік для розмови — мабуть, хотів довідатися, чи залишилися в нього ще козири. Я зосталася з Геймітчем і все міркувала над тим, чи мені загрозувала доля Фінея. Чому ні? Снігоу заправив би чималу ціну за дівчину у вогні.

— З вами було так само? — запитала я в Геймітча.

— Ні. Моя мама, мій молодший братик... моя дівчина... всі вони померли за два тижні після моєї перемоги. Через ту витівку, яку я втнув із силовим полем,— відповів він.— У Снігоу не залишилося нікого, кого б він міг використати проти мене.

— Дивно, що він просто не вбив вас,— мовила я.

— О ні. Я став застереженням. Для майбутніх переможців — для Фінеїв, Джоанн і Кашемір. Прикладом того, що станеться з переможцем, який завдав зайвого клопоту,— сказав Геймітч.— Але Снігоу усвідомлював, що не зможе тримати мене на шнурку.

— Поки не з'явилися ми з Пітою,— мовила я тихо. Дивно, але при цьому в мене жоден м'яз не сіпнувся.

Ми з Фінеєм виконали своє завдання, і нам залишилося тільки чекати. Ми вирішили пересидіти в Штабі оборони. В'язали вузли. Розмазували по тарілці свій

обід. Підривали на полігоні міні-бомби. З міркувань безпеки з рятувальною командою зв'язок не підтримувався. Рівно о третій — то був планований час виходу в ефір — ми вже мовчки стояли в кімнаті, натоптаній екранами й комп'ютерами, спостерігаючи за Біпером і його командою, які намагалися прорватися в ефір. Куди й поділася Біперова непосидючість і неухважливність! Цього разу він був, як ніколи, сповнений рішучості. Моє інтерв'ю тривало зовсім недовго, однак цього вистачило, щоб показати, що я жива та здорова і досі борюся. Родзинкою програми стала моторошна розповідь Фінея про розпусний Капітолій. Цікаво, це Біпер удосконалив трансляцію? Чи просто його колеги в Капітолії були самі не проти послухати сповідь Фінея? Наступні шістьдесят хвилин зображення на екрані чергувалися: вечірні новини йшли впереміш зі сповіддю Фінея, а ще іноді екран повністю чорнів. Однак повстанські інженери спромоглися здолати всі перешкоди, і в ефірному хаосі зуміли майже повністю прокрутити ту частину розповіді, де йшлося про президента Снігоу.

— Все! — нарешті мовив Біпер, розслабляючись. Капітолій відновив трансляцію. Біпер витер обличчя хустинкою. — Якщо вони досі звідти не вибралися, значить, їх уже немає серед живих, — він розвернувся з кріслом, чекаючи на нашу з Фінеєм реакцію. — План був хороший. Плутарх ознайомив вас із ним?

Звісно, що ні. Біпер провів нас в іншу кімнату й показав, як саме добровольці за допомогою шпигунів у Капітолії спробують — вірніше, уже спробували — звільнити переможців з підземної в'язниці. Крізь вентиляційну систему до приміщення повинен був потрапити нервово-паралітичний газ, тоді повстанці мали відімкнути електропостачання, для відвертання уваги

підірвати бомбу в урядовій будівлі за кілька миль від в'язниці й запустити в ефір ролик. Біпер зрадив, коли ми сказали, що план складний, бо це означало, що нашим ворогам буде нелегко.

— Ви все продумали, як тоді, на арені? — запитала я.

— Так. І все спрацювало, — мовив Біпер.

«Ну... не зовсім», — подумала я.

Ми з Фінеєм залишилися у Ставці, сподіваючись, що перші новини від рятувальної команди надійдуть саме сюди. Нам тут не зраділи, бо тут вирішувалися важливі військові справи. Однак ми відмовилися йти зі Штабу оборони і зрештою опинилися в кімнаті з колібрі.

Ми в'язали вузли. В'язали. В'язали. Мовчки. Цок-цок. Годинник — як на арені. Не думати про Гейла. Не думати про Піту. В'язати вузли. Ми відмовилися від обіду. Наші пальці спухли й закривалися... Зрештою Фіней здався та, згорбившись, повалився на землю, як тоді, на арені, коли з'явилися сойкотуни. Я зробила собі з мотузки зашморг, у пам'яті прокручувалися слова з пісні «Дерево страстей». Гейл і Піта. Піта і Гейл...

— Фінею, ти зразу покохав Енні? — запитала я.

— Ні, — відповів він, а за кілька хвилин додав, — вона мене полонила поступово.

Я покопалася в своєму серці, але зараз єдиною людиною, яка полонила мене, був Снігоу.

Мабуть, уже перевалило за полуніч, мабуть, уже стало завтра... і тут двері відчинив Геймітч.

— Вони повернулися. Нас чекають у лікарні.

Я була розтулила рота, готова завалити його запитаннями, але Геймітч тільки коротко буркнув:

— Це все, що я знаю.

Я скочила на ноги, мені кортіло бігти, але Фіней поведився дуже дивно: так ніби втратив здатність рухатися,

тож мені довелося взяти його за руку й вести за собою, наче малу дитину. Ми вийшли зі Штабу оборони, сіли в ліфт і дуже швидко опинилися в лікарні. Повсюди панував хаос: лікарі голосно віддавали накази, коридорами возили поранених на каталках.

Ми притислися до стіни, даючи дорогу ношам, на яких лежала непритомна жінка з виголоною головою. Її тіло було вкрите синцями та струпами, з яких без упину сочилася рідина. Джоанна Мейсон. Саме їй були відомі таємниці повстанців. Принаймні те, що стосувалося мене. І вона за це поплатилася.

Крізь прочинені двері я побачила в одній із палат Гейла. Він сидів на ліжку роздягнений до пояса, з його обличчя котилися великі краплі поту, а лікар довгим пінцетом витягав у нього з лопатки осколок. Поранений, але живий! Скрикнувши його ім'я, я кинулася до Гейла, але медсестра загородила мені дорогу.

— Фінею! — почувся не то зойк, не то крик радості. Вродлива, хоч і трохи неохайна молода жінка — чорнява, з очима кольору морської хвилі — бігла до нас, закутана в саме тільки простирадло.— Фінею!

І раптом зникли всі, не залишилося нікого, тільки ці двоє. Вони потягнулися одне до одного, обнялися, заточилися і, прихилившись до стіни, так і завмерли. Злиті в одне. Неподільні.

В грудях у мене кольнуло. Заздрість. Я заздрила. Не Фінею і не Енні, а їхній впевненості. Побачивши їх, ніхто не міг поставити під сумнів їхнє кохання.

До нас із Геймітчем підійшов Богз, трохи потовчений, однак неушкоджений.

— Ми врятували всіх, за винятком Енобарії. Та оскільки вона з Округу 2, ми взагалі сумніваємося, що її тримали у в'язниці. Піта в кінці коридору. Він досі

непритомний. Але тобі краще бути біля нього, коли він отямиться.

Піта.

Живий і здоровий — ну, можливо, не здоровий, але живий, і він тут! Далеко від Снігоу. В безпеці. Тут. Зі мною. За хвилину я зможу його торкнутися. Побачити його усмішку. Почути його сміх.

Геймітч усміхнувся:

— Ходімо.

Мене охопила легкість, безтурботність. Що я скажу Піті? Байдуже. Піта буде радий, незалежно від того, як я поведуся. Напевно, він мене цілуватиме. Цікаво, чи будуть його поцілунки такі, як ті останні цілунки на арені — на узбережжі? Цілунки, про які я боялася згадувати аж до цієї миті.

Піта вже прокинувся. Він сидів на ліжку, і вигляд у нього був розгублений. Навколо нього вертілося троє лікарів: перевіряли його стан, світили ліхтариком в очі, міряли пульс. Я трохи засмутилася, що не моє обличчя він побачив першим, коли прокинувся, але ось воно перед ним. У його очах з'явився якийсь дивний вираз — поєднання недовіри й чогось іще, чого я не могла пояснити. Жаги? Розпуки? І того, і того. Розштовхавши лікарів, Піта скочив на ноги й рушив до мене. Я кинулася йому назустріч, простягнула руки, щоб обійняти. Його долоні також потягнулися до мене — я гадала, щоб погладити моє обличчя.

З моїх уст уже зривалося його ім'я, аж тут Пітині пальці намертво зімкнулися навколо моєї шиї.

РОЗДІЛ 4

Холодний корсет-комір врізався мені в шию, і було ще важче контролювати тремтіння. Принаймні мене вже витягнули з тісного інкубатора, де постійно щось клацало й цокало, а невідомий голос наказував мені не ворушитися. Мені насилу вдалося переконати себе в тому, що я досі жива. Навіть тоді, коли мене обстежили й підтвердили, що я неущкоджена, я все одно ніяк не могла надихатися.

Основні побоювання медиків — пошкодження спинного мозку, дихальних шляхів, вен і артерій — розвіялися. Про синці, хрипоту, ушкоджену гортань і незначний кашель можна було не хвилюватися. Все це виліковне. Переспівниця не втратить голосу. Та покажіть мені лікаря, який підтвердить, що я не втрачу глузду! Однак мені заборонили розмовляти. Я навіть не змогла подякувати Богзові, який прийшов мене навідати. Окинувши мене оком, він зауважив, що навіть під час звичайних тренувань солдати отримують набагато серйозніші травми.

Саме Богз вирубав Піту одним ударом, поки той не заподіяв мені непоправної шкоди. Знаю, Геймітч також кинувся б мене захищати, однак він був зовсім не готовий до такого повороту. Ми обоє були не готові. А таке стається нечасто. Просто ми були настільки одержимі порятунком Піти, бажанням вирвати його з рук Капітолія, що радість від його повернення засліпила нас. Якби я зустрівася з Пітою віч-на-віч, він би мене вбив. Він мов оскаженів.

Ні, не оскаженів, нагадала я собі. Його *накачали*. Саме це слово вживали Плутарх і Геймітч, коли говорили про Піту. *Накачали*. Я слабо уявляла, що це означає.

Прим прийшла за кілька хвилин після нападу й відтоді ні на крок не відходила від мене. Вона вкрила мене ще одним покривалом.

— Думаю, корсет скоро знімуть, Катніс. Тоді тобі не буде так холодно.

Мама асистувала при проведенні серйозної операції, тому досі не знала про те, що вчинив Піта. Прим почала ніжно масажувати мою стиснуту в кулак руку, аж поки м'язи не розслабилися і до пальців не прилинула тепла кров. Прим заходилася масажувати другу руку, і в цей час прийшли лікарі, зняли корсет і вкололи мені щось від болю й набряків. Я лежала нерухомо, як мені й наказали, щоб не пошкодити шию.

Плутарх, Геймітч і Біпер, які чекали в коридорі, зазирали в палату щоразу, як відчинялися двері. Не знаю, чи розповіли вони Гейлові про те, що сталося, але його тут не було — виходить, що не розповіли. Плутарх зазирнув усередину й попросив Прим, щоб вона також вийшла, однак вона відповіла:

— Ні. Якщо ви мене виженете, я неодмінно зайду в хірургію й розповім матері про все, що сталося. І попереджаю вас, вона не в захваті від старшого продюсера, який весь час наражає Катніс на небезпеку. І толком не захищає.

Здається, Плутарх образився, але Геймітч засміявся.

— Нехай залишається, Плутарху,— мовив він. І Прим залишилася.

— Отже, Катніс. Пітин стан — несподіванка для нас,— мовив Плутарх.— У двох останніх інтерв'ю було видно, що він погіршився. Вочевидь, із Піти знущалися,

і це не могло не відбитися на його поведінці. Однак зараз ми думаємо, що причини набагато серйозніші. Ймовірно, Капітолій застосував проти нього нову технологію: Піту накачали. Біпере?

— Перепрошую,— мовив той,— але я не можу розповісти про неї в деталях, Катніс. Капітолій старанно приховує всі дані про цей вид тортур, і на мою думку, результат не завжди однаковий. Це єдине, що нам відомо напевне. Це один із видів залякування. Термін «накачати» умовний, ми гадаємо, для таких катувань використовують отруту мисливців-убивць. Під час перших Голодних ігор тебе ужалила така оса, тому тобі ліпше за нас відомо, як ця отрута впливає на людину.

Страх. Галюцинації. Видіння. Смерть моїх близьких... Отрута вражає ділянку мозку, відповідальну за страх.

— Упевнений, ти добре пам'ятаєш, як страшно це було. Як ти почувалася опісля? — запитав Біпер.— Чи не було в тебе відчуття, наче ти не певна, що відбувалося насправді, а що ні? Більшість людей, яких вжалили мисливці-убивці і яким вдалося вижити, розказують саме таке.

Так. Ота зустріч із Пітою. Навіть отямившись, я не знала, чи Піта справді бився з Катоном і врятував мені життя, чи я просто все вигадала.

— Виокремити справжні спогади важко, бо їх можна змінити,— Біпер постукав себе пальцем по чолі.— Спочатку їх активізують, змінюють і тоді знову зберігають у новій формі. Уяви, що я попросив тебе щось запам'ятати,— я сказав тобі це або показав відеозапис,— і поки ти намагаєшся запам'ятати подію, тобі вводять отруту мисливців-убивць. Доза не достатня для того, щоб вирубати тебе на три дні, а тільки для того, щоб посіяти страх і сумніви. Саме такі спогади відкладаються в твоєму мозку.

Мені стало зле. І тут Прим поставила запитання, яке давно крутилося у мене на язиці:

— І таке зробили з Пітою? Викликали спогади про Катніс і змінили їх так, що тепер він її ненавидить?

Біпер кивнув.

— Нові спогади такі страшні, що він бачить у Катніс загрозу для свого життя. І намагатиметься її вбити. Таке наше припущення.

Я затулила обличчя руками. Цього не може бути! Це неможливо! Щоб Піта забув, як він мене кохає... Хіба це комусь до снаги?

— Але це поправимо, правда? — запитала Прим.

— Гм... у нас дуже мало відомостей про такі методи катування,— відповів Плутарх.— Тобто взагалі ніяких. Якщо такі методи колись і використовувалися, то в нас немає доступу до звітів.

— Але ж ви все одно спробуєте? — наполягала Прим.— Ви ж не збираєтеся просто замкнути Піту в темній кімнаті, щоб він там страждав на самоті?

— Звісно, що ми зробимо все можливе, Прим,— мовив Біпер.— Просто ми не певні, чи наші спроби матимуть успіх. Страх викоринити найважче. Саме його наш мозок запам'ятовує найкраще.

— Не відомо, до яких спогадів вони докопалися, окрім тих, що стосуються Катніс,— сказав Плутарх.— Ми залучили психологів і військових медиків. Особисто я переконаний, що ми досягнемо успіху і Піта повністю одужає.

— Ви переконані? — запитала Прим з іронією в голосі.— А що думаєте ви, Геймітчу?

У маленьку щілину між пальцями я зиркнула на Геймітча. Він виснажено зітхнув і неохоче визнав:

— Гадаю, Піті може стати трохи ліпше. Але... сумніваюся, що він колись стане таким, як був.

Я щільно закулила обличчя долонями, відгороджуючись від світу.

— Принаймні він живий,— мовив Плутарх не-терпляче.— Сьогодні ввечері в прямому ефірі Снігоу публічно стратив Пітиного стиліста і всю підготовчу команду. Ми й гадки не маємо, що сталося з Еффі Тринькіт. Піта в поганому стані, але він тут. Із нами. А це уже набагато краще в порівнянні з тим, що було дванадцять годин тому. Не забуваймо про це, гаразд?

Спроба Плутарха підбадьорити мене — приправлена новиною про смерть ще чотирьох, а можливо, і п'яťох людей — мала кепські наслідки. Порція. Пітина підготовча команда. Еффі. Всі мої намагання побороти сльози закінчилися тим, що я знову почала задихатися. Зрештою лікарям не залишилося іншого вибору, як дати мені снодійне.

Прокинувшись, я подумала: я ще зможу засинати сама, чи тепер мені завжди потрібна буде доза снодійного? Я раділа з того, що мені наступні кілька днів заборонили розмовляти, бо мені не було чого сказати. І не хотілося нічого робити. Власне, я була зразковим пацієнтом, а мою апатичність сприймали як добровільну покору волі лікарів. Мені навіть плакати не хотілося. Перед очима стояло обличчя Снігоу, а внутрішній голос шепотів: «Я вас уб'ю».

Мама з Прим по черзі сиділи біля мене, умовляючи з'їсти бодай щось. Час від часу приходив хтось і приносив мені свіжі новини про Піту та його стан. З Пітиного тіла вже вийшло чимало отрути мисливців-убивць. За ним доглядали тільки незнайомці, вихідці з Округу 13: до Піти не підпускали жодного мешканця Округу 12 чи Капітолія, щоб не ворушити небезпечних спогадів. Команда

спеціалістів із ранку до ночі працювала над тим, щоб допомогти Піті одужати.

Гейлові заборонили мене навідувати: через ушкодження плеча йому прописали постільний режим. Однак на третю ніч мого перебування в лікарні, коли світло згасло і оголосили сонну годину, він непомітно проник у мою палату. Не мовивши і слова, він тільки ніжно провів кінчиками пальців по синцях на моїй шиї, поцілував мене в чоло і зник.

Наступного ранку мене виписали й наказали не рухатися й не говорити без потреби. Оскільки на руці у мене не було розкладу, я безцільно блукала коридорами, чекаючи, поки Прим звільниться від своїх обов'язків у лікарні й покаже мені нашу нову кімнату. 2212. Ідентичну попередній, от тільки без віконечка.

Тепер Денді діставав щоденний пайок, а ще він отримав коробку з піском — вона стояла під умивальником. Коли Прим почала вкладати мене в ліжко, він вистрибнув на подушку, вимагаючи уваги. Прим узяла його на руки, але вся її увага була зосереджена на мені.

— Катніс, я знаю, тобі важко через те, що сталося з Пітою. Але не забувай: Снігоу мучив його кілька тижнів, а у нас він тільки декілька днів. Є шанс, що колишній Піта, той, який так міцно тебе кохав, нікуди не зник. Він намагається пробитися до тебе. Ще зарано здаватися.

Поглянувши на сестру, я зловила себе на думці про те, що Прим успадкувала в нашій родині все найкраще: мамині золоті руки, батькову поміркованість і мою воїнність. Було в ній і щось абсолютно унікальне, притаманне тільки їй: вміння вирізяти в хаосі життя, що там і до чого... Невже вона має рацію? Невже є шанс, що Піта не зовсім утрачений?

— Мені час повертатися в лікарню,— мовила Прим і поклала Денді на ліжко поруч зі мною.— Складіть одне одному компанію, гаразд?

Денді, голосно нявкаючи, зіскочив із ліжка й кинувся до дверей. Хіба ми можемо скласти одне одному компанію? Секунд за тридцять я збагнула, що здурію в цій клітці, й покинула Денді самого. Дорогою я кілька разів заблукала, однак зрештою дісталася Штабу оборони. Хай хто мені траплявся, всі витріщалися на мої синці, тому я зловила себе на тому, що втягую голову в плечі й напинаю комір сорочки аж до вух.

Мабуть, сьогодні вранці Гейла також виписали з лікарні, бо я натрапила на нього в одній із лабораторій. Вони з Біпером із головою поринули в якісь папери, креслили щось, обчислювали. Увесь стіл і підлога були всіяні аркушами з кресленнями, так само як і стіни, і всі екрани комп'ютерів. На одному з них я впізнала Гейлове складне сильце.

— Що це? — запитала я хрипким голосом, відірвавши їх від роботи.

— Катніс, ти нас викрила! — мовив Біпер весело.

— Що таке? Невже це таємниця?

Я знала, що Гейл часто навідується до Біпера і що вони проводять багато часу разом, але гадала, що вони вовтузяться з луками й іншою зброєю.

— Не зовсім. Просто я відчуваю провину, що краду в тебе Гейла,— зізнався Біпер.

Оскільки в Окрузі 13 я переважно почувалася дезорієнтованою, постійно хвилювалася, гнівалася й була зайнята: мене переодягали, підфарбовували чи лікували,— я й не помічала відсутності Гейла. Та й ніде правди діти — останнім часом наші стосунки було важко назвати

гармонійними. Але нехай Біпер думає, що завинив переді мною.

— Сподіваюся, ви не гаєте часу.

— Іди-но сюди й поглянь сама,— сказав Біпер і поманив мене до комп'ютера.

Ось що вони робили: використовуючи Гейлові пастки як прообраз, створювали зброю проти людей. Здебільшого бомби. Основну увагу звертали не на механіку, а на психологію. Розставити міни так, щоб не залишилося шансу на виживання. Перекрити доступ до води та їжі. Злякати диких тварин, щоб ті кинулися навтьоки й спричинили ще серйозніші руйнування. По-ставити під загрозу життя дітей, щоб дістатися справжньої цілі — батьків. Заманити жертву в начебто безпечне місце, де на неї чигатиме смерть. Гейл із Біпером мислили тверезо: вони брали не силою, а тиснули на людські почуття. Наприклад, на співчуття. Уявіть, що вибухнула бомба. Неушкоджені кидаються на допомогу пораненим, аж тут вибухає друга бомба і знищує всіх без винятку.

— Це переходить усі межі,— мовила я.— Гра без правил? — (Обоє витріщилися на мене — Біпер із сумнівом, а Гейл вороже).— Схоже, і справді не існує правил, коли йдеться про людську жорстокість.

— Чого ж? Правила існують. Ми з Біпером дотримуємося таких самих правил, як президент Снігоу, коли на-качував Піту,— огризнувся Гейл.

Жорстоко, однак правда. Я вирішила не коментувати і просто вилетіла з кімнати: ще хвилинка — і я зірвуся. Не встигла я вийти зі Штабу оборони, як наштовхнулася на Геймітча.

— Ходімо,— зронив він.— Ти потрібна в лікарні.

— Для чого? — запитала я.

— Лікарі хочуть випробувати дещо на Піті,— відповів він.— Підіслати до нього найменш небезпечну людину з Округу 12. Когось, із ким Піта провів дитинство, але ця людина не повинна мати нічого спільного з тобою. Зараз лікарі саме обирають кандидатуру.

Я знала, що це нелегке завдання, адже більшість тих, із ким Піта провів дитинство, були з міста, а майже нікому з його мешканців не вдалося врятуватися з полум'я. Коли ми прийшли до лікарняної палати, яку тепер перетворили на якийсь лікарський штаб, я побачила її: вона сиділа поруч із Плутархом і, як завжди, усміхалася. Деллі Картрайт. Вона всім дарувала таку усмішку.

— Катніс! — вигукнула вона.

— Привіт, Деллі,— привіталась я. Від когось я чула, що вони з молодшим братом вижили. Її батькам (вони були власниками взуттєвої крамнички) пощастило менше. В сірому однострої Округу 13 Деллі здавалася старшою. Її пшеничне волосся було зібране в косу, хоча раніше вона завжди носила кучері. Деллі схудла, однак їй личило — вона була чи не єдина з Округу 12, хто міг похвалитися кількома зайвими грамами. А тутешнє дієтичне харчування, стрес, горе через втрату батьків — все це, без сумніву, позначилося на ній.

— Як у тебе справи? — запитала я.

— Багато чого змінилося,— її очі наповнилися сльозами.— Але тут, в Окрузі 13, до нас так добре ставляться, правда ж?

Деллі казала це щиро. Вона завжди любила людей. Усіх людей, а не тільки купку обраних.

— Так, тут хочуть, щоб ми почувалися затишно,— мовила я. Непогана нейтральна відповідь.— Тебе обрали для побачення з Пітою?

— Гадаю, що так. Бідолашний Піта! І ти. Я ніколи не зрозумію вчинків Капітолія,— сказала вона.

— Може, краще й не намагатися,— мовила я їй.

— Деллі знає Піту давно,— сказав Плутарх.

— О так! — обличчя Деллі вияснило.— Ми змалечку гралися разом. Я казала всім, що він мій брат.

— Ну, як тобі ідеє? — запитав мене Геймітч.— Щось може збудити спогади про тебе?

— Всі ми навчалися в одному класі. Але ніколи не спілкувалися,— сказала я.

— Катніс завжди була особлива, я не могла й мріяти про те, щоб заговорити до неї,— мовила Деллі.— Вона так вправно полювала й торгувала на Горні! Всі її поважали.

Ми з Геймітчем водночас зиркнули на неї — перевірити, чи вона була не жартує. Якщо вірити словам Деллі, то в мене було мало друзів через те, що мене побоювалися через мою винятковість. Це неправда. У мене було мало друзів, бо я не надто дружелюбна. Однак це ж Деллі, вона вважає, що всі люди чудові.

— Деллі завжди думає про людину тільки добре,— пояснила я.— Навряд чи в Піти могли залишитися про неї погані спогади...

А тоді мене осінило.

— Заждіть. У Капітолії. Коли я впізнала дівчину-авокса, не знала, як відбрехатися. А Піта прикрив мене, сказавши, що вона схожа на Деллі.

— Так, пригадую,— сказав Геймітч.— Ну, не знаю. Це ж не справжній спогад. У дійсності Деллі ж там не було. Та й сумніваюся, що цей випадок може змагатися з роками спогадів про дитинство.

— Особливо зі спогадами про таку хорошу подругу, як Деллі,— мовив Плутарх.— Гадаю, варто спробувати.

Ми з Геймітчем і Плутархом вирушили до кімнати для спостерігачів, розташованої поруч із палатою Піти. Там уже чекав десяток лікарів, озброєних ручками й записниками. Ми могли спостерігати за Пітою крізь прозоре скло, в той час як він нас не бачив, а ще ми чули все, що відбувалося в палаті. Піта лежав на ліжку зі зв'язаними руками. Він не намагався звільнитися, але його руки постійно смикалися. Судячи з виразу обличчя, його розум прояснів із нашої останньої зустрічі, але це був ще не той Піта, якого я пам'ятала.

Коли двері в палату повільно відчинилися, Пітині очі тривожно розширилися, а тоді він розгубився. Деллі невпевненою ходою перетнула палату, однак щойно вона наблизилася до Піти, її вуста розпливалися в усмішці.

— Піто! Це я, Деллі. З Округу 12.

— Деллі? — (Здається, хмаринки почали танути, небо прояснилося).— Деллі. Це ти.

— Так! — мовила вона з очевидним полегшенням.— Як ти почувашся?

— Жахливо. Де ми? Що трапилося? — запитав Піта.

— Чудово, — мовив Геймітч.

— Я звелів їй у жодному разі не згадувати про Катніс чи Капітолій, — сказав Плутарх. — Побачимо, скільки спогадів про домівку вона викличе в Піти.

— Ми... в Окрузі 13. Тепер ми живемо тут, — відповіла Деллі.

— Саме так мені і сказали. Але це якесь безглуздя. Чому ми не вдома? — запитав Піта.

Деллі вкусила себе за губу.

— Стався... нещасний випадок. Я також сумую за домівкою. От тільки щойно я згадувала наші з тобою малюнки крейдою на асфальті. Твої були такі гарні! Пам'ятаєш, як ти малював різних тварин?

— Ага. Свиней і котів,— сказав Піта.— Ти казала про... нещасний випадок?

На чолі Деллі я помітила маленькі крапельки поту. Вона силкувалася викрутитись.

— Там було... неможливо залишатися,— відповіла вона квапливо.

— Так тримати, дівчинко,— мовив Геймітч.

— Знаєш, Піто, я думаю, тобі тут сподобається. Тут усі такі привітні! Завжди є що поїсти, чистий одяг, а в школі набагато цікавіше,— провадила Деллі.

— Чому ніхто з родини не приходять навідати мене? — запитав Піта.

— Вони не можуть,— Деллі знову розхвилювалася.— Багато людей не зуміли вибратися з Округу 12. Тому нам доведеться починати життя заново. Я впевнена, що вправний пекар не буде тут зайвий. Пам'ятаєш, як твій батько дозволяв нам робити з тіста хлопчиків і дівчат?

— Вогонь! — вигукнув Піта несподівано.

— Так,— прошепотіла вона.

— Округ 12 згорів, так? Через неї,— сказав Піта злісно.— Через Катніс!

Він почав смикатися й вириватися.

— О ні, Піто. Це була не її провина,— мовила Деллі.

— Це вона тобі сказала? — шипів Піта.

— Заберіть її звідти,— наказав Плутарх. Двері негайно відчинилися, і Деллі почала повільно задкувати.

— Ні. Я сама була...— почала Деллі.

— Вона обманює! Вона брехуха! Не можна вірити жодному її слову! Вона мутант, якого створив Капітолій, щоб знищити нас! — верещав Піта.

— Ні, Піто. Вона не...— знову спробувала Деллі.

— Не довіряй їй, Деллі,— репетував Піта несамо-вито.— Я їй повірив, і вона спробувала мене вбити.

Вона вбила моїх друзів. Мою родину. Навіть не підходить до неї! Вона мутант!

З-за дверей вистромилася рука й забрала Деллі з палати. Двері одразу ж зачинилися. Однак Піта й далі репетував:

— Мутант! Вона — смердючий мутант!

Він не просто не вірив мені й хотів мене вбити — він відмовлявся вірити, що я людина. Ліпше б він задушив мене!

Всі лікарі довкола мене відчайдушно шкребли щось у записниках, намагаючись не прогавити жодного слова. Геймітч і Плутарх узяли мене попід руки, вивели з кімнати та притиснули до стіни в коридорі. Але я все одно знала, що Піта й далі верещить он за тими дверима й товстим склом.

Прим помилилася. Піту не врятувати.

— Я більше не можу тут залишатися,— мовила я тупо.— Якщо ви хочете, щоб я й надалі була Переспівницею, відішліть мене кудись.

— Куди ти хочеш поїхати? — запитав Геймітч.

— У Капітолій.

Це єдине місце, де в мене ще є незавершена справа.

— Не можна,— мовив Плутарх.— Аж поки не звільнимо всі округи. До речі, у мене гарні новини: опір придушено всюди, крім Округу 2. Це міцний горішок.

Усе правильно. Спочатку округи. Потім Капітолій. А тоді я полюватиму на Снігоу.

— Гаразд,— мовила я.— Тоді відішліть мене в Округ 2.

Як я й очікувала, Округ 2 був величезний. Він налічував кілька селищ, розкиданих по горах, у кожному з яких була копальня або кар'єр, хоча останнім часом деякі селища займалися тільки тренуванням миротворців. Однак це не завадило повстанцям, які мали потужну авіацію. Залишилася всього одна проблема: в самому центрі округу височіла практично непроникна гора, в якій ховалося серце усіх військових сил Капітолія.

Ми прозвали гору Горішком — я розповіла тутешнім ватажкам повстанців, змученим і розчарованим, про вислів Плутарха «міцний горішок». Горішок розбудували одразу після Чорних часів, коли Капітолій втратив Округ 13 і відчував гостру потребу в підземній фортеці. У них тоді ще залишалися деякі воєнні ресурси, розташовані на околицях Капітолія: ядерні боеголовки, авіація, війська, — однак значна частина їхньої потуги опинилася під контролем ворогів. Звісно, Капітолій не міг відтворити Округ 13, який ріс кілька століть. Натомість підземні копальні Округу 2 обіцяли деякі переваги. З повітря Горішок здавався звичайною горою з кількома входами. Але всередині були просторі печери: колись там витесували кам'яні брили, які потім витягували на поверхню й транспортували звивистими вузькими дорогами до віддалених місць для будівництва. Було навіть створено розгалужену систему підземних залізниць, щоб транспортувати шахтарів з Горішка в центральну частину головного міста Округу 2. Колію було прокладено аж до майдану, що його ми з Пітою відвідали під час Туру

переможців. Ми стояли на широких мармурових сходах Будинку правосуддя, намагаючись не зустрічатися поглядами з зажуреними сім'ями Катона та Клівії, що їх зігнали до нас на зустріч.

Це була далеко не ідеальна місцевість — вона потерпала від численних зсувів, повеней і обвалів. Однак переваг було значно більше, ніж недоліків. Врізаючись дедалі глибше в гору, шахтарі не забували залишати великі опори й кам'яні стіни, щоб підтримувати конструкцію. Перш ніж обрати гору своєю військовою базою, Капітолій про всяк випадок ще краще укріпив її. А тоді облаштував тут кімнати для нарад, казарми й арсенали, які нашпигував комп'ютерами. Капітолій розширив проходи, щоб вертольоти могли вилітати з ангара просто на поверхню, і встановив пускові установки. Але загалом зовнішній вигляд гори зовсім не змінився. Круті кам'янисті схили, порослі деревами, були домівкою для диких тварин. Капітолій створив природну фортецю, здатну захистити від ворогів.

Було одразу помітно, що Капітолій балував місцевих жителів. Досить було одного погляду на повстанців з Округу 2, щоб сказати, що їх добре годували й панькалися з ними в дитинстві. Деякі справді потрапляли в копальні й на кар'єри, але все-таки їх переважно навчали для роботи в Горішку або для служби миротворця. Молодих і вправних готували для Голодних ігор. А перемога в Іграх була чудовою нагодою розбагатіти й прославитися. Звісно, жителі Округу 2 ковтали пропаганду Капітолія набагато легше, ніж ми, адже вони отримували деякі вигоди. Але зрештою вони все одно залишалися рабами. Якщо нам годі було розраховувати на миротворців і працівників Горішка, то ми цілком могли покластися на каменярів, які й становили хребет опору.

За два тижні мого перебування тут нічого не змінилося. Довколишні села були в руках повстанців, місто поділене навпіл, а Горішок, як і раніше, недосяжний: усі входи забарикадовані, а серце надійно заховане під горою. Тоді як усі інші округи вирвалися з-під контролю Капітолія, Округ 2 і далі підкорявся йому.

Щодня я робила все від мене залежне, щоб допомогти. Відвідувала поранених. Записувала зі своєю знімальною групою короткі агітки. Мені не дозволяли брати участь у воєнних діях, але запрошували на військові наради, а це уже щось. Тут мені було набагато краще. Я почувалася вільніше, на руці не було розкладу, ніхто не обмежував мене в часі. Я жила у повстанських селах і довколишніх печерах. З міркувань безпеки мене часто переселяли з одного місця на інше. Вдень мені дозволяли полювати скільки заманеться — за умови, що поруч завжди буде охоронець і я не заходитиму задалеко. Я відчувала, як завдяки свіжому гірському повітрю повертається моя фізична сила, як прояснюється в голові. Однак коли туман розвіявся, я ще гостріше усвідомила, що ж сталося з Пітою.

Снігоу вкрав його в мене, змінив його до невпізнання й повернув назад. Богз, який приїхав у Округ 2 разом зі мною, зізнався: хай операцію добре спланували й підготували, врятувати Піту виявилось надто легко. Богз вважав, що якби Округ 13 не спробував урятувати Піту, то рано чи пізно його б усе одно доправили мені. Підкинули б у якийсь округ або просто в Округ 13. Пов'язавши йому великого банта й прикріпивши листівку з моїм іменем. Такий собі подарунок, запрограмований, щоб мене вбити.

Тільки зараз, коли він став не схожий сам на себе, я вповні оцінила колишнього Піту. Навіть більше, ніж якби він помер. Оцінила його доброту, стійкість, тепло,

за яким ховався несподіваний жар. Цікаво, скільки людей на світі, окрім Прим, мами й Гейла, люблять мене беззастережно? Гадаю, у моєму випадку відповідь буде — ніскільки. Іноді, залишаючись на самоті, я витягала з кишені перлину і намагалася згадати хлопця з хлібом, його дужі руки, які в поїзді відганяли мої нічні кошмари, його поцілунки на арені. Силкувалася зрозуміти, що втратила. Але навіщо? Його немає. Піти немає. Хай що було між нами, воно в минулому. Все, що залишилося,— це моя обіцянка вбити Снігоу. Я повторювала собі цю обіцянку щонайменше десять разів на день.

В Окрузі 13 тривало лікування Піти. І хоча я не запитувала, Плутарх завжди веселим тоном повідомляв по телефону: «Добрі новини, Катніс! Здається, нам майже вдалося переконати його, що ти не мутант!» або «Сьогодні він дозволив нагодувати себе пудингом!»

Коли слухавку брав Геймітч, він похмурим тоном повідомляв, що Піті не стало краще. Слабкий промінчик надії подарувала моя сестра.

— Прим запропонувала знову його накачати,— повідомив Геймітч.— Активізувати змінені спогади про тебе, але при цьому дати йому дозу заспокійливого, наприклад, морфлію. Ми так і вчинили і показали йому запис вашої розмови в печері, коли ти розповідала історію про те, як роздобула козу для Прим.

— Йому стало ліпше? — запитала я.

— Ну, якщо вважати, що зняковіння краще, ніж страх, тоді так,— мовив Геймітч.— Але я не впевнений. Йому на кілька годин забрало мову. Він був у ступорі. Коли нарешті отямився, то запитав тільки про козу.

— Ну звісно,— мовила я.

— Як справи у вас? — поцікавився Геймітч.

— Без змін,— відповіла я.

— Ми відсилаємо до вас команду на підмогу. Біпера та ще кількох,— сказав він.— Мізки, так би мовити.

Коли «мізки» приїхали, я зовсім не здивувалася, побачивши серед них Гейла. Я припускала, що Біпер привезе його — не через його велику обізнаність у сучасних технологіях, а для того, щоб він придумав пастку для тих, хто ховався в Горішку. Ще з самого початку Гейл запропонував поїхати зі мною в Округ 2, але я розуміла, що відриваю його від важливої роботи з Біпером, тому відмовилася. Сказала йому, щоб залишався там, де його найбільше потребують. Мені не хотілося казати Гейлові, що його присутність тут тільки дужче ускладнить ситуацію з Пітою.

Гейл знайшов мене одразу по приїзді. Я сиділа на колоді на околиці селища й патрала гуску, а біля моїх ніг лежала ще дюжина впольованих птахів. Саме почався сезон міграцій, і гуси мандрували великими ключами, тому полювати було легко. Не мовивши й слова, Гейл сів поруч і заходився скубти гуску. Ми впоралися з половиною здобичі, коли він нарешті промовив:

— Нам самим бодай щось із цього дістанеться?

— Так. Більшість здобичі йде на польову кухню, однак я завжди віддаю кілька пташок тим, хто бере мене на ніч,— мовила я.— За те, що прихистили.

— А честі прийняти тебе не досить? — запитав він.

— Це ти так гадаєш,— відповіла я.— Однак ходять чутки, що переспівниці шкідливі для здоров'я.

Ми знову замовкли й продовжили скубти птахів. А тоді Гейл сказав:

— Вчора я бачив Піту. Крізь скло.

— І що думаєш? — запитала я.

— Дещо егоїстичне,— мовив Гейл.

— Що тобі більше не варто йому заздрити?

Мої пальці нервово смикнули гусячу гузку, і в повітря здійнялася хмара пір'я.

— Ні. Зовсім навпаки,— Гейл витягнув пір'їнку з мого волосся.— Я подумав... що мені його ніколи не перемогти. Байдуже, наскільки мені боляче,— він покрутив пір'їну між великим і вказівним пальцем.— У мене немає жодного шансу. Навіть якщо йому не стане ліпше, ти ніколи не зможеш його відпустити. Ти завжди почуватимешся ніяково біля мене.

— Так само, як почувалася, цілючи його,— мовила я. Наші погляди зустрілися.

— Якби я повірив у те, що це правда, то витримав би решту.

— Це правда,— визнала я.— Але те, що ти сказав про Піту, також правда.

Гейл важко зітхнув. Хай там як, а коли ми покінчили з птахами та зголосилися сходити в ліс назбирати хмизу на вогнище, я й нестямилася, як опинилася в міцних Гейлових обіймах. Його вуста торкалися побляклих уже синців у мене на шиї, прокладаючи шлях до моїх губ. Байдуже, що я відчувала до Піти,— в цю мить я усвідомила, що він більше ніколи не повернеться до мене. Чи я не повернуся до нього. Я залишуся в Окрузі 2, аж поки той не скориться, тоді поїду в Капітолій і вб'ю Снігоу, а там загину. А Піта помре в божевільні, в ненависті до мене. Тому я заплющила очі й відповіла на Гейлів поцілунок, щоб надолужити всі ті поцілунок, які прогавила, адже тепер це не мало ніякого значення, а ще я була така неймовірно самотня, що несила було терпіти.

Дотик Гейлових рук, смак і жар його вуст нагадали мені про те, що принаймні моє тіло живе, а це уже саме по собі непогано. Думати не хотілося, і гору над моїм тілом взяли відчуття, і я була рада забуттю. Коли Гейл відсунувся від

мене, я гойднулась уперед, щоб скоротити відстань між нами, але відчула його долоню на своєму підборідді.

— Катніс,— мовив він. Тієї миті, як я розплющила очі, світ перевернувся. Навколо були не наші ліси, не наші гори. Рука мимоволі поповзла вгору до шраму на лівій скроні. Я завжди так роблю, коли збентежена.— А тепер поцілуй мене.

Я застигла — розгублена, знічена, а він нахилився і притиснувся своїми губами до моїх. А тоді почав уважно вивчати моє обличчя.

— Що діється в твоїй голові?

— Не знаю,— прошепотіла я у відповідь.

— Тоді виходить, що я мовби цілую п'яну. Це не рахується,— мовив Гейл і спробував засміятися. А тоді згріб із землі оберемок хмизу й подав мені, повертаючи мене до реальності.

— Звідки тобі знати? — буркнула я, щоб приховати своє зніяковіння.— Ти цілувався з п'яною?

Гейл таки міг цілуватися з дівчатами в Окрузі 12. У нього було чимало прихильниць. Раніше я ніколи над цим не замислювалася.

Він тільки похитав головою.

— Ні. Але зовсім не важко уявити.

— Отже, ти ніколи не цілувався з іншими дівчатами? — запитала я.

— Такого я не казав. Коли ми познайомилися, тобі було лише дванадцять. І ти була така вредна! У мене було й інше життя, окрім полювання з тобою,— мовив він, загрибаючи гілки.

Раптом мені стало дуже цікаво.

— З ким ти цілувався? І де?

— Не знаю, чи пригадаю всіх. І за школою, і на купі шлаку — та де тільки не цілувався! — мовив він.

Я закотила очі.

— То коли я стала такою особливою? Коли мене забрали в Капітолій?

— Ні. За півроку до того. Одразу після новорічних свят. Ми були на Горні, їли юшку Сальної Сей. Тоді Дарій почав піддражнювати тебе, щоб ти продала йому зайця за поцілунок. І я збагнув... що мені не байдуже,— відповів він.

Я добре пам'ятала той день. Холодний і похмурий — ще й четвертої години дня не було, а вже стемніло. Ми полювали, але густий сніг загнав нас назад у місто. На Горні роїлося безліч людей, які шукали притулку від негоди. Суп Сальної Сей на кістках дикої собаки, якого ми підстрелили тиждень тому, був як ніколи огидний на смак. Однак він був теплий, а я голодна. Я сиділа за шинквасом, схрестивши ноги, й мовчки їла. Коли раптом нізвідки взявся Дарій — оперся на прилавок і полоסקотав мені щоку кінчиком моєї ж коси, але я різко відштовхнула його руку. А він у цей час казав, що один його поцілунок вартий зайця, а то й двох, адже всім відомо, що рудочубі чоловіки дуже сексуальні. Ми із Сальною Сей трусилися від сміху, таким дурником він здавався, однак він і далі наполегливо тицяв пальцем на різних жінок на Горні, які ладні були заплатити за його поцілунок куди більшу ціну, аніж одного зайця.

«Бачиш? Ось ту в зеленій сукні? Підійди до неї і сама запитай. Якщо мені не ймеш віри».

Це було за сотні миль звідси, мільйон днів тому...

— Дарій просто жартував,— мовила я.

— Може, й так. А якщо ні, то ти б останньою про це здогадалася,— сказав Гейл.— Подивись тільки на Піту. Чи на мене. Або на Фінея. Я уже був почав хвилюватися, що він накинув на тебе оком, однак, здається, помилився.

— Ти зовсім не знаєш Фінея, якщо вважаєш, що я йому сподобалася,— мовила я.

Гейл знизав плечима.

— Я знав, що він у відчаї. А відчай штовхає людей на божевільні вчинки.

Невже Гейл мав на увазі мене?

Рано-вранці наступного дня «мізки» взялися до вирішення проблеми Горішка. Мене також запросили на збори, хоча мені й нічого було додати. Я вирішила не сідати за стіл, а натомість умостилася на підвіконні, з якого відкривався чудовий краєвид на гору. Командувач Округу 2, жінка середнього віку на ім'я Липа, провела віртуальну екскурсію Горішком — його підземними сховищами та укріпленнями, а також розповіла про всі спроби захопити гору. З часу мого прибуття в округ я кілька разів перетиналася з нею і не могла позбутися відчуття, що уже зустрічала її раніше. У неї була нестандартна зовнішність: понад метр вісімдесят на зріст і накачані м'язи. Але тільки після перегляду ролика, в якому вона очолювала атаку на центральний вхід Горішка, у моїй голові клацнуло, і я усвідомила, що переді мною стоїть ще один переможець Голодних ігор. Липа, трибут з Округу 2, перемогла в Іграх кількадесят років тому. Еффі прислала нам касету з тими Іграми, коли ми готувалися до Червоної чверті. Мабуть, я й раніше бачила уривки з тих Ігор по телевізору, але не запам'ятала, бо Липа ніде особливо не засвітилася. Після всього, що я дізналася про Геймітча й Фінея, я могла думати тільки про одне: що Капітолій зробив із Липою після того, як вона перемогла?

Щойно Липа закінчила презентацію, посипалися запитання від «мізків». Минали години, прийшов час обіду, тоді вечері, а всі далі сперечалися, намагаючись

скласти план захоплення Горішка. Біпер припустив, що зможе проникнути у ворожу комп'ютерну систему; пролунала думка залучити кількох шпигунів, засланих у Горішок, однак за увесь час не зринуло жодної справді свіжої ідеї. Вечоріло, а всі раз у раз поверталися до старої стратегії — штурму головних входів. Я бачила, як вагається Липа, адже скільки варіантів такого плану уже провалилися, скількома життями уже довелося пожертвувати! Зрештою вона не витримала й випалила:

— Той, хто знову запропонує брати штурмом головний вхід, має скласти справді ідеальний план, тому що саме він очолюватиме операцію!

Гейл не міг всидіти на одному місці довше, ніж кілька годин, тому він то ходив між кріслами, то сидів зі мною на підвіконні. Він одразу погодився з Липою, що входи штурмувати марно, і зовсім не стежив за розмовою. Останні кілька годин він мовчав, його брови насупилися, а очі невідривно вивчали крізь шибку Горішок. Скориставшись тишею, яка запала після ультиматуму Липи, він мовив:

— Невже так важливо захопити Горішок? Чи буде достатньо просто вивести його з ладу?

— Це було б першим кроком,— сказав Біпер.— Що ти пропонуєш?

— Уявіть, що Горішок — це нора диких собак,— провадив Гейл.— Ви не можете пробратися всередину. Отже, у вас залишається два варіанти: знищити собак у норі або виманити їх.

— Ми пробували підривати входи,— сказала Липа.— Але люди ховаються надто глибоко всередині, нас розділяє надто товста стіна каміння.

— Я не це мав на увазі,— сказав Гейл.— Я думав про те, щоб скористатися силою самої гори...— (Біпер

підвівся та приєднався до Гейла, позираючи на гору крізь свої великі окуляри).— Погляньте! Он там із боків...

— Сліди обвалів,— мовив Біпер пошепки.— Мудро. Але треба добре все спланувати, адже потому як вибухне перша міна, ми вже не зможемо контролювати ситуацію.

— Нам і не потрібно її контролювати, варто тільки позбутися нав'язливої думки про те, щоб захопити Горішок,— мовив Гейл.— Нам слід просто відрізати його від світу.

— Отже, ти пропонуєш спровокувати обвал й заблокувати входи? — запитала Липа.

— Абсолютно точно,— мовив Гейл.— Замкнути ворога всередині, відрізати від зовнішнього світу, від джерела харчів, перекрити тунелі, крізь які вилітають вертольоти.

Поки всі міркували над планом Гейла, Богз проглянув креслення гори й насупився.

— Ти ризикуєш вбити всіх, хто лишиться всередині. Подивись тільки на систему вентиляції. Вона досить примітивна. Зовсім не схожа на ту, що в Окрузі 13. Вона повністю залежить від шлюзів, крізь які проникає повітря. Якщо їх заблокувати, кисень узагалі не потраплятиме всередину.

— Можна втекти залізничним тунелем, який виходить на міський майдан,— мовив Біпер.

— Якщо ми не завалимо вхід,— кинув Гейл. І його наміри враз прояснилися. Гейл не збирався рятувати життя людей, які ховалися в Горішку. Адже що робити з ними потім?

Він приготував одну зі своїх смертельних пасток.

РОЗДІЛ 6

До присутніх поволі доходило, що саме запропонував Гейл. На обличчях почала з'являтися реакція — вітхання жаху, сміх і вдовolenня.

— Більшість робітників — жителі Округу 2, — мовив Біпер ухильно.

— Ну і що з того? — запитав Гейл. — Ми все одно вже ніколи не зможемо знову їм довіряти.

— Ми маємо дати їм бодай один шанс на капітуляцію, — мовила Липа.

— Це неабиякий привілей — у нас такого шансу не було, коли бомбардували Округ 12, однак тут усе інакше, ви з Капітолієм мало не на ти, — сказав Гейл.

Судячи з виразу обличчя Липи, вона була готова пристрелити його або скрутити йому шию. У неї була серйозна перевага: за її спиною роки невпинних тренувань. Однак її злість тільки дужче розлютила Гейла, і він заволав:

— Ми дивилися, як живцем горіли діти, і не могли нічого вдіяти!

Я заплющила очі, щоб не бачити картини, яка постала в уяві. Гейл домігся бажаного ефекту. Тепер мені хотілося, щоб усі, хто заховався всередині гори, здохли. Я мало не сказала цього вголос. Але... я ж дівчина з Округу 12. А не президент Снігоу. Я не можу цього дозволити. Не можу приректи людей на смерть.

— Гейле, — мовила я, взявши його за руку, й провадила спокійним тоном. — І рішок — це стара шахта. Твій план — це все одно, що в часноруч спричинити потужний нещасний випадок у вугільній шахті.

Цих слів мало бути достатньо, щоб змусити колишніх жителів Округу 12 двічі подумати, перш ніж ухвалювати рішення.

— Однак не такий несподіваний, як той, у якому загинули наші з тобою батьки, — випалив він. — Це єдина проблема? Що у наших ворогів буде кілька годин поміркувати, що їм недовго залишилося. Що ми їх не одразу підірвемо?

Давним-давно, коли ми були парою дітлахів, які полювали в Окрузі 12, Гейл часто говорив такі речі, іноді ще й гірші. Але тоді це були просто слова, порожні слова. А тут, втілені на практиці, вони перетворювалися на вчинки, які можуть завдати непоправної шкоди.

— Ти не знаєш, як ті люди з Округу 2 опинилися в Горішку, — мовила я. — Може, їх під примусом туди загнали. Проти їхньої волі. А ще там є наші шпигуни. Їх ти також збираєшся вбити?

— Чи пожертвував би я кількома заради справи? Так, — відповів він. — І якби я був шпигуном, то сказав би: «Викликайте обвал!»

Я знала, що він не блефує. Гейл, не замислюючись, пожертвував би своїм життям заради справи — ніхто в цьому не сумнівався. Можливо, всі ми вчинили б так само, якби були шпигунами і якби мали вибір. Я б так точно. Однак безсердечно вирішувати за інших.

— Ти казав, що у нас є два варіанти, — втрутився Богз. — Загнати їх у пастку або виманити назовні. Я б волів викликати обвал, завалити всі входи, але залишити залізничний тунель. Люди зможуть врятуватися на майдані, де на них чекатимемо ми.

— Озброєні до зубів, сподіваюся, — мовив Гейл. — Бо вони точно не прийдуть із порожніми руками.

— Озброєні, звісно. Ми візьмемо їх у полон,— погодився Богз.

— Слід порадитися з Округом 13,— мовив Біпер.— Нехай президент Коїн вирішує.

— Вона звелить заблокувати тунель,— сказав Гейл упевнено.

— Так, швидше за все. Але знаєш, Піта мав-таки рацію, коли казав, що ми самі себе знищуємо. Я зробив деякі підрахунки. Прикинув, скільки буде вбитих, скільки поранених... і гадаю, спершу варто добре порадитися,— мовив Біпер.

До наради запросили всього кілька людей. Нас із Гейлом відпустили. Я взяла його з собою на полювання, щоб він спустив пару, але він за весь час не мовив і слова. Мабуть, гнівався на мене через те, що я з ним не погодилася.

Нарада закінчилася, рішення ухвалили, і по обіді мене про всяк випадок, якщо випаде нагода зняти ролик, вбрали в костюм Переспівниці: через плече звисав лук, із вуха вистромлювався навушник — прямий зв'язок із Геймітчем в Окрузі 13. Ми чекали на даху Будинку правосуддя, звідки чітко проглядалася наша ціль.

Командування Горішка відверто ігнорувало наші вертольоти, оскільки в минулому вони завдавали їм не більшої шкоди, аніж мухи, що кружляють навколо горщика з медом. Однак після другого заходу бомбардування вертольоти таки привернули до себе увагу. Та поки капітолійські протиповітряні ракети зреагували, було вже запізно.

План Гейла перевершив найсміливіші очікування. Біпер мав рацію, що ми не зможемо контролювати обвал. Схили гори були від природи крихкі, і після бомбардування здавалося, що з гори побігли ріки. Величезні брили

Горішка просто кришилися на очах, стираючи будь-які сліди людського перебування. Ми стояли німі, крихітні й безпомічні, а кам'яні хвилі котилися схилами вниз. Ховаючи входи під тонами каміння. Здіймаючи в повітря пилюку й сміття. Перетворюючи Горішок на склеп.

Я уявила те пекло, яке творилося зараз усередині. Завивання сирен. Миготіння ліхтарів у темряві. Пилюка, яка не дає дихати. Зойки загнаних до смерті нажаханих створінь, які панічно шукають вихід, якого немає. Злітні майданчики, вентиляційні шахти заблоковані — земля й каміння всюди. Звідусіль звисають голі дроти, спалахує вогонь, каміння сиплеться, перетворюючи знайомі ходи на лабіринти. Люди штовхаються, падають, метушаться, немов мурахи, а з боків насуваються гори, загрожуючи розчавити всіх до ноги.

— Катніс! — пролунав у моєму вусі голос Геймітча. Я хотіла відповісти, але не змогла — обома долонями затискала рот. — Катніс!

Того дня, коли загинув тато, сирени вили без упину. Ми були в школі. Коли прилетіла звістка, учні не чекали, щоб їх відпустили з уроків, та й адміністрація не заперечувала. Нещасний випадок у копальні не міг контролювати навіть Капітолій. Я побігла у клас до Прим. Досі пам'ятаю її, крихітну семирічну дівчинку, неймовірно бліду: вона рівненько сиділа за партою, склавши перед собою руки. Чекала, що я прийду по неї, як ми й домовлялися на випадок тривоги. Вона зіскочила з крісла, вхопилася за рукав мого пальта, і ми приєдналися до натовпу, який виливався на вулиці міста й прямував до центрального входу в копальню. Здалеку ми побачили маму: вона міцно стискала мотузку, яку завбачливо натягнули, щоб стримувати натовп. Гадаю, я повинна була одразу здогадатися, що щось не так. Бо це ж завжди ми її шукали, а не вона нас.

Ліфти рипіли, кабелі обривалися, з-під землі вивергалось полум'я і клуби чорного диму, знесилені шахтарі виходили на сонячне світло. З кожною групою новоприбулих шахтарів лунали полегшені зітхання, родичі пірнали під мотузку назустріч своїм чоловікам, дружинам, дітям, батькам, братам і сестрам. Вечоріло. А ми досі стояли на холоді, легенький сніжок почав укривати землю. Ліфти рухалися повільніше, на поверхню виходило дедалі менше людей. Впавши навколішки, я притиснула руки до попелу; мені так хотілося спуститись униз і звільнити батька! Якщо й існує дужче почуття, ніж те, що жене тебе під землю, щоб врятувати того, кого любиш, то мені воно не відоме... А кругом були поранені. Мертві... Ми чекали до ночі. Незнайомці накидали нам на плечі покривала. Хтось приніс гарячого чаю, але його ніхто не пив. А тоді на світанку ми побачили на обличчі начальника шахти сумний вираз, який міг означати тільки одне...

«Що ж ми накоїли?!»

— Катніс? Ти мене чуєш?

Мабуть, цієї миті Геймітч вирішив таки одягнути на мене хомут.

Я опустила руки.

— Так.

— Спускайся вниз. Про всяк випадок, якщо Капітолій спробує помститися за знищену базу,— наказав Геймітч.

— Так,— прошепотіла я.

Всі, хто був на даху, за винятком солдатів із кулетами, почали спускатися вниз. Йдучи сходами, я не могла стриматися — весь час гладила пальцями бездоганно білі мармурові стіни. Холодні та прекрасні. Навіть у Капітолії жодна будівля не могла зрівнятися з величчю

цього Будинку правосуддя... Кам'яна поверхня не піддавалася — це моя плоть поступалася і віддавала тепло. Каміння завжди перемагає людей.

Я вмостилася під однією з величезних колон біля центрального входу. Крізь щілину у дверях виднілися білі мармурові сходи, які вели просто на майдан. Мені пригадалося, як важко нам із Пітою було в Окрузі 2, як ніяково приймати привітання з перемогою в Іграх. Мене виснажив Тур переможців, усі мої спроби заспокоїти округи зійшли нанівець, а тут ще й спогади про Клівію і Катона, особливо про жахливу повільну смерть Катона від пазурів мутантів.

Богз уместився біля мене, в темряві його шкіра здавалася неймовірно блідою.

— Ми не завалювали залізничний тунель, ти ж знаєш. Дехто, напевно, виживе й вибереться назовні.

— А тоді ми їх пристрелимо? — запитала я.

— Тільки якщо у нас не буде іншого вибору, — відповів він.

— Ми можемо самі відправити туди поїзди. Допомогти евакуювати поранених, — сказала я.

— Ні. Було вирішено залишити тунель у їхніх руках. Так вони зможуть використати всі колії, щоб вивезти людей, — мовив Богз. — До того ж це дасть нам трохи часу, щоб зібрати всіх солдатів на майдані.

Кілька годин тому майдан був нейтральною територією, лінією вогню, передовою, на якій велися бої між повстанцями й миротворцями. Щойно Коїн схвалила план Гейла, повстанці кинулися в атаку й відтиснули сили Капітолія на кілька кварталів, щоб мати змогу повністю контролювати залізничну станцію, коли Горішок упаде. Що ж, він упав. Така реальність. У тих, хто вижив, єдиний шлях до втечі — на майдан. До мене долинула

кулеметна черга — без сумніву, це миротворці намагаються прорватися, щоб відбити своїх поранених товаришів. А їм протистоять наші солдати.

— Ти змерзла,— сказав Богз.— Пошукаю покривало.

І він вийшов, не встигла я заперечити. Мені не потрібне покривало, навіть якщо мармур висмокче з мого тіла всю енергію.

— Катніс,— мовив Геймітч.

— Я тут,— відповіла я.

— Сьогодні по обіді з Пітою сталося дещо цікаве. Гадав, ти захочеш дізнатися,— мовив він. Цікаве не обов'язково хороше. Не обов'язково краще, ніж було. Однак у мене не було іншого вибору, як слухати.— Ми показали йому відеоролик, у якому ти співала «Дерево страстей». Його раніше не транслиували, тому Капітолій не міг його використовувати, накачуючи Піту. І Піта каже, що впізнав пісню.

На якусь мить у мене затріпотіло серце. А тоді я усвідомила, що Пітине «впізнавання» — це побічна дія отрути.

— Він не міг її впізнати, Геймітчу. Він ніколи не чув її від мене.

— Не від тебе. Від твого батька. Одного дня, торгуючи в пекарні, Піта чув, як її співав твій батько. Піта був зовсім малий, шість чи сім рочків, але він запам'ятав пісню, бо пильно дослухався, чи припинять співати пташки,— мовив Геймітч.— Звісно, вони замовкли.

Шість чи сім рочків. Тобто було це ще до того, як мама заборонила цю пісню співати. Можливо, тоді ж, коли її вивчила я.

— Я також була там?

— Не думаю. В будь-якому разі, він жодним словом не обмовився про тебе. Але це перша згадка про тебе, яка

не викликала психічного розладу,— мовив Геймітч.— Це уже щось, Катніс.

Батько. Здається, сьогодні він усюди. Це він удруге помер у копальні. Проспівав шлях до Пітиної спотвореної свідомості. А коли Богз накинув мені на плечі покривало, навіть у його погляді я побачила свого батька. Я так сильно сумувала за татом, і від цього було так боляче!

Постріли лунали дедалі частіше. Гейл на чолі загону повстанців кинувся у бій. Я не хотіла брати участі в боротьбі, та мені б і не дозволили. У мене кишка тонка, мені б не стало відваги. Мені так хотілося, щоб тут був Піта — колишній Піта,— бо тільки він беззастережно вірив, що підло обстрілювати людей, які намагаються вибратися на волю з палаючої гори. Чи, можливо, я надто чутлива? Адже ми на війні. Хіба це не просто ще один спосіб прикінчити ворога?

Швидко стемніло. На площу спрямували величезні яскраві прожектори. На залізничній станції всі ліхтарі також працювали на повну потужність. Навіть зі свого місця я крізь вікно чітко бачила довгасту вузьку будівлю. Ні прибуття поїзда, ні появу бодай однієї людини прогавити буде неможливо. Однак години минали, а ніхто не виходив. З кожною хвилиною мене переповнювало передчуття, що під час атаки Горішка не вижило жодної людини.

Далеко за полуніч до мене підійшла Кресида та пристебнула до мого костюма мікрофон.

— Для чого це? — запитала я.

Голос Геймітча пояснив:

— Знаю, тобі це не сподобається, але потрібно, щоб ти виголосила промову.

— Промову?! — вигукнула я, відчуваючи, як до горла підкочується нудота.

— Я тобі все продиктую, рядок по рядку,— запевнив він мене.— Просто повторюватимеш за мною. Бачиш, у Горішку немає жодних ознак життя. Ми перемогли в цій битві, однак війна триває. Тож ми подумали, якщо ти вийдеш на сходи Будинку правосуддя і виголосиш промову — скажеш усім, що Горішок знищено, що Капітолій більше не має влади над Округом 2, тоді, можливо, всі решта здадуться добровільно.

Я вдивлялася в темряву.

— Я навіть не бачу ворожого війська.

— Саме для цього тобі й знадобиться мікрофон,— сказав він.— Тебе транслюватимуть — і твій голос по радіо, і твоє зображення — там, де будуть телевізори.

Тут, на майдані, є кілька величезних екранів. Я помітила їх під час Туру переможців. Тож план міг би спрацювати, якби я вміла виголошувати промови. Але я не вмію. Мені вже якось надиктовували, що казати, і все закінчилося цілковитим провалом.

— Ти врятуєш чимало життів, Катніс,— сказав Геймітч.

— Гаразд. Я спробую,— відповіла я.

Було дивно стояти на вершечку величезних сходів, одягненій у костюм, яскраво освітленій прожекторами, і промовляти у порожнечу, мовби до місяця.

— Тільки швидко,— сказав Геймітч.— Тут із тебе надто гарна мішень.

Телевізійники розклали на майдані обладнання й повідомили про готовність. Я звеліла Геймітччу починати, увімкнула свій мікрофон і уважно слухала, а він уже диктував мені перший рядок промови. Тільки-но я розтулила рота, на екрані навпроти з'явилося зображення.

— Жителі Округу 2, до вас звертається Катніс Евердін зі сходів Будинку правосуддя, де...

Раптом на залізничну станцію вкотилася пара поїздів. Двері відчинилися й на платформу висипали люди, в поросі й диму, який вони привезли з собою з Горішка. Мабуть, вони здогадувалися, що чекатиме на них на майдані, тому діяли обачно. Більшість із них одразу ж попадали на землю, і на залізничну станцію посипався град куль, який загасив ліхтарі. Як Гейл і передбачав, вороги були озброєні, але всі вони були поранені. До нас долинали стогони й зойки.

Хтось вимкнув світло на сходах, і я опинилась під захистом темряви. На станції спалахнув вогонь — це палав один із поїздів — і в повітря здійнялися клуби густого чорного диму. У людей не залишилося іншого вибору, вони почали протискуватися до майдану, розмахуючи зброєю. Мій погляд одразу впав на дахи будівель, які оточували майдан. На кожному з них розташувалося кілька кулеметів. Місячне сяйво відбивалося від добре змащених дул.

Зі станції похитуючись вийшов юнак. Однією рукою він притримував біля щоки криваву пов'язку, другою вочив по землі зброю. Коли він спіткнувся й упав, я побачила у нього на спині сліди опіків — з-під сорочки прозирали обпалені шматки м'яса. І раптом він став для мене уособленням жертви нещасного випадку в копальні.

Збігши сходами, я помчала до юнака.

— Припиніть! — верещала я до повстанців. — Не стріляйте!

Мої слова луною прокотилися по площі — мікрофон був досі ввімкнений.

— Припиніть!

Я уже підбігла до юнака й потягнулася до нього, аж тут він насилу звівся навколішки й націлив рушницю мені в голову.

Інстинктивно позадкувавши, я підняла лук високо над головою, демонструючи, що не збираюся нікому завдати шкоди. Тепер, коли обидві руки юнака були на зброї, я роздивилася рану на його щоці — цей слід лишило щось важке — можливо, камінь. Од юнака відгонило паленим: волоссям, м'ясом, пальним. Мабуть, у моєму погляді ясно читався біль і страх, який я цієї миті відчувала.

— Не рухайся,— прошепотів Геймітч мені у вухо. Я підкорилася його наказу, усвідомлюючи, що весь Округ 2, можливо, навіть увесь Панем зараз дивиться на мене. Життя Переспівниці у руках юнака, якому нема чого втрачати.

Його белькотіння годі було зрозуміти:

— Назви бодай одну причину, з якої я мав би тебе помилювати.

Решта світу відійшла на задній план. Лишилися тільки ми з юнаком із Горішка. Звісно, я могла б назвати тисячі причин. Але з вуст зірвалося два слова:

— Не можу.

За законами логіки юнак тут-таки мав би натиснути на гачок. Але він завагався, намагаючись зрозуміти мої слова. Я й сама розгубилася, втямивши раптом, що сказала чистісіньку правду, і на зміну шляхетному імпульсу, який гнав мене сюди, прийшов відчай.

— Не можу. В цьому й біда, так? — я опустила лук.— Ми підірвали вашу копальню. Ви вщент спалили мій округ. У нас є причина, щоб убити одне одного. Що ж, уперед. Капітолій буде щасливий. Я втомилася вбивати їхніх рабів заради їхньої ж вигоди.

З цими словами я впустила лук на землю й відбунула ногою. Він плавно ковзнув по камінню й зупинився біля колін юнака.

— Я не їхній раб,— пробурмотів той.

— А я раб,— мовила я.— Ось чому я вбила Катона... а він убив Трача... а той убив Клівію... а вона хотіла вбити мене. Це замкнене коло, а хто виграє? Не ми. Не округи. Капітолій. Завжди Капітолій. Я втомилася бути пішаком у чужих Іграх.

Піта. На даху в останню ніч перед нашими першими Голодними іграми. Він усе розумів іще до того, як ми опинилися на арені. Я щиро сподівалася, що зараз він дивиться на мене і згадує ту ніч, і можливо, пробачить мені тому, як я помру.

— Не замовкай,— підказав Геймітч.— Розповідай, як спостерігала за руйнуванням гори.

— Коли я побачила, як обвалилася гора, я подумала... мене знову використали. Змусили вбивати вас — людей в округах. Але як я могла піддатися? Округ 2 й Округ 12 ніколи не ворогували, у нас не було на це жодної причини, окрім нав'язаної Капітолієм...

Юнак мовчки дивився на мене і, здається, нічого не розумів. Я впала навколішки навпроти нього, промовляючи тихо і впевнено.

— Чому ви воюєте з повстанцями? З Липою, яка була переможцем від вашого ж округу? З вашими сусідами й, можливо, навіть родичами?

— Не знаю,— мовив юнак, не опускаючи зброї.

Звівшись на ноги, я повільно обвела поглядом будівлі довкола майдану, звертаючись до солдатів, які ховалися за кулеметами:

— А ви що робите? Я родом із шахтарського містечка. Відколи це шахтарі прирікають на таку смерть інших шахтарів, а тоді добивають тих, кому вдалося вижити?

— Хто справжній ворог? — прошепотів Геймітч.

— Оці люди,— вказала я на поранених на майдані,— не ваші вороги!

Тоді я розвернулася обличчям до станції.

— А повстанці не ваші вороги! Всі ми маємо спільного ворога, і цей ворог — Капітолій! Це наш шанс покласти край владі Капітолія, але щоб зробити це, ми повинні об'єднатися!

Камери невідривно стежили за мною, а я простягала руки до незнайомого юнака, до поранених, до повстанців в усьому Панемі.

— Будь ласка! Приєднуйтесь до нас!

Мої слова повисли в повітрі. Я повернулася обличчям до екрана, наче сподівалася побачити, як примирені люди ідуть одне одному назустріч.

А натомість побачила, як мене підстрелили.

«Завжди».

Я перебувала під дією морфлію, і мені здавалося, що це Піта промовляє до мене, і я вирушила на його пошуки. Це був дивний світ у фіолетових барвах, і тут зовсім не було де сховатись. Я продиралася крізь кучугури хмар, дибала ледь помітними стежинами, мої ніздрі вловлювали запах кориці та кропу. Раптом я відчула Пітину руку в себе на щоці та спробувала торкнутися її, але вона розтанула, немов туман.

Отямившись зрештою в лікарняній палаті, в Окрузі 13, я згадала: того дня я була під дією снодійного сиропу. Я пошкодила п'ятку, коли перелазила через паркан, щоб потрапити назад в Округ 12. Піта відніс мене в ліжко, і я попросила його побути зі мною. Я вже була на межі забуття, тому не розчула того, що він прошепотів мені на вухо. Але в куточку підсвідомості збереглося слово, яке й переслідувало мене у маренні.

«Завжди».

Морфлій притуплював відчуття, тому замість болю й розпачу залишилася тільки порожнеча. Вона була повсюди, навіть там, де колись цвіли квіти. На жаль, ліків було недостатньо, щоб угамувати біль у лівому боці — саме туди поцілила куля. Я помацала бинти, які охоплювали мої ребра, і здивувалася, чому я досі тут.

Стріляв не він, не той обвуглений юнак, який стояв навколішках на майдані. Не він натиснув на гачок. Це був хтось із натовпу. Я не відчула нічого, ніякого поранення, от тільки здалося, що мене вдарили величезною

кувалдою... Після удару в мене в голові все перемішалось й постійно лунала кулеметна черга. Я спробувала сісти, але спромоглася тільки на стогін.

Біла фіранка, яка відділяла мене від ліжка іншого пацієнта, раптом відсунулася вбік, і на мене подивилася Джоанна Мейсон. Спочатку я злякалася, адже на арені вона напала на мене. А тоді я нагадала собі, що вона зробила це для того, щоб урятувати мені життя. Такий був план у повстанців. Але все одно це не означає, що вона не зневажає мене. Може, вона допомогла мені, просто щоб насолити Капітолію.

— Я жива, — мовила я хрипко.

— Ще б пак, дурило, — Джоанна підійшла та всілася на моє ліжко, матрац стрибнув, і мене прошив біль. Збагнувши, що зробила мені боляче, Джоанна посмінулася, і я зрозуміла, що радісної сцени возз'єднання не буде. — Досі трохи болить? — швидким професійним рухом вона витягнула крапельницю з морфлієм із моєї руки і приєднала до голки, яка стирчала з її власної вени. — Кілька днів тому мені зменшили дозу. Боятися, що я стану морфліністкою, як ті двоє з Округу 6. Коли на обрії все було чисто, я трохи зичила в тебе. Ти ж не проти?

Чи я проти? Як я могла бути проти, якщо після Червоної чверті Джоанну мало не закатував до смерті президент Снігоу? Просто не маю на це права, і вона чудово це знає.

Щойно морфлій потрапив у кров, Джоанна полегшено зітхнула.

— А може, ці двоє з Округу 6 не такі й дурні. Затуманили собі голову морфлієм — і гайда розмальовувати себе квітами. Не таке уже й погане життя. В будь-якому разі краще, ніж у нас.

За пару тижнів моєї відсутності вона набрала кілька фунтів. На голеній голові виросло коротеньке волосся, затуляючи більшість шрамів. Але якщо вона краде мій морфлій, значить, не все так добре — їй боляче.

— Щодня до мене ходить психолог. Має, так би мовити, допомогти мені одужати. Так ніби чоловік, який провів усе життя в цій заячій норі, здатен мене вилікувати. Повний ідіот. Щонайменше двадцять разів за розмову нагадує мені, що я в безпеці.

Я вичавила з себе посмішку. Справді дурість таке казати колишньому переможцю Голодних ігор. Так ніби бути в безпеці взагалі можливо.

— А як ти, Переспівнице? Почуваєшся в цілковитій безпеці?

— Отак. Почувалася, поки мене не підстрелили,— мовила я.

— Та годі тобі. Та куля нізащо в світі не дістала б тебе. Цинна все передбачив,— сказала вона.

Я подумала про шари захисної тканини, з якої був зроблений костюм Переспівниці. Але біль не міг взятися нізвідки.

— А зламані ребра?

— Ні. Просто синці. А ще в тебе розрив селезінки. Її неможливо зашити,— Джоанна байдуже махнула рукою.— Однак не хвилюйся, вона тобі не конче потрібна. А якби й була потрібна, то для тебе б обов'язково знайшли селезінку, чи не так? Завдання всіх і кожного — вберегти тебе від смерті.

— Саме через це ти ненавидиш мене? — запитала я.

— Частково,— визнала вона.— Я тобі трохи заздрю. А ще я вважаю тебе нестерпною. Драма в особистому житті, готовність пожертвувати собою заради інших...

І головне, це ж не награне, а це ще гірше. Можеш сприймати це за особисту образу.

— Переспівницею мала бути ти. Тобі б не довелося диктувати промови,— сказала я.

— Твоя правда. Але я нікому не подобаюся,— мовила вона.

— Однак тобі довірилися. Коли треба було витягнути мене з арени,— нагадала я.— І ще тебе всі бояться.

— Може, тут. Але не в Капітолії. Капітолій — ось кого зараз усі бояться.

У дверях з'явився Гейл, і Джоанна обережно витягнула крапельницю зі своєї руки і встромила у мою.

— Твій кузен не боїться мене,— прошепотіла вона, немов по секрету. А тоді зіскочила з мого ліжка й рушила до дверей; проходячи повз Гейла, вона штовхнула його стегном.— Чи не так, чудовий мій?

До нас іще довго долинав її гортанний сміх.

Гейл узяв мене за руку, а я вигнула брову.

— Ще й як боюся,— промовив він самими губами.

Я хотіла засміятися, а натомість поморщилася.

— Тихше,— Гейл погладив мене по обличчю, і біль потроху відступив.— Припиняй шукати собі неприємності на голову.¹

— Ага. Але ж це не я підірвала гору,— відповіла я.

Замість відсторонитися, він нахилився ще ближче до мене.

— Ти вважаєш мене безсердечним.

— Ні, я знаю, що ти не такий. Але не можу просто відмахнутися від того, що сталося,— мовила я.

Тепер він нетерпляче відсторонився.

— Катніс, скажи, невже не байдуже, як знешкодити ворога: підірвати його в копальні чи збити в небі стрілою Біпера? Результат той самий.

— Не знаю. В Окрузі 8 нас обстрілювали. Шпиталь бомбардували,— мовила я.

— Так. І ті винищувачі прилетіли з Округу 2,— сказав Гейл.— Тому, знищивши їх, ми запобігаємо подальшим атакам.

— Але за твоєю логікою... вбити можна будь-кого. Так можна виправдати, що ми посилаємо дітей на Голодні ігри, аби округи не забували свого місця,— сказала я.

— От тільки не треба,— відповів він.

— Треба,— мовила я.— Знаєш, після арени я трохи змінилася.

— Чудово. У нас завжди є про що посперечатися,— відтяв Гейл.— Завжди. Можливо, це й на краще... Бай-дуже, тепер Округ 2 у наших руках.

— Справді? — на якусь мить мене охопив триумф. А тоді я згадала про людей на майдані.— Потому як мене підстрелили, була сутичка?

— Недовго. Робітники Горішка повстали проти солдатів Капітолія. Повстанці здебільшого сиділи й дивилися,— мовив він.— Власне, уся країна сиділа й дивилася.

— Так, це у нас виходить найкраще,— мовила я.

Я гадала, що після втрати важливого органа мені доведеться провести в ліжку не один тиждень, однак невідь-чому лікарі майже одразу підняли мене і звеліли якнайбільше рухатися. Незважаючи на те, що я постійно отримувала морфлій, перші кілька днів біль був просто нестерпний, але згодом почав потроху вщухати. Однак забиті ребра ще довго нагадували про себе. Мені було прикро, що Джоанна краде мій морфлій, та я все одно з нею ділилася.

Почали поширюватися чутки про те, що я померла, тому в мою лікарняну палату прислали знімальну групу.

Я продемонструвала усі свої шрами і переконливі синці та привітала округи з виграною битвою за єдність. А тоді попередила Капітолій, щоб готувався до нашого приходу.

Щодня я прогулювалася на свіжому повітрі — це входило в курс реабілітації. Одного дня до мене приєднався Плутарх і ввів мене в курс справи, ознайомив із подальшими планами. Тепер, коли Округ 2 став нашим союзником, повстанці вирішили перепочити, щоб перегрупуватися. Поповнити запаси, підлікувати поранених, реорганізувати війська. Капітолій, як і Округ 13 за Чорних часів, опинився відрізнаним від зовнішнього світу, однак не міг пригрозити ворогові ядерною атакою. І, на відміну від Округу 13, не був самодостатнім.

— Місто ще трохи протягне,— мовив Плутарх.— Там є склади припасів, такий поворот подій передбачили. Однак різючою відмінністю між Капітолієм та Округом 13 є очікування населення. Округ 13 звик до постійних труднощів і нестатків, тоді як у Капітолії знають лише одне — *Panem et circenses*.

— Що це означає?

Звісно, я впізнала слово Панем, але решта...

— Це вислів тисячолітньої давності, написаний про місто Рим мовою, що називається латина,— пояснив він.— *Panem et circenses* перекладається як «Хліба й видовищ». Автор цього вислову мав на увазі, що народ не цікавить нічого, окрім їжі та розваг, люди забувають про політичні справи, а через це втрачають і владу.

Я подумала про Капітолій. Перебірливість у їжі. Постійні розваги!¹ Голодні ігри.

— Виходить, ось для чого округи — щоб забезпечувати хліб і видовища.

— Так. І поки все працювало, Капітолій підтримував свою маленьку імперію. Тепер він не може забезпечити своїх мешканців, а ти ж знаєш, до якого життя вони звикли,— мовив Плутарх.— Натомість у нас є їжа, і я збираюся трохи розважити людей в округах, знявши ролик, який, без сумніву, матиме розголос. Зрештою, хто ж не любить весіль!

Я завмерла; мені стало зле, коли я втямила, що він пропонує. Невже він збирається знімати наше з Пітою весілля? З часу Пітиного повернення я дивилася на Піту тільки крізь однобічне скло, а всі новини про його стан передавав мені Геймітч. І був при цьому небагатослівний. На Піті випробували вже різні методики, але так і не змогливилікувати. А тепер хтось хоче, щоб я одружилася з ним заради агітки?

Плутарх поквапився все пояснити:

— О ні, Катніс. Мова не про твоє весілля. Одружуються Фіней з Енні. Все, що від тебе вимагається, це прийти на весілля і вдавати, що ти радієш за молодят,— мовив Плутарх.

— На цьому весіллі мені не доведеться нічого вдавати, Плутарху,— сказала я.

Наступні кілька днів усі бурхливо планували подію. Від Капітолія Округ 13 зараз відрізняло те, що він трохи розслабився і поринув у підготовку. Коли Коїн вимовляла слово «весілля», вона мала на увазі підпис на офіційному папері й окрему кімнату для новоствореної родини. Плутарх же розумів під цим сотні святково вбраних людей, які три дні розважаються. Було кумедно спостерігати за їхніми суперечками з приводу кожної найменшої деталі. Плутарху довелося боротися за кожного гостя, за кожену музичну ноту. Коли Коїн заборонила вечерю, розваги та спиртне, Плутарх образився:

— Який тоді сенс знімати агітку, якщо ніхто не веселитиметься!

Було важко обмежити старшого продюсера Ігор скупими рамками бюджету. Однак навіть невеличке святкування викликало справжній переполох в Окрузі 13, де, здається, ніколи нічого не святкували. Коли оголосили, що потрібні діти для того, щоб проспівати весільну пісню Округу 4, зголосилися майже всі. Не бракувало й добровольців для декорування зали. В ідальні тільки й розмов було про захоптиву подію.

Можливо, це більш ніж просто святкування. Може, ми всі так скучили за чимось хорошим, що неодмінно хочемо відчутти себе частиною дійства. Ось чому, коли Плутарх запитав, що одягне молода, я зголосилася повернутися з Енні в Округ 12, де в моїй шафі залишилося безліч вечірніх суконь, створених Цинною. Всі весільні сукні, які він пошив для мене, повернулися назад у Капітолій, однак залишилися ті, що я одягала під час Туру переможців. Мені було трохи ніяково zostаватися наодинці з Енні, оскільки про неї мені було відомо тільки те, що Фіней щиро її кохає, а всі решта вважають її божевільною. Під час перельоту я вирішила, що вона не так божевільна, як неврівноважена. Іноді вона сміялася невлад або різко уривала розмову. Тоді її зелені очі втуплювалися в одну точку так зосереджено, що ти й сам на мить замислювався: що такого вона побачила на порожньому місці. Іноді без очевидної причини вона затуляла вуха руками, так ніби намагаючись відгородитися від якогось болісного звуку. Гаразд, вона дивна, але якщо Фіней її кохає, то для мене цього достатньо.

Мені дозволили взяти з собою підготовчу команду, тому я розслабилася: тепер уже точно не доведеться мучитись, яку сукню обрати. Коли я відчинила шафу, всі ми

не змовляючись замовкли — так гостро відчувалася тут присутність Цинни. Октавія впала навколішки, притислася щочкою до вишуканих тканин і розридалася.

— Як давно,— схлипувала вона,— я не бачила такої краси!

Хоча Коїн вважала це весілля надто пишним, а Плутарх — надто сірим і нудним, воно стало справжнім хітом. У перелік запрошених потрапило три сотні щасливчиків, більшість біженців були одягнені у свій буденний одяг, зал декорували осіннім листям, за музику правив дитячий хор, якому акомпанував одинокий скрипаль з Округу 12, що спромігся під час втечі врятувати свій інструмент. Тому весілля було простим, а за мірками Капітолія — зовсім скромним. Однак це не мало жодного значення, адже ніщо не могло зрівнятися з чарівною парою. Вся справа була не в нарядах — Енні вбрала зелену шовкову сукню, яку я одягала в Окрузі 5, Фіней — один із Пітиних костюмів, який довелося трохи перешити,— хоча одяг справді вражав. Та хіба можна не милуватися сяючими обличчями двох людей, для яких цей день іще вчора здавався нездійсненною мрією? Далтон, скотар з Округу 10, вів церемонію, оскільки вона майже не відрізнялася від весільних церемоній у його окрузі. Однак було дещо цілком унікальне, притаманне тільки Округу 4. Сплетена з довгої трави сітка, що вкривала голови наречених під час виголошення обітниць, звичай торкатися губ одне одного солоною водою і стародавня весільна пісня, у якій про шлюб співалося, як про морську подорож.

Ні, мені не потрібно було нічого вдавати. Я була рада за них.

Після поцілунку, яким Енні з Фінеєм скріпили свій союз, оплесків, голосних тостів і кількох келихів

яблучного сидру, скрипаль торкнувся смичком скрипки, і всі жителі Округу 12 обернулися до нього. Можливо, ми й були найменшим, найбіднішим округом в усьому Панемі, однак ми таки вміли веселитися. Зйомки спеціально не планувалися, все мало бути природно, але Плутарх, який керував зйомками агітки з диспетчерської, мабуть, схрестив пальці на удачу. І звісна річ, Сальна Сей схопила Гейла за руку і витягнула в центр кімнати. Люди почати потроху підтягуватися, і незабаром утворилися дві довгі шереди. І почалися танці.

Я стояла збоку, плескаючи в долоні, коли раптом чиясь кістлява руки смикнула мене за лікоть. Джоанна. Її посмішка була схожа на оскал.

— Невже ти прогавиш таку можливість і не станцюєш для Снігоу?

Вона мала рацію. Що може символізувати перемогу яскравіше за щасливу Переспівницю, яка кружляє в танці? Я відшукала в натовпі Прим. Оскільки довгими зимовими вечорами ми часто практикувалися, з нас вийшла непогана танцювальна пара. Я запевнила Прим, що з моїми ребрами все гаразд, і ми приєдналися до шереди. Було трохи боляче, але задоволення від того, що Снігоу побачить! як я танцюю зі своєю сестричкою, відтіснило всі інші відчуття.

Під час танців люди мов перемінилися. Ми навчили жителів Округу 13 кільком па і наполягли, щоб молодята станцювали весільний танок. Усі присутні взяли за руки і утворили велетенське коло. Ще ніколи тут не було так кумедно, радісно й весело. Розваги могли б тривати усю ніч, якби не заключна подія, запланована Плутархом навмисно для агітки. Я нічого не знала точно, адже то мав бути сюрприз.

Четверо людей викотили з сусідньої зали величезний весільний торт. Гості розступалися, даючи дорогу цьому вражаючому витвору мистецтва, з білими шапками крему, з синьо-зеленою глазур'ю, на якій плавали рибки і човники, літали чайки та цвіли морські зірки. Я ж натомість почала проштовхуватися крізь натовп, аби переконатися, що очі мене не обманюють. Точно як вишивки на сукні Енні були безпомилково зроблені рукою Цинни, так само ці глазуровані квіти без сумніву були намальовані руками Піти.

Здавалося б, дрібниця, а скільки вона означає! Геймітч мені недоговорював. Той хлопець, що його я бачила востаннє,— лютий, навіжений, одержимий жагою вбити мене,— ніколи б не намалював таких квітів. Не зміг би зосередитися і створити щось настільки гарне для Енні й Фінея. Невідомо звідки біля мене з'явився Геймітч, так ніби й очікував на таку реакцію.

— Ходімо прогуляємося. Вдвох,— мовив він.

У коридорі, подалі від камер, я запитала:

— Що з ним?

Геймітч похитав головою.

— Не знаю. Ніхто не знає. Іноді він поводить себе цілком адекватно, а тоді без вагомої причини знову зривається. Глазурування весільного торта входило в курс терапії. Піта працював кілька днів. Коли спостерігаєш за ним у такі миті... він здається таким, як раніше.

— Отже, його вже випускають із палати? — запитала я. На саму думку про це я рознервувалася.

— Ні, ще не випускають. Він глазурував під пильним оком охорони. Його досі тримають під замком. Але я розмовляв із ним,— сказав Геймітч.

— Ви були з ним в одній кімнаті? — запитала я.— І він не оскаженів?

— Ні. Він гнівається на мене, але на це є причина. Я ж не розповів йому про повстанський план...— Геймітч замовк, так ніби щось обмірковуючи.— Піта каже, що хоче побачитися з тобою.

Я ніби опинилася на одному з тих глазурованих корабликів: довкола плескалися блакитно-зелені хвилі, а під ногами гойдалася палуба. Довелося впертися рукою в стіну, щоб не заточитися. Такий розвиток подій у мої плани не входив. Ще в Окрузі 2 я списала Піту з рахунків. І вирішила дістатися Капітолія, вбити президента Снігоу і розпрощатися з життям. Те, що мене підстрелили, тільки відстрочувало виконання плану. Я вже не сподівалася, що Піта захоче побачитися зі мною. Однак зараз я не можу відмовитися.

Опівночі я стояла перед дверима Пітиної камери. Лікарняної камери. Нам довелося зачекати на Плутарха, який закінчував зйомки весілля, що, попри Плутархове невдоволення, вдалося на славу.

— Добре, що Капітолій стільки років ігнорував Округ 12: ви й досі здатні на спонтанні вчинки. Публіка таке любить. Як тоді, коли Піта оголосив на весь світ, що закоханий у тебе, чи коли ти втнула ту витівку з ягодами. Так і робиться шоу.

Мені понад усе хотілося зустрітися з Пітою без свідків. Але за склом уже зібрався цілий консиліум лікарів, озброєних записниками й ручками. Коли Геймітч дав дозвіл заходити, я повільно відчинила двері.

На мене одразу глянули блакитні очі. На кожній руці у Піти було по три пов'язки, які обмежували рухи, а з вени стирчала трубка із заспокійливим — про всяк випадок, якщо він втратить самовладання. Він не намагався вивільнитися, однак дивився на мене якимось дивним поглядом, ніби я й справді мутант. Я не зупинялася, поки

не опинилася за крок від ліжка. Не знала, куди подіти руки, тому просто схрестила їх на грудях.

— Привіт.

— Привіт,— відповів Піта. То був його голос, майже його голос, однак було в ньому щось нове. Підозра і докір.

— Геймітч сказав, що ти хотів зі мною побалакати,— мовила я.

— Для початку подивитися на тебе.

Піта ніби тільки й чекав, що я просто в нього на очах зараз перекинуся на вовка-мутанта з повною пащею слини. Він дивився на мене так довго, що я почала поглядати на скло, сподіваючись почути в навушнику якусь вказівку від Геймітча, однак той мовчав.

— Ти не така вже й дужа, еге ж? І не красуня.

Я усвідомлювала, що Піта пройшов крізь пекло, але чомусь його слова зачепили мене за живе, і я обрала неправильну тактику.

— Що ж, ти також маєш не найкращий вигляд.

Геймітч наказав мені на крок відступити, однак його слова заглушив Пітин сміх.

— Як неввічливо! І ти кажеш таке мені після всього, що я пережив.

— Ага. Ми всі чимало пережили. І до речі, з нас двох увічливим завжди був ти. Не я.

Я робила все не так. Не знаю, чому я одразу зайняла оборонну позицію. Піту катували! Накачували отрутою мисливців-убивць! Що зі мною не так? Раптом я відчула, що зараз просто почну верещати на нього — навіть сама не знаю чому,— тому вирішила, що краще буде, якщо я піду.

— Слухай, я недобре почуваюся. Може, я зазирну завтра.

Я уже дійшла до дверей, але Пітин голос зупинив мене.

— Катніс. Я пам'ятаю хліб.

Хліб. Єдине, що нас зв'язувало до Голодних ігор.

— Тобі показали запис, де я про це розповідала,— мовила я.

— Ні. А що, є такий запис? Тоді чому Капітолій не використав його? — запитав він.

— Його записали того дня, коли ми тебе врятували,— відповіла я. Біль стискав мені ребра, немов лещата. Не варто було танцювати.— То що ти пам'ятаєш?

— Тебе. Під дощем,— мовив він тихо.— Ти копірсалась у нашому смітті. Я спалив хліб. Мама мене вдарила. Я виніс хліб, щоб викинути свиням, а натомість віддав тобі.

— Правильно. Саме так усе й було,— сказала я.— Наступного дня, після уроків, я хотіла подякувати тобі. Але не знала як.

— Після уроків ми були надворі. Я намагався зловити твій погляд. А тоді... здається, ти зірвала кульбабу.

Я кивнула. Він пам'ятає. Цього я нікому не розповідала.

— Мабуть, я дуже тебе кохав.

— Так,— голос мій урвався, і я вдала, що кашляю.

— А ти мене кохала? — запитав він.

Я не відривала очей від підлоги.

— Всі кажуть, що так. Тому Снігоу тебе і катував. Щоб зламати мене.

— Це не відповідь,— сказав Піта.— Я й не знав, що думати, коли мені показали деякі записи. Під час перших Голодних ігор усе мало такий вигляд, ніби ти намагалася мене вбити, скинувши вниз гніздо мисливців-убивць.

— Я хотіла вбити вас усіх,— мовила я.— Ви ж загнали мене на дерево.

— Пізніше ми багато цілувалися. З твого боку це мало не надто щирий вигляд. Тобі подобалося цілуватися зі мною? — запитав він.

— Іноді,— визнала я.— А знаєш, що зараз за нами спостерігає безліч людей?

— Знаю. А як щодо Гейла? — провадив він.

Я потихеньку починала вже лютитися. Пльовати на Пітине одужання, Гейл — це моя особиста справа, а не тих людей за склом.

— Він також непогано цілується,— відповіла я коротко.

— І тебе не бентежить, що ти цілувалася нами з обома? Цілувалася з кимось іншим? — запитав Піта.

— Бентежить. Але я не збираюся питатися твого дозволу,— мовила я.

Піта знову засміявся — холодно, відсторонено.

— А ти не така проста, чи не так?

Коли я вийшла, Геймітч не протестував. Я мало не бігла коридором. Повз метушню кімнат. До пральні, щоб знайти там теплу трубу та сховатися за нею. Мені знадобилося чимало часу, щоб докопатися, чому я так зажурилася. Та коли я таки докопалася, спершу навіть не хотіла визнавати справжню причину. Часи, коли Піта вважав мене неперевершеною, позаду. Тепер він побачив, яка я насправді. Жорстока. Ненадійна. Маніпулятивна. Смертоносна.

І за це я його ненавиділа.

РОЗДІЛ 8

Приголомшення. Ось мої відчуття, коли Геймітч у лікарні повідомив мені новину. Через дві сходинок я почала в Ставку, думки кружляли як навіжені, і ввірвалася в залу під час важливої військової наради.

— Що значить — я не поїду в Капітолій? Я мушу! Я — Переспівниця! — мало не кричала я.

Коїн неохоче відвела погляд від екрана.

— І як Переспівниця ти вже виконала своє основне завдання — об'єднала всі округи проти Капітолія. Не хвилюйся — якщо все піде по плану, ми відправимо тебе туди після капітуляції.

Капітуляції?

— Запізно! Я прогавлю всі бої. Я вам потрібна — кращого снайпера вам не знайти! — верещала я. Зазвичай я не люблю вихвалитися, але ж це правда.— Гейл їде!

— Гейл щодня відвідував тренування, якщо не був залучений до інших важливих справ. Ми впевнені, що він дасть собі раду на полі бою,— мовила Коїн.— А скільки тренувань відвідала ти?

Жодного. Ось скільки.

— Ну, подеколи я полювала. І... тренувалася з Біпером в арсеналі.

— Це не те саме, Катніс,— сказав Богз.— Ми всі знаємо, що ти кмітлива, відважна і влучно стріляєш. Але на полі бою нам потрібні солдати. Ти не вмієш підкорятися наказам, і ти явно не на піку своєї фізичної форми.

— В Окрузі 8 це не стало на заваді. Чи в Окрузі 2,— відгризулась я.

— Ні там, ні там ти не мала вступати в бій,— мовив Плутарх і стрельнув на мене оком: мовляв, не бовкай зайвого.

Так, і стрілянина в Окрузі 8, і моє втручання в Окрузі 2 були діями спонтанними, нерозважливими і самовільними.

— І в обох випадках тебе поранили,— нагадав мені Богз. Раптом я побачила себе їхніми очима. Невисока сімнадцятирічна дівчина, яка заледве дихає, оскільки її ребра ще не загоїлися. Неорганізована. Недисциплінована. Недужа. Не солдат, а дитина, за якою потрібно постійно доглядати.

— Але я мушу поїхати,— мовила я.

— Навіщо? — запитала Коїн.

Не могла ж я їм сказати, що маю особисто помститися Снігоу, що це вендета. Чи що не можу залишатися тут, в Окрузі 13, поруч із новим Пітою, в той час як Гейл буде на полі бою. Однак у мене було безліч причин ненавидіти Капітолій.

— Згадайте Округ 12. Мою зруйновану домівку!

Президент замислилась над моїми словами. Якусь мить поміркувала й мовила:

— Що ж, у тебе є три тижні. Це небагато, але можеш почати тренування. Якщо комісія вирішить, що ти годишся, можливо, твоє прохання розглянуть.

Ось воно. Це більше, ніж я сподівалася. Мабуть, я сама в усьому винна: день у день ігнорувала свій розклад і робила тільки те, що мені було до душі. Хто хоче бігати полем із рушницею за плечем, в той час як навколо стільки всього відбувається? І тепер мені довелося попластитися за своє недбалство.

Повернувшись у лікарню, я застала там Джоанну такою ж лютою, як я щойно була сама, й переповіла їй слова Коїн.

— Може, тобі теж дозволять тренуватися?

— Гаразд. Я почну тренуватися. Але я поїду в той смердючий Капітолій, навіть якщо мені доведеться повбивати пілотів і самій вести вертоліт! — мовила Джоанна.

— Мабуть, краще не згадувати цього на тренуванні, — сказала я. — Однак я рада, що мене буде кому підкинути.

Джоанна усміхнулася, і я відчула прогрес у наших стосунках, нехай і крихітний. Не певна, що ми вже друзі, однак слово «союзники» буде цілком доречним. Це добре. Мені знадобиться союзник.

Наступного ранку, коли ми о 7.30 прийшли на тренування, на нас чекала несподіванка. Нас записали в клас початківців, чотирнадцяти-п'ятнадцятирічних підлітків; це було образливо — аж поки ми не втямили, що навіть від них відстаємо. І Гейл, і інші солдати, відібрані для поїздки в Капітолій, на вищому рівні. Після розминки — болісної! — кілька годин приділяли силовим вправам — ще більш болючим, — а тоді була п'ятимильна пробіжка, яка мене мало не вбила. Незважаючи на образливе піддражнювання Джоанни, заледве здолавши мильо, я відстала.

— Це все ребра, — пояснила я тренеру, серйозній жінці середнього віку, до якої ми зверталися «солдат Йорк». — Вони досі забиті.

— Що ж, солдате Евердін, з мого досвіду, природним шляхом вони ще гоїтимуться щонайменше місяць, — мовила вона.

Я похитала головою.

— У мене немає стільки часу.

Вона зміряла мене поглядом.

— Лікарі не запропонували тобі лікування?

— А хіба існує якесь лікування? — здивувалась я.— Мені сказали, що ребра самі мають загоїтися.

— Вони завжди так кажуть. Але можуть прискорити процес, якщо я дам рекомендацію. Однак попереджаю наперед — це зовсім не весело,— мовила вона.

— Будь ласка! Я мушу потрапити в Капітолій,— сказала я.

Солдат Йорк більше не поставила жодного запитання. Тільки написала щось на аркушику та звеліла повертатись у лікарню. Я вагалася. Мені не хотілося пропускати тренувань.

— Я прийду на вечірні заняття,— пообіцяла я. У відповідь вона тільки стиснула губи.

Двадцять чотири уколи в грудну клітку — і я, розпластана на лікарняному ліжку, мало не заблагала принести назад мою крапельницю з морфлієм. Досі вона стояла поруч із моїм ліжком, щоб я могла скористатися нею будь-коли, однак останнім часом я старалася не зловживати, тримала крапельницю більше для Джоанни. Перед уколами мені зробили аналізи, щоб переконатися, що в крові не лишилося знеболювального, оскільки суміш двох видів ліків — морфлію і того, що палило зараз мене зсередини,— мала серйозну побічну дію. Мені пояснили, що наступні кілька днів будуть не з легких, але я попросила продовжувати.

От ніч була не з легких. Про сон не могло бути й мови. Я могла присягнути, що відчуваю запах паленої плоті — так пекло в грудях, а Джоанна мучилася через те, що не отримала чергову дозу морфлію. Вранці, коли я вибачилася за те, що попросила прибрати крапельницю з морфлієм, вона тільки махнула рукою: мовляв, колись же треба зав'язувати. Однак о третій ранку вона вже поливала

мене найгіршими словами, які тільки вигадали жителі Округу 7. А на світанку Джоанна підняла мене з ліжка й потягнула на тренування.

— Здається, я не зможу,— зізналась я.

— Зможеш. Ми обидві зможемо. Ми ж переможці, пам'ятаєш? Ми здатні пройти крізь вогонь і воду,— гаркнула вона. Обличчя в неї було зеленкуватої хворобливої барви, і її трусило, мов осиковий листок. Я почала вдягатися.

Ми таки точно переможці, якщо пережили той ранок. Коли ми піднялися на поверхню й побачили, що там лє як із відра, мені здалося, що Джоанна зараз знепритомніє. Її обличчя стало мертвотно-блідим, і, здається, вона перестала дихати.

— Це ж просто вода. Нічого з нами не станеться,— мовила я. Джоанна міцно зціпила зуби та ступила в багнюку. Поки ми розминалися, просякли до нитки, а тоді попленталися на стадіон на щоденну пробіжку. Я знову здалася, здолавши всього милю, і лєдвє стримувалася від спокуси здерти з себе сорочку, щоб холодний дощ остудив мені ребра. Я над силу запхала в себе обід, який нам подали тут-таки: водянисту рибу з бурячковим рагу. Джоанна з'їла півмиски, а тоді все виблювала. По обіді ми вчилися збирати й розбирати зброю. Я впоралася з завданням, а от у Джоанни постійно тремтіли руки і вона не могла скласти докупи деталі автомата. Коли Йорк відвернулася, я трохи допомогла. Хоча злива досі не вщухла, друга половина дня було цікавішою, адже нас привели на стрільбище. Нарешті я могла повправлятися в чомусь, що в мене до́бре виходить. Знадобилося трохи часу, щоб звикнути: во непальна зброя — це вам не лук,— але до кінця дня я о́римала найкращу оцінку в класі.

Щойно ми з Джоанною повернулися у свою палату, як вона заявила:

— Пора з цим зав'язувати. Ми не можемо жити в лікарні. Всі ставляться до нас, як до пацієнтів.

Мені що: я будь-коли можу переїхати в кімнату до своєї сім'ї, а от у Джоанні ніколи не було своєї кімнати. Коли вона спробувала виписатися з лікарні, їй не дозволили жити в кімнаті самій, нехай навіть вона щодня ходитиме на сеанс до психолога. Гадаю, що тут уже давно здогадалися про її вибрики з морфлієм і зрозуміли, що психіка в неї досі нестабільна.

— Вона буде не сама. З нею житиму я,— оголосила я.

Лікарі довго сперечалися, але Геймітч став на наш бік, і до вечора нас оселили вдвох у кімнаті навпроти Прим і мами, яка погодилася наглядати за нами.

Потому як я прийняла душ, а Джоанна натерлася вологим рушником, вона взялася оглядати кімнату. Висунувши шухлядку, в якій було кілька моїх речей, вона швиденько засунула її і сказала:

— Вибач.

І я подумала про те, що в Джоанниній шухлядці немає геть нічого, окрім форми, виданої в Окрузі 13. У неї не було жодної речі, яку вона могла б назвати своєю.

— Все гаразд. Можеш подивитися мої речі, якщо хочеш.

Джоанна відкрила мій медальйон зі світлинами Гейла, Прим і мами. Тоді розгорнула срібний парашут, витягнула втулку й настромила собі на мізинець.

— Тільки гляну на неї — і мені хочеться пити.

А тоді вона знайшла перлину, яку подарував мені Піта.

— Це?..

— Так,— відповіла я.— Бачиш, не загубилася.

Я зовсім не хотіла говорити про Піту. Ось що мені найбільше подобається в тренуванні — я не маю часу думати про Піту.

— Геймітч каже, що йому день у день стає ліпше,— мовила Джоанна.

— Можливо. Але він дуже змінився,— сказала я.

— Як і ти. І я. І Фіней, і Геймітч, і Біпер. Поминаючи вже Енні Кресту. Арена добре потовкла нас, еге ж? Чи ти досі почувашся, як та дівчинка, яка на Жнива зголосилася замість своєї сестри? — запитала вона.

— Ні,— відповіла я.

— Це єдине, в чому не помиляється мій лікар. Вороття немає. Тому ми просто повинні змиритися,— вона охайно склала мої пожитки в шухляду й ковзнула в ліжко саме тоді, коли вимкнулося світло.— Не боїшся, що я вночі тебе вб'ю?

— А ти не боїшся? — відповіла я.

А тоді ми обидві розреготалися, адже були настільки виснажені, що не мали певності, що вранці зможемо підвестися з ліжка. Однак ми такі підвелися. Щоранку ми підводилися знову і знову. До кінця тижня мої ребра були як новенькі, а Джоанна навчилася збирати автомат без сторонньої допомоги.

Наприкінці одного дня солдат Йорк схвально кивнула нам:

— Чудово, солдати.

Коли ми відійшли на безпечну відстань, Джоанна пробурмотіла:

— Перемогти в Іграх було легше.

Однак вираз на її обличчі був красномовніший за слова: вона була задоволена собою.

Власне, ми були майже в гарному гуморі, коли прийшли в їдальню, де на мене чекав Гейл. Від того, що

я отримала просто гігантську порцію телячого рагу, мій настрій не погіршився.

— Сьогодні вранці прибула перша партія харчів,— повідомила Сальна Сей.— Це справжня телятина з Округу 10. Не те що ваша собачатина.

— Ти і з нею непогано вправлялася,— гукнув Гейл.

Ми приєдналися до Деллі, Енні й Фінея. Годі було не помітити змін, які відбулися з Фінеєм після одруження. Його попередні образи — розбещений капітолійський серцеїд, з яким я зустрілася перед Червоною чвертю, таємничий союзник на арені, пригнічений юнак, який усіяло підтримував мене у найважчі часи,— лишилися в минулому, і їм на зміну прийшов чоловік, який випромінював життя і щастя. Вперше за весь час засяяв його природний шарм — його здатність підсміюватися над собою, його компанійська натура. Він жодного разу не відпустив руки Енні — ні під час трапези, ані на прогулянці. Сумніваюся, що він узагалі колись її відпустить. Енні також купалася в щасті. Однак бували миті, коли вона переносилася в інший світ і відгороджувалася від нас. Але Фіней шепотів їй щось на вухо, і вона поверталася.

Деллі, яку я знала змалечку, але на яку ніколи не звертала уваги, дуже виросла в моїх очах. Їй розповіли, що Піта сказав мені після весілля, але вона не пліткарка. Геймітч запевняє, що вона — мій найзавзятіший захисник: стає на мій бік щоразу, коли Піта вкотре нападає на мене з лайкою, і звинувачує в усьому Капітолій з його тортурами. Вона має на Піту більше впливу, ніж будь-хто, адже вони добре знайомі. В будь-якому разі, навіть якщо вона й переоцінює мої позитивні якості, мені все одно приємно. Щиро кажучи, мені трохи ідеалізування не завадить.

Я дуже зголодніла, а рагу було просто неперевершене — телятина, картопля, ріпа, цибуля і густа підливка,— тож я подумки стримувалася, щоб не ковтати не жуючи. У ідальні панували веселощі, і все завдяки гарній їжі, яка здатна зробити людей добрішими, радіснішими, оптимістичнішими і зайвий раз нагадати їм, що життя чудове. Їжа лікує людей краще за будь-які ліки. Тому я намагалася не поспішати і приєдналася до розмови. Вмочала хліб у підливку й поволі смакувала страву, а Фіней тим часом розповідав смішну історію про морську черепаху, яка втекла в його капелюсі. Я сміялася... і раптом зрозуміла, що переді мною хтось стоїть. Просто біля Джоанни, де було вільне місце. І спостерігає за мною. Я ковтнула, але шматок хліба застряг у мене в горлі.

— Піто! — вигукнула Деллі.— Так приємно бачити тебе не у... тут.

Поруч із Пітою бовваніли два кремезні конвойні. Він якось дивно тримав тацю з їжею — вона балансувала на самих кінчиках його пальців, оскільки на зап'ястях були наручники з коротким ланцюжком.

— А чому ти в цих модних кайданках? — запитала Джоанна.

— Мені ще не можна довіряти,— мовив Піта.— Мені навіть заборонено присісти тут без вашого дозволу,— він кивком указав на конвойних.

— Та звісно, він може присісти тут, адже ми давні друзі,— мовила Джоанна, поплескуючи долонею по місцю поруч. Конвойний кивнув, і Піта сів за стіл.— У Капітолії у нас були камери по-сусідству. Ми добре вичили лемент одне одного.

Енні — вона сиділа з другого боку Джоанни — затулила вуха руками і сховалась у паралельну реальність.

Фіней кинув на Джоанну злісний погляд і пригорнув Енні.

— А що? Лікар каже, що я не повинна фільтрувати свої думки. Це входить у мою терапію,— відповіла Джоанна.

Куди тільки вся веселість поділася! Фіней шепотів щось Енні, поки вона не забрала руки від вух. А тоді запала довга тиша, і всі вдавали, що заклопотані їдою.

— Енні,— вигукнула Деллі Картрайт весело.— А ти знаєш, що саме Піта глазурував твій весільний торт? Удома його батьки тримали пекарню, і саме він завжди глазурував усі торти.

Енні обережно перехилилася через Джоанну.

— Дякую, Піто. Торт неперевершений.

— Дуже прошу, Енні,— мовив Піта, і я почула давні лагідні нотки в його голосі, які, як я гадала, зникли назажди. Не те щоб він звертався до мене. Але все одно було приємно.

— Якщо ми хочемо ще й прогулятися, то йти слід зараз,— сказав Фіней до Енні. Він поскладав таці одну на одну, щоб нести їх однією рукою, а другою тримати Енні за руку.— Було приємно побачитися, Піто.

— Поводься з нею добре, Фінею. А то я візьму та вкраду її в тебе.

Це можна було сприйняти за жарт, якби Пітин тон не був таким холодним. Усе в ньому було якимсь неправильним. Відверта недовіра до Фінея, натяк на те, що Піта накинув оком на Енні, що Енні може покинути Фінея, що мене взагалі не існує...

— Ой Піто,— мовив Фіней весело.— Не змушуй мене шкодувати через те, що я тебе відкачав!

Він схвильовано глянув на мене, а тоді вивів Енні геть.

Коли вони зникли з очей, Деллі з докором сказала:

— Він таки врятував тобі життя, Піта. І не один раз.

— Він зробив це заради неї,— Піта кивнув на мене.— Заради повстання. А не заради мене самого. Я нічого йому не винен.

Я не повинна була втручатися, але я не витримала.

— Можливо, ти правий. Але Магс мертва, а ти живий. Це щось таки значить.

— Ага, усе щось значить, хоча й не повинне, Катніс. У мене є спогади, які я досі не прояснив, і не думаю, що Капітолій до них дістався. Наші ночі в потязі, наприклад,— мовив він.

Знову натяки. Наче в потязі сталося щось особливе. Те, що сталося,— ті ночі, коли Піта тримав мене в своїх обіймах, щоб я не збожеволіла,— більше нічого не означали. Все це брехня, ще один спосіб використати Піту.

Піта накреслив ложкою в повітрі коло, об'єднуючи мене з Гейлом.

— То ви вже офіційно пара чи й досі притримуєтеся старої версії про Ромео та Джульєтту?

— Вони притримуються старої версії,— мовила Джоанна.

Пітину руку прошив нервовий спазм, і вона стиснулася в кулак, а тоді пальці різко випросталися. Може, він уявляє, як душить мене? Я відчула, як у Гейла напружилися м'язи: він був готовий щомиті стати на мій захист. Однак стримався і сказав:

— Я б не повірив, якби не бачив цього на власні очі.

— Ти про що? — не втямив Піта.

— Про тебе,— відповів Гейл.

— Говори конкретніше,— сказав Піта.— Що про мене?

— Що не Катніс, а тебе підмінили на лютого мутанта,— мовила Джоанна.

Гейл допив своє молоко.

— Ти вже? — запитав він мене.

Ми підвелися й віднесли наші таці. Біля дверей мене зупинив літній охоронець, бо я досі стискала в долоні намочений в підливі хліб. Щось у моєму виразі, а головне, те, що я не намагалася приховати хліб, збентежило його, і чоловік відпустив мене. Я запхала хліб у рот і пішла далі. Ми з Гейлом уже майже дійшли до моєї кімнати, коли він знову заговорив:

— Я такого не очікував.

— Я ж казала тобі, що він ненавидить мене,— мовила я.

— Те, як він тебе ненавидить. Це... так мені знайомо. Раніше я сам так почувався,— визнав Гейл.— Коли я спостерігав на екрані, як ви цілуєтесь... От тільки я бачив, що це не зовсім справедливо щодо тебе. Він же цього не бачить.

Ми наблизилися до дверей.

— Можливо, він бачить мене такою, якою я є насправді... Мені треба поспати.

Я хотіла йти, але Гейл зловив мене за руку:

— Ось що ти думаєш?

Я знизала плечима.

— Катніс, я твій давній друг, повір мені: він бачить тебе не такою, якою ти є насправді.

Поцілувавши мене в щоку, Гейл розвернувся й пішов.

А я лишилася сидіти на ліжку, силкуючись бодай щось запам'ятати з підручника воєнної тактики, але спогади про час, проведений із Пітою в поїзді, не давали мені зосередитися. Приблизно за двадцять хвилин до кімнати увійшла Джоанна й лягла в ногах мого ліжка.

— Ти прогавила найцікавіше. Деллі розхвилювалася через те, як Піта говорив до тебе, і як розпищиться!

Так ніби хтось без упину штрикав мишу виделкою.
У ідальні такий гармидер зчинився!

— А що Піта? — запитала я.

— Почав сперечатися сам із собою, так ніби в нього роздвоєння особистості. В конвойних не було іншого виходу, як забрати його геть. З іншого боку, ніхто не помітив, що я доїла його рагу,— і Джоанна провела рукою по нагоптаному черевцю. Під нігтями у неї я помітила бруд і подумала: «Цікаво, жителі Округу 7 узагалі миються?»

Ми кілька годин перевіряли одна одну на знання військових термінів. Тоді я зазирнула до мами та Прим. Повернувшись у свою кімнату, я довго дивилась у темряву, та зрештою запитала:

— Джоанно, ти справді чула, як він кричав?

— Це теж тортури,— відгукнулася вона.— Як сойкотуни на арені. От тільки ці зойки були справжні. І не припинялися за годину. Цок-цок.

— Цок-цок,— прошепотіла я у відповідь.

Троянди. Вовки-мутанти. Трибути. Глазуровані дельфіни. Друзі. Переспівниці. Стилісти. Я.

Сьогодні в моїх снах кричало все.

РОЗДІЛ 9

Я з головою поринула у тренування. Їла, жила, дихала заради навчання, тренування, стрільби з вогнепальної зброї і лекцій з воєнної тактики. Незабаром кількох учнів, у тому числі й нас із Джоанною, перевели на вищий рівень, тож у мене з'явилася надія на участь у реальних бойових діях. Солдати називали цю вправу просто «квартал», але напис у мене на руці був М. В. Б., скорочено від «моделювання вуличних боїв». Глибоко під землею Округ 13 збудував копію Капітолія. Інструктор розділила нас на групи по восьмеро людей, і ми повинні були виконувати певні завдання — зайняти позицію, знищити ціль, відшукати житло, — так ніби ми справді в Капітолії. Копія столиці була оснащена всіма тими пастками, що й реальні вулиці Капітолія. Хибний крок активує міну, або на даху будинку з'являється снайпер, або твоя зброя раптом виходить із ладу, або плач дитини заманує тебе з засідку, або керівник групи (насправді лише механічний голос) смертельно поранений і тобі доводиться приймати рішення самостійно. Підсвідомо ти розумієш, що це не насправді й що ніхто не збирається нікого вбивати. Коли чуєш вибух, вдаєш, що ти мертвий, і падаєш. Однак відчуття дуже реалістичні: вороги переодягнені у форму миротворців, а димова шашка справжня. Одного разу нас навіть труїли газом. Ми з Джоанною єдині вдягнули протигази вчасно. Решта солдатів із нашої групи на десять хвилин знепритомніли. І хоча газ був начебто зовсім не шкідливий, після кількох вдихів голова боліла цілий день.

Кресида зі знімальною групою фільмувала нас із Джоанною на стрільбищі. Гейла й Фінея також знімали. Такий був план — показати людям, як повстанці готуються до взяття Капітолія. Загалом усе було добре.

Піта теж почав з'являтися на ранкових тренуваннях. Кайдани з нього зняли, але за ним досі пильно наглядали два конвойні. По обіді я помітила його на тренувальному майданчику в гурті початківців. Не знаю, що замислили Коїн і її прибічники. Якщо сварка з Деллі здатна спровокувати в нього роздвоєння особистості, як можна навчати його збирати автомат?

Коли я запитала про це у Плутарха, той запевнив мене, що все це робиться тільки на камеру. Увесь Панем уже побачив, як одружилася Енні, як Джоанна вправляється на стрільбищі, але найбільше усіх цікавить доля Піти. Люди повинні побачити, що він бореться на боці повстанців, а не президента Снігоу. І було б чудово, якби ми погодилися зняти кілька епізодів разом. Цілуватися не обов'язково, просто показати всім, що ми щасливі й...

Не дослухавши до кінця, я просто пішла геть. Чогочого, а цього точно не буде.

Іноді у мене з'являлося кілька вільних хвилин, тоді я уважно спостерігала за підготовкою до наступу. За рихтуванням обладнання і провізії, за формуванням військ. Було неважко здогадатися, хто з солдатів братиме участь в атаці: всі вони мали дуже короткі стрижки — знак, що солдат готується до бойових дій. Було багато розмов про наступ і про тунелі, які вели до Капітолія.

За кілька днів до того, як повинні були виступити перші війська, Йорк несподівано повідомила нас із Джоанною, що рекомендувала нас на складання іспиту, і то негайно. Іспит складався в чотири етапи: фізичні вправи, письмова контрольна з тактики ведення бою,

тест на знання зброї, а також моделювання сутички — «квартал». У мене навіть не було часу, щоб понервувати, мабуть, тому з трьома першими я впоралася на відмінно, а от із «кварталом» могли виникнути проблеми. Тут застосували якусь технічну новинку. Група солдатів обговорює тактику. Так буде і в реальному житті. Потім кожен має прориватися самостійно. Неможливо передбачити, в якій ситуації ти опинишся. Один хлопець шепнув мені: він чув, що це випробування спрямовано на індивідуальні слабкості кожного солдата.

Мої слабкості? У цей закапелок підсвідомості мені й зазирати не хочеться... Однак я, заховавшись у тихому місці, спробувала з'ясувати, які в мене слабкості. Довжина списку просто приголомшила мене. Брак фізичної сили. Мінімум тренувань. Та й мій образ Переспівниці не давав мені переваг у ситуації, де ми мали діяти як команда... Та в мене слабкостей — хоч греблю гати.

Джоанну викликали переді мною, і я кивнула їй на знак заохочення. Шкода, що не я перша, бо нерви вже не витримували... Нарешті назвали моє ім'я, а я досі не вирішила, якою буде моя стратегія. На щастя, коли я опинилась у «кварталі», тренування далось взнаки. На кожному кроці на мене чекали засідки. Я повинна була дістатися місця зустрічі зі своїм загonom, але на шляху один по одному поставали миротворці. Я повільно рухалася вулицею, поступово знищуючи миротворців. Двоє на даху ліворуч, ще один попереду. Це складно, але не так, як я думала. З голови ніяк не йшла думка: якщо надто легко, значить, я щось прогавила. До місця зустрічі було рукою кинути — і тут ситуація загострилася. З-за рогу з'явився гурт миротворців. Їх було надто багато, у сутичці з ними я б неминуче прогнала, однак я дещо помітила — бак бензину в канаві. Ось воно. Моє випробування.

Все зрозуміло: досягнути мети можливо тільки одним шляхом — підірвати бак. Щойно я зробила до нього крок, як мій командир, який доти не озивався, тихим голосом звелів мені падати на землю. Всі мої інстинкти кричали, щоб я проігнорувала наказ, натиснула на курок і підірвала миротворців. Аж раптом я усвідомила, що це і є моя найбільша слабкість. З перших секунд Голодних ігор, коли я кинулася по оранжевий наплічник, і до стрілянини в Окрузі 8 і мого імпульсивного вчинку на майдані Округу 2 мною керувало одне: я не вмю виконувати накази.

Я гримнула на землю як підкошена — мабуть, ще тиждень виколупуватиму з підборіддя гравій. Хтось інший підірвав бак бензину. Миротворці загинули. Я дісталася місця зустрічі. Коли я вийшла з «кварталу», солдат привітав мене з успішним складанням іспиту, поставив на моїй руці штамп із цифрою 451 і звелів повідомити командування. На radoщах у мене аж у голові паморочилось, я мчала коридорами, гальмуючи на поворотах і перескакуючи через сходинки, бо ліфт рухався надто повільно. Я влетіла у Ставку — і тільки тут до мене дійшло, що склалася дивна ситуація. Чому мене скерували в Ставку? Зараз мені б мали голити волосся.¹ За столом сиділи добре знайомі мені люди.

Побачивши мене, Богз усміхнувся і похитав головою.

— Що ж, давай поглянемо. Показуй.

Я невпевнено простягнула руку зі штампом.

— Отже, ти в моїй команді. Це спеціальний підрозділ снайперів. Ласкаво просимо до гурту, — і він кивнув на солдатів, яка вишикувалися вздовж стіни. Гейл. Фіней. П'ятеро незнайомців. Мій загін. Я не просто у грі, я з Богзом. З моїми друзями. Я постаралася взяти себе

в руки і повільно зайняла своє місце в шерезі, хоча мені кортіло скакати від щастя.

Мабуть, ми таки важливі для справи, адже ми в Ставці, а це вам не Переспівницею бути. Посеред кімнати перед широким столом стояв Плутарх і пояснював, із чим ми можемо зіткнутися в Капітолії. Першої миті мені здалося, що презентація не надто вдала: навіть ставши навшпиньки, я геть нічого не бачила, — поки Плутарх не натиснув кнопку. Посеред кімнати з'явилася голографічна проекція кварталу в Капітолії.

— Ось вам, наприклад, територія навколо казарм миротворців. Не найважливіша, однак серйозна ціль. Подивіться... — Плутарх ввів код на клавіатурі, і спалахнуло світло. Голографічна проекція почала переливатися різними барвами. — Згусток світла — так званий секрет. Він позначає певну перешкоду — це може бути і міна, і зграя мутантів. Хай що то є, воно призначене для того, щоб загнати вас у пастку або вбити на місці. Деякі «секрети» лишилися ще з Чорних часів, інші з'явилися згодом. Мушу зізнатися, що більшість із них створив я. А ця програма, яку при втечі вдалося винести з Капітолія одному з наших шпигунів, це найсвіжіша інформація. В Капітолії не знають, що ми заволоділи нею. Однак цілком можливо, що за останні кілька місяців було активовано нові «секрети». Ось із чим вам доведеться зіткнутися.

Сама цього не усвідомлюючи, я наближалася й наближалася до голограми, аж поки не вперлася в неї носом. Рука несамохіть потягнулася до зеленого миготливого світла.

До мене хтось підійшов і напружено завмер поруч. Ну звісно, Фіней. Адже тільки переможець міг побачити те, що бачила я. Арену. Оснащену «секретами», якими

керують продюсери. Фінеєві пальці потягнулися до червоного світла над дверима.

— Пані та панове...

Він говорив тихо, а от мій голос луною прокотився по кімнаті:

— Оголошую сімдесят шості Голодні ігри відкритими!

Я засміялася. Швидко. Поки ніхто не здогадався, що ховається за словами, які я щойно вимовила. Поки ніхто не звів здивовано брови, не почав протестувати, не склав два і два й не вирішив тримати мене якнайдалі від Капітолія. Адаже кому потрібен у команді розлючений переможець з важкою психічною травмою й незалежними поглядами?

— Плутарху, взагалі не розумію, навіщо ми з Фінеєм тренувалися,— мовила я.

— Ага, ми двоє й так найкраще підготовлені солдати — ліпших вам не знайти,— мовив Фіней зухвало.

— Матиму на увазі,— відповів Плутарх нетерпляче.— А тепер, солдате Одейр і солдате Евердін, поверніться у стрій. Я маю закінчити презентацію.

Ми повернулися на свої місця, ігноруючи допитливі погляди, націлені на нас звідусіль. Плутарх вів далі, а я час від часу зосереджено кивала, змінювала позицію, щоб краще бачити, і раз у раз повторювала собі, що потерплю ще трохи, а тоді побіжу в ліс і як завершу! Або вилаюся. Або заплачу. А може, все разом.

Якщо це теж був іспит, то ми з Фінеєм обоє склали його. Коли Плутарх закінчив і оголосили перерву, мені звеліли залишитися, оскільки мали до мене особливе доручення. Однак мене просто попросили не голити волосся, адже Переспівниця має бути схожою на дівчину, яку всі пам'ятають з арени. Для камер, ти ж розумієш. Знизавши плечима, я запевнила, що мені абсолютно

байдуже, якої довжини буде моє волосся. Мене відпустили без жодних подальших інструкцій.

Ми з Фінеєм зустрілися в коридорі.

— І що я скажу Енні? — мовив він пошепки.

— Нічого, — відповіла я. — І я мамі й сестрі не казатиму нічого.

Ми знову повертаємося на арену. Для чого про це знати нашим рідним?

— Якщо вона побачить голограму... — почав він.

— Не побачить. Це таємна інформація. Напевно, — сказала я. — Та це й не зовсім Ігри, де виживає тільки переможець. Ми просто надто гостро реагуємо — ну, ти знаєш чому. Ти досі не передумав, ні?

— Звісно, що ні. Я хочу знищити Снігоу не менше, ніж ти, — мовив він.

— Усе буде не так, як раніше, — сказала я рішуче, намагаючись переконати в першу чергу саму себе. І раптом мене осіяло. — Цього разу Снігоу також побуде трибутом.

Фіней не встиг нічого відповісти — з'явився Геймітч. Його не було на нараді, він не думав про арену — його поглинули інші проблеми.

— Джоанна повернулася в лікарню.

Я гадала, що з Джоанною все гаразд, що вона склала іспит, просто не потрапила у підрозділ снайперів. Вона чудово вправлялася з сокирою, а от у стрільбі показувала досить посередній результат.

— Вона поранена? Що сталося?

— Вона зірвалася в «кварталі». Завдання іспиту — натиснути на потенційні слабкості солдатів. Тому для неї затопили вулицю, — мовив Геймітч.

Я нічого не розуміла. Джоанна вміє плавати! Я точно бачила, як вона плавала під час Червоної чверті. З Фінеєм

їй, звісно, не зрівнятися, але хто з нас може зрівнятися з Фінеєм?

— Ну і що?

— Її так катували в Капітолії. Обливали водою, а тоді били струмом,— мовив Геймітч.— «Квартал» повернув неприємні спогади. Вона запанікувала, розгубилася, не могла зрозуміти, де вона. Її знову штрикнули заспокійливе.

Ми з Фінеєм улякли на місці, онімівши. Я згадала, що Джоанна ніколи не приймала душ. Заледве змусила себе вийти на дощ, так ніби він був кислотний. А я вважала, що все це через морфлії!

— Ви двоє повинні її навідати. Крім вас, друзів у неї немає,— сказав Геймітч.

Від таких слів мені стало ще гірше. Не знаю, які там стосунки у Фінея та Джоанни. А от я її ледве знала. У неї не було ані сім'ї, ані друзів. Навіть жодної речі, яку б вона могла назвати своєю і покласти в шухляду. Нічого.

— А я повідомлю Плутарха. Він не зрадіє,— провадив Геймітч.— Він хотів, щоб у Капітолій вирушило якнайбільше переможців. Для видовищного шоу.

— Ви з Біпером також їдете? — запитала я.

— Якнайбільше молодих і привабливих переможців,— виправився Геймітч.— Тому ні. Ми залишимося тут.

Фіней пішов просто до Джоанни, а я покрутилася ще трохи в коридорі, поки зі Ставки не вийшов Богз. Тепер він мій командир, тому, гадаю, саме в нього варто шукати підтримки. Коли я розповіла йому, що в мене на думці, він виписав мені перепустку на півгодини (18.00. — *Вільний час*), щоб я могла піти в ліс, але за умови, що я залишатимуся в полі зору охорони. Я побігла до своєї кімнати по срібний парашут, але він викликав стільки неприємних спогадів, що натомість я підхопила стерильне

полотно для бандажів, яке привезла з Округу 12. Квадратне. Цупке. Саме те, що треба.

В лісі я відшукала сосну і назбирала жменьку глици. Поклала її на полотно, звела до купи кінці, крутонула добряче і зав'язала лозою. Утворився невеликий вузлик завбільшки з яблуко.

Перш ніж зайти в палату, я постояла кілька хвилин ззовні, спостерігаючи за Джоанною. Вона ніколи не вміла приховувати свою лють, проте зараз здавалася маленькою жінкою з широко розплющеними очима, яка силкується не заснути під дією заспокійливого. Її лякало те, що ніс із собою сон. Підійшовши до неї, я простягнула їй вузлик.

— Що це? — мовила вона хрипко. Мокрі кінчики волосся кучерявилися в неї на чолі.

— Я зробила це для тебе. Річ, яку ти зможеш покласти до себе в шухляду,— я вклала вузлик їй у руки.— Полюхай.

Вона піднесла вузлик до носа й повільно вдихнула.

— Пахне домівкою.

На очах у неї виступили сльози.

— На це я й сподівалася. Ти ж з Округу 7,— мовила я.— Пам'ятаєш, як ми зустрілися? Ти була деревом. Ну, тимчасово.

Раптом вона схопила мене за зап'ястя.

— Катніс, ти мусиш його вбити.

— Не хвилюйся.

Я опиралася спокусі вивільнити руку.

— Присягнися. Чимсь, що тобі не байдуже,— прошипіла вона.

— Присягаюся. Своїм життям.

Однак вона не відпустила моєї руки.

— Життям своєї родини,— наполягала вона.

— Присягаю життям моєї родини,— повторила я. Джоанна здогадалася, що моє життя не важить для мене абсолютно нічого. Нарешті вона відпустила мою руку, і я потерла зап'ястя.— А для чого ще я туди їду, дурило?

Вона усміхнулася.

— Я просто хотіла переконатися.

Притиснувши вузлик із глицею до носа, вона заплющила очі.

Останні кілька днів перед від'їздом пролетіли, мов кілька годин. Щоранку після короткої розминки мій підрозділ вирушав на стрільбище, де й вправлявся весь день. Я практикувалася переважно з вогнепальною зброєю, однак щодня виділялася одна година на особливу зброю, а це означало, що мені видавали лук Переспівниці, а Гейлові — його важкий високооснащений лук. Тризуб, розблений Біпером спеціально для Фінея, мав багато можливостей, однак головним був ефект бумеранга: Фіней кидав тризуб, а тоді натискав кнопку на металевому манжеті, що кріпився на зап'ясті, і тризуб повертався назад, його не потрібно було шукати.

Іноді ми стріляли по манекенах, вбраних в однострої миротворців, щоб вивчити слабкі місця у їхньому спорядженні. (Мені миттю пригадалися слабкі місця в силовому полі). Якщо вдавалося поцілити в тіло, з'являлася пляма яскраво-червоної штучної крові. Наші манекени просто просякли червоною фарбою.

Було приємно, що в нашої команди такий високий рівень влучності. Окрім Гейла й Фінея, до команди входило ще п'ять жителів Округу 13. Джексон, жінка середнього віку, була правою рукою Богза; на перший погляд, вона здавалася трохи млявою і повільною, однак могла влучити з такої віддалі, з якої ми й цілі не бачили. Вона ж казала, що просто далекозора. Ще у нашому загоні було

дві сестри років двадцятьох, не старші, на прізвище Ліг (ми називали їх Ліг 1 і Ліг 2) — вони були так схожі між собою, особливо в одностроях, що я геть їх не розрізняла, аж поки не помітила маленькі жовті цятки в очах Ліг 1. Двоє старших чоловіків, мовчазні Мітчел і Гомс, могли з п'ятдесятьох метрів збити порох вам із черевиків. На тренуваннях ми іноді стикалися з іншими загонами, які також показували непогані результати, тому я не розуміла нашого особливого статусу, аж поки одного ранку до нас не прийшов Плутарх.

— Загін 451, вас обрано для виконання особливої місії,— почав він. Я прикусила губу, безнадійно сподіваючись, що місія полягає в тому, щоб стратити Снігоу.— У нас є безліч хороших снайперів, однак обмаль знімальних груп. Саме тому ми обрали вас вісьмох. Ви, так би мовити, станете нашим «зірковим загonom». Саме ваші обличчя бачитимуть мешканці Панему на екранах, коли ми захоплюватимемо Капітолій.

Розчарування, шок, тоді злість. Наш загін збунтувався.

— Це означає, що ми не братимемо участі у бойових діях?! — випалив Гейл.

— Ви братимете участь у бойових діях, але не завжди на передовій. Якщо її можна буде такою назвати,— мовив Плутарх.

— Ми проти! — вигукнув Фіней. Його репліка викликала схвальне бурмотіння, однак я промовчала.— Ми хочемо битися.

— Ви будете там, де від вас буде найбільше користі,— мовив Плутарх.— А ми найбільше потребуємо вас на телебаченні. Погляньте тільки, якого ефекту домоглася Катніс, розгулюючи у своєму костюмі Переспівниці! До речі, ви помітили, що вона єдина не жаліється? Це все тому, що вона розуміє вплив телебачення.

Насправді Катніс не жалілася, тому що не мала наміру довго залишатися з «зірковим загоном», однак усвідомлювала, що інакше їй у Капітолій не потрапити. Але якщо вона взагалі не жалітиметься, це також може викликати підозри.

— Але ж це не просто гра, правда? — запитала я. — Ви ж не збираєтеся змарнувати наші таланти?

— Не хвилюйся, — відповів Плутарх. — У тебе буде досхочу живих мішеней. Тільки не підірвися на міні ненароком. У мене й так багато клопоту, а якщо ще доведеться шукати тобі заміну... Тому гайда до Капітолія і покажіть нам справжнє шоу.

Ми вилітали вранці. Я попрощалася з родиною, не сказавши їм, що захоплення Капітолія — майже та сама арена: те, що я їду на війну, вже саме по собі жахіття. Мама довго не відпускала мене. По її щоках котилися сльози, а коли мене забирали для участі в Іграх, сліз не було.

— Не хвилюйся. Мені нічого не загрожує. Я навіть не справжній солдат. Ми — Плутархові телемаріонетки, — запевнила я її.

Прим провела мене до дверей.

— Як ти почуваєшся?

— Дуже добре, знаючи, що тут Снігоу не зможе дістатися до тебе, — мовила я.

— Коли ми зустрінемося знову, то вже звільнимся від нього, — мовила Прим упевнено. А тоді обняла мене за шию. — Будь обережною.

Я поміркувала, чи варто попрощатися з Пітою, однак вирішила, що це погано вплине на нас обох. Натомість кинула в кишеню перлину. Талісман на згадку про мого хлопця з хлібом.

З усіх можливих місць вертоліт доправив нас в Округ 12 — тут улаштували пересадочний пункт.

Цього разу не було вишуканих потягів, натомість нас посадили у звичайний товарняк, напхом напханий солдатами у темно-сірих одностроях, змушених спати на своїх наплічниках. За кілька днів ми мали висадитися в одному з тунелів, який вів до Капітолія, і решту шляху, тобто шість годин ходи, здолати пішки, ступаючи тільки на яскраво-зелену лінію, яка позначала безпечну територію.

Нас висадили в таборі повстанців за десять кварталів від залізничної станції, на яку ми з Пітою прибували стільки разів. Тут уже було безліч солдатів. Загін 451 відіслали ставити намети у відведеному місці. Ця територія перебувала під контролем повстанців уже понад тиждень. Повстанці зуміли відтиснути миротворців, однак втратили при цьому чимало солдатів. Капітолійські сили відступили в місто й перегрупувалися. Нас розділяли всіяні мінами вулиці, порожні й такі принадні! Але на кожній вулиці чатувало безліч «секретів», які нам, щоб просуватися вперед, доведеться один по одному виводити з ладу.

Мітчел поцікавився, чи варто боятися бомбардування з повітря,— ми почувалися беззахисними на такій відкритій місцевості,— однак Богз запевнив його, що хвилюватися не варто, адже повітряний флот Капітолія знищений частково в Окрузі 2, а частково під час наступу. Тому якщо в миротворців і залишились якісь винищувачі, вони все одно ними не ризикуватимуть. Притримують для того, щоб в останню хвилину Снігоу і його найближче оточення мали змогу втекти в якийсь президентський бункер. Наші ж вертольоти наказано не піднімати в повітря, бо капітолійські кулемети вже й так знищили їх чимало. Ця війна відбуватиметься на вулицях міста. Всі сподівалися, що вона принесе мінімум

шкоди інфраструктурі міста, так само як і мінімум жертв. Повстанці прагнули отримати Капітолій неушкодженим так само сильно, як Капітолій прагнув отримати Округ 13.

Сплигло три дні, і загін 451 ризикував здохнути від нудьги. Кресида зі знімальною групою фільмували, як ми стріляємо. Нам веліли стріляти навмання, бо якби повстанці цілили одразу в «секрети», то Капітолій за дві хвилини збагнув би, що в нас є голограма. Тому ми гаяли час, цілячись у все підряд, і все це задля того, щоб збити Капітолій із пантелику. Здебільшого ми стріляли в потрошені вибухами мозаїчні шибки на фасадах будинків. Я підозрювала, що без монтажу не обходилося: стріляли ми невідомо куди, а глядач на екрані бачив, як руйнується яка-небудь важлива ціль у Капітолії. Час від часу з'являлася потреба в снайперах. Угору одразу злітало вісім рук, однак нас із Гейлом і Фінеєм ніколи не вибирали.

— Сам винен — ти завжди готовий позувати на камеру, — мовила я Гейлові. Якби поглядом можна було вбити, від мене б уже мокрого місця не лишилося.

Гадаю, вони самі не знали, що робити з нами трьома, а особливо зі мною. Костюм Переспівниці був зі мною, але мене увесь час знімали в однострої. Іноді з рушницею, іноді з луком. Так ніби Округ 13 не хотів остаточно втратити Переспівницю, але водночас ототожнював мене зі звичайним солдатом. Оскільки мені було байдуже, я радше розважалася, ніж сумувала, уявляючи, які суперечки зараз точаться в Окрузі 13.

Про людське око я демонструвала своє незадоволення нашим тут байдикуванням, а тим часом обмірковувала свій таємний план. Усім нам видали звичайну паперову карту Капітолія. Місто мало форму майже ідеального

квадрата. Лінії (вертикальні були позначені буквами, а горизонтальні — цифрами) поділяли квадрат на менші квадратики, утворюючи решітку. Я наполегливо вивчала карту, запам'ятовуючи кожне перехрестя й кожну вуличку, однак на практиці це навряд чи допоможе. Всі тут користувалися голограмою Плутарха. Кожен командир мав наручний пристрій, який називався «Голо» і проєктував тривимірне зображення, як те, що нам показували в Ставці. За допомогою цих пристроїв можна було збільшити будь-який квадратик решітки, аби визначити, які «секрети» там заховано. «Голо» — найкраща у світі карта, цей пристрій нікуди не приєднаний, він не здатний ні отримувати сигнали, ні надсилати їх. Що моя паперова карта в порівнянні з «Голо»?

«Голо» активується тільки від голосу командира. Але після активації «Голо» виконує вказівки й інших голосів — отже, якщо Богза вб'ють або смертельно поранять, хтось інший зможе перебрати командування на себе. Якщо хтось із загону повторить слово «ягода» тричі, «Голо» вибухне, підірвавши все на п'ять метрів навколо. Це заходи безпеки — на той раз, якщо ми потрапимо в полон. Ніхто навіть не ставить під сумнів, що будь-який солдат вчинить так без жодних вагань.

Тому мені потрібно просто вкрати в Богза активоване «Голо» і непомітно втекти. Боюся, буде легше вкрати в нього зуби.

Зранку на четвертий день солдат Ліг 2 наскочила на неправильно позначений на «Голо» «секрет». Виявилось, ще це не мутанти, як вважали повстанці, а ціла злива металевих дротиків. Один дротик поцілів їй просто у голову. Медики не встигли нічого вдіяти — вона померла миттєво. Плутарх пообіцяв якнайшвидше прислати заміну.

Наступного вечора прибув новий солдат. Без на-
ручників. Без охорони. Він наближався від залізничної
станції, а на плечі в нього бовталася рушниця. Весь під-
розділ був вражений і розгублений, залунали протести,
але на руці Піти свіжим чорнилом було відбито 451. Богз
забрав у нього зброю і пішов дзвонити в Округ 13.

— Нічого він не вдіє,— мовив Піта.— Президент
власноруч підписала моє призначення. Вона вирішила,
що агітки у вас якісь пісні.

Можливо, так і було. Але якщо Коїн прислала сюди
Піту, у неї на гадці могло бути ще дещо. Наприклад, що
я принесу їй більше користі не жива, а мертва.

ЧАСТИНА 3 ВБІВЦЯ

РОЗДІЛ 1

По-справжньому злим Богза я ще не бачила. Ні коли ослухалася його наказу, ні коли заблювала йому куртку, ні навіть коли Гейл зламав йому носа, — Богз завжди був спокійний. Однак після телефонної розмови з президентом він був не просто злий. Найперше він наказав солдату Джексон, своїй правій руці, приставити до Піти цілодобову варту з двох осіб. А тоді запросив мене на прогулянку. Ми відійшли од нашого загону на чималу віддаль.

— Він усе одно спробує мене вбити, і йому це вдасться, — мовила я. — Особливо тут, де на нього чигає стільки поганих спогадів.

— Я триматиму його під наглядом, Катніс.

— Чому Коїн хоче моєї смерті? — запитала я.

— Вона це заперечує, — відповів Богз.

— Але ми обоє знаємо, що це так і є, — мовила я. —

І ви, думаю, маєте здогади.

Перш ніж відповісти, Богз довго дивився на мене.

— Знаю я тільки те, що президент тебе недолюблює. Ти їй ніколи не подобалася. Вона хотіла врятувати Піту, але всі решта з нею не погоджувалися. Коли ти змусила її пообіцяти недоторканність геть усім переможцям, то її ставлення до тебе ще погіршилося. Але вона могла пробачити тобі навіть це, настільки добре ти грала свою роль.

— Тоді в чому справа? — здивувалась я.

— Рано чи пізно війна закінчиться. Призначать вибори президента країни, — мовив Богз.

Я закотила очі.

— Богзе, всі знають, що я не претендую на високу посаду.

— Так, не претендуєш,— погодився він.— Але можеш когось підтримати. Чи буде це президент Коїн? А раптом хтось інший?

— Не знаю. Я про це не думала,— мовила я.

— От бачиш, ти не відповіла беззастережно, що підтримаєш Коїн, а значить, ти становиш загрозу. Ти — обличчя революції. У тебе більше впливу, ніж у будь-кого,— мовив Богз.— І мені здається, що досі ти просто терпіла Коїн.

— І вона мене вб'є, щоб затулити мені рота.

Щойно я вимовила ці слова вголос, як утямила, що так воно й буде.

— Ти їй більше не потрібна. Ти успішно виконала свою місію — згуртувала округи,— нагадав мені Богз.— Ролики, які записуються зараз, можна зробити й без тебе. Залишається єдина річ, яку ти можеш зробити, щоб підлити олії у вогонь революції.

— Померти,— сказала я тихо.

— Так. Стати мученицею, натхненницею боротьби,— мовив Богз.— Але цього не станеться, поки головний тут я, солдате Евердін. Ти житимеш довго і щасливо.

— Що ж так? Ви мені нічого не винні.

Якщо Богз підтримуватиме мене, йому буде непереливки.

— Бо ти заслуговуєш на життя,— мовив він.— А тепер повертайся до загону.

Знаю, я повинна була відчувти вдячність за те, що Богз за мене заступився, однак натомість розгубилася. Ну як тепер мені вкрати в нього «Голо» й утекти? Було й так нелегко наважитися на зраду, а тепер до всього я ще й заборгувала йому. А я вже й так завдячую йому своїм життям.

Побачивши, як причина усіх моїх проблем спокійненько ставить собі в таборі намет, я не на жарт розізлилася.

— Коли моє вартування? — запитала я в Джексон.

Вона з сумнівом скосила на мене оком.

— Я не вносила тебе в розклад.

— Чому? — запитала я.

— Не впевнена, що ти зможеш пристрелити Піту, якщо, звісно, дійде до такого, — сказала вона.

Відповіла я голосно, щоб почув увесь загін.

— А мені й не доведеться стріляти в Піту. Бо серед нас його немає — Джоанна мала рацію. Тож це все одно, що застрелити капітолійського мутанта.

Після того приниження, яке я пережила з Пітиним поверненням, було навіть приємно вимовляти такі жакливі речі про Піту голосно, на публіку.

— Такі слова також не говорять на твою користь, — мовила Джексон.

— Внеси її в розклад вартування, — озвався позаду Богз.

Похитавши головою, Джексон зробила в блокноті позначку.

— З опівночі до четвертої ранку. Зі мною.

Пролунав дзвіник, скликаючи на вечерю, і ми з Гейлом стали в чергу до польової кухні.

— Хочеш, я його вб'ю? — запитав Гейл прямо.

— Тоді нас обох відішляють назад. Без сумніву, — мовила я. Однак, незважаючи на лють, яка палила мене зсередини, Гейлова жорстокість вразила мене. — Не бійся за мене.

— Маєш на увазі, що ти не збираєшся тут затримуватися? Ні ти, ні твоя паперова карта, ні, можливо, «Голо» — якщо тобі вдасться його роздобути?

Отже, Гейл не випустив з уваги моїх приготувань. Сподіваюся, що для інших вони не були такими очевидними. Адже ніхто не знає мене так, як він.

— Ти ж не плануєш покинути мене самого, правда? — запитав тим часом Гейл.

Досі я саме це й планувала. Але якщо мій партнер по полюванню прикриватиме мені спину, в цьому не буде нічого поганого.

— Як твій товариш по зброї, я наполегливо рекомендую тобі залишитися в загоні. Але ж я не можу змусити тебе силоміць, так?

— Не можеш, — усміхнувся він. — Хіба що ти хочеш, щоб я попередив про твою втечу всю армію.

Загін 451 і знімальна група завжди забирають свою порцію та їдять у тісному колі. Спочатку я гадала, що присутність Піти може викликати збурення, але наприкінці вечері я усвідомила, що суворі погляди спрямовані на мене, а не на Піту. Такий поворот подій був несподіваний, адже на початку, коли Піта тільки прибув, усі боялися за мене. І тільки зателефонувавши Геймітчу, я збагнула, в чому справа.

— Чого це ти домагаєшся? Хочеш спровокувати його на напад? — запитав мене Геймітч.

— Звісно, що ні. Просто хочу, щоб він мене не чіпав, — мовила я.

— Марна справа. Після того, через що він пройшов у Капітолії, він просто не зможе, — мовив Геймітч. — Слухай, може, Коїн і справді відіслала його до вас у надії, що він тебе вб'є, але йому самому про це нічого не відомо. Він не розуміє, що з ним сталося. Тому ти не повинна його звинувачувати...

— Я не звинувачую! — вигукнула я.

— Звинувачуєш! Ти караєш його знову й знову за те, що йому неспідконтрольне. Це не означає, що ти не повинна тримати біля себе заряджену рушницю. Однак, здається, прийшов час поставити себе на його місце. Якби тебе захопив Капітолій і накачав, а тоді ти б накинулася на Піту, як би повівся він? — не вгавав Геймітч.

Я замовкла. Ні, Піта б ніколи не повівся зі мною так, як я поводжуся зараз із ним. Він би намагався достукатися до мене колишньої. І точно не відгороджувався б від мене, не зрікався і не демонстрував ворожість на кожному кроці.

— Ти і я, ми уклали угоду його врятувати. Пам'ятаєш? — мовив Геймітч. Я не відповіла, але він, перш ніж повісити трубку, сказав: — Не забувай про це.

Осінні дні були спершу просто свіжі, а стали холодні. Солдати здебільшого позалазили у спальні мішки. Деякі спали просто неба, ближче до вогнища, яке горіло посеред табору. Інші надавали перевагу наметам. По смерті сестри Ліг 1 уперше зірвалася — до нас долинали її приглушені схлипування. Я метушилась у своєму наметі, обдумуючи слова Геймітч. Мені стало соромно за те, що жага вбити Снігоу змусила мене ігнорувати набагато серйознішу справу: я мала спробувати врятувати Піту зі світу темряви й отрути, в якому він застряг. Я не знала, як його там відшукати, як випустити. Навіть не уявляла, з чого починати. У порівнянні з цим подолати «арену», знайти Снігоу і випустити кулю йому в голову — все це здавалося дитячою грою.

Опівночі я вилізла з намету і вмостилася на похідному стільчику поруч з обігрівачем — прийшов час моєї варті з Джексон. Богз звелів Піті спати не в наметі, а в нас на очах. Однак Піта не спав — він сидів, опершись на

рюкзак і перебираючи в руках мотузку. Я одразу її впізнала. Це була та сама мотузка, яку позичив мені Фіней тієї ночі в бункері. Побачивши її в руках Піти, я миттю збагнула, що Фіней намагається сказати мені те саме, що й Геймітч: я не повинна цуратися Піти. Можливо, саме час почати виправляти ситуацію. Щось сказати... але що? Я не могла підібрати правильних слів і просто мовчала. А ніч повнилася сонним диханням солдатів.

Спливла майже година, і тут Піта заговорив:

— Мабуть, останні кілька років і справді виснажили тебе. Важко було вирішити, вбивати мене чи ні. Так чи ні. Так чи ні.

Ці його слова були страшенно несправедливі, і першим моїм імпульсом було вжалити його. Однак я, згадавши розмову з Геймітчем, спробувала зробити перший крок назустріч Піті.

— Ніколи я не мала наміру тебе вбивати. Хіба що раз, коли подумала, що ти заодно з кар'єристами і хочеш убити мене. Але потім я завжди вважала, що ти... союзник.

«Союзник» — безпечне слово. Позбавлене емоційного забарвлення, але й не вороже.

— Союзник...— Піта вимовив це слово повільно, немов куштуючи кожен звук.— Друг. Кохана. Переможець. Ворог. Наречена. Мішень. Мутант. Сусідка. Мисливець. Трибут. Союзник. Додам його до списку слів, які позначають тебе,— він нервово смикав за мотузку.— Проблема в тому, що я більше не знаю, де правда, а де ні.

Навколо не було вже чути ритмічного дихання, і це означало, що люди або попрокидались, або й узагалі не спали. Щось підказувало мені, що друге ближче до істини.

З темряви пролунав голос Фінея:

— Тоді ти просто запитуй. Енні завжди так робить.

— Кого запитувати? — мовив Піта.— Кому я можу вірити?

— Ну, для початку нам. Ми ж твій загін,— мовила Джексон.

— Ви мій конвой,— випалив Піта.

— І це також,— відповіла вона.— Але ти врятував чимало жителів Округу 13. А ми такі речі не забуваємо.

Запала тиша, і я, скориставшись нагодою, замислилась, як це воно — не розуміти, де правда, а де ні. Не знати, чи люблять мене насправді мама з Прим. Не мати певності, що Снігоу — ворог. Не відати: людина, яка сидить зараз навпроти, рятувала мене чи намагалася вбити? Та це кошмар, а не життя! Раптом мені понад усе захотілося розповісти Піті все і про нього, і про мене, і як сталося, що ми опинилися тут. Але я не знала, з чого почати. Все даремно. Я ні на що не здатна.

За кілька хвилин до четвертої Піта знов обернувся до мене.

— Твій улюблений колір... зелений?

— Правильно,— мовила я і, подумавши, додала,— а твій помаранчевий.

— Помаранчевий?

Здається, я його не переконала.

— Не яскравий, а приглушений, ніжний. Як захід сонця,— мовила я.— Принаймні так ти сам мені сказав.

— Ага...— Піта на мить заплющив очі, мабуть, намагаючись уявити захід сонця, а тоді кивнув.— Дякую.

Але з моїх уст полилися слова.

— Ти художник. Ти пекар. Ти любиш спати з відчиненими вікнами. Ти ніколи не даєш цукор у чай. І завжди зав'язуєш шнурички на череви. Іх подвійним вузлом.

А тоді я швиденько заховався у наметі, щоб не втнути якоїсь дурниці. Не розплакатись, наприклад.

Вранці ми з Гейлом і Фінеєм на камеру стріляли по шибках. Коли ми повернулися до табору, Піта сидів у колі солдатів з Округу 13. Усі вони були озброєні, але розмовляли з ним приязно. Щоб допомогти Піті, Джексон запропонувала гру «Правда чи ні». Піта згадував якусь подію, а солдати казали йому, правда це чи ні, а тоді коротко пояснювали, що й до чого.

— Більшість жителів Округу 12 загинули у вогні.

— Правда. До Округу 13 дісталася менш як дев'ятсот твоїх земляків.

— Це сталося через мене.

— Ні. Це президент Снігоу знищив Округ 12, так само як колись він знищив Округ 13: це такий собі урок для повстанців.

На перший погляд, така гра здавалася помічною, однак дуже швидко я переконалася, що найважливіші спогади здатна підтвердити або спростувати тільки я. Джексон внесла нас у розклад варт таким чином, щоб у мене, Гейла й Фінея в напарниках був хтось із солдатів з Округу 13. У такий спосіб біля Піти завжди буде хтось, хто знає його особисто. Розмови з ним були нелегкі. Піта довго зважував кожну, навіть найменшу деталь — наприклад, де люди купували мило в Окрузі 12. Гейл міг багато розповісти Піті про наш округ; Фіней знав усе про Голодні ігри й Червону чверть, позаяк сам був і ментором, і трибутом. Та оскільки найбільша плаутина в голові Піти стосувалася мене — і не все було легко пояснити, — наші розмови були важкі й болючі, хоча ми й не копали надто глибоко. Якого кольору сукню вдягала я в Окрузі 7. Чи люблю я сирні булочки. Як звали нашого шкільного вчителя математики... Було просто нестерпно відновлювати Пітині спогади про мене. Можливо, після того, як учинив із

ним Снігоу, це взагалі нереально. Але все одно варто спробувати.

На другий день нам повідомили, що знадобиться весь загін, аби зняти дуже складний ролик. В одному Піта не помилився: Коїн і Плутарх не задоволені якістю агіток, які отримують від «зіркового загону». Надто нудно. Зовсім не натхненно. Звісно, це легко пояснити: нам же нічого не дозволяють робити — ми просто стріляємо по шибках. Однак зараз ми не протестувати повинні, а створити якісний продукт. Ось чому на сьогодні запланували зйомку в спеціально відведеному для цього кварталі, де ще лишилося кілька не знищених «секретів». Один із них запускає кулемет. Другий — це тенета, щоб зловити «язика»... Нічого особливого, адже це просто спальний район міста.

Знімальна група збиралася трохи загострити ситуацію спецефектами — димовими шашками і гуркотом кулеметних черг. Ми вдягнули повне спорядження, так ніби вирушали на передову. Нам дозволили взяти з собою всю наявну зброю, і Богз навіть видав пістолет Піті, підкресливши, правда, що заряджений він холостими патронами.

Піта тільки знизав плечима.

— З мене і так стрілок кепський.

Здавалося, всю його увагу поглинув Полідєвк. Піта стежив за ним так невідривно, що всі розхвилювалися. Аж раптом Піта стрепенувся, мов розгадав загадку, і схвильовано забубонів:

— Ти авокс, так? Це видно з того, як ти ковтаєш. У в'язниці зі мною сиділо двоє авоксів — Дарій і Лавінія, однак наглядачі здебільшого кликали їх рудими. Вони прислужували нам у Тренувальному центрі, тому їх і заарештували. Їх закатували до смерті в мене на очач.

Дівчині пощастило: незначний прорахунок, надто сильна напруга — і в неї вмить зупинилося серце. А хлопця мучили кілька днів. Били, різали на шматки. Не припиняли допитів, знаючи, що він не зможе нічого сказати — він просто жахливо мукав. Ви ж розумієте, від нього й не сподівалися нічого довідатися. Просто хотіли, щоб я це бачив.

Піта обвів поглядом наші шоковані обличчя, чекаючи реакції. А коли ніхто з нас не озвався, він запитав:

— Правда чи ні?

Ніхто не відповів, і від цього Піта ще дужче засмутився.

— Правда чи ні? — не вгавав він.

— Правда, — мовив Богз. — Наскільки я знаю... правда.

Піта знизав плечима.

— Так я і думав. Ці спогади якісь такі... неблизкучі.

І він відділився від гурту, бурмочучи щось про пальці.

Прихилившись до Гейла, я притулилася чолом до того місця в його спорядженні, де мали бути груди, а він ніжно обійняв мене за плечі. Нарешті ми дізналися ім'я дівчини, яку полонили в нашому лісі в Окрузі 12, і долю миротворця, який заступився за Гейла. Невеселі спогади: ці двоє загинули через мене. Я додала їх до свого особистого списку жертв — відкривався він убитими ще з арени, а тепер налічував тисячі пунктів. Та коли я підвела погляд, збагнула, що Гейл дещо інакшої думки. В його очах ясно читалося, що знищенням однієї гори, руйнуванням одного міста він не збирається обмежуватися. З його очей дивилася смерть.

Приголомшені Пітиною розповіддю, ми промчали вулицями, вкритими битим склом, аж поки не дісталися

місця призначення — кварталу, який ми мали захопити. Маленька, однак реальна ціль. Тут ми обступили Богза, щоб востаннє вивчити голограму вулиці. Кулемет мав ховатися десь понад дашком одного з помешкань, приблизно на третині дороги до цілі. З вогнепальної зброї, мабуть, «секрет» можна буде активувати. Пастка з тенетами — в самому кінці вулиці, майже на розі. А це означає, що комусь доведеться наблизитися, щоб спрацював датчик, який реагує на людське тіло. Добровольців було багато: зголосилися всі, окрім Піти, який, здається, взагалі не розумів, що відбувається. Звісно, мене не обрали. Натомість відрядили мене до Мессала, який мав зробити мені непоказний макіяж для зйомок крупним планом.

Загін під командуванням Богза зайняв позиції, але нам довелося ще трохи зачекати: Кресида мала розмістити знімальну групу. Поставили їх ліворуч од нас, Кастора попереду, а Полідевка трохи позаду, щоб бува вони самі не потрапили в кадр один до одного. Мессала, щоб створити потрібну атмосферу, кинув кілька димових шашок. Оскільки нас мали знімати під час виконання справжнього завдання, я саме збиралася запитати, чиї накази мені виконувати — командира чи режисера, аж тут Кресида гукнула:

— Мотор!

Ми повільно просувалися задимленою вулицею, як робили це на тренуванні. Кожен повинен був поцілити щонайменше один ряд вікон, а Гейлові доручили справжню ціль. Коли він влучив у «секрет» із кулеметом, ми залягли — хто вскочив у якісь двері, хто припав до вишуканої оранжево-рожевої бруківки, — а над нашими головами засвистіли десятки куль. За деякий час Богз наказав рухатися далі.

Та не встигли ми підвестися, як нас зупинила Кресида, бо їй потрібні були кадри крупним планом. Ми по черзі повторили всю сцену: падали на землю, кривилися, пірнали у ніші й вибоїни у стінах. Старалися триматися серйозно, хоча насправді було трохи смішно. Особливо коли з'ясувалося, що я не найгірша акторка в команді. Ми всі так щиро реготали з Мітчела, який намагався зобразити відчай, шкірячи зуби й роздуваючи ніздрі, що Богз був змушений на нас нагримати.

— Візьміть себе в руки, загін 451,— мовив він рішуче.

Однак Богз сам насилу стримував посмішку, перевіряючи на «Голо» наступний «секрет». Довкола клубочився дим, і Богз намагався підставити руку з приладом під світло. Повернувшись до нас обличчям, він зробив крок назад — на оранжеву бруківку. І наступив на міну, яка відірвала йому обидві ноги.

РОЗДІЛ 2

Все сталося миттєво, мов луснуло кольорове скло, оголюючи жорстоку реальність. Сміх змінився зойком, бруківку заляпали бризки крові, справжній дим затьмарив спецефекти.

Пролунав другий вибух, розітнувши повітря. У мене задзвеніло у вухах. Я не могла зрозуміти, звідки він долинув.

Я першою кинулася до Богза, спробувала з'ясувати, що з ним, де його ноги, тоді почала шукати джгут, щоб зупинити кровотечу. Мене відштовхнув Гомс і розклав на землі аптечку. Богз уп'явся рукою в моє зап'ястя. Його обличчя, сіре від попелу та близької смерті, немов віддалалося від мене. Однак те, що він сказав, пролунало як наказ:

— «Голо».

«Голо». Я заметушилася, почала нишпорити поміж залитих кров'ю уламків бруківки, здригаючись щоразу, коли натрапляла на шматки ще теплої плоти. Прилад знайшовся на сходах, поряд із Богзовим черевиком. Я витягнула його, витерла голими руками й повернула командирю.

Гомс наклав на стегно Богза товсту пов'язку, однак вона миттю наскрізь просякла кров'ю. На другій нозі трохи вище коліна Гомс намагався накласти джгут. Решта бійців загону оточили нас, щоб захистити від можливої атаки. Фіней силкувався привести до тями Мессалу, якого ударною хвилею кинуло об стіну. Джексон гукала щось у радію, безуспішно намагаючись сповістити в табір, що

нам потрібні лікарі. Однак я бачила, що вже запізно. Змалечку я спостерігала за тим, як лікує мама, тому й знала: після такої втрати крові годі сподіватися на одужання.

Стоячи навколішках біля Богза, я готувалася виконати роль, як у випадку з Рутою і з морфліністкою з Округу 6: потримати його за руку, стати тим, хто проведе його в інше життя. Однак обидві Богзові руки були зайняті — він клацав щось на «Голо». Віддавав накази, час від часу притискаючи до екрана великий палець, щоб підтвердити наказ власним відбитком; а тоді вимовляв кілька літер і цифр, мабуть, для остаточного підтвердження. Аж раптом «Голо» спалахнуло зеленим світлом і осяяло Богзове обличчя. Богз мовив:

— Командувати не можу. Передаю всі повноваження солдату загону 451 Катніс Евердін,— він розвернув «Голо» до мене.— Назви своє ім'я.

— Катніс Евердін,— мовила я в зелений екран.

І раптом потрапила в пастку його зеленого світла. Не могла рухатися, навіть кліпати, а перед очима пролітали якісь картинки. Мене сканують? Записують? Осліплюють? Нарешті мене відпустило, і я потрусила головою.

— Що це було?

— Готуємося до відступу! — гукнула Джексон.

Фіней загорлав щось у відповідь, тицяючи рукою туди, звідки ми прийшли. З-під землі били гейзери якоїсь чорної олії, здіймаючись над будинками й утворюючи непроникну чорну стіну. Було важко сказати, рідина це чи газ, штучне воно чи природне. Однак стовідсотково смертоносне. Отже, назад дороги не було.

Долинули гучні постріли: Гейл і Ліг 1 почали прокладати шлях у другий кінець кварталу. Я не знала, що вони роблять, поки не вибухнула ще одна бомба, метрів

за десять від нас. Вона залишила в землі величезну вирву. І тільки тоді я збагнула, що таким чином Гейл і Ліг I намагаються виявити міни. Ми з Гомсом підняли Богза й потягнули його за Гейлом. Богз зойкав од болю, треба було зупинитися й пошукати якусь дошку, щоб використати її як ноші, однак над будівлями здіймалася чорнота; вона котилася на нас, мов хвилі, поглинаючи все на своєму шляху.

Ззаду мене хтось смикнув, я втратила рівновагу і гримнула на каміння. Наді мною нависнув Піта — він мов оскаженів, мов з глузду з'їхав — він повернувся у країну осиної отрути й марення. Націливши на мене цівку пістолета, він уже збирався розтрити мені череп, але я відкотилася вбік. Долинув тупіт, зав'язалася сутичка; краєм ока я побачила, як Мітчел притис Піту до землі. Однак Піта, і так кремезний і дужий, а тепер ще й під впливом наркотичного божевілля, так зацідив обома ногами Мітчелу в живіт, що той відлетів на протилежний бік вулиці.

Почулося голосне клацання — це детонував новий «секрет». З кам'яної стіни вистрелили чотири триси, а за ними сітка, в яку й піймався Мітчел. Спочатку ми нічого не зрозуміли — так швидко він почав стікати кров'ю, — аж раптом помітили, що сітка з колючого дроту. Я одразу його впізнала, адже саме такий дріт усе моє життя увінчував паркан навколо Округу 12. Я хотіла гукнути Мітчелу, щоб не ворушився, але вдавилася запахом чорного туману — густого й оліїстого. Хвиля досягнула найвищої точки й почала спадати.

Гейл і Ліг I стріляли по вхідних дверях якоїсь будівлі, а тоді почали ціліти в триси, що тримали сітку з Мітчелом. Решта намагалися втихомирити Піту. Я кинулася назад до Богза, і ми з Гомсом потягнули його в чиеь

помешкання — крізь рожево-білу вітальню, вздовж коридору, завішаного сімейними світлинами, аж у кухню, де й повалилися на холодну мармурову підлогу. Кастор і Полідевк заволокли в помешкання оскаженілого Піту. Джексон якимось дивом вдалося одягнути на нього кайданки, від чого він бісився ще дужче, і тому його довелося замкнути у комірчині.

У вітальні грюкали двері, хтось галасував. Із коридору долинало гучне тупотіння, а чорні хвилі пропливали повз будинок. У кухню долітав стукіт — хтось зачиняв вікна, але отруйний смоляний запах усе одно проникав у будинок. Фіней ніс на руках Мессалу. Слідом за ними, голосно кашляючи, до кімнати вбігли Ліг 1 і Кресида.

— Гейле! — погукала я.

Він заскочив до кімнати останнім, захопнув по собі двері та зронив усього одне слово:

— Дим!

Похапавши рушники, фартухи і все, що потрапляло під руку, Кастор із Полідевком заходилися затикати щілини, а Гейл блював у яскраво-жовтий умивальник.

— А Мітчел? — запитав Гомс. Ліг 1 тільки похитала головою.

Богз пхнув мені «Голо». Губи його ворушилися, але я не могла розібрати ні слова. Нахилившись, я дослухалася до хрипкого шепоту.

— Не довіряй нікому. Не повертайся в табір. Убий Піту. Зроби те, заради чого ти сюди приїхала.

Я відсторонилася, щоб зазирнути йому в обличчя.

— Що? Богзе! Богзе!

Його очі були досі розплющені, але вже невидючі. У моїй руці залишилося закривавлене «Голо».

Тишу порушувало тільки наше важке дихання й Пітині спроби вибити двері комірчини ногами.

Однак поступово сили його полишали: удари слабшали й рідшали. А тоді припинилися. Може, він також помер?..

— Кінець? — запитав Фіней, косуючи на Богза. Я кивнула. — Треба вибиратися звідси. Негайно. Ми вже детонували всі можливі «секрети» на цій вулиці. І можу побитися об заклад, що наші обличчя записані на камерах відстеження.

— Я теж так думаю, — мовив Кастор. — Усі вулиці оснащено камерами. Я впевнений, що Капітолій пустив чорний дим вручну, побачивши, що ми знімаємо агітку.

— І водночас вимкнулися наші комунікатори. Мабуть, їх навмисне вивели з ладу. Але я проведу вас назад до табору. Дай мені «Голо», — Джексон простягнула руку, щоб забрати «Голо», але я міцно притиснула його до грудей.

— Ні. Богз віддав його мені, — сказала я.

— Не будь смішною, — фиркнула вона. Звісно, вона думала, що «Голо» дістанеться їй. Адже вона — Богзова права рука.

— Так і було, — мовив Гомс. — Перед смертю він передав усі повноваження Катніс. Я сам бачив.

— З якого дива? — запитала Джексон.

А справді, з якого дива? У мене в голові паморочилося від цілого букету жахливих подій, які вмістились у п'ять хвилин: Богз покалічився і помер у мене на руках, у Піті, засліпленого жагою вбивства, стався напад; Мітчел потрапив у пастку, і його проковтнула чорнота... Я обернулася до Богза. Ну чому він помер? І раптом я зрозуміла, що, можливо, тільки він один був справді на моєму боці. Я ще раз прокрутила в голові його останні слова: «Не довіряй нікому. Не повертайся в табір. Убий Піту. Зроби те, заради чого ти сюди приїхала».

Що він мав на увазі? Не довіряти кому? Повстанцям? Коїн? Солдатам, які оточують мене зараз? Я не збиралася повертатися в табір, але ж Богз мав усвідомлювати, що я не зможу просто взяти пістолет і прострелити Піті голову. Чи зможу? І чи варто?

Чи здогадався Богз, що насправді я планую дезертирувати й самотужки вбити Снігоу?

Зараз я не могла розплутати цей клубок, тому вирішила, що спочатку виконаю два перші накази: не довіряти нікому і далі рухатимуся в центр Капітолія. Але як мені виправдати свої дії? Як домогтися, щоб мені дозволили залишити «Голо» собі?

— У мене спеціальне доручення від президента Коїн. Гадаю, про це знав лише Богз.

Моя вигадка не переконала Джексон.

— Це яке таке доручення?

Можу сказати і правду. Нічого правдоподібнішого мені все одно не вигадати. Однак усе мусить бути схоже справді на особливе доручення, а не на помсту.

— Вбити президента Снігоу, поки наші втрати у війні не досягли критичної межі, коли виживання Округу 13 стане неможливим.

— Я тобі не вірю,— мовила Джексон.— І як твій командир наказую передати всі повноваження мені.

— Ні,— сказала я.— Це означатиме, що я порушую прямий наказ президента Коїн.

На нас уже спрямували з десяток автоматів: половину на Джексон, половину на мене. Мало не пролилася кров, але вчасно втрутилася Кресида:

— Це правда. І ми тут саме з такою метою: Плутарх хоче, щоб ми зафільмували смерть Снігоу. Він гадає, якщо нам вдасться зняти сцену вбивства Снігоу Переспівницею, то це покладе війні край.

Після такої заяви навіть Джексон замислилася. А тоді вказала рушницею на комірчину.

— А навіщо тут він?

Ну от і все. Я не могла вигадати жодної правдоподібної причини, навіщо Коїн було присилати в таку відповідальну мить сюди психічно неврівноваженого хлопця, запрограмованого вбити мене. Моя вигадка не трималася купи. Але мені на допомогу знову прийшла Кресиди:

— Тому що останні два інтерв'ю з Цезарем Флікерменом знімали в резиденції президента Снігоу. Плутарх вважає, що Піта буде нам за гіда, оскільки того району Капітолія ми майже зовсім не знаємо.

Мені хотілося спитати Кресиду, чому вона заради мене зважилася на таку брехню, чому вона допомагає мені у справі, на яку я сама себе призначила, однак зараз був не час.

— Рушаймо! — мовив Гейл. — Я з Катніс. Якщо хочете, можете повертатися назад у табір. Але звідси слід забиратися якнайшвидше!

Гомс відчинив комірчину й перекинув неспритомного Піту собі через плече.

— Я готовий.

— А Богз? — запитала Ліг І.

— Ми не можемо взяти його з собою. Він би зрозумів, — мовив Фіней, а тоді зняв із Богза автомат і повісив собі на плече. — Веди нас, солдате Евердін.

Я й гадки не мала, що таке бути командиром. Звірилася з «Голо», намагаючись зорієнтуватися. Воно було ввімкнене, хоча з моїм щастям я б зовсім не здивувалася, якби прилад зламався. У мене не було часу тиснути на кнопки і з'ясовувати, як він працює.

— Я не знаю, як ним користуватися. Богз сказав, що ви мені допоможете,— мовила я до Джексон.— Сказав, що я можу на вас розраховувати.

Джексон скривилася, взяла «Голо» та ввела команду. В повітрі з'явилася голограма перехрестя.

— Якщо ми вийдемо через чорний хід, то опинимось у дворику, а звідти можемо перейти до чорного ходу іншого кутового помешкання. Ось тут перехрестя...

Я намагалася взяти себе в руки — в усіх чотирьох напрямках вулиці роїлися «секретами». І то лише тими, про які знав Плутарх. «Голо» не повідомило нас про те, що квартал, який ми щойно здолали, був замінований, всіяний газовими гейзерами й оснащений сіткою з колючого дроту. До того ж тепер ми могли наскочити на миротворців, бо вони вже довідалися про наше місце-перебування. Я прикусила губу: всі дивилися на мене й чекали наказу.

— Вдягніть протигази. Ми виходимо тим шляхом, яким прийшли.

На мене одразу ж посипалися гучні протести. Довелося підвищити голос:

— Якщо хвиля диму була справді сильною, то, можливо, по дорозі знешкодила всі «секрети».

Люди замислилися над моїми словами. Полідевок кивнув братові.

— Хвиля могла знешкодити й камери,— переклав Кастор.— Принаймні закоптити об'єктиви.

Закинувши ногу на стіл, Гейл заходився уважно вивчати чорні плями на носачу черевика. Тоді взяв кухонний ніж і пошкрябав.

— Речовина не корозійна. Гадаю, що дим повинен був нас задушити або отруїти.

— Гарні, мабуть, вийшли кадри,— мовила Ліг 1.

Ми одягнули протигази. Фіней не забув про Піту — також натягнув протигаз на його нерухоме обличчя. Мессала досі був не зовсім при тямі, тож Кресида з Ліг І взяли його попід руки й потягнули за собою.

Я чекала, щоб хтось очолив наш загін, і тут згадала, що тепер це моя роль. Штовхнувши двері, я здивувалася, не відчувши опору. І у вітальні, і в коридорі на підлозі лежав сантиметровий шар липкої речовини. Обережно торкнувшись її кінчиком черевика, я збагнула, що це гель. Я прибрала ногу — гель потягнувся за черевиком, але потім із виляском повернувся на місце. Тоді я зробила три кроки вперед і озирнулася. Не залишилося жодного сліду. Перша приємна новина на сьогодні. Ми рухались уперед, а гель помалу гуснув. Перш ніж відчинити вхідні двері, я завагалася, побоюючись, що в помешкання рікою поллеться чорна речовина, однак гель уже зовсім застиг.

Здавалося, що рожево-оранжевий квартал облили чорною фарбою й залишили підсихати. Тротуари, будівлі, навіть дахи були вкриті гелем. Над дорогою звисала величезна чорна сльоза, з якої випиналися ствол автомата і людська рука. Мітчел. Зупинившись, я задивилася на нього, чекаючи, коли до мене підтягнеться решта загону.

— Якщо хтось хоче повернутися — мені байдуже з якої причини, — то зараз саме час, — мовила я. — Без жодних запитань і пояснень.

Ніхто не зрушив із місця. І тоді я зробила перший крок до центру Капітолія, розуміючи, що в нас обмаль часу. Тут гель був глибший — сантиметрів десять, не менше — і при кожному кроці виляскував, однак слідів на ньому не лишалося.

Ударна хвиля була дуже потужна — кілька будинків просто зрівняло з землею. І хоча я про всяк випадок

пересувалася дуже обережно, гадаю, інстинкт не підвів мене: усі «секрети» були зруйновані. Один із кварталів був усіяний золотими тільцями мисливців-убивць. Мабуть, вони тільки вилетіли — як одразу задихнулися від газу. Трохи попереду під густим шаром гелю лежав у руїнах цілий будинок. Вискочивши на перехрестя, я піднесла руку, подаючи сигнал іншим, щоб зачекали. Однак на нас не чатувала жодна небезпека. Здається, ударна хвиля вивела з ладу всі «секрети», не залишивши роботи повстанцям.

На п'ятому перехресті стало зрозуміло, що саме тут хвиля почала слабнути. Гель був усього пару сантиметрів завтовшки, а на тому боці вулиці виднілися блакитні дахи будинків. Надворі поступово темніло, і нам слід було знайти укриття та скласти план подальших дій. Я обрала якесь приватне помешкання, Гомс скористався відмичкою, і я наказала всім заходити. Та перш ніж зайти, я пересвідчилась, що за нами ніхто не стежить і що всі наші сліди зникли, і тільки тоді приєдналася до свого загону.

Ліхтарики, вмонтовані в наші автомати, освітили величезну вітальню із дзеркальними стінами. Гейл перевірів вікна і, оскільки вони були неушкоджені, зняв протигаз.

— Усе гаразд. Дихати можна, хоча дим досі відчувається.

Планування помешкання було точнісінько таке саме, як там, де ми переховувалися. Вимащені гелем шибки на фасаді майже не пропускали світла, тільки на кухні крізь жалюзі пробивалося кілька промінчиків сонця. Коридор вів у дві спальні з ванними кімнатами. У вітальні були гвинтові сходи на другий поверх — у суцільну величезну кімнату. Вікон тут не було, однак хтось залишив

увімкненим світло: мабуть, евакуйовувався поспіхом. Величезний телевізор займав майже всю стіну. По всій кімнаті були розкидані м'які крісла й диванчики. Саме тут ми зібралися, саме на цих диванчиках розмістилися та спробували перевести дух.

Джексон тримала Піту на прицілі, хоча він досі не отямився й нерухомо лежав на темно-синьому диванчику, куди його поклав Гомс. І що мені з ним робити? А з загоном? Щиро кажучи, я ж не довіряю нікому, окрім Гейла й Фінея. Без допомоги цих двох мені не вистежити Снігоу. Але я не можу вести за собою десятеро людей, начебто виконуючи вигадане доручення, навіть якщо й навчуся користуватися «Голо». Може, варто було відіслати їх, коли була нагода? Чи це надто ризиковано? Як для них особисто, так і для здійснення моєї мети? А може, мені не варто вірити останнім словам Богза? Раптом він просто марив перед смертю? Але якби я розкрила карти й зізналася в усьому, то Джексон перебрала б на себе командування і зараз усі ми опинилися б у таборі. І тоді мені б довелося особисто відповідати за все перед Коїн.

На мене вже почав тиснути тягар відповідальності за людей, яких я втягнула в небезпечну гру, як здалеку до нас долинуло кілька вибухів.

— Бомби вибухнули далеко,— запевнила нас Джексон.— За чотири або п'ять кварталів звідси.

— Там, де ми залишили Богза,— мовила Ліг І.

Хоча ніхто з нас і не ворухнувся, несподівано увімкнувся телевізор і з динаміків полився пронизливий сигнал. Половина нашого загону одразу ж схопилася на ноги.

— Все гаразд! — гукнула Кресиди.— Це просто екстрене повідомлення. У такому разі всі телевізори в Капітолії вмикаються автоматично.

На екрані з'явилися ми — у той момент, як Богз наскочив на міну. Голос за кадром почав коментувати, а на екрані в цей час показували нас: ми намагалися перегрупуватися, але побачили чорні гейзери, що заливали вулицю, і втратили контроль над ситуацією. Ще довго весь Капітолій спостерігав за безладом, який коївся на екрані телевізора, аж поки чорний гель не ляпав об'єктиви камер. На останньому кадрі Гейл, самодин на вулиці, намагався збити сітку, в яку піймався Мітчел.

Диктор назвав Гейла, Фінея, Богза, Піту, Кресиду й мене поіменно. Отже, нас упізнали.

— Жодного кадру з повітря. Богз не помилився: їхні повітряні сили на нулі,— мовив Кастор. Я на це не звернула уваги, а от операторам, мабуть, це зразу впадає в око.

Репортаж продовжили у дворі помешкання, де ми переховувалися. На даху будівлі навпроти вишикувалися миротворці. Вони обстріляли помешкання потужними снарядами (саме ці вибухи й долетіли до нас), і будівля розсипалася на порох.

Далі було пряме включення. На даху, поряд із миротворцями, стояла репортерка. За її спиною палав наш колишній притулок. Пожежники намагалися загасити вогонь. А нас оголосили загиблими.

— Нарешті. Хоч трохи пощастило,— мовив Гомс.

Мабуть, він мав рацію. Нехай краще Капітолій вважає нас мертвими, ніж утікачами. Однак як це сприймуть в Окрузі 13? Адже і мама, і Прим, і Гейзел із дітьми, і Енні, і Геймітч, і ще багато-багато жителів Округу 13 теж гадатимуть, що ми загинули.

— Тато. Він щойно втратив одну дочку, а тепер...— мовила Ліг 1.

Ролик прокручували знову і знову. Капітолій упивався своєю перемогою, особливо наді мною. Далі пустили ролик про те, як саме Переспівниця стала знаменом повстання (гадаю, це була давня заготовка — надто вилізаним він здавався), а тоді в прямому ефірі кілька репортерів розпочали обговорення мого цілком заслуженого кінця. Трохи згодом повідомили, що пізніше Снігоу зробить офіційну заяву, й екран телевізора почорнів.

Повстанці не намагалися втрутитися в трансляцію, а отже, повірили в те, що ми справді загинули. Якщо це так, тоді ми залишилися без підтримки.

— Що ж, ми померли, і що робитимемо далі? — запитав Гейл.

— Хіба не очевидно?

Ніхто й не помітив, як отямився Піта. Не знаю, скільки часу він спостерігав за тим, що відбувалося на екрані, однак, судячи з жалібного виразу на обличчі, гадаю, достатньо довго. І бачив, як сам він оскаженів, хотів прострелити мені голову і штовхнув Мітчела у пастку. Поволі сідаючи у кріслі, він обернувся до Гейла:

— Далі слід... убити мене.

Уже вдруге менш ніж за годину пролунала пропозиція вбити Піту.

— Не будь смішним,— мовила Джексон.

— Я щойно вбив вашого товариша! — гаркнув Піта.

— Ти просто його відштовхнув. Ти не міг знати, що він потрапить у пастку,— сказав Фіней, намагаючись заспокоїти Піту.

— Ну то й що? Хіба він не мертвий? — з очей Піти бризнули сльози.— Я не знав. Я ще ніколи себе таким не бачив. Катніс має рацію: я чудовисько. Мутант. Снігоу зробив із мене зброю!

— Це не твоя провина, Піто,— мовив Фіней.

— Вам не слід брати мене з собою. Це тільки питання часу. Я обов'язково ще когось уб'ю...— Піта обвів поглядом наші збентежені обличчя.— Ви, мабуть, думаєте, що буде людяніше просто відпустити мене. Дати мені шанс на виживання. Однак це те саме, що віддати мене в руки Капітолія. Гадаєте, ви зробите мені послугу, відславши назад до Снігоу?

Піта. Знову в руках Снігоу. Тортури змінять його до невпізнанності, й він уже ніколи не зможе стати собою.

У голові чомусь сплив останній куплет «Дерева страстей», у якому чоловік воліє, щоб його кохана радше померла, ніж пізнала зло, яке чекає на неї в цьому світі.

*Прийдеш, прийдеш
До дерева страстей?
В мотузяних ми намистах, поряд день у день...
Дивні були події,
Не дивніша ніч гряде,
Якщо стрінешся зі мною ти на дереві страстей.*

— Не хвилюйся, я тебе встигну вбити,— мовив Гейл.— Обіцяю.

Піта вагався, мовби зважуючи надійність Гейлової обіцянки, а тоді похитав головою.

— Не вийде. А що як тебе не буде поряд? Мені потрібна отруйна пігулка, як у вас.

Ягода. В таборі залишилася ще одна пігулка — в рукаві мого костюма Переспівниці. В нагрудній кишені мого однострою також лежить пігулка. Дивно, що Піті не видали. Можливо, Коїн побоявся, що він її ковтне ще до того, як йому випаде нагода мене вбити. Цікаво, Піта хоче ковтнути пігулку просто зараз, щоб позбавити нас необхідності вбивати його, чи тільки в тому разі, якщо знову потрапить у руки Капітолія? Судячи з його стану, він рано чи пізно таки ковтне її і полегшить життя всьому загону. Відпаде необхідність вбивати його власноруч, якщо в нього знову станеться напад неконтрольованої люті.

Не знаю, в чому справа — в «секретах», в невідступному страхові чи в смерті Богза, однак я почувалася так, ніби знову опинилася на арені. Мовби ніколи й не полишала її. І повинна боротися не тільки за своє життя, але й за Пітине. Скільки задоволення отримав би Снігоу, якби я власноруч убила Піту! Якби його смерть була на моєму сумлінні до кінця життя...

— Справа не в тобі,— мовила я.— У нас важливе завдання. І без тебе нам його не виконати.

Я обвела присутніх поглядом.

— Ну що, пошукаємо щось попоїсти?

Окрім аптечки і камер, у нас не було нічого, тільки наші однострої та зброя.

Півзагону залишилося в кімнаті наглянути за Пітою, а заодно дочекатися звернення Снігоу, решта ж вирушили на пошуки харчів. У цьому незамінним виявився Мессала, бо він мешкав у схожій квартирі та добре уявляв, де тут зазвичай зберігається їжа. Наприклад, він знав, що припаси можуть бути за дзеркальною панеллю у спальні, так само як і у вентиляційній системі в коридорі. Тож хоча кухонні шафи були порожні, в інших сховках назбиралося зо тридцять бляшанок консервів і кілька коробок печива.

Такі таємні припаси викликали брідливість у солдатів з Округу 13.

— Хіба це не протизаконно? — запитала Ліг 1.

— Аж ніяк — у Капітолії усі вважали б вас дурнем, якби ви не робили запасів на чорний день,— пояснив Мессала.— Ще перед Червоною чвертю люди почали запасатися дефіцитними товарами.

— А в інших округах у цей час усього бракувало,— мовила Ліг 1.

— Твоя правда,— відповів Мессала.— Але тут таке життя.

— Наше щастя, бо що б ми зараз їли на вечерю? — сказав Гейл.— Беріть собі кожен бляшанку консервів.

Дехто з загону завагався, та як іще нам було ділити їжу? Щось я була не в гуморі ділити все на одинадцять частин, беручи до уваги вік, вагу тіла й фізичне навантаження. Я полізла в коробку й дістала якусь тріску в олії, аж тут Піта простягнув мені бляшанку.

— Ось візьми.

Беручи бляшанку, я й не підозрювала, що там. На етикетці було великими літерами написано «Тушкована ягнятина».

На мене накотилися спогади, і я міцно стиснула вуста. Крізь каміння пробивалися важкі краплі дощу, я невміло фліртувала, а у прохолодному повітрі печери плавав аромат моєї улюбленої капітолійської страви... Отже, Піта теж це пам'ятає. Якими щасливими, якими голодними і якими близькими ми були тоді, коли Геймітч прислав нам смаколики!

— Дякую,— я зірвала покришку.— Навіть чорнослив є.

Зігнувши покришку, я скористалася нею як ложкою і вкинула трохи ягнятини до рота. Тепер ще й смак нагадує мені про арену.

Ми саме пустили по колу коробку вишуканого печива з кремом, коли з телевізора знову долинув сигнал. На екрані під звуки гімну з'явився герб Панему. Одна по одній вискакували світлини загиблих — точно так само трибутів на арені сповіщали про смерть їхніх суперників. Спочатку з'явилися чотири фото нашої знімальної групи, потім обличчя Богза, Гейла, Фінея, Піти і наостанок моє. Якщо не рахувати Богза, Капітолій не вшанував своєю увагою жодного солдата з Округу 13. Може, через те, що там не знали нікого з них, а може, вважаючи, що смерть цих людей публіці байдужа. А тоді з'явився президент власною персоною. Він сидів за шикарним столом, за його спиною красувався прапор, а в петлиці виблискувала свіжа біла троянда. Гадаю, останнім часом над ним добряче попрацювали косметологи, бо його губи здавалися ще пухкішими, ніж зазвичай, та й візажистам не варто було його так нарум'янювати.

Снігоу привітав миротворців і подякував за майстерно виконану роботу — за те, що позбавили країну головної загрози — Переспівниці. З моєю смертю президент прогнозував серйозні зміни у перебігу війни, оскільки деморалізовані повстанці лишилися без ватажка. Та й чи була я справжнім ватажком? Радше бідною відлюдькуватою дівчиною, яка трохи вміла стріляти з лука. Не стратегом, не рушієм повстання — просто пересічною людиною, чие обличчя запам'яталося через блазнювання на Голодних іграх. Однак повстанцям я була необхідна як повітря, адже в дійсності у них немає справжнього ватажка.

Десь далеко, в Окрузі 13, натиснув на кнопку Біпер, бо замість президента Снігоу на екрані з'явилася президент Коїн. Вона представилася Панему й назвалася очільницею повстання, а тоді виголосила цілий панегірик мені. Похвалила дівчину, яка вижила на Скибі, витримала Голодні ігри і зрештою перетворила країну рабів на армію борців за свободу.

— Жива чи мертва, Катніс Евердін назавжди залишиться обличчям нашого повстання. Якщо до вас колись підкрадатимуться сумніви, згадайте про Катніс Евердін, і це додасть вам сил звільнити Панем від гнобителів.

— Я й не уявляла, як багато значу для неї,— мовила я, і на це іронічне зауваження Гейл розсміявся, а всі інші тільки здивовано озирнулися.

На екрані з'явилося моє добряче підрихтоване обличчя. Вигляд я мала чудовий, а на задньому плані навколо мене палало полум'я. Ні підпису. Ні гасла. Моє обличчя — це все, що зараз потрібно повстанцям.

Біпер відключився, бо на екрані знову з'явився неприродно спокійний президент Снігоу. Мабуть, хтось запевняв його, що капітолійський канал добре захищений,

тому цей хтось, напевно, сьогодні ввечері розпрощається з життям.

— Завтра вранці, коли ми витягнемо тіло Катніс Евердін із-під завалів, ви побачите справжню Переспівницю. Мертву дівчину, яка не змогла врятувати нікого, навіть себе.

Герб, гімн, кінець трансляції.

— От тільки ви її не знайдете,— мовив Фіней до порожнього екрана, озвучивши те, що було на думці в усіх нас. Часу обмаль. Щойно вони розкопають завали й не знайдуть одинадцять тіл, як одразу здогадаються, що ми втекли.

— Принаймні у нас є фора,— мовила я. І раптом відчула непереборну втому. Мені закортіло лягти на зелену оксамитову канапу й заснути. Закутатися в плед із кролячого хутра й поринути в сон. Натомість я витягнула «Голо» і наполягла, щоб Джексон навчила мене основним командам — здебільшого вводити координати найближчих вулиць,— щоб я могла скористатися приладом без сторонньої допомоги. Коли «Голо» показало наше місцеперебування, у мене тьохнуло серце. Мабуть, ми таки наблизилися до стратегічно важливих об'єктів, тому що кількість «секретів» значно зросла. І як нам рухатися далі, щоб не повернути до себе уваги? Це неможливо. А якщо неможливо, то ми тут застрягли... Вирішивши, що не варто демонструвати зараз свою владу, особливо зважаючи на те, що очі мої дедалі частіше поглядають на зелену канапу, я мовила:

— Є якісь ідеї?

— Давайте повикреслюємо негодящі варіанти,— запропонував Фіней.— Наприклад, на вулицю виходити не можна.

— На дахи вилазити також,— сказала Ліг 1.

— Можливо, є шанс відступити. Повернутися туди, звідки прийшли,— мовив Гомс.— Але це означатиме, що ми провалили завдання.

Мене почали гризти докори сумління, адже завдання я вигадала.

— Ніхто не очікував, що ви всі приєднаєтеся до мене. Вам просто не пощастило — ви опинилися не в тому місці й не в той час.

— Тепер це не має значення. Ми з тобою,— мовила Джексон.— Підіб'ємо підсумок: тут ми зостатися не можемо. Рухатися далі не можемо. На землі пересуватися не можемо. Залишається єдиний вихід.

— Підземелля,— мовив Гейл.

Підземелля. Як я їх ненавиджу! Шахти, тунелі, Округ 13. Підземелля, де я страшенно боюся померти, хоча це й дурість, адже щойно я помру на поверхні, як мене одразу ж поховають під землею.

«Голо» показувало не тільки вулиці й наземні «секрети», але й підземелля також. Під землею прямі вулиці перетиналися безліччю складних перехрещених тунелів. Однак «секретів» було значно менше.

За два помешкання від нас довга вертикальна труба з'єднувала будинок із тунелями. Щоб дістатися того помешкання, слід протиснутися крізь службову шахту, яка простягається вздовж усього будинку. А потрапити в неї можна крізь люк у комірчині на другому поверсі.

— Гарзд, давайте приберемо, щоб вигляд був такий, ніби нас тут і не було,— мовила я. Ми знищили всі сліди свого перебування — викинули порожні бляшанки від консервів у сміттєпровід, а повні забрали з собою, поперевертали просяклі кров'ю подушки на канапі, витерли з підлоги сліди гелю. Полагодити замок на вхідних

дверях не вдалося, але ми замкнули їх на засув, щоб не відчинялись од вітру.

Нарешті лишилося тільки вмовити Піту. А він усівся на синій канапі, відмовляючись іти з нами.

— Я не піду. Я або викрию вас, або когось пораню.

— Без нас ти потрапиш у руки Снігоу,— сказав Фіней.

— Тоді залиште мені пігулку. У крайньому разі я її ковтну,— мовив Піта.

— Цей варіант не обговорюється. Ходімо,— звеліла Джексон.

— А то що? Пристрелите мене? — вигукнув Піта.

— Вирубаємо тебе й потягнемо за собою силоміць,— мовив Гомс.— А це сповільнить наше пересування й наразить на зайву небезпеку.

— Припинить вдавати шляхетних! Мені байдуже — жити чи вмерти! — вигукнув він і обернувся до мене з благальним виразом на обличчі.— Катніс, будь ласка. Хіба не видно, що я так далі не можу?

Біда була в тому, що це таки було очевидно. Та чому я не могла просто його відпустити? Дати йому пігулку чи натиснути на гачок? Тому що Піта був мені не байдужий, а ще я не могла дозволити президентові Снігоу перемогти. Невже Піта став заручником у моїх власних Іграх? Це низько з мого боку, але я не можу нічого з собою вдіяти. Якщо це так, то великодушніше просто вбити Піту. Однак, на краще це чи на гірше, мною керувала не великодушність.

— Ми марнуємо час. Ти підеш добровільно чи нам тебе вирубати?

Кілька хвилин Піта сидів, заховавши обличчя в долонях, а тоді підвівся.

— Знімати кайданки? — запитала Ліг 1.

— Ні! — скрикнув Піта, притискаючи руки до грудей.

— Ні,— підтвердила я.— Однак нехай ключ буде в мене.

Джексон передала мені ключ, не промовивши й слова. Я заховала його у кишеню штанів, де він дзенькнув об перлину.

Коли Гомс відчинив маленький люк, що вів у шахту, у нас виникла ще одна проблема. Кастор і Полідевк не могли пропхати в отвір свою апаратуру, тому довелося її залишити, а з собою взяти міні-камери завбільшки з взуттєву коробку. Мессала ніяк не міг придумати, де б заховати апаратуру, тому довелося просто кинути її в комірчині. Мені не хотілося лишати по собі такий явний слід, однак виходу не було.

Навіть по одному, тримаючи наплічники в руках, лізти було все одно важко. Проминувши одне помешкання, ми вилізли в наступному. Тут на дверях, за якими мала би бути ванна кімната, було написано «Службове приміщення». А за дверима — потрібна нам труба.

Побачивши важкий овальний люк, Мессала на-супився.

— Ось чому ніхто не хоче центральне помешкання! Тут і вдень, і вночі вештаються робітники і немає другої ванни. Але орендна плата відчутно нижча...— А тоді, помітивши збентеження на обличчі Фінея, він мовив: — Не зважайте.

Люк відчинився без зайвих клопотів. Залізна драбина була широка та зручна, тому ми легко спустилися в підземелля міста. Скупчившись біля підніжжя драбини, ми трохи почекали, поки очі звикнуть до тьмяного світла, а легені — до випарів хімікатів, смороду каналізації і плісняви.

Полідевк, блідий і спітнілий, вхопився за зап'ястя Кастора, так наче без братової підтримки просто впав би.

— Брат, коли став авоксом, працював у підземеллі,— мовив Кастор. Ну звісно. Кого, як не авоксів, змушували працювати у цих темних смердючих тунелях, оздоблених «секретами»? — П'ять років ми збирали гроші, щоб купити йому право піднятися на поверхню. За цей час він жодного разу не бачив сонця.

За інших обставин, не у такий жахливий день, хтось обов'язково знайшов би втішні слова. Але зараз ми стояли мовчки, не в змозі нічого вичавити.

Зрештою до Полідевка обернувся Піта.

— Виходить, ви в нашому загоні найцінніший солдат.

Кастор засміявся, і навіть Полідевк скупко всміхнувся.

Ми вже здолали половину першого тунелю, коли я нарешті втямила, що здивувало мене в цій короткій розмові. Піта поведився, як колись: це ж саме він, коли всі мовчали, завжди міг знайти влучні слова. Іронічні, підбадьорливі, іноді кумедні, однак у жодному разі не образливі. Я озирнулася — він стомлено плентався під пильним оком своїх наглядачів, Гейла та Джексона, потупивши очі та згорбившись. Знову пригнічений. Але ж на мить повернувся колишній Піта!

Піта не помилився. Полідевк вартував десятьох «Голо». З одного боку, в підземеллі була мережа широких тунелів, яка точно повторювала розташування наземних вулиць. Звалася вона «транзит», оскільки головним призначенням цієї мережі була доставка вантажів по місту. Протягом дня майже всі «секрети» тут були деактивовані, тоді як уночі підземелля перетворювалося на мінне поле. Однак були ще й сотні вужчих проходів, смітєвих шахт, залізничних тунелів, дренажних труб, які формували багаторівневі лабіринти. Полідевку були відомі такі

деталі, які будь-якого новачка загнали б у глухий кут. Наприклад, у яких відгалуженнях слід одягати протигаз або де можна натрапити на щурів завбільшки з бобра. Він попередив нас про стічні води, які час від часу витікали з колекторів, попередив про перезмінку авоксів, навмисне вів нас вогкими темними тунелями, щоб уникнути зустрічі з товарними потягами, які пересувалися майже нечутно. А головне, він знав розташування всіх відеокамер. У цьому похмурому місці їх було негусто, найбільше їх зосереджувалося в «транзиті». Однак ми все одно старалися уникати об'єктивів.

Завдяки Полідевкові ми зекономили час — чимало часу, особливо в порівнянні з нашою наземною мандрівкою. Але годин за шість на нас накопила втома. Була третя ніч, і я вирішила, що в нас у запасі є ще кілька годин, поки відсутність наших решток під завалами не стане очевидною. Та й обшукати потрібно цілий квартал: а раптом ми намагалися втекти, наприклад, через шахту? Тільки тоді почнеться справжнє полювання.

Коли я запропонувала перепочити, ніхто не заперечував. Полідевк знайшов маленьку теплу кімнатку, нашпиговану різною технікою з важелями й циферблатами. На пальцях він пояснив, що ми повинні забратися звідси не пізніше як за чотири години. Джексон склала графік варт, і оскільки серед перших мене не було, я втиснулася в тепленьке місце між Гейлом і Ліг 1 і заснула.

Здавалося, минуло всього кілька хвилин, а Джексон уже трусила мене за плече й казала, що мені пора ставати на варту. Була шоста година, а о сьомій ми уже мали рухатися далі. Джексон нагадала, щоб я поїла, й попросила наглянути за Полідевком, який наполіг, що чергуватиме всю ніч.

— Він тут просто не може заснути.

Я нашорошила вуха, з'їла бляшанку картоплі з бобами та всілася на підлозі навпроти дверей, прихилившись спиною до стіни. Полідевок зовсім не спав і навіть не хотів спати. Мабуть, усю ніч він заново переживав ті п'ять років, які провів у підземному ув'язненні. Витягнувши з кишені «Голо», я таки спромоглася ввести наші координати й отримати зображення тунелів. Як я й очікувала, з наближенням до центру Капітолія з'являлося дедалі більше «секретів». Якийсь час ми з Полідевком уважно вивчали карту, намагаючись запам'ятати розташування пасток. Коли у голові почало паморочитися, я віддала «Голо» Полідевку й оберлася об стіну. Обвела поглядом сплячих солдатів — мій загін, моїх друзів. Цікаво, хто з нас ще побачить сонце?

Коли мій погляд упав на Піту, чия голова лежала просто в мене біля ніг, я збагнула, що він не спить. Шкода, що я не можу прочитати його думок, а потім залізти йому в голову й повитирати капітолійську брехню! Але дещо у такі можу.

— Ти їв? — запитала я.

Піта похитав головою. Я відкупила бляшанку рисового супу з куркою і подала йому, залишивши покритку собі — на той раз, якщо він вирішить порізати собі вени абощо. Він сів і одним махом спорожнив бляшанку, навіть не прожувавши як слід. Дно бляшанки зблиснуло, відбивши світло лампочок, і це викликало спогад, який не давав мені спокою з учорашнього дня.

— Піто, коли ти запитав про Дарія і Лавінію, і Богз сказав тобі, що це правда, ти відповів, що так і думав. Тому що спогад був неблискучий. Що ти мав на увазі?

— Ну, я не знаю, як це пояснити, — відгукнувся він. — Спочатку в голові була суцільна плутанина. Тепер я вже у дечому розібрався. Гадаю, схема проста: спогади, які

нав'язали мені за допомогою отрути мисливців-убивць, мають дивну властивість — вони блискучі, навіть якісь мерехтливі. Пам'ятаєш, як ми почувалися, коли на арені нас покусали?

— Дерева хиталися. Літали велетенські різнокольорові метелики. Я упала в яму з оранжевими бульбашками,— на якусь мить я замислилася.— Блискучими оранжевими бульбашками.

— Правильно. А от спогади про Дарія і Лавінію зовсім не такі. Не думаю, що тоді мене вже почали на-качувати отрутою,— мовив він.

— Що ж, це добре, еге ж? — мовила я.— Якщо ти зможеш розділити справжні й несправжні спогади, зрештою докопаєшся до істини.

— Ага. А якщо у мене виростуть крила, я зможу літати. Тільки у людей не ростуть крила,— мовив він.— Правда чи ні?

— Правда,— відповіла я.— Але людям не потрібні крила для того, щоб вижити.

— Переспівницям потрібні.

Він доїв суп і віддав бляшанку мені.

У флуоресцентному світлі кола під його очима схожі були на синці.

— У нас є ще трохи часу. Тобі слід поспати.

Він слухняно ліг, але очі його невідривно стежили за стрілкою на одному з циферблатів. Моя рука повільно — немов я торкалася пораненого звіра — потягнулася до його чола й відкинула волосся. Піта завмер від мого дотику, але не відсторонився. Тому я й далі ніжно гладила його по голові. Це вперше я добровільно торкнулася його відтоді, як повернулася з арени.

— Ти досі намагаєшся захистити мене. Правда чи ні? — прошепотів він.

— Правда,— відповіла я. І вирішила трохи пояснити.— Ми з тобою так завжди робимо. Намагаємося захистити одне одного.

За хвилину він заснув.

За кілька хвилин до сьомої ми з Полідевком усіх розбудили. Довкола лунало звичне позіхання й зітхання, як завжди, коли люди тільки прокидаються. Однак мої вуха вловили ще дещо. Якесь шипіння. Можливо, то була всього-на-всього пара з труби чи далекий свист потяга...

Шикнувши на загін, я дослухалася. Шипіння таки чулося, але звук був не однорідний і не протяжний. Здавалося, багато-багато людей видихає одні й ті самі слова. Ні, не слова — єдине слово. Яке луною котилося тунелями. Одне слово. Ім'я. Яке повторювалося знову і знову.

— Катніс.

Ну от і все. Мабуть, Снігоу змусив миротворців копати всю ніч. І почали вони зразу, щойно загасили вогонь. Спочатку знайшли останки Богза, відчули, що на правильному шляху, та коли минуло кілька годин, а більше решток не було, почали щось підозрювати. І зрозуміли, що їх обдурили. А президент Снігоу не любить виставлятися дурнем. І байдуже, вистежили нас по слідах чи просто припустили, що ми під землею, капітолійці все одно здогадалися, де ми, та вжили заходів: мабуть, випустили зграю мутантів, запрограмованих знайти мене.

— Катніс.

Шипіння наближалося. Я напружено вдивлялася в темряву, намагаючись роздивитися джерело звуку. Лук був наготові, от тільки де мішень?

— Катніс.

Пітині уста ледве ворушилися, але, без сумніву, з них теж зірвалося моє ім'я. Саме тоді, коли я подумала, що йому стало трохи краще, понадіялася, що скоро до мене повернеться справжній Піта, саме тоді з'явився ще один доказ того, як глибоко проникла отрута Снігоу.

— Катніс.

Піта був запрограмований відгукнутися на це шипіння. Він мав приєднатися до переслідування. Він замешувався. У мене не було вибору. Я націлила стрілу йому в голову. Він нічого не відчує... Раптом він осів на землю, його очі широко розплющилися, він важко дихав.

— Катніс! — обернув він голову до мене, але, здається, не помітив стріли. — Катніс! Тікай!

Я вагалася. Голос у нього був тривожний, але не божевільний.

— Навіщо? Звідки лине цей звук?

— Я не знаю. Я тільки знаю, що це тебе вб'є,— мовив Піта.— Біжи! Забирайся звідси! Хутчій!

Повагавшись мить, я опустила лук. І обернулася до схвильованих облич, які оточили мене.

— Хай що це таке, воно прийшло по мене. Нам саме час розділитися.

— Але наше завдання захистити тебе,— мовила Джексон.

— Ми твій загін,— докинула Кресіда.

— Я тебе не покину,— сказав Гейл.

Я обвела поглядом знімальну групу, озброєну камерами й записниками. А тоді глянула на Фінея з двома пістолетами й тризубом. Попросила його віддати один пістолет Кастору. Тоді витягнула холості патрони з Пітиного пістолета, зарядила його справжніми й подала Полідевку. Оскільки у нас із Гейлом були луки, ми віддали свої пістолети Мессалі та Кресиді. Не було часу вчити їх обходитися зі зброєю, ми тільки показали, як знімати з запобіжника і стріляти, але в тісному приміщенні й цього має бути досить. Усе одно це краще, ніж лишитися геть беззахисним. Тепер зброї не було тільки в Піти, але, гадаю, тому, хто шепоче моє ім'я в унісон зі зграєю мутантів, вона ні до чого.

Ми не лишили в кімнаті нічого, хіба що свій запах. Позбутися його ми не могли. Гадаю, саме так ці мутанти й вистежили нас, бо ми не залишали більше жодних слідів. Нюх у мутантів був чудовий, однак там, де ми чалапали по воді у стічних канавах, їм буде важче.

Коли ми вийшли з кімнати, шипіння стало чіткішим. Зараз уже можна було більш-менш визначити

місцеперебування мутантів. Це там, звідки ми прийшли, тобто поки що доволі далеко. Мабуть, Снігоу запустив їх під землю неподалік того місця, де знайшли тіло Богза. Теоретично у нас була значна фора, хоча рухалися вони явно швидше за нас. У пам'яті спливли вовкоподібні мутанти на арені під час перших Голодних ігор, мавпи під час Червоної чверті, а ще численні потвори, яких я бачила по телевізору рік у рік, і раптом мені стало цікаво, який вигляд мають сьгоднішні мутанти. Що, на думку Снігоу, злякає мене найдужче?

Ми з Полідевом ще вчора розробили план і обрали шлях просування, й оскільки він вів у протилежний від шипіння бік, я не бачила сенсу його переглядати. Якщо ми рухатимемося швидко, то, можливо, нам вдасться дістатися резиденції Снігоу швидше, ніж ці тварюки нас наздоженуть. Однак поспіх завжди йде в парі з необережністю: не уникнути сплеску води, коли нога втрапляє в калюжу, брязкоту автомата, який випадково вдарився об трубу, моїх власних занадто голосних наказів...

Три квартали ми здолали по стічних канавах, потім опинилися на занедбаній колії, й тут до нас долинули зойки. Приглушені, гортанні. Вони відлунювали від кам'яних стін.

— Авокси,— мовив Піта одразу ж.— Так лементував Дарій, коли його катували.

— Мабуть, трапилися на шляху мутантів,— сказала Кресида.

— Отже, мутантів цікавить не тільки Катніс,— зауважила Ліг 1.

— Мабуть, вони вбивають усіх на своєму шляху. Просто вони не зупиняться, поки не вб'ють її,— мовив Гейл. Він стільки годин провів із Біпером, вивчаючи різновиди зброї, що, швидше за все, не помилявся.

Ну от знову. Через мене помирають люди. Друзі, союзники, незнайомці — всі вони прощаються з життям через Переспівницю.

— Дозвольте мені відколотися від вас. Мутанти підуть за мною. Я передам «Голо» Джексон. Ви можете виконати завдання і без мене.

— Ніхто на таке не погодиться! — гаряче вигукнула Джексон.

— Ми тільки марнуємо час! — додав Фіней.

— Чуєте,— прошепотів Піта.

Зойки вщухли, і знову долинуло моє ім'я. Близько, надто близько. Воно лунало просто за нашими спинами.

— Катніс.

Я штовхнула Полідевка в плече, і ми побігли. Проблема полягала в тому, що ми збиралися спуститися ще нижче, однак тепер нам довелося відмовитися від цього задуму. Добігши до сходів, що вели вниз, ми з Полідевком схилилися над «Голо», шукаючи інший шлях, і тут я почала душитися.

— Протигази! — наказала Джексон.

Не було потреби в протигазах. Усі ми дихали одним і тим самим повітрям, а я єдина не могла відсапатися, бо тільки мені був знайомий цей запах. Він піднімався знизу, зі сходової клітки, перебиваючи всі інші запахи. Троянди. Я затремтіла.

Я смикнулася назад, подалі від запаху, і вискочила в «транзит». Широкі бруковані вулиці в пастельних тонах — точна копія тих, що на поверхні, тільки замість будинків — білі кам'яні стіни. Дороги достатньо широкі — вантажівки з легкістю могли доставляти товари цими тунелями, не створюючи заторів на вулицях Капітолія. Однак зараз тут не було нікого, крім нас. Витягнувши лук, я поцілила в один із «секретів» вибуховою

стрілою, знешкодивши гніздо м'ясоїдних щурів. А тоді вискочила на наступне перехрестя. Я знала, що досить зробити один необачний крок — і земля під ногами провалиться і всі ми опинимося в невідомій пастці під назвою «м'ясорубка». Я гукнула до інших, щоб трималися ближче мене: я планувала ковзнути за ріг і тоді детонувати «м'ясорубку», однак ми наскочили на ще один не позначений на карті «секрет».

Усе сталося тихо. Я би взагалі нічого не помітила, якби Фіней не зупинив мене.

— Катніс!

Я миттю обернулася, готова стріляти, однак від мене вже нічого не залежало. Дві Гейлові стріли уже лежали на землі поруч зі стіною золотого світла, яке лилося зі стелі на підлогу. А в цьому золотому сяйві мов статуя завмер Мессала — на одній нозі, з відкинутою головою, непорушний у полоні променів. Рот у нього був широко розтулений, мов у зойку, але звуку чути не було. Ми стояли, безпомічно спостерігаючи за тим, як тіло його на очах плавалося, наче віск на свічці, і м'ясо сповзало з кісток.

— Ви вже йому не допоможете! — загукав Піта, відштовхуючи нас геть. — Не допоможете!

Дивовижно, але тільки Піта не втратив голови, саме він вивів нас зі ступору та змусив рухатися далі. Я взагалі дивувалася, що він так добре контролює себе, адже теоретично він мав би знову накинутися на мене. Однак не варто розслаблятися, це може статися щомиті. Піта тягнув мене за плече; розвернувшись, я побігла — прудко, так прудко, що ледве не наскочила на наступний «секрет».

Під градом куль зі стіни посипався тиньк. Я завертіла головою, шукаючи джерело обстрілу, й побачила кількох

миротворців, які мчали просто на нас. Оскільки шлях нам загородила «м'ясорубка», у нас не було іншого вибору як відстрілюватися. Миротворців удвічі більше, але серед нас було ще шість снайперів «зіркового загону», яким зараз не доводилося стріляти на бігу.

«Риба в діжці», — подумала я.

Сніжно-білі однострої миротворців вкривалися червоними плямами. Три четверті ворогів уже були мертві, аж тут із бічного тунелю з'явилося підкріплення. З того самого тунелю, з якого линув запах...

«Ні, це вже не миротворці».

Прибульці були білі, на зріст як люди, мали чотири кінцівки — та на цьому схожість закінчувалася. Ці були голі, з довгими ящірчачими хвостами, з горбатими спинами й довгими мордами. Вони накиннулися на миротворців, і живих і мертвих, зубами впинаючись у шиї й віддираючи їхні закуті в шоломи голови. Вочевидь, навіть капітолійське походження не рятувало від мутантів. Здавалося, всього за кілька секунд усі до останнього миротворці були обезголовлені. А тоді мутанти попадали на всі чотири й поплазували до нас.

— Сюди! — гукнула я, тримаючись стіни, й різко звернула праворуч, щоб уникнути «секрету». Коли до мене приєднався весь загін, я пострілом детонувала «м'ясорубку». Зі стіни вистромилися величезні залізні зуби й почали стирати бруківку на порох. На перший погляд здавалося, що тепер мутанти не зможуть нас переслідувати, але я не була впевнена на всі сто. І мутантивовки, і мавпи, що були на арені, легко могли б перестрибнути таку перешкоду.

У вухах відлунювало шипіння, а від запаху троянд усе довкола розплавалося, а стіни гойдалися.

Я схопила Полідевка за руку:

— Плювати на завдання. Який найкоротший шлях на поверхню?

Не було часу звіритися з «Голо». Слідом за Полідевком ми пробігли метрів десять уздовж «транзиту» й заскочили у якісь двері. Я мало тямилася, як бруківка змінилася бетонним покриттям, як ми протиснулися крізь смердючу трубу й вилізли на вузький карниз. Ми опинилися в центрі міської каналізації, і внизу пузирилися отруйні людські екскременти, сміття й хімічні відходи. Подекуди палав вогонь, де-не-де випаровувалися отруйні хмарки. Одного погляду вниз було достатньо, щоб зрозуміти: потрапивши туди, назад не виберешся. Ми бігли підтюпцем, боячись оступитися на вузькому карнизі, й нарешті перетнули невеличкий місток. Полідевк намацав у якомусь закапелку драбину, а тоді тицьнув пальцем угору. Ось він. Вихід.

Та одного погляду на наш загін було досить, аби зрозуміти: щось не так.

— Заждіть! Де Джексон і Ліг 1?

— Залишилися біля «м'ясорубки», щоб затримати мутантів,— мовив Гомс.

— Що?!

Я кинулася до містка. Ми не можемо лишити товаришів у зубах цих огидних чудовиськ!.. Аж тут Гомс смикнув мене назад.

— Запізно. Не марнуй їхню жертву! Дивись,— Гомс кивнув на трубу: мутанти вже товпилися біля вузького карниза.

— Не рухайтесь! — гукнув Гейл, цілячи у дальній кінець мосту вибуховою стрілою. Міст завалився саме в ту мить, як до нього наблизилися мутанти.

Вперше за весь час я добре їх роздивилася. Людина, схрещена з ящіркою і ще бозна-чим. Біла шкіра луската,

мов у рептилій, руки й ноги з довгими пазурами, риси обличчя — поєднання непоєднуваного. Мутанти шипіли, вимовляючи моє ім'я, а їхні тіла аж здригалися від люті. Вони били об землю хвостами, розмахували пазурами, ранили і себе, і сусідів, із їхніх пащ стікала піна — вони просто божеволіли від жаги знищити мене. Мабуть, мій запах був їм так само добре відомий, як їхній мені. Ба більше: він вабив їх непереможно, бо, незважаючи на токсичні випари, мутанти один по одному почали скакати у стічну канаву.

Ми з берега відкрили вогонь. Я витягала стріли на вмання, байдуже які — самозаймисті чи вибухові, й наосліп стріляла в мутантів. Вони ж смертні! Жодна жива істота не виживе з двома дюжинами куль у тілі. Так, вони вмирали, от тільки їх було надто багато: з труби лився цілий потік і, не вагаючись ні секунди, кидався у стічну канаву.

Однак не від їхньої чисельності у мене тремтіли руки.

Всі мутанти страшні. Всі вони створені для того, щоб знищувати. Одні відбирають життя, як мавпи. Інші — розум, як мисливці-вбивці. Однак найжорстокіші, найбридкіші зовні створені для того, щоб залякати жертву. Вовки-мутанти з очима мертвих трибутів. Соїкотуни, які стогнали та плакали голосом Прим. Ящірки, які смерділи трояндами Снігоу і кров'ю своїх жертв. Цей запах перебивав сморід нечистот. Змушував моє серце скажено калатати. Від нього у мене холонула шкіра, а легені мов заморожувало, і я не могла дихнути. Так ніби це Снігоу дихав мені в обличчя, нагадуючи, що смерть близько.

Товариші гукали до мене, але я не могла відповісти. Тоді чийсь дужі руки підхопили мене саме в ту мить, коли я прострелила голову мутантові, який мало не вкусив мене за ногу. Мене підсадили на драбину, але я мов

закам'яніла й не могла поворушити ні рукою, ні ногою. Хтось звелів мені лізти вгору. Я, наче дерев'яна лялька, почала механічно перебирати кінцівками. Рух поволі привів мене до тями. Попереду хтось був. Полідевк. Піта й Кресида були позаду. Ми дісталися платформи. Гайнули до іншої драбини, щаблі якої були мокрі та плісняві. На наступній платформі у мене в голові нарешті проявилось, і я втямила, що відбувається. Й почала витягувати товаришів з драбини на платформу. Піту. Кресиду. Більше нікого не було.

Що я накоїла? На що я прирекла свій загін? Я вже полізла вниз, та вдарилася черсвиком об щось м'яке.

— Лізь! — загарчав Гейл.

І я знову опинилася на платформі, допомагаючи Гейлу видертися нагору та вдивляючись у темряву, чи не зосталося там іще когось.

— Усе,— розвернувши мене до себе обличчям, похитав головою Гейл. Його однострій був подертий, а на шії зяяла рана.

Знизу долинув людський зойк.

— Хтось іще живий,— вмовляла я.

— Ні, Катніс. Це все,— мовив Гейл.— Там тільки мутанти.

Я не хотіла з цим миритися й посвітила вниз ліхтариком, вмонтованим в автомат Кресиди. Далеко внизу я роздивилася Фінея, який повис на драбині, а три мутанти роздирали його на шматки. Коли один із мутантів відхилив голову назад, щоб зробити останній — смертельний — укус, сталося щось дивне. Я немов перетворилася на Фінея, і перед моїми очима пропливли спогади з його життя. Щогла корабля, срібний парашут, сміх Магс, рожеве небо, змайстрований Біпером тризуб, Енні у весільній сукні, хвилі б'ються об скелі... Кінець.

Вихопивши з-за пояса «Голо», я насилу вимовила: «Ягода, ягода, ягода». А тоді впустила його вниз. Притиснулася до стіни разом з іншими, і в цю мить із каналізації на платформу посипалися уламки каміння, рештки мутантів і шматки людської плоті.

Щось клацнуло — Полідевк зачинив люк у каналізацію. Полідевк, Гейл, Кресида, Піта і я. Більше нікого не лишилося. Можливо, пізніше до мене повернуться людські емоції, але зараз мною керував тільки тваринний інстинкт — урятувати живих.

— Зупинятися не можна.

Хтось дістав бинт, і ми перев'язали Гейлові шию. Допомогли йому підвестися на ноги. Тільки одна постать не зрушила з місця — так і стояла, мов прикута до стіни.

— Піто,— мовила я. Але він нічого не відповів. Заціпенів? Я підповзла до нього, прибрала від обличчя руки в кайданках.— Піто!

Його очі здавалися чорними, зіниці розширилися — де поділася їхня блакить? М'язи на зап'ястях напружилися, затверділи, немов металеві.

— Покиньте мене тут,— прошепотів він.— Я не витримаю.

— Ні. Витримаєш! — мовила я.

Піта похитав головою.

— Я не володію собою. Я зараз збожеволю. Як вони.

Як мутанти. Як скажені тварюки, які хочуть перегризти мені горло. І зрештою за таких обставин я буду змушена вбити Піту. І Снігоу переможе. Моїми жилами запульсувала гірка ненависть. Сьогодні Снігоу вже забрав у мене надто багато друзів.

Може, це неправильно, може, це самогубство, але я зробила те, що підказало мені серце: нахилилася й поцілувала Піту в губи довгим пристрасним поцілунком.

Він затремтів, але я не відступалася — цілувала його доти, поки мені не забракло повітря. Мої руки ковзнули до його зап'ясть.

— Не дай йому забрати тебе в мене.

Піта здригався, намагаючись побороти кошмари, які атакували його свідомість.

— Ні. Я не хочу...

Я до болю стиснула його руки.

— Будь зі мною.

Його зіниці стали як маленькі крапочки, і знову засяяла блакить.

— Завжди,— пробурмотів він.

Я допомогла Піті звестися на ноги й мовила до Полідевка:

— Далеко ще до поверхні?

Він показав жестом, що вулиця просто над нами. Здолавши останню драбину, я відчинила люк і опинилася в службовому приміщенні чийогось помешкання. Я саме підводилася на ноги, коли до кімнати увійшла жінка. На ній був яскравий шовковий халат з екзотичними птахами. Її пурпурове волосся було пухнасте, немов хмаринка, й оздоблене позолоченими метеликами. У руці вона тримала надкушену сосиску, на помаджені губи масно виблискували. З виразу її обличчя я зрозуміла, що вона мене впізнала. Жінка розтулила рота, щоб покликати на допомогу.

Не вагаючись ні секунди, я прострелила їй серце.

РОЗДІЛ 5

Кого збиралася покликати жінка, залишилося таємницею, тому що ми, обшукавши помешкання, переконалися, що тут вона була сама. Можливо, сподівалася, що її почують сусіди, або хотіла заверещати просто від страху. В будь-якому разі її б ніхто не почув.

Це помешкання було ідеальним місцем для привалу, але ми не могли дозволити собі такої розкоші.

— Як гадаєте, скільки в нас часу, перш ніж миротворці здогадаються, що ми загинули не всі? — запитала я.

— Миротворці можуть з'явитися щомиті, — відповів Гейл. — Вони знають, що ми тікали з підземелля. Можливо, вибух відверне їхню увагу на кілька хвилин, а тоді все одно вони почнуть шукати, де ми вилізли на поверхню.

Визирнувши у вікно, яке виходило на вулицю, я побачила не миротворців, а мирних жителів, які походили туди-сюди, кожен у своїй справі. Під землею ми вийшли із зони відчуження й опинились у центрі Капітолія. Натовп — наш єдиний шанс на втечу. Ми лишилися без «Голо», однак із нами була Кресіда. Глянувши у вікно, вона підтвердила, що добре знає цей район, і повідомила гарні новини: ми неподалік резиденції президента.

Одного погляду на моїх товаришів було достатньо, щоб зрозуміти: зараз не найкращий час нападати на Снігоу. Гейл утратив чимало крові через рану на шиї, яку ми навіть не промили. Піта сидів на оксамитовій канапі, вп'явшись зубами в подушку, — намагався чи то не

заверещати, чи то не збожеволіти. Полідевк, присівши біля мармурового коминка, тихенько схлипував. Кресида стояла поруч, сповнена рішучості, однак така бліда, що губи її аж посиніли. Мене ж переповнювала ненависть. Та коли ненависть угамується, від мене не буде жодної користі.

— Перевірмо шафи,— запропонувала я.

В одній зі спалень ми знайшли сотні жіночих суконь, пальт, черевичків, перук усіх кольорів веселки, а косметики було стільки, що вистало б розмалювати цілий будинок. У другій спальні теж був повний набір, але чоловічий. Отже, у жінки таки був чоловік. Або неймовірно везучий коханець, якого вранці не було вдома.

Я звеліла всім переодягатися. Глянувши на Пітіні закривавлені зап'ястя, витягнула з кишені ключ і хотіла звільнити його, але сам Піта не дозволив.

— Ні,— мовив він.— Не треба. Так я тримаю себе в руках.

— Але тобі можуть знадобитися руки,— сказав Гейл.

— Коли я відчуваю, що на межі, тоді тисну кайданками на зап'ястя, і біль допомагає мені зосередитися,— мовив Піта. Я відступилася.

На щастя, надворі було холодно, тому ми легко приховали своє спорядження та зброю під широкими плащами й накидками. Зняли черевички, зв'язали їх шнурівками й перекинули через шию, натомість узули незручні туфлі. Однак найважче було приховати обличчя. Кресиду й Полідевку могли впізнати знайомі, Гейла могли запам'ятати з агіток і новин, а от нас із Пітою знав кожен житель Панему. Ми квапливо допомогли одне одному заховати обличчя під товстим шаром косметики, одягнули перуки й сонячні окуляри. А нам із Пітою Кресида ще й замотала рот і ніс шарфами.

Час збігав невпинно, але я все-таки затрималася на хвилику, щоб поновити запаси харчів і прихопити аптечку.

— Тримаємося разом,— мовила я на порозі.

А тоді ми вийшли прямісінько на вулицю. Сипав дрібненький сніжок. Схвильований натовп зі своїм смішним капітолійським акцентом гудів про повстанців, про голод і про мене. Ми перейшли через дорогу, минули кілька будинків. І щойно завернули за ріг, як побачили, що назустріч нам прямує зо три дюжини миротворців. Відскочивши вбік, щоб звільнити їм шлях, як робили всі капітолійці, ми зачекали, поки відновиться звична метушня натовпу, і тільки тоді рушили далі.

— Кресидо,— прошепотіла я.— Куди далі?

— Я думаю,— мовила вона.

Ми проминули ще один квартал, і тут завили сирени. Крізь вікно одного з помешкань видно було телевізор: передавали екстрений випуск новин, і на екрані одне по одному з'являлися наші обличчя. Миротворці досі не з'ясували, хто саме загинув, тому що серед світлин були Кастор і Фіней. Скоро кожен перехожий буде для нас небезпечніший, ніж миротворець.

— Кресидо!

— Є одне місце. Не ідеальне, звісно. Але можемо спробувати,— мовила вона.

Простуючи за нею, ми здолали ще кілька кварталів, а тоді крізь браму зайшли в якусь приватну резиденцію. Але виявилось, що ми просто зрізали кут, бо за кілька хвилин ми знову пройшли крізь браму й опинилися на маленькій вуличці, яка з'єднувала два проспекти. Тут розташувалися дві непоказні крамнички: вживаних речей і біжутерії. На вулиці я помітила всього кількох людей,

але їм було байдуже до нас. Кресида почала пояснювати високим голосом, як важливо до холодів устигнути придбати шуби.

— Ви ще не бачили цін! Повірте, тут усе вдвічі дешевше, ніж на проспекті!

Ми зупинилися біля непоказної вітрини з манекенами у хутряних виробках. Здавалося, що крамниця на замку, але Кресида безцеремонно відчинила двері, від чого задзеленчали маленькі дзвіночки. В середині малесенького похмурого приміщення, заставленого крамом, висів запах шкіри. Мабуть, торгівля йшла не дуже, адже ми були єдиними покупцями. Кресида рушила прями-сінько до згорбленої фігури, яка сиділа в глибині крамниці. Я не відставала, по дорозі перебираючи пальцями м'яке хутро.

За прилавком сиділа дивовижна істота — такого я ще в житті не бачила. Це був яскравий взірець того, що не всі пластичні операції закінчуються добре. Гадаю, що навіть у Капітолії таке обличчя не вважали привабливим. Шкіра була напнута до межі й укрита татуюваннями — чорними й золотими смугами. Ніс був настільки плаский, що взагалі виникали сумніви, чи він там є. Я вже бачила у жителів Капітолія котячі вуса, але ж не такі довгі! На нас дивилася карикатурна котяча морда.

Кресида зняла перуку, щоб продемонструвати свою виноградну лозу.

— Тигріс, — мовила вона, — нам потрібна допомога.

Тигріс. Десь я вже чула це ім'я. Згадала! В одних із перших Голодних ігор показували молодшу й не таку екстравагантну копію цієї жінки. Гадаю, вона стиліст. Не пам'ятаю, від якого округу. Точно не від Округу 12. Напевно, вона зробила забагато операцій, і бридка зовнішність поклала край її кар'єрі.

Значить, ось де опиняються стилісти, коли стають не-
потрібні! У крихітних крамничках, де й доживають віку.
Подалі від людей.

Я роздивлялася її обличчя. Цікаво, батьки назвали її
Тигріс, цим і надихнувши на таке перетворення, чи вона
сама обрала стиль, а тоді змінила ім'я, щоб личило до її
котячих смужок?

— Плутарх сказав, що тобі можна довіряти, — додала
Кресіда.

Чудово, ця жінка ще й з людей Плутарха! Якщо вона
не здасть нас Капітолію, то зможе повідомити Плу-
тарха, а отже, й Коїн про наше місцєперебування. Ні,
крамниця Тигріс — точно не ідеальне місце, але іншого
в нас не було. Та й чи захоче Тигріс допомогти нам? Її
погляд блукав між стареньким телевізором на прилавку
й нашими обличчями, так ніби вона силкувалася нас
пригадати. Щоб допомогти їй, я зняла шарф і перуку та
ступила крок уперед, щоб світло екрана упало на мене.

Тигріс загарчала — точно як Денді, зіскочила з крісла
та зникла за довгими рядами хутра. Щось цокнуло й ковз-
нуло, а тоді Тигріс помахала рукою, поманивши нас за
собою. Кресіда поглянула на мене, ніби запитуючи: «Ти
впевнена?» Та хіба у нас був вибір? Якщо повернемося на
вулицю, нас чекає полон або смерть. Відкинувши хутро,
я побачила, що Тигріс відсунула одну з панелей вниз
стіни. В отворі виднілися кам'яні сходи. Тигріс жестом
запросила нас усередину.

Все довкола кричало: «Пастка!» В якусь мить я за-
панікувала й обернулася до Тигріс, силкуючись упіймати
погляд її жовтуватих очей. Чому вона нам допомагає?
Вона не Цинна, який був готовий пожертвувати собою
заради інших. Ця жінка — втілення капітолійської об-
меженості. Вона була зіркою Голодних ігор, аж поки...

аж поки не перестала нею бути. Може, це воно і є? Гіркота? Ненависть? Помста? Власне, ця думка трохи мене заспокоїла. Жага помсти може жити в людині довго й горіти палко. Особливо якщо кожен погляд у дзеркало підживлює її.

— Снігоу викинув вас з Ігор? — запитала я. Тигріс нарешті глянула на мене. Мабуть, зараз її невидимий тигрячий хвіст невдоволено сіпнувся.— Бо ви ж знаєте, я збираюся його вбити.

Її уста розтягнулися, і я сприйняла це за посмішку. Переконавшись, що Тигріс не зовсім божевільна, я рушила вниз.

На півдорозі я наскочила на ланцюг — зачепила його, і сховок освітила флуоресцентна лампа. Це був крихітний підвальчик без вікон і дверей. З низькою стелею, але широкий. Мабуть, прохід між двома справжніми підвалами під помешканнями. Про існування цього місця майже неможливо здогадатися, хіба якщо зробити точні виміри. Підвал був холодний і вогкий, устелений безліччю шкур, які вже роками не бачили сонця. Якщо Тигріс не здасть нас, то сумніваюся, що тут нас хтось знайде. Коли я дісталася бетонної підлоги, мої товариші уже спускалися сходами. Панель ковзнула назад. Я чула, як зарипіли коліщата: до стіни підкотився вішак із хутром. Тигріс повернулася до свого крісла за прилавком. Її крамничка проковтнула нас.

І саме вчасно, бо Гейл уже ледве тримався на ногах. Ми зробили зі шкур ложе, зняли з Гейла усю зброю і вклали його на спину. В іншому кінці підвалу був кран, на землі кругла решітка — стік. Я покрутила кран, і у відповідь почулося шипіння, порскання, й нарешті полилася іржава вода, яка, втім, за кілька хвилин очистилася. Ми промили Гейлові рану на шиї, і стало ясно, що

бинтів тут замало. Треба зашивати. В аптечці була голка та стерильна нитка, однак серед нас не було медиків. Мені спало на думку, що з цим найкраще впоралася б Тигріс. Вона ж стиліст, тому повинна знати, як працювати голкою. Але тоді в крамниці нікого не залишилось, та й вона уже й так багато для нас зробила. І я змиралася з тим, що сама найбільше пасую для цієї роботи, зіцпила зуби й наклала шов — кілька нерівних стібків. Краси він не додасть, зате допоможе. Змастивши його антисептиком, я замотала рану бинтом. Дала Гейлові трохи знеболювального.

— Тепер спи. Тут ми в безпеці,— мовила я до Гейла. Він миттю заснув.

Поки Кресиди з Полідевком стелили нам ложа зі шкур і хутра, я взялася до Пітиних зап'ясть. Обережно змила засохлу кров, змастила рани антисептиком і замотала під кайданками бинтом.

— Рани треба промивати, бо інфекція може поширитися і...

— Катніс, я знаю, що таке зараження крові,— мовив Піта.— Хоча моя мати й не цілителька.

Я немов перенеслася в часі — то була інша рана, інша пов'язка...

— Саме ці слова ти вимовив під час перших Голодних ігор. Правда чи ні?

— Правда,— відповів Піта.— А ти ризикнула життям, щоб роздобути ліки і врятувати мене?

— Правда,— я знизала плечима.— А зробити це я змогла тільки тому, що перед тим ти врятував життя мені.

— Невже? †

Здається, мої слова збентежили його. Мабуть, справжні спогади боролися з кошмарами, тому що Пітине тіло

напружилось, а щойно накладені пов'язки за зап'ястях вкрились яскраво-червоними кривавими плямами. А тоді, мов із нього випустили повітря, він розслабився.

— Я такий утомлений, Катніс.

— Поспи,— мовила я. Але він не міг заснути, поки я не пристебнула його кайданками до поруччя. Хіба зручно спати з руками, задертими над головою? Однак за кілька хвилин Піта заснув.

Кресида з Полідевком уже приготували для нас лежанки, перебрали запаси харчів і медикаменти й чекали на мої вказівки щодо того, хто стоятиме на варті. Полідевк не спав кілька днів, а нам із Кресидою вдалося кілька годин подрімати. Якщо миротворці увірвуться в підвал, то ми всі опинимося в пастці. Тепер ми на милості старої жінки-тигриці, якою — на що я дуже сподіваюся — керує всепоглинаюча жага смерті Снігоу.

— Не думаю, що є сенс стояти на варті. Давайте просто виспимося,— мовила я. У відповідь я отримала два кивки на згоду, і всі ми зарилися в м'яке хутро. Вогонь у моєму нутрі погас, а разом із ним полишила мене й сила. І я віддалася в обійми м'якого пліснявого хутра й забуття.

Запам'ятався мені всього один сон. Довгий і нудний, у якому я намагалася дістатися Округу 12. Уві сні домівка моя була ціла й неушкоджена, з живими мешканцями. Зі мною їхала Еффі Тринькіт у яскраво-рожевій перуці й пишному вбранні. Я все намагалася позбутися її, але вона з'являлася знову та знову, наполягаючи, що має супроводжувати мене, контролювати, щоб я не збилася з графіку. От тільки нас просто переслідували затримки: то бракувало якоїсь печатки, то Еффі зламала підбор... А тоді ми провели кілька днів на похмурій станції Округу 7, чекаючи на потяг, який так ніколи й не

прибув. Прокинувшись, я почувалася гірше, ніж після найстрашніших нічних кошмарів, кривавих і жахливих.

Кресида, яка єдина не спала, сказала, що зараз по обіді. Я з'їла бляшанку телячого рагу й запила водою з-під крана. А тоді, прихилившись спиною до стіни, почала міркувати над подіями кількох останніх днів. Смерть. Кругом тільки смерть. Я заходилася загинати пальці, рахуючи жертви. Один, два — Мітчел і Богз залишилися в кварталі. Три — Мессала розтанув як свічка. Чотири, п'ять — Ліг 1 і Джексон принесли себе в жертву «м'ясорубці». Шість, сім, вісім — Кастор, Гомс і Фіней були обезголовлені ящірками-мутантами. Восьмеро мертвих за двадцять чотири години. Я знала, що це сталося, але все одно не могла повірити. Та ні, Кастор спить он там під хутром, Фіней за хвилину спуститься зі сходів, а Богз поділиться зі мною планом утечі...

Повірити, що вони мертві,— все одно, що визнати, що їх убила я. Гаразд, може, не Мітчела й не Богза — вони загинули не з моєї вини. Проте всі інші поплалися життям, захищаючи мене й виконуючи завдання, яке я вигадала! Тепер мій намір стратити Снігоу публічно здавався неймовірно безглуздим. Особливо зараз, коли я сиділа нажахана в підвалі, підраховуючи наші втрати та граючись китичками срібних черевиків, які я вкрала в домівці незнайомої жінки. Ах так, я геть забула! Її також убила я. Тепер я вбиваю ще й мирних жителів.

Гадаю, саме час в усьому зізнатися.

І коли всі прокинулися, я зізналася. Як вигадала завдання, як поставила під загрозу життя інших, як прагнула помсти. Коли я закінчила, в підвалі запала мертва тиша. А тоді Гейл мовив:

— Катніс, усі ми чудово знали, що ти обманюєш, що Коїн не давала тобі завдання вбити Снігоу.

— Можливо, ти й знав. А солдати з Округу 13 — ні,— відповіла я.

— Ти справді гадаєш, Джексон повірила, що ти виконуєш наказ Коїн? — здивувалася Кресида.— Звісно, що ні. Але вона довіряла Богзові, а він наполягав, щоб ти не верталася, рухалася далі.

— Я ніколи не розповідала Богзові про свої плани,— сказала я.

— Та ти розповіла усьому командуванню! — мовив Гейл.— Це ж була умова, за якої ти погоджувалася стати Переспівницею. «Снігоу вб'ю я».

Який зв'язок між переговорами, які я вела з Коїн, вимагаючи надати мені виняткове право вбити Снігоу по закінченні війни, і цією незаконною мандрівкою в Капітолій?

— Я хотіла його вбити, але не такою ціною,— мовила я.— Те, що відбувається зараз, це справжня катастрофа.

— Гадаю, згодом це назвуть успішним виконанням плану,— сказав Гейл.— Ми проникли у ворожий табір, довівши, що оборона Капітолія не найкраща. Про нас сповістили в усіх новинах. Тепер у місті хаос, а Капітолій кинув усі сили на наші пошуки.

— Повірте мені, Плутарх просто у захваті,— додала Кресида.

— Це тому, що Плутархові байдуже до жертв,— мовила я.— Головне — видовищні Ігри.

Кресида з Гейлом знову й знову намагалися мене переконати. Полідевок кивав на згоду. Тільки Піта мовчав.

— А що думаєш ти, Піто? — запитала я його.

— Я думаю... що ти досі не уявляєш, який вплив маєш на інших,— з цими словами він підняв вище закуті в кайданки руки й сів.— Ніхто з загиблих не був ідіотом.

Вони знали, що роблять. І йшли за тобою, бо вірили, що ти справді здатна вбити Снігоу.

Не знаю чому, але саме його слова переконали мене. Однак якщо Піта має рацію,— а він таки має рацію,— то виходить, що я заборгувала всім, і віддати цей борг можна тільки в один спосіб. Витягнувши з кишені паперову карту, я, сповнена рішучості, розпластала її на землі.

— Кресидо, де ми?

Крамниця Тигріс містилася за п'ять кварталів від Столичного кільця, а отже, і від резиденції Снігоу. Ми були дуже близько, та й «секрети» в цій зоні для безпеки мешканців резиденції були деактивовані. У нас уже є дещо для маскуванню, а якщо використати ще й хутряні вироби з крамниці Тигріс, то з'являється непоганий шанс дістатися резиденції непоміченими. А тоді що? Звісно, особняк охороняється двадцять чотири години на добу і оснащений камерами відеостеження й величезною кількістю «секретів», які активуються при найменшому русі.

— Нам потрібно виманити Снігоу з будинку,— мовив Гейл.— А тоді підстрелити.

— Він узагалі з'являється на людях? — запитав Піта.

— Не думаю,— відповіла Кресидо.— Принаймні всі його останні промови транслювалися прямісінько з резиденції. А це було ще до того, як повстанці дісталися Капітолія. Гадаю, таким обачним він став після того, як Фіней публічно розповів про його злочини.

Саме так. Тепер не тільки тигріси ненавидять Снігоу, а ще й низка людей, які дізналися, як він учинив з їхніми друзями й родинами. Щоб виманити його з резиденції, потрібне диво. Наприклад...

— До мене б він вийшов,— мовила я.— Якби мене зловили. Він би точно зажадав публічної страти. Просто

на сходах свого особняка...— я зробила паузу, щоб народ перетравив мою заяву.— Тоді Гейл зможе сховатися серед публіки та пристрелити його.

— Ні,— похитав головою Піта.— В цьому плані забагато «але». Снігоу може вирішити не вбивати тебе, а віддати на тортури, щоб отримати інформацію. Або ж накаже катувати тебе публічно, а сам сховається. Або ж уб'є тебе в особняку і тільки тоді виставить твоє тіло напоказ.

— Гейле? — обернулась я до Гейла.

— Занадто серйозне рішення, щоб приймати його, не обмізкувавши. Можливо, у крайньому разі, якщо все інше не вдасться... Треба ще поміркувати.

В тиші, яка запала, ми почули над головою тихі кроки Тигріс. Мабуть, час зачиняти крамницю. Тигріс замкнула двері, можливо, захлопнула ставні. За кілька хвилин панель на верхівці сходів ковзула вбік.

— Піднімайтеся сюди,— почувся рипучий голос.— Дам вам поїсти.

Це вперше відтоді, як ми тут з'явилися, вона заговорила. Не знаю, чи це в неї від народження, чи виробилося за роки практики, але й муркотіла вона, як кицька.

Коли ми вилізли сходами нагору, Кресίδα запитала:

— Ти зв'язалася з Плутархом, Тигріс?

— Ще ні,— знизала плечима Тигріс.— Він сам здогадається, що ви в безпечному місці. Не хвилюйтеся.

Хвилюватися? Та я відчула неймовірне полегшення з того, що мені не даватимуть прямих указівок з Округу 13, а отже, не доведеться їх порушувати. Або вигадувати неоковирні виправдання своїм діям за останні кілька днів.

На прилавку лежало кілька черствих куснів хліба, шматок запліснявілого сиру і півпляшечки гірчиці.

І я пригадала, що тепер і в Капітолії не всі їдять удосталь. Я не могла не сказати Тигріс, що в нас іще залишилися деякі припаси, але вона заперечно похитала головою.

— Я майже нічого не їм,— мовила вона.— А якщо і їм, то тільки сире м'ясо.

Вона занадто вжилася в образ, але я вирішила не розпитувати. Мовчки зішкребла плісняву з сиру й розділила його на п'ять порцій.

За вечерю ми дивилися останні капітолійські новини. Уряд повідомив, що нас залишилося всього п'ятеро. За інформацію про нас обіцяли величезну винагороду. Кілька разів наголосили на тому, що ми надзвичайно небезпечні. На екрані з'явилися ми з автоматами в руках: капітолійцям показали, як ми стріляли в миротворців, але вирізали ті кадри, де мутанти відривали голови нашим товаришам. Особливу увагу приділили застреленій мною жінці. Вона лежала там, де ми її залишили, з грудей стирчала моя стріла. Перед зйомкою їй освіжили макіяж.

Ніхто не переривав капітолійської трансляції.

— Повстанці не робили сьогодні заяв? — запитала я в Тигріс. Вона похитала головою.— Схоже, Коїн гадки не має, що зі мною робити, коли виявилось, що я жива.

Тигріс гортанно засміялася.

— Ніхто не знає, що робити з тобою, дівчинко.

А тоді вона змусила мене вдягти пару хутряних штанів, хоча я й не могла за них заплатити. Від таких подарунків не відмовляються. Та й у підвалі було холодно.

По вечері ми спустилися вниз і продовжили міркувати над планом. Нічого путнього не спадало на гадку, але всі ми погодилися, що більше не варто пересуватися містом гуртом — слід розділитися й проникнути в резиденцію, а далі вже з'явлює я — приманка для президента.

Я погодилася на такий план, щоб уникнути подальших суперечок. Однак якщо я вирішу здатися раніше, то дозволу не питатиму.

Ми змінили пов'язки, знову прикували Піту до сходів і вмостилися на ніч. А за кілька годин я прокинулася — і виявила, що Піта з Гейлом ведуть тиху розмову. Я не могла не підслухати її.

— Дякую за воду,— сказав Піта.

— Без проблем,— відповів Гейл.— Я завжди прокидаюся вночі.

— Щоб перевірити, чи Катніс досі тут? — запитав Піта.

— Щось таке,— визнав Гейл.

На деякий час запала тиша, а тоді Піта заговорив знову:

— Гумористка Тигріс, правильно сказала. Ніхто не знає, що робити з Катніс.

— Ну, ми з тобою точно ніколи не знали,— мовив Гейл.

Вони обоє засміялися. Дивно було чути, що вони розмовляють отак. Майже як друзі. Але ж вони не друзі. Ніколи ними не були. Хоча й ворогами їх назвати важко.

— Вона кохає тебе, ти ж знаєш,— мовив Піта.— Сама фактично сказала мені це, коли тебе відшмагали.

— Не вір цьому,— відповів Гейл.— Як вона цілувала тебе під час Червоної чверті... мене вона ніколи так не цілувала.

— Це все було на публіку,— сказав Піта, однак у голосі його пролунав відтінок сумніву.

— Ні, ти її завоював. Усім пожертвував заради неї. Можливо, це єдиний спосіб переконати її в тому, що ти її кохаєш...

На довгу хвилю він замовк, а тоді мовив:

— Я мусив зголоситися добровольцем і посісти твое місце у перших Голодних іграх. Захистити її ще тоді.

— Ти не міг,— мовив Піта.— Вона б тобі цього ніколи не пробачила. Ти повинен був подбати про її рідних. Родина важить для неї більше, ніж власне життя.

— Що ж, незабаром усе вирішиться саме собою. Сумніваюся, що ми всі троє доживемо до кінця війни. А якщо й виживемо, то нехай Катніс сушить собі голову, кого вибрати.— Гейл позіхнув.— Треба поспати.

— Ага...— Пітині кайданки брязнули об залізо — він умощувався.— Навіть не уявляю, як вона вибиратиме.

— Все просто,— останні слова Гейла долинули з-під шарів хутра.— Катніс вибере того, без кого не зможе вижити.

РОЗДІЛ 6

У мене по хребту пробігли мурашки. Невже я така холодна й розміркована? Гейл не сказав: «Катніс обере того, без кого в неї розіб'ється серце» або «без кого вона не зможе жити». Тут би йшлося про пристрасть. Але мій найкращий друг вважає, що я оберу людину, без якої «не зможу вижити». У голосі його не було й натяку на те, що мною керуватиме любов, чи жага, чи бодай сумісність характерів. Я просто холоднокровно оцінюватиму переваги, які зможе запропонувати мені мій потенційний партнер. Так ніби мій вибір — пекар чи мисливець — залежатиме від того, хто з двох зможе забезпечити мені довголіття. Це просто жахливо, що Гейл сказав таке, а Піта йому не заперечив. Особливо зараз, коли на моїх почуттях грають усі — то Капітолій, то повстанці... В ту мить зробити вибір було легко. Я здатна вижити без них обох.

Уранці в мене не було ні часу, ні бажання носитися зі своїми враженими почуттями. Ще вдосвіта зібравшись на сніданок (який складався з печінкового паштету й рисових тістечок), ми ввімкнули телевізор Тигріс. Час від часу в офіційну трансляцію вривався Біпер. У війні стався новий поворот. Очевидячки, чорна хвиля надихнула одного з підприємливих командирів на цікаву ідею: відправляти покинуті автомобілі на автопілоті вздовж вулиць. Машини детонували не всі «секрети», однак чимало. Приблизно о четвертій годині ранку повстанці прорвалися в місто з трьох боків — уздовж так званих ліній А, В та С — й уже

майже дісталися серця Капітолія. Завдяки новій тактиці вони захоплювали квартал за кварталом з мінімальними втратами.

— Це не триватиме довго,— мовив Гейл.— Власне, я здивований, що повстанці прорвалися так далеко. Капітолій перемкне «секрети» на ручне управління й детонуватиме їх тільки тоді, коли жертва потраплятиме в поле дії.

За кілька хвилин те, про що казав Гейл, показали на екрані. Повстанський загін пустив уздовж вулиці чергову машину, детонувавши цим чотири «секрети». Здавалося, що все гаразд. Перші троє солдатів дісталися кінця вулиці неушкоджені. Та коли за ними рушив увесь загін, який налічував двадцять солдатів, вибухнули міни, зоквані в трояндових кущах біля крамниці, й усі повстанці загинули.

— Уявляю, як Плутарх нервує, адже він звик сам натискати на кнопки,— мовив Піта.

Знову почалася трансляція з Капітолія, і зажурена дикторка оголосила, з яких кварталів починається евакуація цивільного населення. Поки вона говорила, я знайшла на своїй паперовій карті відповідні квартали й таким чином визначила можливу лінію фронту.

З вулиці долинули звуки бійки; наблизившись до вікна, я визирнула крізь щілинку у віконницях. У темному ранішньому світлі розгорталася дивна вистава. Біженці з окупованих кварталів потоком лилися в центр Капітолія. Панікери були досі в нічних сорочках і капцях, тоді як зібрані й задалегідь підготовлені мали на собі безліч одягу. Вони прихопили з собою все — від домашніх собак і скриньок із коштовностями до вазонів. Один чоловік в пухнастій піжамі тримав у руках перестиглий банан. Сонні збентежені діти вовтузилися біля

батьків, надто налякані чи приголомшені, щоб плакати. Крізь вузьку щілину дітей було видно тільки частково. Пара величезних карих очей. Затиснута в руці лялька. Пара босих ніг, які посиніли на холоді й ледве дибали по нерівній брукувці... Це нагадало мені про дітей з Округу 12, які загинули, втікаючи від бомбардування. Я відійшла од вікна.

Тигріс запропонувала на день стати нашим шпигуном, оскільки її єдину ніхто не шукав. Зачинивши нас у підвалі, вона рушила в центр Капітолія, щоб роздобути всю можливу інформацію.

У підвалі я не могла всидіти на місці — дибала тудисюди, доводячи всіх до сказу. Щось підказувало мені, що зараз не скористатися потоком наляканих біженців — велика помилка. Якого ще кращого прикриття треба? З іншого боку, кожна людина на вулиці — це ще одна пара очей, яка невпинно шукає п'ятох повстанців. Але чого ми доможемося, сидячи тут? Ми тільки те й робимо, що спустошуємо наш незначний запас харчів і чекаємо на... на що? На те, що повстанці захоплять Капітолій? Це може забрати місяці, і що мені тоді? Вибігти надвір і привітати повстанців із перемогою? Коїн зажене мене в Округ 13, ще я не встигну сказати «ягода, ягода, ягода». Хіба заради цього я дісталася аж сюди, втратила майже всіх товаришів — і здамся в руки тієї жінки? Я маю вбити Снігоу! До того ж за останні кілька днів сталося стільки всього, що навряд чи я зможу. Якби бодай щось із цього спливало, про недоторканність я можу забути — і свою, і інших переможців. Мені це байдуже, а от декому вона знадобиться. Наприклад, Піті. Хай там що, а всі бачили, що це він штовхнув Мітчела в сітку. Важко навіть уявити, яке покарання присудить йому трибунал під головуванням Коїн.

Надвечір ми почали хвилюватися через тривалу відсутність Тигріс. Усі розмови зводилися до того, що її затримали або заарештували, чи вона здала нас добровільно, чи її поранили в бурхливому потоці біженців. Однак десь о шостій годині Тигріс таки повернулася. Нагорі почулося шарудіння, а тоді відсунулася панель. Повітря сповнив спокусливий запах смаженини. Тигріс приготувала нам шинку з картоплею. Це була перша гаряча страва за останні кілька днів, і спостерігаючи за тим, як Тигріс наповнює мою тарілку, я ледве стримувала слину.

Жуючи, я краєм вуха слухала розповідь Тигріс про те, як їй вдалося роздобути такі смаколики. Виявилося, що за теперішніх обставин торгівля хутром є прибутковим бізнесом. Особливо кидалися на хуτρο люди, які в паніці залишили весь одяг удома. Дехто досі тинявся вулицями, шукаючи притулку на ніч. Привілейовані мешканці центральної частини міста зачинилися в своїх помешканнях і не впускали нікого. Навпаки, більшість позамикали двері на засуви й затулили вікна віконницями, щоб усі подумали, буцім вони покинули своє житло, а самі сховалися всередині. У центрі міста роїлося безліч біженців, і миротворці ходили від дверей до дверей, владуючись — якщо це було потрібно — у помешкання й насильно оселяючи там безхатченків.

По телебаченню показали стислу промову старшого миротворця: він повідомив правила поведінки, а головне, скільки біженців на один квадратний метр повинен прийняти кожен мешканець Капітолія. І нагадав, що вночі температура опуститься до мінуса, тож у таку важку годину президент Снігоу очікує від жителів Капітолія не просто смирення, а справжньої відданості. Тоді на екрані з'явилися постановочні сцени, в яких господарі з радісними обличчями впускали до себе вдячних

біженців. Після цих кадрів старший миротворець докинув, що президент особисто звелів переобладнати частину своєї резиденції під притулок для біженців, які прибудуть завтра. А наприкінці додав, що власникам крамниць також варто приготуватися до прийому біженців.

— Тигріс, це про вас,— мовив Піта.

І я усвідомила, що він має рацію. Навіть така маленька вузька крамничка згодиться для пари-трійці біженців. От тоді ми справді опинимось у пастці у цьому підвалі, під постійною загрозою викриття. Скільки днів у нас у запасі? Один? Може, два?

Наостанок старший миротворець дав ще кілька вказівок щодо поведінки населення. Здається, ввечері стався прикрий інцидент: розлючений натовп забив до смерті хлопця, схожого на Піту. Надалі про всіх підозрілих осіб слід негайно повідомляти владі, а та вже арештовуватиме підозрюваних і встановлюватиме особу. А тоді показали фото жертви. Єдиною схожістю були біляві кучері, в усьому іншому той хлопець був схожий на Піту не більше, ніж я.

— Люди божеволіють,— пробурмотіла Кресіда.

Далі ми переглянули короткі новини, з якими вклинилися повстанці, й дізналися, що сьогодні вони захопили ще кілька кварталів. Я зробила помітки на своїй карті й заходила уважно її вивчати.

— Лінія С всього за кілька кварталів звідси,— оголосила я. Чомусь від цього я почала нервувати більше, ніж від новини про те, що миротворці шукають житло для біженців. І вирішила зайняти чимось руки.— Я помию посуд.

— Я тобі допоможу,— Гейл заходився збирати тарілки.

Піта провів нас поглядом. У малесенькій кухні Тигріс ми наповнила умивальник водою і мильною піною.

— Гадаєш, це правда? — запитала я. — Що Снігоу впустить біженців у свою резиденцію?

— На камеру — так, — мовив Гейл.

— Тоді вранці я вирушаю, — сказала я.

— Я з тобою, — мовив Гейл. — А як інші?

— Полідевок і Кресида можуть стати у пригоді. Як провідники, — мовила я. Власне, Полідевок і Кресида не створювали проблеми. — Але Піта надто...

— Непередбачуваний, — закінчив Гейл. — Як гадаєш, він досі хоче, аби ми його покинули?

— Можемо сказати йому, що він піддає нас небезпеці, — мовила я. — Може, він погодиться залишитися тут, якщо ми знайдемо переконливі аргументи.

Піта поставився до нашої пропозиції досить стримано. Охоче погодився, що його присутність може поставити нас під загрозу. Я вже була понадіялася, що наш план спрацює, що Піта пересидить війну тут, у підвалі Тигріс, аж тут Піта оголосив, що далі піде сам.

— І що ти робитимеш? — запитала Кресида.

— Ще не знаю. Можливо, відверну увагу на себе. Ви ж бачили, що сталося зі схожим на мене хлопцем, — мовив він.

— А що як ти... втрапиш над собою контроль? — запитала я.

— Ти маєш на увазі... перетворюся на мутанта? Ну, якщо я почуватимуся недобре, то спробую повернутися сюди, — запевнив він мене.

— А якщо Снігоу знову тебе ввіймає? — запитав Гейл. — У тебе навіть немає збрїї.

— Я ризикну, — мовив Піта. — Як і всі ви.

Хлопці обмінялися довгим поглядом, і Гейл потягнувся до нагрудної кишені. Дістав свою пігулку й віддав Піті. Той довго дивився на Гейлову долоню, не приймаючи, але й не відхиляючи пігулки.

— А ти як?

— Не хвилюйся. Біпер показав, як вручну детонувати вибухівку на стрілах. А якщо не вийде, в мене є ніж. А ще в мене є Катніс,— сказав Гейл із посмішкою на устах.— Вона не віддасть їм мене живого.

Я уявила, як миротворці волочать Гейла, і в голові залунала мелодія.

*Прийдеш, прийдеш
До дерева страстей?..*

— Візьми, Піто,— мовила я напружено. А тоді простягнула до нього руку й затиснула пігулку в його долоні.— Поруч не буде нікого, тож нікому буде тобі допомогти.

Наступна ніч була важкою, ми раз у раз прокидалися від нічних кошмарів, а голови мало не закипали від планів на наступний день. О п'ятій ранку, коли ми почали збиратися, я полегшено зітхнула, хоча ніхто з нас не міг передбачити, що принесе йому цей день. Підкріпилися ми тим, що залишилося: консервованими персиками, крекерами, равликами,— залишивши Тигріс бляшанку лосося як скромну віддяку за все, що вона для нас зробила. Здається, наш учинок зворушив її. Обличчя Тигріс скривилося у дивній гримасі, і вона взялася до роботи. Наступну годину вона витратила на те, щоб змінити нас до невпізнанності. Переодягнула нас у звичний для Капітолія одяг, надійно сховавши під ним наші однострої. Воєнні черевики замаскувала під такими собі пухнастими

капцями. На головах у нас тепер красувалися перуки, майстерно закріплені шпильками. Тигріс зміла з нас залишки макіяжу, який ми наносили поспіхом, і заходилася перемальовувати наші обличчя наново. Наостанок вона дала нам на плечі накидки, щоб приховати зброю. А тоді вручила сумки й безліч дрібничок, щоб ми стали схожими на біженців, які втікають од повстанців.

— Не варто недооцінювати талановитого стиліста,— мовив Піта. Було важко сказати напевне, але, здається, Тигріс під своїми смугами вкрилася рум'янцем.

З новин ми не отримали ніякої корисної інформації, але на вулицях було так багато біженців, що стало ясно: з учорашнього ранку ситуація геть не змінилася. Згідно з планом ми повинні були просочитися в потік біженців трьома групами. Спочатку Полідевк і Кресиди, які йтимуть попереду та вказуватимуть шлях. Тоді ми з Гейлом (згодом спробуємо потрапити в число тих біженців, яких впустять в особняк президента). І зрештою Піта, який рухатиметься за нами, готовий щомиті відвернути від нас увагу.

Тигріс визирала на вулицю крізь шпарку у віконницях, чекаючи слушної нагоди. За кілька секунд вона відчинила двері й кивнула Полідевку та Кресиді.

— Щастя,— мовила Кресиди, і вони вийшли.

За хвилину ми рушимо услід. Діставши ключ, я відімкнула Пітині наручники й заховала їх до кишені. Піта почав розтирати зап'ястя, розминати кістки. І раптом на мене накотив відчай. Я мов знову опинилася на арені Червоної чверті, а Біпер знову вручав нам із Джоанною ту кляту котушку дроту...

— Послухай,— мовила я.— Тільки не накой дурниць.

— А я й не збираюся. Лише в крайньому разі. Ти ж знаєш,— відповів він.

Я пригорнула його за шию; він завагався, а тоді його руки таки обняли мене. Не так упевнено, як колись, але все-таки ніжно й міцно. У пам'яті зринули тисячі спогадів. Скільки разів ці руки були моїм порятунком, моїм прихистком, куди я втікала від усього світу! Можливо, тоді я не цінувала цього, але яким теплом тепер ці спогади зігрівали мене!

— Добре,— і я випустила Піту з обіймів.

— Пора,— сказала Тигріс. Я поцілувала її в щоку, застебнула свій червоний плащ із каптуром, натягнула на ніс шарф і вийшла слідом за Гейлом.

Колючі холодні сніжинки кусали щоки. Вранішнє сонце безуспішно силкувалося пробитися крізь мряку. За крок попереду вже неможливо було нікого розгледіти. Ідеальні умови, от тільки я гадки не мала, де зараз Полідевік і Кресіда. Ми з Гейлом, схиливши голови, човгали бруківкою у потоці біженців. До нас долинали розмови, а ще я мала змогу почути все, чого не чула вчора за зачиненими вікнами. Плачі, схлипування, зітхання. І постріли — зовсім неподалік.

— Куди ми йдемо, дядечку? — запитав тремтячим голосом хлопчик у чоловіка з невеличким сейфом у руках.

— В особняк президента. Там нас прихистять,— відповів чоловік, важко дихаючи.

З вулички ми звернули на проспект.

— Тримайтеся праворуч! — гаркнув чийсь голос, і я побачила миротворців, які спрямовували людський натовп. З вітрин невеличких крамничок, уцент забитих біженцями, визирали нажахані обличчя. За таких умов у Тигріс іще до обіду можуть з'явитися непрохані гості. Покинувши наш сховок сьогодні вранці, ми зробили добре не тільки собі.

Надворі трохи вияснило, хоча сніг досі падав. Попереду, кроків за тридцять від нас, у натовпі я нарешті розгледіла Подідевка та Кресиду. Тоді я озирнулася, сподіваючись відшукати й Піту, але марно, натомість я привернула до себе увагу маленької дівчинки в яскраво-жовтому пальті. Підштовхнувши ліктем Гейла, я сповільнила крок, щоб нас від дівчинки загордило кілька людей.

— Може, нам доведеться розділитися,— прошепотіла я.— Якась дівчинка...

Раптом повітря розітнули постріли, і поруч із нами гримнулися на землю кілька людей. Над юрмою злетіли зойки, а друга хвиля пострілів скосила кількоро людей позаду нас. Ми з Гейлом впали на землю, відповзли кроків на десять до взуттєвої крамниці й заховалися за стійкою з черевиками на високих підборах.

З-за пухнастого пір'я, що ним були оздоблені черевики, Гейл нічого не міг роздивитися.

— Хто стріляє? Ти бачиш? — запитав він мене.

Але я поміж бузковими й салативими черевиками бачила тільки вулицю, встелену трупами. Маленька дівчинка, яка звернула на мене увагу, стояла навколішках біля нерухомої жінки, хрипко плачучи й силкуючись її підняти. Наступна хвиля куль розітнула їй груди, залишивши на яскраво-жовтому пальтечку криваві плями. Дівчинка впала на землю. Поглянувши на її малесеньке скрючене тільце, я на мить втратила мову. Гейл підштовхнув мене діктем.

— Катніс?

— Стріляють із даху над нашими головами,— відповіла я, продовжуючи спостереження. Миротворці у білих одностроях, із якими ми щойно розминулися, один по одному падали на землю.— Стріляють у миротворців, але стріляють погано. Мабуть, це повстанці.

Я зовсім не відчувала радості, хоча теоретично мала б, адже мої союзники прорвалися. Перед очима стояло лимонно-жовте пальтечко.

— Якщо почнемо стріляти ми, справі кінець,— мовив Гейл.— Увесь світ одразу ж здогадається, що це ми.

Він мав рацію. У нас були тільки наші дивовижні луки. Варто випустити всього одну стрілу — й обидві сторони одразу ж зрозуміють, що ми тут.

— Ні,— рішучо мовила я.— Ми повинні дістатися Снігоу.

— Тоді слід рухатися далі, поки весь квартал не вибухнув,— мовив Гейл.

Тримаючись за стіни, ми рушили вздовж вулиці. От тільки стіни здебільшого були вітринами крамниць. З другого боку до скла притискалися спітнілі долоні й нажахані обличчя. Я щільніше запнула у шарф, натягнувши його мало не по самі брови, адже на нас дивилися сотні очей. За стійкою з портретами Снігоу ховався поранений миротворець, прихилившись спиною до цегляної стіни. Він попросив нас про допомогу, а Гейл натомість ударив його у скроню і забрав у нього пістолет. За кілька кварталів Гейл підстрелив іншого миротворця, і тепер у нас обох з'явилася звичайна зброя.

— То хто ми тепер? — запитала я.

— Божевільні від розпачу жителі Капітолія,— мовив Гейл.— Миротворці думатимуть, що ми на їхньому боці. Залишається сподіватися, що у повстанців достатньо мішеней і без нас.

Перебігаючи перехрестя, я міркувала, чи здатні ми зіграти таку роль. Та коли ми досягли наступного кварталу, питання відпало саме собою. А хто ці люди навкруги? Ніхто не дивився на нас. Повстанці в місті! Вони вже запрудили проспект, ховались у дверях будинків і за

машинами; без упину торохкотіли автомати, хрипкі голоси віддавали накази, готуючись відбити атаку миротворчих військ, які наближалися до нас з іншого боку. Під перехресним вогнем опинилися біженці — неозброєні, нажахані, поранені.

Попереду детонував «секрет»: з труби повалила розжарена пара, яка обпалювала всіх на своєму шляху — земля довкола одразу вкрилася рожевими мертвими тілами. Після цього про бодай подобу ладу можна було забути. Від пари та снігу повис такий густий туман, що я не бачила цівки власного пістолета. Миротворці, повстанці, жителі — хто знає? Все рухоме тепер — мішень. Люди стріляли навмання, і я не була тут винятком. Серце шалено калатало, адреналін зашкалював, усі довкруг здавалися ворогами. Окрім Гейла. Це мій партнер у полюванні, єдина людина, якій я можу довірити прикрити мені спину. Немає іншого виходу, слід рухатися вперед, вбивати всіх на своєму шляху... Повсюди лементували люди, стікали кров'ю, вмирали. Ми завернули за ріг. Увесь квартал попереду був освітлений яскравочервоним світлом. Ми позадувати, тоді присіли навпочіпки біля сходової клітки і тільки скося поглядали на світло. З тими, хто потрапив під нього, щось відбувалося. На них щось впливало... але що? Звук? Хвилі? Лазер? Зброя випадала з їхніх рук, пальці тягнулися до облич, а з усіх видимих отворів бризкала кров — з очей, носів, ротів, вух. Менш ніж за хвилину всі вже були мертві, і світло зникло. Я міцно зціпила зуби й кинулася бігти, перескакуючи через мертві тіла, хляпаючи по калюжах крові. Вітер здіймав сніжинки, видимість була жахлива, але сніг не міг заглушити чиїхось важких кроків.

— Лягай! — прошипіла я Гейлові. І ми впали на землю там, де стояли. Моє обличчя опинилося у досі

теплій калюжі чиеїсь крові, але я, вдаючи мертву, намагалася не ворухитися, коли по мені пройшлися чийсь важкі чоботи. Одні солдати уникали тіл. Інші, проходячи повз, буцали мене в руки, в спину, в голову. Коли чоботи віддалилися, я розплющила очі й кивнула Гейлові.

В наступному кварталі ми натрапили на ще більшу кількість наляканих біженців, однак солдатів ставало дедалі менше. Тільки-тільки ми понадіялися на перепоchinoк, як почувся тріск, так ніби яйце билося об стінку миски, от тільки в тисячі разів гучніше. Завмерши, ми почали роззиратися, шукаючи «секрет». Але тут їх начебто не було. А тоді я відчула, як носачи моїх черевиків повільно гойднулися.

— Біжи! — гукнула я до Гейла. Не було часу пояснювати, але за кілька секунд усі й так утямили, в чому суть пастки. Величезна тріщина розітнула квартал навпіл. Два боки вулиці почали хилитися вниз, повільно струшуючи людей у прірву.

Мене роздирали сумніви: бігти найкоротшим шляхом до наступного перехрестя — чи спробувати дістатися будинків і заскочити в якісь двері? У результаті я побігла навскоси. Два боки вулиці продовжували хилитися вниз, бігти ставало дедалі важче, ноги ковзали по гладкій бруківці. Я мов ковзала крижаним пагорбом, який ставав крутіший із кожним кроком. І перехрестя, і будинки були вже за крок, аж тут я відчула, що земля тікає з-під ніг. У мене не залишалось іншого вибору — слід було скористатися останніми секундами, поки ноги ще не відірвалися від бруківки, щоб відштовхнутися та стрибнути до перехрестя. Учепившись руками за край, я озирнулася — і побачила, що вулиця просто зникла. Ноги мої гойдалися у повітрі, не було жодної опори. З глибокої ями линув мерзений сморід, так ніби там у літню

спеку розкладалися трупи. В темряві повзали якісь чорні фігури, добиваючи тих, хто вижив після падіння.

З горла мого вихопився здушений зойк. Ніхто і прийшов мені на допомогу. Руки мало не зісковзнули з обледенілого краю, і тут я помітила, що вишу всього два кроки від рогу «секрету». Помалу переставляю руки, я поповзла вперед, силкуючись не звертати уваги і жахливі звуки, які долітали знизу. Коли долоні нарешті намацали ріг, я перекинула праву ногу через край. Воно за щось зачепилося, я з останніх сил сіпнула — й опинилася на тротуарі. Важко хекаючи, тремтячи, я поплазвала геть від краю і вхопилася рукою за стовп, немов якір, хоча вулиця в тому місці була ідеально гладка.

— Гейле! — загукала я у прірву, незважаючи на те, що мене можуть впізнати. — Гейле!

— Я тут!

Здивовано я обернула голову ліворуч. Дверця пастки, які тримали вулицю, сягали самих порогів будинків. З десяток людей зуміли дістатися туди й тепер звисали хто де, на силу тримаючись за що можливо. Зручки, дверні молотки, поштові скриньки. За троє дверей від мене застряг Гейл, учепившись за декоративну ковчежину. Він зміг би легко потрапити в будинок, якби хтось йому відчинив. Та незважаючи на те, що він гучно калатав у двері, ніхто не прийшов йому на допомогу.

— Стережись! — гукнула я й витягнула пістолет. Він відвернувся, а я доти стріляла в замок, поки двері і розчахнулися, Гейл розгойдався й заскочив у будинок. На якусь мить я відчула полегшення. А тоді побачила, що Гейла ухопили дві пари білих рукавичок.

Наші погляди зустрілися, Гейл щось мені крикнув. Але я нічого не розібрала. І не знала, що діяти. Я не могла покинути Гейла, але не могла й урятувати. Його вус

знову заворушилися. Я похитала головою: мовляв, не чую. Ось-ось миротворці збагнуть, кого зловили. Гейла почали затягувати всередину.

— Тікай! — загорлав він.

Розвернувшись, я помчала геть. Сама-одна. Гейл у полоні. Полідевок і Кресиди, мабуть, загинули ще десять хвилин тому. А Піта? Я не бачила його жодного разу відтоді, як ми вийшли з крамниці Тигріс. Лишалось втішати себе думкою, що він міг повернутися. Можливо, відчув, що наближається напад божевілья, і повернувся у підвал. А може, зрозумів, що увагу Капітолія вже не треба відвертати — у влади своїх бід достатньо. І що вже не потрібно ставати приманкою й ковтати ягоду... Ягода! У Гейла немає пігулки! Я збагнула, що запевняння, буцім він зможе детонувати стрілу вручну, не більш ніж просто розмови. У нього навіть шансу не буде. Найперше, що зроблять миротворці, це відберуть у нього всю зброю.

Заскочивши у дверний отвір, я впала на землю, з очей покотилися сльози. «Пристрель мене», — ось що він казав. Я мала пристрелити його! Це був мій обов'язок. Це була наша мовчазна обіцянка одне одному. А я не дотримала слова, і тепер Капітолій вб'є Гейла, або катуватиме, накачає отрутою... Я відчула, як вкриваюся тріщинами, ось-ось розсиплюся... Залишилася одна-єдина надія. На те, що Капітолій впаде, складе зброю і видасть усіх полонених, поки Гейл іще неушкоджений. Але цього не станеться, поки живий Снігоу.

Двійко миротворців промчали повз мене, не звертаючи уваги на капітолійську дівчину, яка скулилась у дверному проході. Я взяла себе в руки, втерла сльози, поки вони не замерзли, й зосередилася. Гаразд, я досі нікому не відомий біженець. А може, ті миротворці, що зловили Гейла, встигли мене роздивитися? Я скинула

плащ і вивернула його навиворіт, заховавши пурпурний верх і виставивши напоказ чорну підкладку. Натягнула каптур, ще дужче закутала обличчя. Притиснувши пістоlet до грудей, я почала вивчати квартал. Тут тинялася всього жменька приголомшених біженців, які відбилися від решти. Я прилаштувалася біля двох літніх чоловіків, які навіть не поглянули на мене. Ніхто не шукатиме мене в компанії літніх людей. Коли ми дісталися наступного перехрестя, чоловіки несподівано зупинилися, і я мало не наскочила на них ззаду. Ось і воно — Столичне кільце. Потойбіч височів особняк президента.

Тут аж роїлося від людей, які тинялися туди-сюди, голосили або просто сиділи на землі, припадаючи снігом. Тут я не вирізнятимусь. Я почала проштовхуватися до резиденції, спотикаючись об покинуті скарби й замерзлі кінцівки. Здолавши півшляху, я виявила бетонну барикаду. Особняк оточував величезний прямокутник чотири фути заввишки. Можна було подумати, що до цієї огорожі ніхто не наслідиться наблизитися, однак тут була групка людей. Можливо, це обрані, які оселяться в особняку президента? Однак наблизившись, я побачила, що за бетонну огорожу пропускали тільки дітей. Від немовлят до підлітків. Наляканих і змерзлих. Одні тулилися одне до одного, щоб зігрітися, інші нерухомо сиділи на землі. Їх не пускали до особняка, а просто вносили в список. Зусібч їх оточували миротворці. Я одразу ж здогадалася, що миротворці не захищали їх: якби Капітолії прагнув урятувати дітей, зараз вони були б у якомусь бункері. Це діти мають захистити президента Снігоу, стати йому щитом.

Раптом люди захвилювалися, почалася штовханина, натовп гойднувся ліворуч. Зусібч мене затиснули тіла, і мене понесло в загальному потоці. До мене долинули

вигуки «Повстанці! Повстанці!», і я збагнула, що солдати, певно, прорвалися на Столичне кільце. Мене штовхнуло на флагшток, і я подерлася вгору. Скориставшись мотузкою, яка звисала з вершечка, я почала перебирати руками, щоб вирватися з полону тіл, які скоро почнуть чавити одне одного. Згори я побачила повстанські війська. Вони прорвалися в центр, відтісняючи біженців убік. Я роззирнулась у пошуках «секретів», які обов'язково скоро детонують. Але нічого не відбувалося.

От тільки нізвідки з'явився вертоліт із гербом Капітолія і завис у повітрі просто над гуртом дітей. Згори посипалися сотні срібних парашутів. Навіть опинившись у центрі хаосу, діти здогадалися, що в парашутах. Харчі. Ліки. Подарунки. Вони жадібно хапали парашути, роздираючи замерзлими пальчиками обгортки. Вертоліт зник, минуло п'ять секунд — і зо двадцять парашутів вибухнули водночас.

З натовпу долинуло голосіння. Хтось зойкав. З неба сипав червоний сніг упереміш із дитячими кінцівками. Чимало дітей загинули миттєвою смертю, та дехто ще корчився на землі. Вцілілі діти сторопіли, вони дивилися на срібні парашутики у власних руках, немов досі сподіваючись, що там ховаються скарби. Судячи з того, як миротворці кинулися розгороджувати барикади, щоб урятувати вцілілих дітей, їм нічого не було відомо про парашути. На обрії з'явився ще один гурт людей у білому. Але це були не миротворці, а медики. Повстанці. Я б нізащо на світі не переплутала їхні однострої ні з чиїми іншими. З ношами в руках вони кинулися допомагати дітям.

Спочатку мені в око впала довга білява коса. А тоді дівчина зняла пальто, щоб накрити зарюмсане маля,

і я помітила качиний хвостик — сорочка вибилася зі спіднички. Я відреагувала точно так само, як тоді, коли на Жнива Еффі Тринькіт оголосила її ім'я. Мабуть, я за-
клякла, тому що незчулася як знов опинилася на землі. І почала проштовхуватися крізь натовп, як тоді. Я вигу-
кувала її ім'я, але воно губилося в ревищі. Я вже майже
дісталася, вже була майже біля барикади, коли вона, зда-
ється, почула мене. Озирнулася, і її вуста збиралися ви-
мовити моє ім'я.

І в ту мить вибухнула решта парашутів.

РОЗДІЛ 7

Правда чи ні? Я була у вогні. Полум'яні кулі після вибуху парашутів перелетіли через барикаду, розітнувши повітря, та приземлилися в натовпі людей. Одна з куль упала просто на мене, лизнула своїм вогненным язиком мені спину й перетворила мене на якусь нову істоту — невгасну як сонце.

Вогонь притуплює все, лишаючи тільки біль. Нема ні образів, ні звуків, ні відчуттів — лише безжальне палання плоті. Мабуть, час від часу я непритомніла, та що з того, якщо навіть тоді не могла забутись? Я Циннина пташка, я у вогні, лечу навмання, силкуючись утекти від того, від чого утекти неможливо. На моєму тілі вирросло полум'яне пір'я, і з кожним змахом крил вогонь розгоряється дедалі дужче. Я горю, пожираючи сама себе, і не можу згоріти...

Зрештою мої крила втомилися, я почала втрачати висоту, сила тяжіння потягнула мене вниз — у море кольору Фінеєвих очей. Я пливла на спині, палаючи під водою, та на зміну нестерпному болю прийшов біль тупий і тихий. І я попливла за течією, не в силі гребти, і тоді до мене прийшли вони. Мертві.

Ті, кого я любила, пташками пролітали високо в небі. Кружляли, скиглили, кликали мене до себе. Мені нестерпно кортіло приєднатися до них, та мої крила просякли морською водою, і я не могла їх здійняти. Ті, кого я ненавиділа, підлітали до води й цюкали гострими як голки дзьобами моє солоне тіло. Клювали й клювали мене, намагаючись утопити.

Маленька біла пташка з рожевою плямкою на грудях підлетіла до мене, вп'ялася крихітними кігтикками в груди, силкуючись утримати мене на плаву. «Ні, Катніс! Ні! Не вмирай!»

Однак ті, кого я ненавиділа, перемагали. І якщо пташка й надалі чіпатиметься за мене, то також загине. «Прим, відпусти!» І зрештою вона послухалася.

Глибоко під водою не було нікого. Чулося тільки моє важке сапання: я докладала неймовірних зусиль, вдихаючи повітря разом із водою, а тоді видихаючи його. Хотіла завмерти, затамувати подих, але море не слухалося мене і змушувало дихати проти волі. «Дай мені померти. Дай піти вслід за іншими»,— благала я. Однак марно.

Я застряла тут на довгі дні, на роки, можливо, на цілі століття. Мертва, але не до кінця. Жива, але за крок від смерті. Настільки самотня, що зраділа б і найстрашнішому гостю. І коли він прийшов до мене, мені зробилося легко та приємно. Морфлій! Він пульсував жилами, вбиваючи біль, від нього тіло стало невагомим, випірнуло на поверхню та спочило в морській піні.

Піна. Я й справді лежала в піні. Відчувала її кінчиками пальців, моє оголене тіло купалося в ній. Біль і далі пропікав мене, але був він якийсь наче реальний. Горло пересохло, язик зробився немов наждачний папір. У повітрі витав запах мазі від опіків, так добре знайомий мені з першої арени. Чувся мамин голос. Це налякало мене, і я спробувала пірнути на дно, щоб здалеку все роздивитися. Та назад вороття не було. Зрештою я змушена була згадати, хто я. Дівчина з важкими опіками, без крил. Без вогню. І без сестри.

У сніжно-білій¹ капітолійській лікарні медики намагалися сотворити диво. Затягнути опіки новими шарами шкіри. Приживити до мого тіла нові клітини й переконати

їх у тому, що вони мої. Мої кінцівки згинали й випростували, аби переконатися, що я знову зможу рухатися. Звідусіль раз у раз лунало, як сильно мені пощастило: очі не постраждали. Як і загалом обличчя. А легені можна вилікувати. Скоро я буду як нова копійка.

Коли моя ніжна шкіра стала досить пружною і вже не боялася простиратл, до мене почало приходити більше відвідувачів. Морфлій відчиняв двері не тільки живим, але й мертвим. Геймітч, жовтий і зажурений. Цинна з новою весільною сукнею в руках. Деллі з розмовами про те, що всі люди чудові. Батько, який заспівав усі чотири куплети «Дерева страстей» і нагадав, що мамі (котра, звільняючись після чергування, постійно спала на кріслі поруч із моїм ліжком) не обов'язково про це знати.

Прокинувшись одного дня, я збагнула, що більше мені не дозволять жити у країні снів і марень. Доведеться їсти через рот. Рухати тілом самотужки. Самій ходити у ванну... Не уникла я й короткої зустрічі з президентом Коїн.

— Не хвилюйся,— мовила вона.— Я притримала його для тебе.

Лікарі губилися в здогадках, чому я втратила здатність говорити. Мені зробили безліч аналізів, але голосові зв'язки пошкоджені не були, і ніхто не міг зрозуміти, що зі мною не так. Зрештою головний лікар на ім'я Аврелій дійшов висновку, що я просто відмовляюся розмовляти, отже, причина ховається у моїй психіці. Він вважав, що моя німота є наслідком важкої психічної травми. І хоча в лікарні були тисячі різноманітних препаратів, він наказав просто мене облишити. Я ні про що не запитувала, однак люди все одно завалювали мене інформацією. Про війну: Капітолій упав того дня, коли вибухнули парашути, тепер Панемом керує президент

Коїн, залишається придушити всього декілька загонів миротворців. Про президента Снігоу: зараз він у в'язниці, очікує на суд і страту. Про мій загін: Кресида з Полідевком вирушили в тур по округах, щоб зафільмувати, якої шкоди завдала війна. Гейл, який при спробі втечі отримав дві кулі, зараз в Окрузі 2 розправляється з останніми миротворцями. Піта досі в опіковому відділенні: він також дістався Столичного кільця. Про сім'ю: мати переживає горе, з головою поринувши в роботу.

Мені не було чим зайнятися, тому горе поїдало мене зсередини. Не давало мені зламатися тільки те, що Коїн дотримала слова. Я вб'ю президента Снігоу. Коли це станеться, не залишиться нічого.

Зрештою мене виписали з лікарні й разом із мамою оселили в одній із кімнат особняка президента. Мама там майже не бувала, вона їла та спала в лікарні. Вся відповідальність за мене впала на Геймітча, він піклувався про мене, стежив, щоб я вчасно їла та приймала ліки. А це було завдання не з легких. Я поводилася точно так само, як в Окрузі 13: безцільно блукала резиденцією. Заходила у спальні й кабінети, бальні зали й ванні кімнати. Шукала дивні схованки. Наприклад, сиділа в шафі з хутром. Або в шафці в бібліотеці. Або в старій ванні у кімнаті зі списаними меблями: Мої схованки були похмурі й тихі, і їх було важко знайти. Я скручувалася калачиком, щоб стати меншою, щоб узагалі зникнути. Закутавшись у тишу, я просто сиділа й термосила браслет із позначкою «Психічно неврівноважена».

«Мене звати Катніс Евердін. Мені сімнадцять років. Мій дім — Округ 12. Округу 12 більше не існує. Я — Переспівниця. Це я повалила Капітолій. Президент Снігоу ненавидить мене. Він убив мою сестру. Тепер я вб'ю його. І тоді Голодні ігри закінчаться...»

Час від часу я опинялася в своїй кімнаті, не певна, хто або що привело мене туди: чи то необхідність уколоти дозу морфлію, чи то Геймітч. Я слухняно їла, приймала ліки, а ще доводилося митись. Я не боялася води — радше лякалася віддзеркалення свого оголеного тіла, покраяного шрамами, спотвореного вогнем. Трансплантована шкіра була гладенька, ніжно-рожева — як дитяча. Моя власна попечена, але залікована шкіра була червона, гаряча, мовби розплавлена. Неушкоджені ділянки були бліді, аж білі. Я мала вигляд дивацької ковдри з різних клаптиків шкіри. Де-не-де волосся моє повністю згоріло, а те, що не згоріло, було нерівно обстрижене. Катніс Евердін, дівчина у вогні... Мені було байдуже, от тільки одного погляду в дзеркало було достатньо, щоб викликати спогади про біль. Звідки він узявся. І що сталося перед тим, як цей біль народився. Моя маленька сестричка перетворилася на факел.

Коли я заплющувала очі, ставало ще гірше. У темряві вогонь горить яскравіше.

Час від часу мене навідував лікар Аврелій. Він мені подобався, бо ніколи не бовкав дурниць: наприклад, ніколи не казав, що я в цілковитій безпеці, або що, можливо, зараз це здається неймовірним, але одного дня знову буду щаслива, або що тепер у Панемі буде набагато краще. Він просто запитував, чи хочу я побалакати, а коли я мовчала, засинав у кріслі. Власне, я вважаю, що всі його візити мали один мотив — йому хотілося подрімати. І це влаштовувало нас обох.

Час спливав, хоча я й не орієнтувалася, скільки годин чи хвилин минуло. Президента Снігоу судили, визнали винним і винесли йому смертний вирок. Про це мені розповів Геймітч, а ще я підслухала розмову охоронців у коридорі. У мою кімнату принесли костюм Переспівниці.

На ліжко поклали і лук, але не було стріл. Чи то вони згоріли, чи то мені ще не дозволялося носити зброю. На мить я замислилася, чи не слід якось приготуватися до цієї визначної події, та нічого не спало на думку.

Одного дня по обіді я довго просиділа на підвіконні, дивлячись крізь шибку вдалечінь, а тоді рушила на звичну прогулянку особняком, але заплуталася й повернула ліворуч, хоча завжди ходила праворуч. І опинилася в незнайомому, дуже дивному місці, й одразу ж заблукала. Але тут було так тихо й безлюдно, що навіть не було в кого спитати дороги. Однак мені тут сподобалося. Шкода, що я не натрапила на це місце раніше. Тут було дуже тихо, товсті килими й важкі гобелени приглушували звуки. Неяскраве світло. М'які кольори. Спокій. Аж раптом я відчула запах троянд. Заховавшись за портьєрою, я затремтіла, коліна підігнулися — я не могла утекти, просто закам'яніла, чекаючи на появу мутантів. Та зрештою я зрозуміла, що мутанти не з'являться. Тоді що це за запах? Справжні троянди? Невже я поблизу оранжереї, де вирощують ці жахливі квіти?

Я почала скрадатися коридором, а запах ставав дедалі уїдливішим. Можливо, він був не такий міцний, як той, що линув од мутантів, але набагато насиченіший, адже його не перебивав сморід стічних вод і вибухівки. Завернувши за ріг, я опинилася віч-на-віч із двома здивованими вартовими. Не миротворцями, певна річ. Тут більше не було миротворців. Але це були не підтягнуті солдати з Округу 13 в сірих одностроях. Ці двоє, чоловік і жінка, були вдягнені як повстанці: в подертий мішаний одяг. Виснажені, досі перебинтовані, вони охороняли двері, що вели в кімнату з трояндами. Коли я ступила крок до дверей, їхні рушніці схрестилися, загородивши мені дорогу.

— Вам туди не можна, міс,— мовив чоловік.

— Солдате,— виправила його жінка.— Вам заборонено туди заходити, солдате Евердін. Це наказ президента.

Я просто терпляче завмерла на місці, сподіваючись, що вони самі опустять зброю, самі зрозуміють, що за тими дверима ховається те, що мені зараз конче необхідно. Всього одна троянда. Єдина квіточка. Щоб застромити її в петлицю Снігоу, перш ніж я його пристрелю. Здається, вартові розхвилювалися через мою появу. Вони вже хотіли кликати Геймітча, аж тут позаду мене почувся голос.

— Впустіть її.

Підсвідомо я впізнала цей голос, але не змогла одразу визначити, кому він належить. Це людина не зі Скиби, не з Округу 13 і точно не з Капітолія. Обернувшись, я углядела Пейлор, командувачку Округу 8. Вона здавалася ще більше виснаженою, ніж тоді в лікарні, та хіба зараз хтось мав інакший вигляд?

— Я беру всю відповідальність на себе,— мовила Пейлор.— Вона має право на все, що ховається за цими дверима.

То були її солдати, а не солдати Коїн. Не мовивши й слова, вони опустили зброю, даючи мені дорогу.

Ступивши кілька кроків уперед, я відчинила скляні двері. Аромат став таким міцним, що, здається, перебив усі інші запахи. Вологе повітря приємно холодило розпашілу шкіру. Троянди були й справді прегарні. Переді мною простягнулися ряди розкішних квітів, і соковиторожевих, і кольору призахідного сонця, і навіть блідоголубих. Я блукала між рядами ретельно доглянутих рослин; роздивлялася, але не торкалася їх, знаючи, якими смертоносними можуть бути ці красуні. Я одразу впізнала високий кущ із тугими білосніжними пуп'янками,

які тільки-тільки починали розпукуватися. Сховавши долоню в рукаві, щоб бува не торкнутися бутона, я взяла секатор і саме збиралася зрізати троянду, коли пролунав чоловічий голос:

— Чудовий вибір.

Рука сіпнулася, секатор клацнув — і пошкодив ніжку троянди.

— Звісно, всі кольори чудові, але що може бути ідеальніше за білий?

Я досі нікого не бачила, але, здавалося, голос долинав просто з клумби. Обережно взявши троянду за колючу ніжку, я завернула за ріг — і побачила нарешті його: він сидів у кріслі біля стіни, одягнений, як завжди, охайно й елегантно, однак на руках і ногах у нього красувалися кайдани й маячки. В яскравому світлі шкіра його здавалася дуже блідою, аж якоюсь зеленкуватою. В руці він тримав білий носовичок, заплямований червоною кров'ю. Та попри такий жахливий стан, його зміїні очі холодно світилися.

— Я сподівався, що ти таки завітаєш у мої покої.

Його покої. Я без запрошення увірвалася в його влодіння точно так само, як минулого року він у мої, щоб своїм криваво-трояндовим подихом видихнути мені в обличчя свої погрізи. Ця теплиця, мабуть, його улюблена кімната; можливо, в кращі часи він сам вирощував троянди. Але тепер і вона перетворилася на його в'язницю. Ось чому вартіві не хотіли мене пропускати! Ось чому впустила мене Пейлор.

Я гадала, що Снігоу замкнули в якійсь підземній темниці, найвіддаленішій і найжахливішій у Капітолії, а натомість його помістили в цей розкішний куточок. Це справа рук Коїн. Гадаю, щоб створити прецедент. Як знати, що станеться з нею самою у майбутньому.

Цим жестом вона хотіла показати, що президенти — навіть найжорстокіші — мають право на особливе ставлення. Зрештою, хто знає, коли згасне її теперішня влада?..

— Нам слід так багато обговорити, та я відчуваю, що твій візит буде коротким. Тому спочатку найважливіше,— Снігоу закашлявся, а коли забрав хустинку від рота, вона стала ще червоною.— Мені страшенно шкода твоєї сестри.

Хоча я перебувала в стані омертвіння, наркотичного заціпеніння, від його слів мене прошив біль. Іще раз нагадавши, що жорстокості Снігоу немає меж. І що він стоятиме однією ногою в могилі, а все одно намагатиметься знищити мене.

— Яка марна, яка непотрібна смерть! Саме тоді гра й закінчилася. Я й так уже хотів здатися, аж тут дітям скинули ті парашути...

Його очі немов приклеїлися до мене, він жодного разу не змигнув, наче боявся прогавити мою реакцію. Та в його словах не було сенсу. Хто скинув дітям парашути?

— Ти ж не думаєш, що це я наказав так учинити, правда? Якби в мене був справний вертоліт, я б скористався ним для втечі. Але той вертоліт... Що мали на меті люди, які прислали його? Ми з тобою добре знаємо, що я здатен убивати й дітей, але я не марнотратний. Я забираю життя тільки тоді, коли це необхідно. Навіщо мені було вбивати стільки капітолійських дітей? У мене підстав не було.

Він знову закашлявся. Цікаво, він навмисне дав мені час перетравити його слова? Бреше. Ну звісно, що бреше. Та було в його брехні щось дивне.

— Мушу визнати, це був майстерний крок із боку Коїн. Сама лише думка про те, що я вбив ні в чому не винних

беззахисних дітей, змусила останніх моїх прихильників відвернутися од мене. Після цього люди припинили чинити опір. Знаєш, що всю цю сцену транслювали в прямому ефірі? Відчувається рука Плутарха. А парашути! Так схоже на старшого продюсера, чи не так? — Снігоу торкнувся кутиків рота.— Я впевнений, він не навмисно цілювся в твою сестру, просто не пощастило...

З теплиці Снігоу я вмить перенеслася в арсенал Округу 13 до Гейла й Біпера. Я роздивлялася креслення Гейлових пасток. Він хотів скористатися з людських слабкостей. Перша бомба вбиває жертву. Друга — того, хто приходиться жертві на порятунок... Я немов знову почула Гейлові слова: «Ми з Біпером дотримуємося таких самих правил, як президент Снігоу, коли накачував Піту».

— Я завинив у тому,— мовив Снігоу,— що не здогадався одразу, не розкусив плану Коїн. Розпалити війну Капітолія з округами, а наприкінці гри, майже не зазнавши шкоди, з'явитися на сцені й узяти владу в свої руки. Без сумніву, вона з самого початку планувала посісти моє місце. Чому я дивуюся? Зрештою, саме Округ 13 розпочав повстання, яке призвело до Чорних часів, а тоді покинув усі інші округи напризволяще. Однак я не стежив за Коїн. Я стежив за тобою, Переспівнице. А ти за мною. Боюся, нас обох пошили в дурні.

Мені не хотілося вірити йому. Є речі, які навіть я не в силі витримати. І вперше після смерті сестри я заговорила:

— Я вам не вірю.

Снігоу вдавано-розчаровано похитав головою.

— Люба моя міс Евердін! Здається, ми домовилися, що більше не брехатимемо одне одному.

У коридорі я наскочила на Пейлор. Вона стояла на тому ж місці, що й кілька хвилин тому.

— Ти знайшла те, що шукала? — запитала вона.

У відповідь я показала білий бутон і мовчки пішла геть. Мабуть, до своєї кімнати, бо далі я пам'ятаю, як набрала в склянку води з крана й поставила в неї троянду. А тоді впала навколішки на холодну плитку й схилилася над квіткою, адже було так важко роздивитися білу плямку в яскравому флуоресцентному світлі. Запхнувши палець під браслет, я скрутила його як джгут, і зап'ястя аж запалало. Я сподівалася, що біль допоможе мені зосередитися, як завжди допомагав Піті. А я мушу зосередитися. Мушу дізнатися правду.

Варіантів було два, але пояснень могло бути безліч. Наприклад, як я й думала, вертоліт міг прислати Капітолій, миротворці скинули парашути, пожертвувавши життями капітолійських дітей, знаючи, що повстанці, які вже увійшли в місто, кинуться їх рятувати. На підтримку цієї теорії були навіть деякі докази: на вертольоті був капітолійський герб, миротворці навіть не зробили спроби обстріляти вертоліт із землі, та й Капітолій завжди використовував дітей як пішаків у війні проти округів. Іншу теорію запропонував Снігоу. Капітолійський вертоліт, керований повстанцями, бомбардував дітей із метою швидкого завершення війни. Але якщо все було саме так, чому Капітолій не спробував збити ворожий вертоліт? Може, повстанці заскочили їх зненацька? Чи в них не залишилося засобів для захисту? Округ 13 цінує дітей,

принаймні мені завжди так здавалося. Ну, мене вони ніколи не цінували. Тільки-но я впоралася зі своїм завданням, мене вирішили позбутися. Однак у цій війні мене уже давно перестали вважати дитиною. Та й навіщо повстанцям було скидати парашути, якщо вони знали, що їхні медики кинуться на допомогу й постраждають від другої хвилі вибухів? Вони б так не вчинили. Просто не могли. Снігоу бреше. Маніпулює мною, як завжди. Сподівається налаштувати мене проти повстанців і зруйнувати їхні плани. Так. Звісно.

Тоді що не дає мені спокою? По-перше, дві хвилі вибухів. У Капітолія теж могла бути така зброя, я лише знала, що вона стовідсотково є у повстанців. Розробка Гейла й Біпера. Крім того, Снігоу навіть не спробував утекти, а я знала, що виживати він уміє. Було важко повірити, що у нього не було сховку — якогось віддаленого бункера, напхом напханого припасами, щоб дожити решту свого нікчемного зміїного життя. І зрештою, його думка про Коїн. Неспростовним є той факт, що Коїн і справді вчинила так, як казав Снігоу. Дочекалася, поки Капітолій та округи знищать одні одних, а тоді просто перебрала на себе всю владу. Однак навіть якщо таким був її план, це не означає, що це за її наказом скинули парашути. Перемога уже й так була в її руках. Усе було в її руках.

За винятком мене.

І мені пригадалося, що відповів мені Богз, коли я зізналася, що ніколи раніше не замислювалася над тим, хто повинен зайняти місце Снігоу: «От бачиш, ти не відповіла беззастережно, що підтримаєш Коїн, а значить, ти становиш загрозу. Ти — обличчя революції. У тебе більше впливу, ніж у будь-кого. І мені здається, що досі ти просто терпіла Коїн».

Раптом я подумала про Прим: їй ще не виповнилося чотирнадцятьох років, вона була замала, щоб стати солдатом, але чомусь опинилася на передовій. Як таке могло статися? Я ні хвилини не сумнівалася в тому, що моя сестра сама схотіла на передову. І що вміла більше за інших, старших за неї. Однак, щоб відіслати тринадцятирічну дівчинку в епіцентр війни, треба було отримати дозвіл з самої гори. Може, вказівку дала сама Коїн, сподіваючись, що смерть Прим остаточно мене знищить? Чи змусить без сумнівів стати на бік Коїн? Навіть якби я сама не стала свідком вибуху, численні камери на Столичному кільці зафілювали б усе для мене. Зберегли б цю мить назавжди.

Я мало не з'їжджала з глузду, у мене починалася параноя. Про завдання мало знати багато людей. Хтось би обмовився. Чи ні? Про завдання достатньо було знати Коїн, Плутарху й невеликому гурту відданих людей, яких легко ліквідувати.

Зараз я дуже потребувала допомоги, от тільки всі, кому я довіряла, загинули. Цинна. Богз. Фіней. Прим. Є ще Піта, однак він може лише висловлювати припущення, та й хто знає, в якому він стані зараз. Залишився тільки Гейл. Він далеко, але якби він був поруч, чи змогла б я довіритись йому? Хай що б я сказала, хай як би сформулювала фразу, все одно непрямо звинуватила б Гейла в тому, що це саме його бомба вбила Прим. А цей факт більше за всі інші переконує мене в тому, що Снігоу бреше.

Залишається тільки одна людина, яка може знати правду і яка досі, сподіваюся, на моєму боці. Звісно, навіть піднімати це питання ризиковано. Та хоча Геймітч неодноразово грався моїм життям на арені, сумніваюся, що він здасть мене Коїн. Може, ми і сварилися між собою, але завжди з'ясовували стосунки сам-на-сам, без посередників.

Звівшись на ноги, я вийшла в коридор і попленталася до Геймітчевої кімнати. Коли на мій стук ніхто не відповів, я увійшла без запрошення. Фе! Просто неймовірно, як швидко людина здатна забруднити своє помешкання. Тарілки з залишками їжі, потовчені пляшки від спиртного, уламки меблів, розкидані по всій кімнаті,— наслідки п'яних бешкетів. Сам Геймітч, неохайний і невмитий, лежав без тями на зіжмаканих простирадлах на ліжку.

— Геймітч, — покликала я, потрусивши його за ногу. Звісно, він не чув. Я ще трохи його потермосила, а тоді не витримала й вилила на нього холодну воду. Отямившись, він оскаженіло почав розмахувати ножем. Очевидячки, кінець панування Снігоу не приніс полегшення Геймітч.

— А, це ти, — мовив він. Судячи з голосу, він був досі п'яний.

— Геймітч, — почала я.

— Послухайте тільки! Переспівниця знову заговорила, — він розреготався. — Що ж, Плутарх буде на сьомому небі від щастя, — він ковтнув просто з пляшки. — А чому я до нитки мокрий?

Я жбурнула глечик на купу брудного одягу.

— Допоможіть мені, — попросила я.

Геймітч нахилився до мене, і в повітрі завис важкий дух алкоголю.

— Що сталося, любя? Проблеми з вибором коханого?

Не знаю чому, але його слова вразили мене в саме серце. Так умів тільки Геймітч. Мабуть, на моєму обличчі ясно читався біль, бо сп'яну Геймітч спробував загладити провину:

— Гаразд, жарт був зовсім не смішний... — (Я уже була на порозі). — Кажу ж, не смішний! Повернись!

Почувся гуркіт: судячи з усього, Геймітч намагався мене втримати, але перечепився і впав.

Трохи потинявшись особняком, я зрештою сховалася в шафі, повній шовкового краму. Поздиравши з вішаків речі, я вимостила собі гніздечко, в яке зарилася з головою. У кишені за підкладку завалилася пігулка морфлію, і я ковтнула її без води, сподіваючись угамувати близьку істерику. Проте однієї пігулки було недостатньо, щоб цілком відключитися. Я чула вдалині голос Геймітча: він шукав мене, але в такому стані він би сам себе не знайшов. До того ж це була новенька схованка. У шовковому коконі я почувалася мов лялечка, яка очікує на перетворення. Мені завжди ввижалося, що це момент цілковитого спокою... Спочатку так і було. Та ближче до ночі я відчула себе в пастці, в шовкових тенетах, не здатна звільнитися, поки не перетворюся на щось нове та прекрасне. Я корчилася, силкуючись скинути з себе понівечену шкаралущу й виростити бездоганні крила. Та, незважаючи на неймовірні зусилля, я залишилася огидним створінням, замкненим в обгорілому тілі.

Зустріч зі Снігоу пробудила всі мої колишні нічні кошмари. Так ніби мене знову вжалили мисливці-вбивці. Хвиля за хвилиною на мене накочувалися жахіття, і коли мені здавалося, що от-от я прокинуся, на мене обрушувалася нова хвиля кошмарів. Коли мене зрештою знайшли охоронці, я сиділа в шафі, заплутавшись у шовку, й верещала як божевільна. Спочатку я відбивалася, але їм таки вдалося мене переконати в тому, що вони намагаються мені допомогти, витягнути з шафи й відвести назад до моєї кімнати. Дорогою ми пройшли повз вікно, і я побачила сірий сніжний світанок над Капітолієм.

У кімнаті на мене чекав похмільний Геймітч зі жменькою пігулок у руці й тацею їжі, якої ми так і не торкнулися.

Він спробував мене розговорити, та збагнувши, що всі спроби марні, відіслав мене у ванну, яку хтось приготував задалегідь. Ванна була глибока, на дно вели три сходинки. Опинившись у теплій воді, я занурилася в піну по саму шию, сподіваючись, що скоро подіють ліки. Погляд мій зупинився на троянді, яка за ніч розпустила свої ідеальні пелюстки і тепер наповнювала повітря міцним ароматом. Підвівшись, я потягнулася по рушник, щоб накрити троянду, і саме в цю мить почувся легенький стукіт у двері, й до ванної кімнати зазирали три добре знайомі мені обличчя. Вони силкувались усміхнутися, але навіть Вінія, побачивши моє скалічене тіло, не змогла приховати шоку.

— Сюрприз! — пропищала Октавія, а тоді розридалася. Мене здивувала їхня поява, а тоді я здогадалася, що, мабуть, сьогодні день страти. І ця трійця прийшла, щоб приготувати мене до виходу на публіку. Зробити з мене красуню. Не дивно, що Октавія розплакалася. Вона усвідомила, що це неможливо.

Всі троє боялися навіть торкнутися моєї полатаної шкіри, щоб не поранити, тому я взяла рушник і витерлася сама. Я їх запевнила, що майже не відчуваю болю, однак Флавій усе одно морщився, вдягаючи на мене халат. У спальні на мене чекала ще одна несподіванка — вона гордо сиділа у кріслі, розпроставши плечі. Ідеальна від золотистої перуки до модних шкіряних туфель на високих підборах. Вона геть не змінилася, якби не відсутній погляд в очах.

— Еффі,— мовила я.

— Привіт, Катніс,— вона підвелася й поцілувала мене в щоку, так ніби з нашої останньої зустрічі, з тієї ночі перед Червоною чвертю, нічого не сталося.— Сьогодні в тебе важливий, важливий, важливий день! Готуйся, а я перевірю, чи все йде за планом.

— Гаразд,— відповіла я їй у спину.

— Подейкують, Плутарх із Геймітчем добряче попотіли, щоб урятувати її життя,— прошепотіла Вінія.— Після твоєї втечі її ув'язнили, тож це трохи допомогло.

От сміхота: Еффі Тринькіт — повстанець! Та мені зовсім не хотілося, щоб Коїн її вбила, тому я вирішила, що в разі необхідності підтверджу: вона була заодно з повстанцями.

— Мабуть, Плутарх таки добре вчинив, викравши вас трьох.

— Ми єдині з усіх підготовчих команд, хто залишився в живих. Усі стилісти з Червоної чверті мертві,— мовила Вінія. Вона не сказала, хто саме їх стратив. Та хіба це мало значення? Обережно взявши мою тремтячу руку, вона оглянула її.— Що робитимемо з нігтями? Червоні чи, може, чорні?

Флавій сотворив ще одне диво з моїм волоссям: спереду підрівняв, а ззаду затулив зализини довшими пасмами. Оскільки обличчя моє не постраждало, з ним проблем не виникло. Коли я вбрала костюм Переспівниці, створений Цинною, шрами було видно тільки на шиї, передпліччях і долонях. Октавія пристебнула мені на груди брошку-переспівницю, і ми всі на крок відступили від дзеркала, щоб оглянути мене. Я просто не могла повірити очам: з легкої руки цієї дивовижної трійці зовні я мала чудовий вигляд, хоча всередині була цілковито спустошена.

Почувся стукіт у двері, й у кімнату зазирнув Гейл.

— Можна тебе на хвилинку? — запитав він.

У дзеркалі я бачила, як заметушилася підготовча команда. Не знаючи, куди подітися, вони, нашттовхуючись одне на одного, потинялися кімнатою, а тоді зачинились у ванній. Гейл підійшов до мене ззаду, і ми поглянули одне

на одного в люстрі. Я шукала якийсь знак, що ми й досі ті самі хлопець і дівчина, які п'ять років тому зустрілися випадково в лісі й відтоді стали нерозлучними. Цікаво, що було б із ними, якби дівчина не потрапила на Голодні ігри? Якби закохалася в хлопця, можливо, навіть вийшла за нього заміж? І колись у майбутньому, щойно менші брати й сестри підросли б, утекла з ним у ліси, назавжди покинувши Округ 12. Чи зазнали б вони щастя в лісах, чи все одно б між ними стали біль і журба — навіть без допомоги Капітолія?

— Я тобі дещо приніс,— Гейл простягнув мені сагайдак. Взявши його в руки, я помітила, що там була всього одна звичайна стріла.— Все повинно бути символічно. Ти зробиш останній постріл, поставиш у війні крапку.

— А що як я схиблю? — мовила я.— Тоді Коїн накаже витягнути стрілу та знову принести мені? Чи сама застрелить Снігоу?

— Ти не схибиш,— і з цими словами Гейл одягнув сагайдак мені на плече.

Ми стояли лице до лица, але не дивилися одне на одного.

— Ти жодного разу не навідав мене у лікарні.

Він не відповів, і тоді я просто спитала:

— То була твоя бомба?

— Не знаю. І Біпер не знає,— мовив Гейл.— Та хіба це має значення? Тебе завжди мучитимуть сумніви.

Він замовк, сподіваючись, що я заперечу; мені й хотілося заперечити, та я знала, що Гейл правий. Навіть зараз у мене перед очима стояв спалах, який поглинув Прим, навіть зараз я відчувала жар від полум'я. І це завжди для мене буде пов'язано з Гейлом. Моє мовчання було красномовніше за відповідь.

— А ти ж бо поклала на мене найвідповідальніше завдання: попіклуватися про твою родину,— мовив він.— Стріляй — і все, гаразд?

Торкнувшись моєї щоки, Гейл пішов. Мені кортіло погукати його назад, сказати, що я помилялася. Що я зможу змиритися й жити з цим. Що я пам'ятаю обставини, за яких він створив бомбу. Що візьму до уваги власні непростимі злочини. Що докопаюся до істини, дізнаюся, хто скинув парашути. Доведу, що це були не повстанці. Пробачу Гейла. Але насправді я цього не могла зробити, тож мені просто доведеться жити з цим болем.

До кімнати увійшла Еффі, щоб супроводжувати мене на якусь нараду. Схопивши лук, я в останню мить згадала про троянду, яка іскрилася в склянці з водою. Коли я увійшла до ванної кімнати, то побачила там свою підготовчу команду: вони сиділи рядочком на ванні, згорблені й переможені. Йі тоді я згадала, що зруйнований не тільки мій світ.

— Ходіть,— мовила я до них.— Нас чекає публіка.

Я гадала, що мене просто проінструктує Плутарх, де ставати і як стріляти в Снігоу. Натомість, увійшовши до кімнати, я побачила за столом шістьох людей. Піту, Джозанну, Біпера, Геймітча, Енні й Енобарію. Всі вони були одягнені в сірі повстанські однострої Округу 13 і мали жахливий вигляд.

— Що це таке? — запитала я.

— Ми не впевнені,— відповів Геймітч.— Але дуже схоже на зібрання всіх живих переможців.

— Більше нікого не залишилося? — запитала я.

— Ціна слави,— мовив Біпер.— Ми були під прицілом з обох боків. Капітолій стратив тих переможців, яких підозрювали в співпраці з повстанцями. Повстанці повбивали тих, кого вважали союзниками Капітолія.

Джоанна покосилася на Енобарію.

— Тоді що тут робить вона?

— Вона підпадає під дію так званої Угоди Переспівниці,— мовила Коїн, безшумно увійшовши в кімнату.— Адаже Катніс Евердін погодилася допомагати повстанцям взамін на недоторканність для ув'язнених переможців. Катніс дотримала слова, так само вчинили й ми.

Енобарія посміхнулася Джоанні.

— Рано зраділа,— відрубала Джоанна.— Ми все одно тебе вб'ємо.

— Катніс, сідай, будь ласка,— мовила Коїн, причинивши по собі двері. Я сіла між Біпером та Енні й обережно поклала троянду на стіл. Як завжди, Коїн одразу перейшла до справи.— Я збрала вас тут, щоб обговорити одне питання. Сьогодні ми стратимо Снігоу. За останні кілька тижнів сотні його союзників-поневолювачів були визнані винними й засуджені до страти, якої вони зараз і чекають. Однак від їхніх рук постраждало стільки безневинних жителів округів, що таке покарання багатьом здається занадто лояльним. Власне, люди просять повного знищення всіх капітолійців. Однак, якщо ми хвилюємося за долю людства, робити цього не можна.

Крізь воду в склянці я побачила Пітину спотворену руку. Опіки. Тепер ми обоє обпалені у вогні. Мій погляд ковзнув угору — туди, де полум'яні язики лизнули його чоло, обсмаливши брови, але не зачепили очей. Отих блакитних очей, які в школі іноді шукали моїх, а тоді ніяково опускалися долі. Точно як зараз.

— Є альтернатива. Оскільки ми з колегами не можемо знайти консенсусу, було домовлено, що рішення прийматимуть переможці. Ви повинні проголосувати. Чотири голоси достатньо для ухвалення рішення. Ніхто не може утриматися від голосування,— мовила Коїн.— Є пропозиція

замість знищення усього населення Капітолія провести останні символічні Голодні ігри, в яких братимуть участь діти, пов'язані родинними зв'язками з тими, хто займав найвищі керівні посади в Капітолії.

Всі ми витріщилися на Коїн.

— Що? — вигукнула Джоанна.

— Ми проведемо ще одні Голодні ігри за участі дітей із Капітолія,— пояснила Коїн.

— Ви жартуєте? — запитав Піта.

— Ні. Ще я повинна попередити вас: якщо Ігри таки відбудуться, то всі знатимуть, що проводимо ми їх із вашої згоди, однак таємниця голосування буде збережена: ніхто й ніколи не дізнається, за що віддали свій голос саме ви. Заради вашої ж безпеки,— пояснила Коїн.

— Це Плутархова ідея? — запитав Геймітч.

— Ні. Моя,— сказала Коїн.— Це наймудріша помста з найменшими втратами. Можете розпочинати голосування.

— Ні! — вигукнув Піта.— Звісно, що я голосую проти! Ми не можемо допустити ще одні Голодні ігри!

— А чом би й ні? — заперечила Джоанна.— Мені здається, що це цілком справедливо. У Снігоу є онучка. Я голосую за.

— Я також,— мовила Енобарія байдуже.— Нехай самі посмакують кашу, яку заварили.

— Саме проти цього ми повстали! Пам'ятаєте? — Піта подивився на решту.— Енні?

— Я голосую проти, так як і Піта,— мовила вона.— І Фіней зробив би так, якби був серед нас.

— Але його тут немає, тому що його вбили мутанти Снігоу,— нагадала Джоанна.

— Ні,— мовив Біпер.— Це створить поганий прецедент. Ми повинні припинити сприймати одні одних як

ворогів. Зараз для виживання понад усе необхідна єдність. Я проти.

— Залишилися Катніс і Геймітч,— сказала Коїн.

Цікаво, тоді теж так було? Сімдесят п'ять років тому? Купка людей сиділа ось так за столом і вирішувала, чи варто розпочати проведення щорічних Голодних ігор? Чи висловив бодай хтось незгоду? Чи змилювався над безневинними дітьми? Запах троянди Снігоу прокрався мені у ніздрі, тоді в горло, стиснув легені. Усі, кого я любила, загинули, а ми зараз обговорюємо доречність проведення наступних Голодних ігор, буцімто щоб не марнувати життя! Нічого не змінилося. Тепер уже нічого не зміниться.

Я зважила всі варіанти, ретельно все обмірковувала. Не відриваючи очей від троянди, я мовила:

— Я голосую за... через Прим.

— Геймітчу, тепер усе залежить від вас,— мовила Коїн.

Розлючений Піта крикнув до Геймітча, що той не може, не має права виявити таку жорстокість, але Геймітч невідривно стежив за мною. Ось воно: ось та мить, коли ми нарешті усвідомили, наскільки ми схожі, наскільки добре розуміємо одне одного.

— Я підтримую Переспівницю,— мовив Геймітч.

— Чудово. Голосування закінчено,— мовила Коїн.—

А тепер ходімо, час страти.

Коли вона проходила повз мене, я простягнула їй склянку з трояндою.

— Зможете подбати про те, щоб Снігоу пристебнули оце? Біля самого серця?

— Звісно,— усміхнулася Коїн.— А ще я подбаю про те, щоб він дізнався про Ігри.

— Дякую,— мовила я.

В кімнату хлинули люди, оточили мене зусібч. Останні приготування, макіяж, інструкції від Плутарха,

а тоді мене відвели до парадного входу в особняк. Столичне кільце було переповнене людьми, вони заповнили всі прилеглі вулиці. Свої місця почали займати офіційні особи. Варта. Чинovníки. Очільники повстання. Переможці. Долинули гучні привітання: це означало, що на балконі з'явилася Коїн. Тоді Еффі поплескала мене по плечу, і я ступила під холодне зимове сонце. Під ревіння збудженого натовпу пройшла на своє місце. Стоячи в профіль до публіки, я чекала. Коли у дверях з'явився Снігоу в оточенні конвою, народ немов оскаженів. Снігоу прив'язали до стовпа, що було необов'язково. Він і так не збирався тікати. Та й не було куди втікати. Це вам не простора площа перед Тренувальним центром, а невеличка вузька тераса навпроти особняка президента. Не дивно, що мені навіть не запропонували попрактикуватися. Снігоу стояв усього метрів за десять од мене.

Лук завібрував у мене в руці. Закинути руку за спину, дістати стрілу. Вкласти її в тятіву, націлитися в троянду, не відриваючи очей від обличчя Снігоу. Він закашлявся, і по його підборіддю потекли тоненькі цівки крові. Язиком облизав пухкі губи. Я шукала його погляду: хотіла побачити бодай щось — страх, докори сумління, злість. Натомість угадала знайомий зацікавлений вираз, як під час нашої останньої розмови. Він ніби знову казав: «Люба моя міс Евердін! Здається, ми домовилися, що більше не брехатимемо одне одному».

Так, він має рацію. Ми домовилися.

Кінчик стріли задерся вгору. Я відпустила тятіву. І президент Коїн, перекинувшись через перила балкона, впала на землю. Мертва.

РОЗДІЛ 9

Мій учинок заскочив усіх зненацька, і в мертвій тиші, яка запала над Столичним кільцем, чувся лише один звук. Сміх Снігоу. Моторошне булькотіння-гигикання, яке переросло в кашель: із горла Снігоу хлинула кривава піна. Я бачила, як він нахилився, вибльовуючи рештки свого життя, але за мить це видовище загородив своїми спинами конвой.

Поки сірі однострої наближалися до мене, я міркувала над тим, яким буде моє недовге майбутнє в ролі вбивці нового президента Панему. Спочатку мене допитають, швидше за все, катуватимуть, а тоді публічно стратять. Можливо, дозволять, як колись, попрощатися з купкою людей, які досі мені небайдужі. Уявивши обличчя матері, яка тепер залишиться сама-самісінька на світі, я прийняла рішення.

— На добраніч,— прошепотіла я до лука й відчула, як він вимкнувся. Підкинувши ліву руку, схилила голову, щоб дотягнутися до пігулки, захованої в рукаві. Але натомість мої зуби вп'ялися в чиюсь плоть. Від несподіванки я сіпнулась і зустрілася поглядом із Пітою: він не зводив із мене очей. На його руці красувалися сліди від моїх зубів, зі свіжої рани цебеніла кров; це він не дав мені проковтнути ягоду.

— Відпусти! — загарчала я, силкуючись вивільнити плече.

— Не можу,— мовив він. Коли варта потягнула мене геть від Піти, рукав тріснув, і темно-фіолетова пігулка впала на землю: останній подарунок Цинни розсипався

на порох під важким черевиком вартового. Я перетворилася на дикого звіра: кóпалася, дряпалася, кусалася, звивалася, щоб вивільнитись, а натовп стискав нас зусібіч. Вартові підняли мене в повітря, щоб розлючені люди не розтовкли мене, а я й далі смикалася та брикалася. Я гукала Гейла. Шукала його поглядом у тисняві. Він зрозуміє, що мені потрібно. Один влучний постріл — і всьому кінець. От тільки нічого не сталося: ніхто не пустив у мене ні стріли, ні кулі. Може, Гейл не бачить мене? Ні, це неможливо. Над нашими головами, на гігантському екрані, йшла пряма трансляція. Гейл усе бачив, усе знав, але нічого не зробив. Повівся так, як я, коли його впіймали. Око за око, зуб за зуб.

Я залишилася сама.

Мене завели в резиденцію, одягнули на руки кайданки й зав'язали очі. Мене то тягнули, то несли довгими коридорами, то заштовхували в ліфти, то витягували з них, і зрештою жбурнули на застелену килимом підлогу. Кайданки зняли, а двері замкнули на замок. Коли я зняла з очей пов'язку, то виявила, що опинилася в колишній своїй кімнаті у Тренувальному центрі. Там, де провела кілька останніх дорогоцінних днів перед моїми першими Голодними іграми й перед Червоною чвертю. На ліжку не було нічого, крім матраца, шафи також зяяли порожнечю, та я б упізнала цю кімнату й так.

Насилу звівшись на ноги, я зняла костюм Переспівниці. Мене добряче потовкли, можливо, зламали палець чи два, та найгірше під час сутички з вартою поплатилася шкіра: рожеві клаптики молодої шкіри розлізлися, мов серветки, і зі штучно нарощених клітин цебеніла кров. Оскільки лікарів до мене не прислали, а самій мені було до всього байдуже, я просто вилізла на ліжку та скрутилася калачиком на матраці, понад усе на світі волюючи сплисти кров'ю.

Та не з моїм щастям. До вечора кров запекалася, все тіло боліло та прилипало, я не могла поворухнутися, але я була жива. Підвівшись із ліжка, я попленталась у ванну кімнату, по пам'яті вибрала найпростіший режим, делькатний, без мила й шампунів, й присіла навпочіпки, впершись ліктями в коліна, а голову схиливши на руки.

«Мене звати Катніс Евердін. Чому я досі не померла? Я мала померти. Для всіх було б ліпше, якби я померла...»

Коли я ступила на килимок, мою поранену шкіру обпекло гаряче повітря. Тут не було ні чистого вбрання, ні бодай рушника, щоб загорнутися. Повернувшись у кімнату, я помітила, що костюм Переспівниці зник. На його місці лежав бавовняний халат. Хтось приніс вечерю, а на десерт була жменька пігулок. Поруч також стояла баночка з маззю. Я з'їла їжу, прийняла ліки й натерла шкіру маззю. А тоді почала міркувати над тим, як накласти на себе руки.

Застрибнувши на закривавлений матрац, я скрутилася калачиком: не те щоб мені було холодно, просто в самому халатіку я почувалася зовсім голою. Викинутися з вікна, мабуть, не вийде: тут затовсте скло. Можна сплести ідеальну петлю, та нема на чому вішатися. Можна ховати пігулки, а тоді одного чудового дня випити їх усі одним махом, от тільки за мною ведеться цілодобове стеження. Я була на сто відсотків упевнена, що й зараз мене показують у прямому ефірі, а коментатори наввипередки намагаються пояснити мій учинок, докопатися до мотиву вбивства президента Коїн. Оскільки за мною постійно наглядають, версія з самогубством відпадає. Моє життя цілковито залежить від Капітолія. Знову.

Я вирішила просто на все наплювати. Лягти в ліжку, не їсти, не пити, не вживати ліків. А чому б ні? Так теж

можна померти. Якби за деякий час на заваді не стала моя залежність від морфлію. Вона накопила на мене не поволі, як у лікарні Округу 13, а раптово, однією великою потужною хвилею. Мабуть, я приймала досить великі дози, бо коли почалася ломка, мене трусило й лихоманило, боліло все тіло — і мою рішучість немов рукою зняло. Упавши навколішки, я дряпала нігтями килим, шукаючи дорогоцінні пігулки, які встигла повикидати. Довелося переглянути план самогубства, і я вирішила, що ліпше повільно помру від морфлію. Перетворюся на жовтий мішок із кістками й величезними очима. Кілька днів я ретельно дотримувалася плану і досягнула несподіваних результатів, аж тут трапилася несподіванка.

Я почала співати. Біля вікна, в душі, уві сні. Годину за годину я співала балади, любовні пісні, гірські пісеньки. Усіх цих пісень навчив мене батько, адже по його смерті у моєму житті було дуже мало музики. Дивовижно було те, як добре я все пам'ятала — мелодії, слова. Мій голос, спочатку грубий і невпевнений, згодом розспівався й звучав чарівно. Цей голос таки змусив би переспівниць замовкнути, а тоді підхопити мелодію. Минали дні, тижні. Я спостерігала, як за вікном на карниз сідає сніг. І за весь цей час я чула лише один голос — власний.

Цікаво, що робиться на волі? В чому причина такої довгої затримки? Хіба так важко підготувати страту однієї-єдиної дівчини? Я наполегливо руйнувала власне здоров'я. Схудла до кісток — такою я ще в житті не була, й іноді моя битва з голодом була настільки завзята, що якийсь тваринний інстинкт мало не змушував мене піддатися спокусі й накинутися на хліб із маслом чи смаженину. Однак я трималася. Кілька днів я почувалася зовсім кепсько і сподівалася, що це кінець, але тут помітила, що

пігулок морфлію значно поменшало. Мене вирішили поволі від них відучувати. Але навіщо? Адже одурманеної наркотиками Переспівниці буде набагато легше позбутися перед натовпом. Аж раптом мене вжалила жахлива думка: а що як мене й не збираються вбивати? Що як на мене інші плани? Підрихтувати, видресирувати й знову використовувати?

Я не піддамся. Якщо я не зможу накласти на себе руки тут, то обов'язково зроблю це за першої-ліпшої нагоди. Мене можуть відгодувати. Привести моє тіло в ідеальний стан, пишно мене вбрати, знову зробити з мене красуню. Можуть вигадати чудернацьку зброю, яка оживатиме в моїх руках, та ніколи не зможуть промити мені мізки. Я більше не довірятиму жодному чудовиську на ім'я людина, тільки собі. Гадаю, Піта мав рацію, коли казав, що людство знищить себе і на зміну нам прийдуть розумніші, гідніші істоти. Тому що вид, здатний пожертвувати своїм потомством заради політики, не заслуговує на життя. Можете розуміти це, як хочете. Снігоу вважав Голлодні ігри дієвим способом контролю. Коїн вважала, що парашути прискорять розв'язку війни. Але хто від цього виграв? Ніхто. Правда в тому, що ніхто не хоче жити в світі, де таке можливе.

Останні два дні я просто лежала на матраці — не їла, не пила, не приймала пігулок, аж раптом двері моєї кімнати відчинилися. До ліжка хтось підійшов. Геймітч.

— Суд над тобою завершився,— мовив він.— Ходімо. Ми їдемо додому.

Додому? Про що це він? У мене більше немає дому. Та навіть якби мені й дозволили вийти звідси, я була заслабка, щоб рухатися. У кімнату увійшли якись незнайомці. Вони напоїли й нагодували мене. Викупали й одягнули. А тоді один із них відніс мене на руках, немов

ганчір'яну ляльку, на дах, заніс у вертоліт і пристебнув до крісла. Геймітч і Плутарх сіли навпроти. За кілька секунди ми злетіли в повітря.

Я ще ніколи не бачила Плутарха в такому піднесеному гуморі. Він просто світився.

— Мабуть, у тебе мільйон запитань!

Оскільки я нічого не відповіла, він сам продовжив торохтіти.

Коли я вбила Коїн, у натовпі прокотилося сум'яття. Щойно галас стих, виявили тіло президента Снігоу, досі прив'язане до стовпа. Важко сказати, чому він помер — задихнувся від кашлю чи його затовк натовп. Та хіба це має значення? Всім байдуже. Негайно оголосили вибори, і президентом обрали Пейлор. Плутарха призначили помічником президента з питань зв'язку, а це означало, що тепер він вирішуватиме, що і коли транслювати по телебаченню. Першим великим телевізійним проєктом був мій суд, на якому Плутарх виступав свідком. Від захисту, певна річ. Однак, мабуть, найбільше я повинна дякувати лікарю Аврелію, який виставив мене абсолютно безнадійною контуженою божевільною. За умовами мого звільнення я й надалі перебуватиму під його наглядом — по телефону, оскільки він нізащо не погодиться переїхати у таке Богом забуте місце, як Округ 12, а саме туди мене запроторили. Справа в тому, що ніхто гадки не мав, що робити зі мною тепер, коли війна закінчилася, хоча якщо спалахне нова війна, Плутарх обов'язково знайде в ній роль і для мене. Тут Плутарх голосно розсміявся. Здається, його ніколи не хвилювало те, що ніхто не цінує його жартів.

— Готуєтеся до нової війни, Плутарху? — запитала я.

— О ні, не зараз. Поки що ми перебуваємо в стані со-

що недавно пережиті жахи не повинні повторитися,— мовив він.— Та колективна думка, як правило, швидко міняється. Ми — мінливі безмозкі створіння з поганою пам'яттю й нездоланим потягом до саморуйнації. Однак хто знає? Може, на цьому все закінчиться, Катніс.

— Що? — запитала я.

— Наша ера. Можливо, саме зараз ми стаємо свідками еволюції людської раси. Подумай про це.

А тоді він запитав мене, чи не хочу я взяти участь у новій пісенній програмі, яка стартує за кілька тижнів. Людям не завадить трохи розважитися. Плутарх пришле до мене знімальну групу.

Дорогою ми заскочили в Округ 3, щоб висадити Плутарха: він мав зустрітися з Біпером, щоб обговорити інноваційні технології відеотрансляцій. На прощання він сказав:

— Не зникай.

Коли ми знову піднялися високо в небо й опинилися поміж хмар, я поглянула на Геймітча.

— А чому повертаєтесь в Округ 12 ви?

— Здається, для мене в Капітолії також не знайшлося місця,— мовив він.

Спочатку я ні про що не замислилася. Але згодом до мене почали підкрадатися сумніви. Геймітч нікого не вбив. І міг би оселитися будь-де. Якщо він повертається в Округ 12, то тільки з однієї причини: йому наказали.

— Ви маєте наглядати за мною, так? Як ментор?

Він знизав плечима. І тільки тоді я усвідомила, що це означає.

— Отже, мама додому не повернеться.

— Ні,— підтвердив Геймітч. З цими словами він витягнув із кишені листа й подав мені. Я оглянула охайний конверт, делікатний почерк.— Вона допомагає

облаштувати лікарню в Окрузі 4. Просила, щоб ти їй за-
телефонувала, тільки-но дістанешся додому.

Я торкнулася пальцем ідеального завитка на одній із
букв.

— Ти знаєш, чому вона не може повернутися додому.

Так, я знала чому. Бо там батько, і Прим, і попіл — все
це надто болюче для неї. А для мене, вочевидь, ні.

— Хочеш знати, хто ще не повернеться?

— Ні,— мовила я.— Нехай це буде сюрпризом.

Як взірцевий ментор, Геймітч змусив мене з'їсти бу-
терброд, а тоді решту шляху прикидався, наче повірив
у те, що я сплю. Він знайшов собі заняття — блукав
вертольотом, шукаючи пляшки зі спиртним, і запихав
у торбу. Коли ми приземлилися на галявині в Поселенні
Переможців, була вже ніч. У половині будинків світилося
світло, в тому числі у мене і в Геймітча. А у Піти ні. У мене
на кухні хтось розпалив вогонь. Сівши у крісло-гойдалку
перед коминком, я вертіла в руках мамин лист.

— Ну що, побачимося завтра,— мовив Геймітч.

Коли торохкотіння пляшок у його торбі стихло вда-
лині, я прошепотіла:

— Сумніваюся.

Я не могла підвестися з крісла. Решта будинку зда-
валася холодною, порожньою і темною. Замотавшись
у стару шаль, я дивилася на полум'я. Мабуть, я задрімала,
бо коли розплющила очі, уже був ранок і на кухні пора-
лася Сальна Сей. Вона приготувала мені яечню і тост
і сиділа поруч, поки я не з'їла все до останньої крихти.
Ми майже не розмовляли. Її маленька онучка, яка жила
у власному світі, витягнула з маминого кошика клубок
яскраво-синіх ниток. Сальна Сей звеліла їй покласти все
назад, але я дозволила дівчинці залишити нитки собі.
В цьому домі більше ніхто не плестиме. По сніданку

Сальна Сей помила посуд і пішла, але в обідній час повернулася і знову змусила мене поїсти. Важко сказати, чи вона це робила по-сусідськи, чи отримала завдання від уряду, але навідувалася вона регулярно двічі на день. Куховарила, а я їла. Я міркувала, що мені діяти далі. Зараз мені нічого не перешкоджало жити так, як я хочу. Та я, здається, досі на щось чекала.

Іноді дзвонив телефон, але я не піднімала слухавки. Геймітч ніколи не навідував мене. Може, він передумав і поїхав деінде, хоча ймовірніше, що він валявся вдома п'яний як чіп. До мене не приходив ніхто, за винятком Сальної Сей та її онуки. По кількох місяцях цілковитої самотності навіть вони здавалися мені натовпом.

— Сьогодні надворі відчувається весна. Ти повинна вийти прогулятися,— мовила Сальна Сей.— Сходи на полювання.

Я ще жодного разу не вийшла з дому. Навіть із кухні не виходила, хіба що у туалет, розташований за кілька кроків звідси. Не перевдягалася — так і ходила в тому самому одязі, в якому поїхала з Капітолія. Здебільшого я просто сиділа біля вогню. І дивилася на купу листів, яка назбиралася на коминку.

— У мене навіть немає лука.

— Подивись у вітальні,— сказала вона.

Потому як Сальна Сей пішла, я замислилася над тим, чи варто навідатись у вітальню. За кілька годин я таки наважилася, підвелася з крісла й тихою-тихою ходою — щоб бува не злякати привидів — рушила коридором. У кабінеті, де ми пили чай із президентом Снігоу, лежала коробка. В ній була батькова мисливська куртка, наша родинна книга в рослинами, весільне фото моїх батьків, втулка, яку прислав мені Геймітч, і медальйон, подарований Пітою на арені під час Червоної чверті. Два луки

й сагайдак зі стрілами, які вдалося врятувати Гейлові у ніч бомбардування, лежали на столі. Я вдягнула мисливську куртку, а інших речей навіть не торкнулася. Так і заснула просто на канапі у нашій колишній вітальні. Мені наснився жахливий сон, ніби я лежала на дні могили, а всі мертві, яких я знала за життя, один по одному підходили й кидали на мене повну лопату попелу. Зважаючи на кількість людей, сон був довгий, і що глибше мене закопували, то важче мені було дихати. Я силкувалася покликати на допомогу, благала їх зупинитися, але попіл набивався мені в рот і в ніс і я не могла видушити з себе жодного звуку. А лопата все шкребла і шкребла...

Прокинулася я я мало не з криком. Крізь фіранки пробивався сірий ранок. Скреготіння лопати не вщухало. Досі напівсонна я вибігла з кімнати, вискочила надвір, повернула за ріг, бо вже була готова сваритися навіть на мертвих. Але, побачивши того, хто там був, я заніміла. Його обличчя розпашіло, а він і далі копав землю під вікном. Поруч стояла тачка, а в ній п'ять прив'ялих кущів.

— Ти повернувся,— мовила я.

— Лікар Аврелій не відпускав мене з Капітолія аж до вчорашнього дня,— мовив Піта.— До речі, він просив передати, що не зможе вічно вдавати, що лікує тебе. Знімай, будь ласка, трубку, коли дзвонить телефон.

Вигляд Піта мав непоганий. Худий і пошрамований від опіків, але очі вже не затуманені й не зболені. Однак, побачивши мене, Піта трохи насупився. Я зробила марну спробу відкинути з очей волосся, але скуйовджена кучма не слухалася. Я почувалася ніяково.

— Що ти робиш?

— Уранці я сходив у ліс і накопав ось це. Для неї,— мовив він.— Подумав, що можна посадити кущі вздовж будинку.

Я подивилася на кущики, на груддя землі, що звисало з їхнього коріння, й мені забракло повітря: на мить здалося, що Піта приніс із лісу троянди. Я мало не накинулася на Піту з лайкою, аж тут утямила, що ніякі це не троянди: це вечірня примула. Квітка, на честь якої назвали мою сестру. Кивнувши Піті на знак згоди, я побігла назад у будинок і замкнула по собі двері. Проте зло було всередині, а не ззовні. Тремтячи від слабкості та тривоги, я майнула сходами нагору. На останній сходинці нога перечепилася, і я гримнула на підлогу. Я змусила себе підвестися й зайти у свою кімнату. Запах був дуже слабкий, але досі висів у повітрі. Ось вона. У вазі. Біла троянда поміж зів'ялих квітів. Засохла й крихка, однак досі ідеальна; одразу видно, що вирощена в теплицях Снігоу. Схопивши вазу, я помчала на кухню й викинула квіти у тліючий попіл. Спалахнула іскра, язики синього полум'я огорнули троянди і водномить проковтнули їх. Квіти згоріли вщент. Про всяк випадок я ще й вазу розбила, пожбуривши її на підлогу.

Повернувшись у свою кімнату, я розчахнула вікна: нехай свіже повітря витіснить запах Снігоу. Однак я все одно відчувала його, він був повсюди: на моєму одязі, в порах шкіри, у волоссі. Я почала роздягатися, разом з одягом здаючі величезні клапті шкіри, які відлущилися від старих ран. Уникаючи дзеркал, я рушила у ванну та змила запах троянд із волосся, з тіла, прополоскала рот. Усе тіло стало рожевим і трохи поколювало. Вдягнувши щось чисте, я півгодини розчісувала волосся, аж тут відчинилися вхідні двері, й на порозі з'явилася Сальна Сей. Поки вона готувала сніданок, я спалила свій старий одяг. А тоді, дослухавшись поради Сальної Сей, вишкребла ножем болото з-під нігтів.

Покінчивши з яечнею, я запитала:

— Куди подався Гейл?

— В Округ 2. Отримав там роботу своєї мрії. Час від часу його показують по телевізору, — мовила вона.

Я покопалася в собі, намагаючись збагнути, що відчуваю: злість, ненависть, тугу. І полегшено зрозуміла, що нічого.

— Сьогодні я піду на полювання, — мовила я.

— Що ж, я б не відмовилася від свіжини, — відповіла Сальна Сей.

Озброївшись луком і стрілами, я подалася на Леваду, сподіваючись там вийти за межі округу. Біля площі працювали люди в респіраторах і рукавичках. На вози, запряжені кіньми, вони складали те, що проступило на землі після танення снігу. Сміття, людські рештки. Віз стояв і біля будинку мера Андерсі. Я впізнала Тома, Гейлового старого друга з шахти: він на хвилинку розігнувся, щоб витерти з обличчя піт ганчіркою. Я бачила його в Окрузі 13 — виходить, він повернувся додому. Він привітався зі мною перший, і це додало мені відваги:

— Ви знайшли когось?

— Усю сім'ю. І ще двох хатніх працівників, — відповів Том.

Мадж. Тиха, добра й відважна. Дівчина, яка подарувала мені брошку, на честь якої я отримала своє прізвисько. До горла підкотив клубок. Цікаво, чи приєднається вона до списку моїх нічних кошмарів? Чи закидатиме попіл мені до рота лопатою?

— Просто я подумала... Оскільки він був мером...

— Не думаю, що статус мера Округу 12 давав бодай якісь переваги, — мовив Том.

Кивнувши у відповідь, я рушила далі, навмисне відвернувшись, щоб бува не побачити, що там на возі. По всьому місті й на Скибі всі займалися одним і тим самим:

збирали останки мертвих. Наблизившись до руїн нашої колишньої хати, я побачила цілу шереду возів. Левада зникла, вірніше, змінилася до невпізнанності. Посередині викопали величезний котлован, у який скидали рештки моїх земляків — то було масове поховання. Я пролізла в звичну дірку в паркані й опинилася в лісі. Хоча тепер це не мало ніякого значення. Паркан більше не охоронявся, його не розібрали тільки з однієї причини: щоб відгородитися від хижаків. Проте старих звичок важко позбутися. Я хотіла сходити до озера, однак була така слабка, що ледве добрела до місця наших із Гейлом зустрічей. Довго сиділа на валуні, на якому нас знімала Кресиди, та він здавався зашироким без Гейлового тіла поруч. Кілька разів я заплащувала очі й рахувала до десятих, вірячи, що коли я розліплю повіки, Гейл з'явиться біля мене, як завжди беззвучно. А тоді я нагадала собі, що Гейл в Окрузі 2 отримав роботу своєї мрії і, можливо, саме цієї миті цілує чийсь вуста.

Зараз улюблена пора колишньої Катніс. Рання весна. Ліси прокидаються після довгої зими. Однак, окрім примули, нічого ще не розквітло. Поки я допленталася назад до паркана, так утомилася, і в голові так паморочилося, що Том запропонував підвезти мене додому на возі для мертвих, і я погодилася. Том допоміг мені дістатися канали у вітальні, і я довго лежала, спостерігаючи за танцюючим у повітрі порохом.

Вчулося сичання, і я аж підскочила від несподіванки, але знадобилося трохи часу, щоб повірити в те, що мені це не примарилося. Як він сюди дістався? На спині в нього виднілися сліди чийхось кігтів, задню лапу він тримав над землею, під шкірою випиналися кістки. Він пішки здолав увесь шлях з Округу 13. Можливо, його просто вигнали, а може, не міг там жити без неї, тому вирушив на пошуки.

— Даремно ти старався. Її тут немає,— мовила я. Денді знову засичав.— Її тут немає! Можеш сичати скільки заманеться — ти не знайдеш Прим.

Почувши її ім'я, він підбадьорився, підняв опущені вуха, занявчав із надією.

— Вимітайся звідси!

Я пожбурила в нього подушку, але він ухилився.

— Забирайся геть! Тебе тут ніхто не чекає!

Я затремтіла, розлючена його настирливістю.

— Вона не повернеться! Вона більше ніколи не повернеться!

Схопивши ще одну подушку, я скочила на ноги, щоб цього разу вже точно не схибити, і знагла з моїх очей бризнули сльози.

— Вона мертва!

Від наглого болю я вхопилася за живіт. А тоді впала навколішки, впустила подушку на підлогу й заридала ридма.

— Ти, дурний коте, ти не розумієш, що вона мертва. Вона мертва!

З моїх уст зірвавсь несподіваний звук — чи то плач, чи то спів,— вивільняючи відчай. Денді також заскиглив. Байдуже, що я робитиму, він усе одно звідси не піде. Я ридала та схлипувала, а він оддалік кружляв навколо мене, аж поки я не знепритомніла. Він має зрозуміти! Мабуть, він здогадався, що трапилося щось немислиме, і тепер, щоб вижити, доведеться зважитися на немислиме. Тому що пізніше, коли я отямилась у своєму ліжку, в місячному світлі я побачила його. Скрутившись калачиком, Денді лежав поруч зі мною, блимаючи очима барви гнилого кабачка: вартував мій нічний спокій.

Уранці, коли я промивала йому рани, він тримався стоїчно, навіть не нявкав, а от коли я почала витягати

будяки з лап, заскавулів, мов мале кошеня. І тут ми обоє розплакалися, обійнявшись і заспокоюючи одне одного. Розчулившись, я розпечатала листа, якого передав мені Геймітч, і подзвонила матері. Ми обидві поплакали, побалакали, і мені стало легше. Разом із Сальною Сей до мене прийшов Піта — він приніс буханець свіжого хліба. Сальна Сей приготувала нам сніданок, і ми згодували увесь бекон Денді.

Я повільно поверталася до життя. Намагалася дослухатися порад лікаря Аврелія та просто жити. Дивно, але останнім часом слово «життя» почало набувати для мене нового значення. Я поділилася з лікарем своєю ідеєю щодо книги, і наступним поїздом із Капітолія мені доправили цілу коробку пергаментного паперу.

Цю ідею я почерпнула з нашої сімейної книги про рослини. Записати те, що може забутися. Кожна сторінка починатиметься чіимось зображенням: світлиною, якщо нам вдасться її знайти, або Пітиним малюнком. А тоді я найакуратнішим почерком записуватиму подробиці, забути які просто злочин. Як Леді лиже Прим у шоку. Наш тато сміється. Пітин батько з печивом. Колір Фінеєвих очей. Диво, яке Цинна міг сотворити зі шматка шовку. Богз програмує «Голо». Рута навшпиньках, руки трішки розкинуті в боки, наче вона збирається злетіти. Тоцо, тоцо. Ми скріпили сторінки солоними сльозами й обіцянками жити добре заради них і за них. Зрештою до нас приєднався і Геймітч, зробивши свій внесок: він перелічив імена всіх трибутів, ментором яких був за останні двадцять три роки. Про них у нас було не так уже й багато відомостей. Мозок стирає те, що йому боляче пам'ятати. Між сторінок ми заховали засушену примулу і ще багато-багато щасливих спогадів: наприклад, світлину новонародженого сина Енні й Фінея.

Ми знову навчилися знаходити собі справу. Піта пік. Я полювала. Геймітч пив, поки не закінчувалося спиртне, а тоді до прибуття наступного поїзда розводив гусей. На щастя, гуси дбали про себе самі. Ми вже не почувалися самотніми: в Округ 12 повернулося ще кількасот людей, адже хай що сталося, це наша домівка. Копальні зачинили, а землю зорали й почали вирощувати хліб. Велетенські машини з Капітолія готували майданчик під будівництво великої фармацевтичної фабрики. Левада знову зазеленіла, хоча її ніхто й не доглядав.

Ми з Пітою знову приростали одне до одного. Досі траплялися моменти, коли він хапався за спинку крісла й перечікував напади люті. А я прокидалася посеред ночі в сльозах і з криком — від нічних кошмарів, переслідувана мутантами і мертвими дітьми. Однак Пітині руки — а згодом і губи — були завжди поруч і заспокоювали мене. Однієї ночі я знову відчула голод, який уперше схвилював мене на узбережжі під час Червоної чверті. Я знала, що це колись станеться. Для того, щоб вижити, мені не потрібен Гейлів вогонь, його лютя і ненависть. У мене самої достатньо вогню. Мені потрібна весняна кульбаба. Яскраво-жовта кульбаба, яка символізує відродження, а не руйнування. Потрібна впевненість у тому, що життя триває, хай скільки втрат ми зазнали. Що все знову може бути чудово. І тільки Піта спроможний подарувати мені це.

І коли він прошепотів: «Ти мене кохаєш. Правда чи ні?» — я відповіла: «Правда».

На Леваді гралися діти. Дівчинка з темним волоссям і блакитними очима весело танцювала. Хлопчик із білявими кучерями й сірими очима намагався не відставати від сестри і теж пританцьовував на своїх пухкеньких ніжках. Минуло п'ять, десять, п'ятнадцять років, перш ніж я на це погодилась. Але Піта так сильно хотів дітей! Коли я вперше відчула, як у моєму лоні ворухиться дитина, мене охопив такий страх, як ніколи досі. І здолала цей страх тільки радість, коли я вперше потримала дочку на руках. Виношувати хлопчика було трохи легше.

Діти тільки починають ставити запитання. Всі арени давно знищили, на їхньому місці збудували меморіальні комплекси, і жодних Голодних ігор більше не проводилося. Але їх вивчали в школі, і дівчинка знала, що ми брали в них участь. Хлопчик також усе дізнається за кілька років. Як я їм про це розповідатиму? Як підберу влучні слова? Як мені не нажахати їх до смерті? Моїх дітей, які полюбили колискову:

*На казковому лузі під густою вербою
Застелю тобі ліжко м'якою травою,
Моя люба дитинко, засни, засни,
Хай насняться тобі казковії сни.*

*Заплющ оченята і руту знайди,
Вона вберігає від лиха й біди.
А я залишаюсь навіки з тобою,
Тебе огортаю своєю любов'ю.*

Мої діти не знають, що граються на могилі.

Піта каже, що все буде гаразд. Ми разом. І в нас є книга. Ми зможемо розповісти все дітям, і вони зрозуміють і стануть відважнішими. Але одного дня мені доведеться пояснити їм природу своїх нічних кошмарів. Чому вони мучать мене і ніколи не облишать.

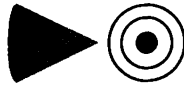
Доведеться розповісти, як я вижила. І що іноді мені страшенно важко жити й отримувати від життя задоволення: я боюся, що завтра у мене все це відберуть. У такі моменти я стараюся пригадати добрі вчинки інших людей. Це немов гра. Незмінна гра. І навіть трохи набридлива, якщо гратися в неї двадцять років поспіль.

Однак є набагато гірші ігри.

КІНЕЦЬ

ЗМІСТ

Частина 1	Пошіл	5
Частина 2	Агака.....	137
Частина 3	Вбивця.....	257

Найкращим романом і досі залишаються «Голодні ігри» — зворушлива, яскрава й чудово написана антиутопія про телевізійні реаліті-шоу. Завдяки незабутній героїні ця книжка полонить і дівчат, і хлопців.

«Таймс»

**У СВІТІ ПРОДАНО ПОНАД 16 МІЛЬЙОНІВ КНИЖОК <
> ПЕРЕКЛАДЕНО НА 27 МОВ <**

УДК 821.111–312.9

ББК 84.7 США

К 60

Коллінз, С.

К 60 Переспівниця : Роман / Сюзанна Коллінз ; Пер. з англ. У. Григораш. — К. : КМ Publishing, 2012. — 384 с.

«Хай везіння завжди буде на твоєму боці!» — побажали мешканці Округу 12 Катніс Евердін, коли вона вдруге вирушала на Голодні ігри. І їхнє побажання справдилося: Катніс дивом вижила. Але навіть вирвавшись із кількома іншими трибунами з кривавої ари, вона не може почуватись щасливою, адже Піта лишився в руках Капітолія, а Округ 12 зрівняли з землею Панемом прокотилася хвиля повстань, і Катніс нарешті доведеться зробити вибір: померти в рабстві — чи загинути в боротьбі за свободу. Але вона ще навіть не уявляє, що вороги здатні вміло вдавати друзів, а друзі в небезпеч тільки через те, що знайомі з Катніс.

Літературно-художнє видання

КОЛЛІНЗ Сюзанна

ПЕРЕСПІВНИЦЯ

Роман

Головний редактор *В. Александров*
Відповідальний редактор *Н. Тисовська*
Коректор *Т. Журіна*
Комп'ютерна верстка *І. Мартиновської*

Імпринт «КМ Publishing» належить
ТОВ «Видавництво «Країна Мрій»
04074, м. Київ, вул. Лугова, 9, тел./факс: +380 44 502 25 73
ел. пошта: info@kmbbooks.com.ua
www.kmbbooks.com.ua

Свідцтво про внесення суб'єкта видавничої справи до
Державного реєстру видавців, виготівників, розповсюджувачів
видавничої продукції ДК № 2077 від 27.01.2005

Ексклюзивний дистрибутор — ТОВ «ТД «Ексмо-Україна»
04050, м. Київ, пр-т Московський, 9-Б, оф. 6-101
тел.: +380 44 495 79 80, факс: +380 44 495 79 81
ел. пошта: sale.ukr@eksmo.com.ua

Регіональні представництва видавництва «Країна Мрій»:

ТОВ «Ексмо-Захід»: Львів, вул. Бузкова, 2; тел./факс: +38 032 245 00 19; office@eksmo.lviv.ua

ТОВ «Ексмо-Крим»: Сімферополь, вул. Київська, 153; тел./факс: +38 0652 22 90 03, +38 0652 54 32 99

ТОВ «Ексмо-Схід»: Харків, вул. Гвардійців Заїзничників, 8; тел./факс: +38 057 734 99 05, +38 057 724 11 56

Склад-магазин ТД «Ексмо-Україна»: Донецьк, вул. Артема, 160; тел./факс: +38 062 381 81 05; eksmodonetsk@uki

Підписано до друку 16.12.2011. Формат 84×108/32.

Друк офсетний. Папір офсетний.

Умов. друк. арк. 20.16. Обл.-вид. арк. 14.57. Гарнітура «Шкільна».

Наклад 1500 прим. Замовлення 11-761.

Віддруковано з наданого оригінал-макету в друкарні
«Видавництво «Фенікс»», 03680, м. Київ, вул. Шугтова, 13-Б

Коллінз поповнила когорту письменниць, таких як Дж. К. Роулінг і Стефені Маєр, чії дитячі книжки залюбки читають дорослі.

«Блумберг»

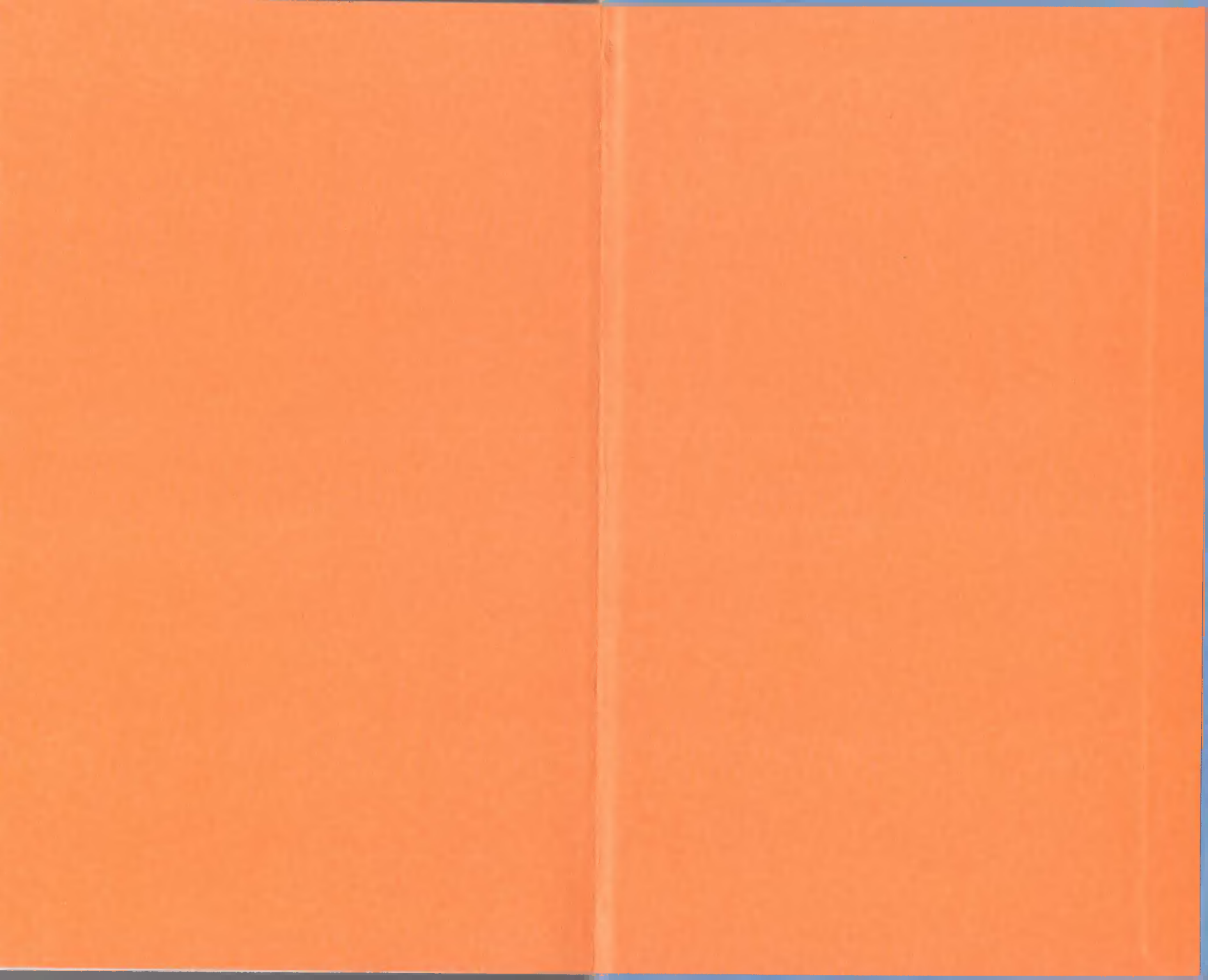
Трилогія [«Голодні ігри»] в найкращому сенсі поєднує політичну пристрасть роману «1984», незабутню лють «Механічного апельсина», всеохопну вигадливість «Хронік Нарнії» та детальну винахідливість «Гаррі Поттера».

«Нью-Йорк Таймс»

«Хай везіння завжди буде на твоєму боці!» — побажали мешканці Округу 12 Катніс Евердін, коли вона вдруге вирушала на Голодні ігри. І їхнє побажання справдилося: Катніс дивом вижила. Але навіть вирвавшись із кількома іншими трибутами з кривавої арени, вона не може почуватися щасливою, адже Піта лишився в руках Капітолія, а Округ 12 зрівняли з землею. Панемом прокотилася хвиля повстань, і Катніс нарешті доведеться зробити вибір: померти в рабстві — чи загинути в боротьбі за свободу. Але вона ще навіть не уявляє, що вороги здатні вміло вдавати друзів, а друзі в небезпеці тільки через те, що знайомі з Катніс.

> у світі продано понад 16 мільйонів книжок <
> перекладено на 27 мов <

ISBN 978-617-538-038-3

Колліна поновила квіртку письменниць, таких як Дж. К. Роулінг і Стефені Мієр, чиї дитячі книжки зазвичай читають дорослі.

«Блумберг»

Трилогія («Голодні ігри») в найкращому сенсі поєднує політичну агітрацію роману «1984», незабутню лютю «Механічного апельсина», творчість «Владимирів» «Хронік Нарнії» та детський вилахідливості «Гаррі Поттера».

«Нью-Йорк Таймс»

«Хай везіння завжди буде на твоєму боці!» — побажали мешканці Округу 12 Катніс Евердін, коли вона вдруге вирушала на Голодні ігри. І їхнє побажання справдилося: Катніс дивом вижила. Але навіть вирвавшись із кількома іншими трибутами з кривавої арени, вона не може почуватися щасливою, адже Піта лишився в руках Капітолія, а Округ 12 зрівняли з землею. Панемом прокотилася хвиля повстань, і Катніс нарешті доведеться зробити вибір: померти в рабстві — чи загинути в боротьбі за свободу. Але вона ще навіть не уявляє, що вороги здатні вміло вдавати друзів, а друзі в небезпеці тільки через те, що знайомі з Катніс.

> у світі продано понад 16 мільйонів книжок <
> ПЕРЕКЛАДЕНО НА 27 МОВ <

ISBN 978-617-538-038-3

9 786175 380383